PLANUL MAJESTIC 12

MATTHEW REILLY

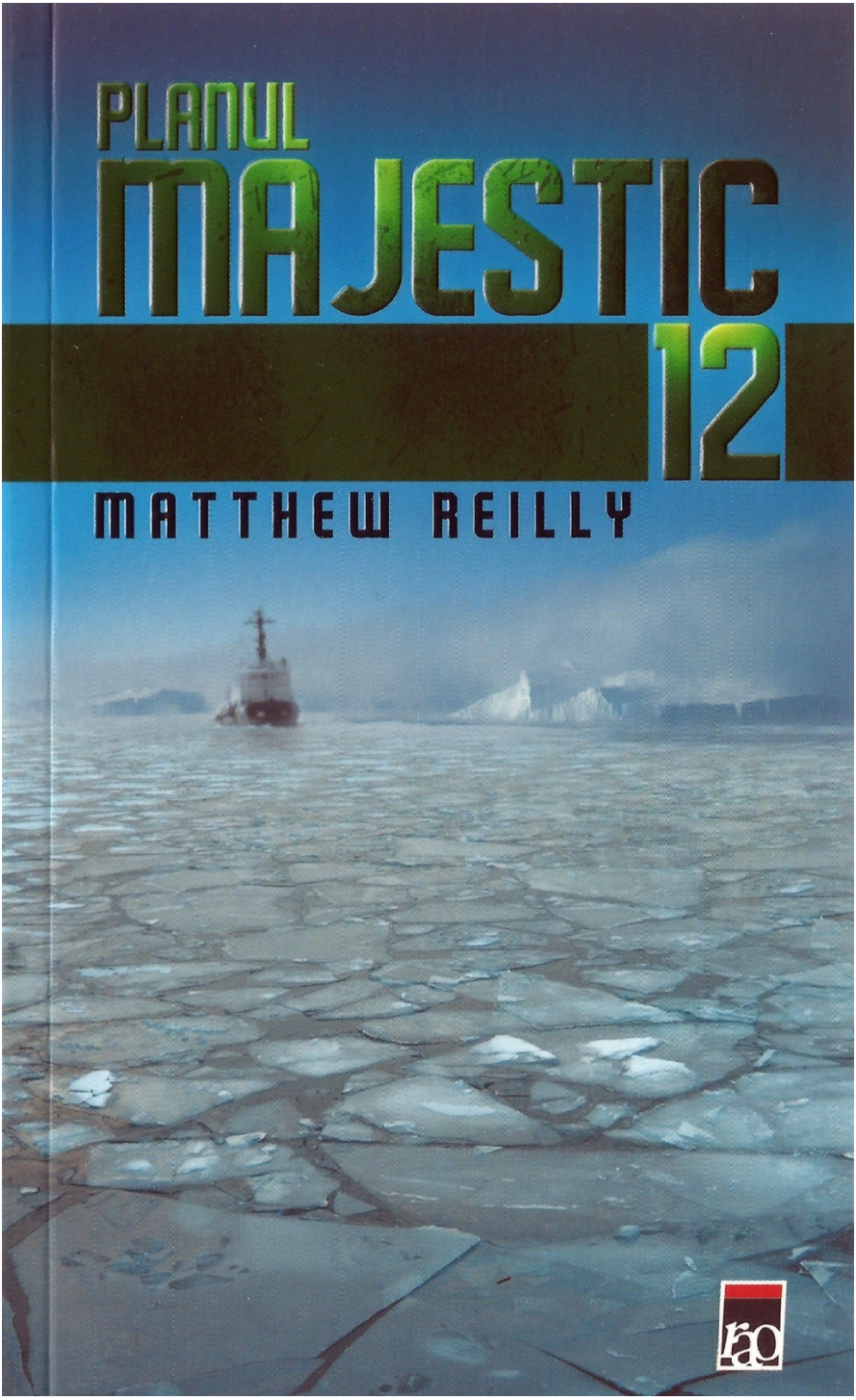

MATTHEW REILLY

PLANUL MAJESTIC 12

Traducere din limba engleză
LINGUA CONNEXION

versiune 2.0

MATTHEW REILLY
Scarecrow
© 2003, Matthew Reilly
Publicat prin înţelegere cu Macmillan,
subdivizie a Pan Macmillan Ltd.

RAO International Publishing Company

2012

Pentru Natalie, din nou

Bibliografie

A doua venire de W.B. Yeats, tipărită cu acordul agenţiei A.P. Watt Ltd. în numele lui Michael B. Yeats.

Anarhia care va veni: Spulberând visurile ulterioare Războiului Rece de Robert Kaplan.
Publicată în revista *Atlantic Monthly,* în luna februarie, 1994. Copyright © Robert Kaplan 1994.
Retipărită cu acordul tipografiei Brandt & Hochman Literary Agents, Inc.

Moartea Occidentului: Cum ameninţă populaţiile muribunde şi invazia de imigranţi ţara noastră şi civilizaţia de Patrick J. Buchanan.
Copyright © Patrick J. Buchanan, 2002.
Retipărită cu acordul St. Martin’s Press, LLC.

Fără logo: împotriva tiraniei brandurilor (Alfred A. Knopf Canada, 2000).
Copyright Klein Naomi © 2000. Cu acordul autorului.

S-au depus toate eforturile pentru a-i contacta pe deţinătorii dreptului de autor ale materialelor folosite în această carte. Dacă există omisiuni, editorii sunt rugaţi să facă rectificările de rigoare cât mai repede posibil.

„Iarăşi şi iarăşi rotindu-se în cerc, tot mai înalt,
Şoimul nu-şi mai aude stăpânul;
Lucrurile se destramă;
Centrul nu mai poate ţine;
Anarhia pură se dezlănţuie asupra lumii…”
W.B. Yeats, *A doua venire*

„Toţi bărbaţii curajoşi au murit.”

PROVERB MILITAR RUSESC

PROLOG

CONDUCĂTORII LUMII

LONDRA, ANGLIA
20 OCTOMBRIE, ORA 19.00

Erau 12 în total.

Toţi bărbaţi.

Toţi miliardari.

Zece dintre cei 12 aveau peste 60 de ani. Ceilalţi doi aveau în jur de 30 de ani, însă erau fiii foştilor membri, astfel că loialitatea lor era sigură. Deşi calitatea de membru al Consiliului nu era condiţionată strict de moştenire, în decursul anilor devenise un obicei ca fiii să ia locul taţilor lor.

Un alt mod de a deveni membru era pe bază de invitaţie, iar aceste invitaţii erau oferite foarte rar – după cum era de aşteptat din partea unei adunări atât de solemne.

Cofondatorul celei mai mari companii de software din lume.

Un magnat saudit al petrolului.

Patriarhul unei familii elveţiene de bancheri.

Proprietarul celei mai mari companii maritime din lume.

Cel mai de succes acţionar la bursă.

Vicepreşedintele Rezervei Federale a SUA.

Proaspătul moştenitor al unui imperiu în domeniul industriei militare care fabrica rachete pentru guvernul Statelor Unite.

Din Consiliu nu făcea parte niciun mogul al presei, căci se ştia că averile lor proveneau din datorii şi preţul fluctuant al

acţiunilor. Consiliul deţinea controlul asupra presei prin băncile care alimentau conturile mogulilor de presă.

De asemenea, din Consiliu nu făceau parte nici preşedinţii de state – Consiliul ştia prea bine că politicienii deţineau cea mai slabă formă de putere: o putere de tranziţie. Asemenea mogulilor de presă, aceştia datorau altor persoane influenţa pe care o exercitau. Oricum, Consiliul mai desemnase şi destituise preşedinţi şi dictatori şi înainte.

Şi fără femei.

Consiliul era de părere că nicio femeie nu era demnă de a ocupa un loc la masa conducerii. Nici Regina. Nici măcar moştenitoarea imperiului cosmeticelor, franţuzoaica Lillian Mattencourt, chiar dacă deţinea o avere de 26 de miliarde de dolari.

Din 1918, Consiliul se întrunea de două ori pe an, în fiecare an.

Cu toate acestea, în acest an membrii Consiliului se reuniseră de nouă ori.

În fond şi la urma urmei, era un an important.

Cu toate că era un grup oarecum secret, şedinţele acestuia nu erau ţinute niciodată în taină. Întrunirile secrete ale oamenilor influenţi atrag atenţia. Nu. Membrii Consiliului fuseseră întotdeauna de părere că secretele erau cel mai bine păstrate la vedere. Lumea era martoră, dar nu le *vedea* în realitate.

Astfel că întrunirile Consiliului se ţineau de obicei în perioada când aveau loc întâlnirile importante internaţionale: Forumul Economic Mondial anual de la Davos, Elveţia; diferite întruniri ţinute de Organizaţia Mondială a Comerţului; Consiliul se întrunise o dată la Camp David, când Preşedintele nu se afla acolo.

Astăzi, membrii se întâlniseră în marea sală de conferinţe de la hotelul Dorchester din Londra.

S-a votat, iar decizia luată a fost în unanimitate.

– Atunci, am hotărât, zise Preşedintele. Vânătoarea va începe mâine. Lista cu ţintele va fi emisă în această seară prin canalele obişnuite, iar recompensele vor fi acordate acelor antreprenori care vor prezenta domnului J.P. Delacroix de la AGM-Elveţia

dovada că ţinta a fost eliminată, sub forma obişnuită. Sunt 15 ţinte în total. Recompensa pentru fiecare dintre acestea a fost stabilită la 18,6 milioane de dolari.

O oră mai târziu şedinţa luase sfârşit, iar membrii Consiliului se retraseră pentru a bea ceva.

Pe masa din sala de conferinţe din spatele lor, se aflau notiţele lor. Pe teancul de notiţe din dreptul locului unde stătuse Preşedintele, o pagină rămăsese întoarsă cu faţa în sus.

Pe ea era scrisă o listă care conţinea nişte nume.

Nr./Nume/Ţară/Organizaţie
1./ASHCROF, William H./Regatul Unit/SAS
2./CHRISTIE, Alec P./Regatul Unit/MI-6
3./FARRELL, Gregory C./SUA/Delta
4./KHALIF, Imam/Afganistan/Al-Qaeda
5./KINGSGATE, Nigel E./Regatul Unit/SAS
6./McCABE, Dean P./SUA/Delta
7./NAZZAR, Yousef M./Liban/HAMAS
8./NICHOLSON, Francis X./SUA/USAMRMC
9./OLIPHANT, Thompson J./SUA/USAMRMC
10./POLANSKI, Damien G./SUA/ISS
11./ROSENTHAL, Benjamin Y./Israel/Mossad
12./SCHOFIELD, Shane M./SUA/USMC
13./WEITZMAN, Ronson H./SUA/USMC
14./ZAWAHIRI, Hassan M./Arabia Saudită/Al-Qaeda
15./ZEMIR, Simon B./Israel/FAI

Era, cu îngăduinţă, o listă ciudat de impresionantă.

Conţinea numele membrilor unităţilor militare de elită ale lumii – SAS[1] din Marea Britanie, Detaşamentul Delta al Armatei SUA şi Corpul Infanteriei Marine.

Forţele Aeriene Israeliene (FAI) erau şi ele prezente, la fel şi agenţiile de informaţii Mossad şi ISS – Serviciul de Securitate şi Informaţii, noul nume dat serviciului CIA[2]. Mai erau şi membri ai organizaţiilor teroriste HAMAS şi Al-Qaeda.

Era o listă cu oameni – oameni speciali, pricepuţi în meseria

[1] SAS – Special Air Service (Servicul Special Aerian) (n.tr.)
[2] CIA – Central Intelligence Agency (Agenţia Centrală de Informaţii) (n.tr.)

lor aducătoare de moarte – care trebuiau să dispară de pe suprafaţa pământului până la orele 12 ale amiezii, în data de 26 octombrie, E.S.T. SUA[3].

[3] E.S.T. — Eastern Standard Time (fusul orar stabilit pentru Statele Unite ale Americii şi Canada pe timpul iernii, când ceasul este dat cu o oră în urmă). (n.tr.)

PRIMUL ATAC

SIBERIA
26 OCTOMBRIE, ORA 09.00 (ORA LOCALĂ)
(ORA 21.00 E.S.T. NEW YORK, SUA, 25 OCTOMBRIE)

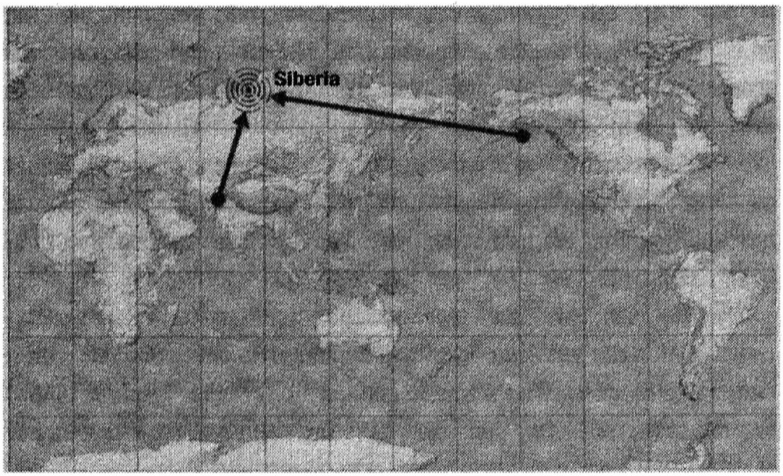

„Vânătorii internaţionali de recompense din zilele noastre au multe în comun cu înaintaşii lor din Vestul Sălbatic american de altădată.

Există *vânători de recompense lupi singuratici* – de obicei foşti militari, asasini individuali sau persoane certate cu legea, care acţionează pe cont propriu şi sunt cunoscuţi pentru armele, vehiculele şi metodele lor inedite.

Există *organizaţiile* – companii care fac din vânătoarea fugarilor o afacere. Datorită structurii lor cvasimilitare, organizaţiile mercenare sunt deseori interesate să participe la vânătorile internaţionale de oameni.

Şi, bineînţeles, mai sunt şi *oportuniştii* – unităţi ale forţelor speciale care participă, fără permisiune oficială, la vânătoarea de oameni; sau reprezentanţi ai legii, care găsesc o vânătoare privată mai ademenitoare decât obligaţiile lor juridice.

Însă complicaţiile care apar odată cu vânătoarea modernă de recompense nu trebuie omise. Un vânător de recompense ştie că trebuie să acţioneze conform cerinţelor unui guvern care doreşte să se distanţeze de anumite fapte. De asemenea, un vânător de recompense ştie că, pentru protecţie, trebuie să încheie înţelegeri tacite cu statele membre, drept plată pentru o «afacere» anterioară.

Căci, în cele din urmă, un singur lucru este limpede despre ei: graniţele internaţionale sunt neînsemnate pentru vânătorii internaţionali de recompense.”

Raportul Naţiunilor Unite: Unităţi militare neguvernamentale ONU în zonele de menţinere a păcii, octombrie 2001, (UN Press, New York)

1

SPAŢIUL AERIAN DE DEASUPRA SIBERIEI
26 OCTOMBRIE, ORA 09.00 ORA LOCALĂ
(ORA 21.00 E.S.T. SUA, 25 OCTOMBRIE)

Aeronava înainta pe cer cu viteza sunetului. În ciuda faptului că era un avion mare, acesta nu putea fi detectat de niciun radar. Şi, deşi străpungea bariera sunetului, nu crea nicio undă sonoră – o descoperire recentă în ceea ce priveşte propagarea undelor sonore avea grijă de acest lucru.

Avea carlinga prevăzută cu geamuri înguste, vopseaua neagră îl făcea invizibil pentru radare, iar aripile erau proiectate într-un mod unic. Acest bombardier invizibil B-2 nu zbura de obicei în astfel de misiuni.

Era proiectat pentru a transporta 18 000 de kilograme de muniţie, de la bombe ghidate cu ajutorul laserului până la rachete de croazieră termonucleare lansate din aer.

Cu toate acestea, în acea zi nu transporta nicio bombă.

În acea zi, compartimentul unde trebuia să se afle bomba fusese modificat pentru a adăposti o încărcătură uşoară, dar neobişnuită: un vehicul de luptă rapid şi opt puşcaşi marini americani.

Aşa cum stătea în carlinga bombardierului invizibil care tăia cerul, căpitanul Shane M. Schofield nu ştia că, în urmă cu şase zile, devenise ţinta celei mai grozave vânători de oameni din istorie.

Cerul cenuşiu al Siberiei se reflecta în lentilele argintii ale ochelarilor săi antireflex. Ochelarii ascundeau două cicatrici verticale care îi brăzdau ochii, răni dintr-o misiune anterioară şi sursa de inspiraţie pentru numele operaţional pe care îl avea în timpul misiunilor: Scarecrow[4].

[4] Scarecrow – Sperietoare de ciori (n. red.)

Înalt de 1,78 m, Schofield avea o constituţie zveltă, musculoasă. Sub casca din kevlar alb cu gri avea un păr negru, ţepos şi o faţă ridată, dar chipeşă. Era cunoscut ca având o minte ageră, pentru că îşi păstra cumpătul în momentele critice şi era foarte respectat de către puşcaşii marini care se aflau în subordinea sa – era un conducător care avea grijă de oamenii săi. Circula zvonul că ar fi fost nepotul marelui Michael Schofield, un puşcaş marin ale cărui fapte eroice din al Doilea Război Mondial îl făcuseră legendar în Corpul Infanteriei Marine.

Bombardierul B-2 despica cerul, îndreptându-se către un colţ îndepărtat din nordul Rusiei, având ca destinaţie o instalaţie sovietică abandonată de pe coasta stearpă a Siberiei.

Numele oficial sovietic al acestei instalaţii era „Krask-8: Penitenciar şi instalaţie de întreţinere”, cea mai îndepărtată dintre cele opt construcţii care înconjurau oraşul arctic Krask. În tradiţia creatoare a sovieticilor, aceste construcţii fuseseră botezate: Krask-1, Krask-2, Krask-3 şi aşa mai departe.

Până acum patru zile, Krask-8 fusese cunoscut ca fiind doar un fost post sovietic demult uitat – pe jumătate închisoare, pe jumătate instalaţie de întreţinere – unde prizonierii politici fuseseră obligaţi să muncească. Erau sute de astfel de instalaţii împrăştiate pe teritoriul fostei Uniuni Sovietice – monoliţi uriaşi, hidoşi, având pete de petrol, care înainte de 1991 formaseră centrul industrial al URSS şi care acum dormitau, lăsaţi să putrezească sub zăpadă, oraşele-fantomă ale Războiului Rece.

Însă cu două zile în urmă, pe 24 octombrie, totul se schimbase. Pentru că în acea zi o trupă de 30 de terorişti islamişti ceceni, înarmaţi până în dinţi şi bine pregătiţi, pusese stăpânire pe Krask-8 şi anunţase guvernul rus că intenţiona să lanseze asupra Moscovei patru rachete nucleare SS-18 – rachete care fuseseră pur şi simplu abandonate acolo, în silozuri, odată cu desfiinţarea Uniunii Sovietice în 1991 – dacă Rusia nu îşi retrăgea trupele din Cecenia şi dacă nu declara republica separatistă drept stat independent.

Fusese stabilit şi un termen pentru ora 10 dimineaţa, azi, 26 octombrie.

Data avea o semnificaţie. Pe 26 octombrie, se împlinea exact

un an de când trupele de intervenţie ruse năvăliseră într-un teatru din Moscova pe care îl ocupaseră teroriştii ceceni, punând capăt unui asediu de trei zile şi ucigând toţi teroriştii, precum şi peste o sută de ostatici.

Faptul că, de asemenea, această dată coincidea cu prima zi de Ramadam, luna sfântă la musulmani, zi tradiţională de pace, nu părea să-i deranjeze pe teroriştii islamişti.

Faptul că Krask-8 însemna mai mult decât o simplă relicvă de pe vremea Războiului Rece era, de asemenea, o noutate pentru guvernul rus.

După lungi cercetări ale dosarelor sovietice demult sigilate, pretenţiile teroriştilor se dovediseră a fi corecte. Se dovedi că Krask-8 constituia un secret pe care vechiul regim comunist omisese să-l dezvăluie noului guvern în timpul perioadei de tranziţie către democraţie.

Şi conţinea, într-adevăr, rachete nucleare – *şaisprezece,* mai exact; şaisprezece rachete nucleare balistice intercontinentale SS-18; toate se aflau în silozuri subterane care fuseseră proiectate în aşa fel încât să nu fie detectate de către sateliţii americani. După câte se părea, „clone” ale Krask-8, baze identice de lansare a rachetelor ascunse sub înfăţişarea unor instalaţii industriale – se puteau găsi şi în statele-satelit ale vechii Uniuni Sovietice, precum Sudan, Siria, Cuba şi Yemen. Şi astfel, în noua ordine mondială, post-Războiul Rece, post-11 Septembrie, ruşii apelaseră la ajutorul americanilor.

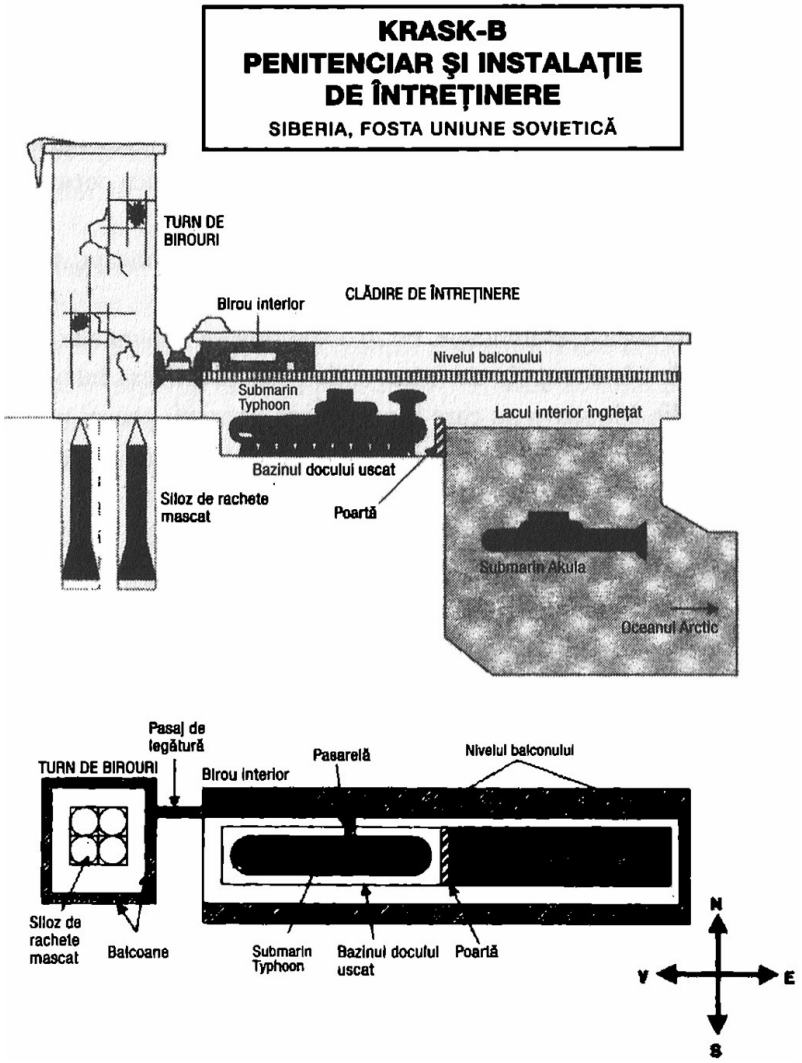

Drept răspuns prompt, guvernul american trimisese la Krask-8 o unitate antiteroristă din Detaşamentul Delta, condusă de specialiştii Greg Farrell şi Dean McCabe.

Întăririle urmau să sosească mai târziu, prima fiind această echipă, o unitate specială a puşcaşilor marini americani condusă de căpitanul Shane M. Schofield.

Schofield se duse în compartimentul unde se ţineau bombele, respirând printr-o mască de oxigen folosită la mare altitudine. Zări un container de mărime medie, înăuntrul căruia se afla un vehicul de luptă Commando Scout. Fără îndoială, cel mai uşor şi

mai rapid vehicul militar blindat. Părea o combinaţie între o maşină de curse şi un Humvee. În interiorul acestui vehicul lustruit, bine fixaţi pe locurile lor cu centuri, şedeau şapte puşcaşi marini de recunoaştere, ceilalţi membri ai echipei lui Schofield. Toţi purtau armură de corp, cască şi uniforme de luptă alb cu gri. Şi toţi priveau ţintă înainte, cu o expresie crâncenă întipărită pe chipuri.

În timp ce Schofield le privea feţele serioase, fu încă o dată uluit de cât de tineri erau. Era ciudat, dar la 33 de ani se simţea bătrân în prezenţa lor.

Îl salută din cap pe cel mai apropiat dintre ei.

— Hei, Whip. Ce-ţi mai face mâna?

— Păi, ăăă, minunat, domnule, răspunse surprins caporalul Whip Whiting.

Fusese împuşcat în mână în timpul unei lupte violente în munţii Tora Bora la începutul lui 2002, însă din ziua aceea Whip şi Schofield nu mai luptaseră împreună.

— Doctorii spun că mi-aţi salvat degetul arătător. Dacă nu le-aţi fi spus să-l imobilizeze cu atelă, ar fi luat forma unui cârlig. Să fiu sincer, nu credeam că vă veţi aduce aminte, domnule.

Ochii lui Schofield străluciră.

— Eu îmi aduc întotdeauna aminte.

În afară de un singur membru al unităţii, aceasta nu era echipa sa obişnuită. Echipa sa de puşcaşi marini – Libby „Fox” Gant şi Gena „Mother” Newman – se afla în prezent într-o misiune în munţii din nordul Afganistanului, în căutarea conducătorului teroriştilor care ocupa de multă vreme locul doi pe listă după Osama bin Laden, Hassan Mohammad Zawahiri.

Gant, proaspăt ieşită de pe băncile Academiei de Ofiţeri şi având acum rangul de locotenent, conducea o Unitate de Recunoaştere în Afganistan. Mother, un sergent de artilerie experimentat care îl ajutase pe Schofield pe vremea când fusese şi el un tânăr ofiţer, se afla şi ea în fruntea unei trupe de soldaţi.

Schofield trebuia să li se alăture, însă în ultima clipă fusese întors din drum şi trimis pentru a conduce această misiune neaşteptată.

Singurul membru al echipei sale, pe care Schofield reuşise să-l aducă alături de el, era un sergent tânăr pe care îl chema Buck

Riley Jr şi care avea porecla „Book II”. Fire tăcută şi meditativă, stăpânit de o trăire intensă care umbrea cei 25 de ani ai săi, Book II era un luptător extrem de înverşunat. Şi, privindu-i chipul încruntat şi nasul cârn, lui Schofield i se părea că, pe zi ce trecea, semăna din ce în ce mai mult cu tatăl său – originalul „Book” Riley.

Schofield deschise staţia radio prin satelit şi vorbi în microfonul care era prins în jurul gâtului său. În loc să recepţioneze cuvintele, microfonul pe bază de senzori de vibraţie prelua reverberaţiile corzilor sale vocale. Sistemul de legătură prin satelit care controla acest aparat era noul GSX-9, cel mai avansat sistem de comunicaţii folosit în armata americană. Teoretic, un aparat portabil GSX-9, cum era cel al lui Schofield, putea emite un semnal clar la foarte mare depărtare.

— Baza, aici Mustang 3, zise el. Raportează!

În casca lui se auzi o voce. Era cea a unui operator radio al Forţelor Aeriene care se afla la baza McColl a Forţelor Aeriene din Alaska, centrul de comunicaţii pentru această misiune.

— Mustang 3, aici Baza. Mustang 1 şi Mustang 2 luptă împotriva duşmanilor. Raportează că au pus stăpânire pe silozurile unde se află rachetele şi au făcut multe victime printre duşmani. Mustang 1 supraveghează silozurile şi aşteaptă întăriri. Mustang 2 raportează că mai sunt încă vreo doisprezece agenţi duşmani, care le ţin piept în clădirea principală de întreţinere.

— În regulă, spuse Schofield. Ce se aude de întăririle noastre?

— O întreagă companie Army Rangers de la Fort Lewis se află pe drum, Scarecrow. O sută de oameni se află la aproximativ o oră în urma voastră.

— Bine.

Book II vorbi din interiorul vehiculului blindat:

— Ce se întâmplă, Scarecrow?

Schofield se întoarse:

— Urmează să aterizăm.

Cinci minute mai târziu, cutia în formă de container de mărfuri se desprindea de burta bombardierului invizibil şi cădea ca un bolovan înspre pământ.

Înăuntrul containerului, în vehiculul care se afla în interiorul acestuia, se aflau Schofield şi cei şapte puşcaşi marini ai săi, tremurând şi hurducându-se din cauza vibraţiilor cauzate de viteza cu care aterizau.

Schofield privea numerele de pe un altimetru digital montat pe un perete, care descreşteau cu repeziciune:

15 000 metri…

13 000 metri…

12 000… 9 000… 6 000… 3 000…

— Pregătiţi-vă de aterizare la cinci mii de picioare… spuse cu o voce neutră caporalul Max „Clark” Kent. Sistemul GPS indică faptul că ne aflăm exact deasupra ţintei. Camerele externe de luat vederi verifică siguranţa zonei de aterizare.

Schofield aruncă o privire altimetrului care scădea vertiginos.

2 400 metri…

2 100 metri…

1 800 metri…

Dacă totul mergea conform planului, urmau să aterizeze la o distanţă de douăzeci şi patru de kilometri est de Krask-8.

— Deschid paraşutele principale… *acum,* anunţă Clark.

Containerul, care se afla în picaj, fu zdruncinat de o forţă puternică. Întregul container se clătină, iar Schofield şi puşcaşii marini se zguduiră în scaunele lor, ţinuţi de centuri şi de barele de protecţie.

Şi brusc începură să plutească, datorită celor trei paraşute direcţionale ale containerului.

— Cum stăm, Clark? întrebă Schofield.

Clark ghida containerul cu ajutorul unui *joystick* şi al camerelor de luat vederi din exteriorul containerului.

— Zece secunde. Mă îndrept către o zonă de pământ din mijlocul văii. Pregătiţi-vă de aterizare în trei… doi… unu…

Buf!

Containerul lovi solul şi, dintr-odată, peretele din faţă al acestuia se deschise şi lumina zilei pătrunse înăuntru prin deschizătura largă, iar vehiculul se mişcă din loc şi ieşi cu viteză din interiorul containerului. Era o zi mohorâtă specifică Siberiei.

2

Vehiculul înainta de-a lungul unui drum noroios, străjuit de o parte şi de cealaltă de dealuri acoperite cu zăpadă. Scheletele gri ale copacilor desfrunziţi se aliniau de-a lungul pantelor. Stânci negre străpungeau covorul de zăpadă.

Sterp. Sălbatic. Şi frig de-ţi clănţăneau dinţii în gură.

Bun venit în Siberia!

Şezând pe locul din spate al vehiculului, Schofield vorbi în microfonul său:

— Mustang 1, aici Mustang 3. Recepţionezi?

Niciun răspuns.

— Repet: Mustang 1, aici Mustang 3. Recepţionezi?

Nimic.

Făcu la fel şi în cazul celei de-a doua echipe Delta, Mustang2. Din nou, niciun răspuns.

Schofield deschise frecvenţa prin satelit şi vorbi în Alaska:

— Baza, aici Mustang 3. Nu reuşesc să dau de Mustang 1 şi de Mustang 2. Ai legătura cu ei?

— Ah, afirmativ, Scarecrow, se auzi vocea din Alaska. Tocmai am vorbit cu ei…

Semnalul căzu şi se făcu linişte.

— Clark? întrebă Schofield.

— Îmi pare rău, şefu', nu mai avem semnal, zise Clark de la pupitrul vehiculului. I-am pierdut. Fir-ar să fie, am crezut că receptorii ăştia noi de satelit nu pot fi bruiaţi.

Schofield se încruntă, îngrijorat:

— Bruiaj al semnalelor?

— Nu. Nici vorbă! Ne aflăm în zonă deschisă de emitere. Semnalul nu ar trebui să fie bruiat de nimic. Trebuie să fie ceva probleme la capătul celălalt.

— Trebuie să fie ceva probleme la capătul celălalt… Schofield îşi muşcă buza. Arhicunoscutele ultime cuvinte.

— Domnule, zise şoferul vehiculului, un sergent cărunt căruia

i se spunea „Bull” Simcox, ar trebui să ajungem în raza vizuală în aproximativ treizeci de secunde.

Schofield privi înainte, peste umărul lui Simcox.

Văzu drumul noroios şi negru care dispărea cu repeziciune sub capota blindată a vehiculului şi observă că se apropiau de vârful dealului.

Dincolo de deal se afla Krask-8.

În aceeaşi clipă, într-o încăpere dotată cu aparatură radio de înaltă tehnologie, de la baza McColl a Forţelor Aeriene din Alaska, un tânăr ofiţer de comunicaţii, care ţinuse legătura cu Schofield, privea nedumerit în jurul său. Numele lui era Bradsen, James Bradsen.

Cu câteva secunde înainte, fără niciun avertisment, alimentarea cu energie electrică a echipamentelor de comunicaţii se întrerupsese brusc.

Comandantul bazei McColl intră în încăpere.

— Domnule, zise Bradsen. Tocmai am…

— Ştiu, fiule, zise comandantul. Ştiu.

Doar atunci Bradsen văzu un *alt* bărbat, care se afla în spatele comandantului său. Bradsen nu îl mai văzuse niciodată pe acel bărbat. Acesta era înalt şi solid, avea părul roşcat, iar chipul lui urât semăna cu cel al unui şobolan. Purta un costum simplu şi nu clipea deloc. Inspecta întreaga încăpere cu o privire rece, fără să clipească. Nu era greu să-ţi dai seama că făcea parte din ISS.

Comandantul bazei spuse:

— Îmi pare rău, Bradsen. O chestiune de informaţii. Nu ne mai putem ocupa de această misiune.

Vehiculul de atac Commando Scout urcă dealul. Înăuntru, Schofield trase aer în piept. În faţa ochilor lui, apăru Krask-8 în toată măreţia sa. Se afla în mijlocul unei câmpii întinse şi plate, o mulţime de clădiri acoperite de zăpadă – hangare, magazii, un imens depozit de întreţinere, până şi o clădire de birouri, înaltă de vreo 15 etaje şi construită din sticlă şi beton. Un peisaj urban în miniatură.

Întregul complex era înconjurat de un gard de sârmă ghimpată, înalt de şase metri, şi, dincolo de el, în depărtare,

poate la vreo trei kilometri, Schofield putea zări ţărmul nordic al Rusiei şi valurile Oceanului Arctic.

Se înţelegea de la sine că perioada de după Războiul Rece nu fusese prea îngăduitoare cu Krask-8. Întregul minioraş era părăsit.

Zăpada acoperea străzile complexului. În depărtare, în dreapta lui Schofield, mormane de materiale mărgineau zidurile depozitului de întreţinere principal – o structură de mărimea a patru terenuri de fotbal.

În partea stângă a halei masive, legat de aceasta printr-un pod închis, se afla turnul de birouri. Ţurţuri uriaşi de gheaţă atârnau din tavanul plat, nemişcaţi, sfidând gravitaţia.

Şi frigul îşi revendicase dreptul. Fără prezenţa unui echipament antiîngheţ în incintă, aproape fiecare geam se contractase şi crăpase. Fiecare suprafaţă de sticlă era spartă în bucăţi sau fisurată, luând forma unei pânze de păianjen, iar vântul biciuitor al Siberiei pătrundea înăuntru fără nicio oprelişte.

Era un oraş-fantomă.

Dar undeva, sub el, se aflau toate cele şaisprezece rachete nucleare.

Vehiculul trecu printre porţile larg deschise ale complexului Krask-8, cu o viteză de 80 de kilometri pe oră. Cobora în viteză o pantă care ducea înspre complex, iar unul dintre puşcaşii marini ai lui Schofield se afla în turela mitralierei de 7,62 mm postată în spatele vehiculului blindat.

În interiorul maşinii, Schofield stătea în spatele lui Clark şi privea ecranul computerului care se afla în faţa tânărului caporal.

— Verifică unde sunt locatoarele, zise el. Trebuie să aflăm unde sunt localizaţi băieţii Delta.

Clark tastă şi făcu să apară pe ecranul computerului nişte hărţi ale complexului Krask-8.

Una dintre hărţi prezenta complexul din lateral:

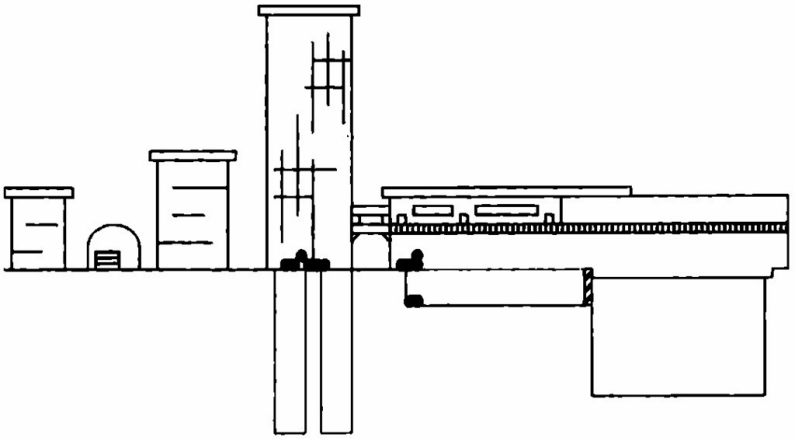

Se puteau vedea două grupuri de puncte roşii care pâlpâiau: un grup era la parterul clădirii de birouri, iar al doilea în interiorul uriaşului depozit de întreţinere.

Cele două echipe Delta.

Însă ceva nu era în regulă cu această imagine.

Niciunul dintre punctele care pâlpâiau nu se mişca.

Toate erau nemişcate.

Schofield simţi un fior pe şira spinării.

— Bull, zise el încet, ia-i pe Whip, pe Tommy şi pe Hastings. Verificaţi clădirea de birouri. Eu merg cu Book II, cu Clark şi cu Rooster să vedem dacă totul e în regulă în depozitul de întreţinere.

— Recepţionat, Scarecrow.

Vehiculul blindat porni în viteză pe o stradă îngustă şi pustie, trecând pe sub nişte pasarele din beton şi împrăştiind mormanele de zăpadă care se aflau peste tot. Se opri lângă depozitul uriaş, chiar în faţa unei uşiţe destinate accesului angajaţilor. Trapa din spatele vehiculului se deschise şi, imediat, Schofield împreună cu alţi trei puşcaşi marini săriră din el şi se îndreptară în fugă înspre uşă.

Imediat ce coborâră din vehicul, acesta o porni în viteză înspre clădirea din sticlă, cu birouri, care se afla alături.

Schofield intră în depozit cu arma înainte. Avea un Heckler & Koch MP-7, urmaşul bătrânului MP-5. MP-7 era un pistol-mitralieră cu ţeava scurtă, compact, dar puternic. Pe lângă acest

MP-7, Schofield mai avea un pistol semiautomat Desert Eagle, un cuţit K-Bar şi, într-un toc de la spate, un Armalite MH-12 Maghook – un cârlig magnetic care era declanşat cu ajutorul unui dispozitiv de lansare asemănător cu o puşcă.

Pe lângă echipamentul obişnuit pentru această misiune, Schofield adusese cu el şi alt tip de muniţie: şase încărcături explozive Thermite-Amatol. Fiecare putea arunca în aer o clădire întreagă.

Schofield şi echipa sa o luară în grabă pe un coridor scurt, prevăzut cu birouri, şi ajunseră la o uşă din capătul acestuia. Se opriră. Ascultară. Niciun zgomot. Schofield întredeschise uşa şi zări un spaţiu deschis, un imens spaţiu deschis…

Deschise uşa larg.

— Dumnezeule…

Zona de lucra a depozitului de întreţinere se întindea dinaintea ochilor lui asemenea unui hangar enorm. Prin tavanul de sticlă crăpată se vedea cerul cenuşiu al Siberiei.

Numai că acesta nu era un hangar oarecare şi niciun vechi „şopron de întreţinere” pentru o colonie de deţinuţi. Aproape trei sferturi din pardoseala acestui interior vast era ocupată de o bazin uriaş – *gigantic* – în formă dreptunghiulară. Şi, lângă Schofield, ridicat de la podea pe nişte blocuri de beton, un submarin lung de vreo 200 de metri.

Era impresionant. Asemenea unui uriaş care stă pe tronul său, înconjurat de un complex de structuri diverse care au aparţinut unor oameni de o mărime infinit mai mică. Tot submarinul era acoperit de un strat de gheaţă şi zăpadă.

Macarale şi pasarele se intersectau deasupra submarinului, în timp ce pasarele subţiri, orizontale făceau legătura între acesta şi pardoseala de beton a depozitului. O singură pasarelă rotativă făcea legătura între turela de comandă a submarinului, înaltă cât trei etaje, şi un balcon care se afla la nivelul superior.

Clipind ca pentru a îndepărta această privelişte ciudată, Schofield începu să proceseze în mintea lui această nouă informaţie. Mai întâi, el recunoscu submarinul. Era un Typhoon. Submarinele care făcea parte din clasa Typhoon reprezentau nestemata de pe coroana arsenalului nuclear al marinei ruseşti,

în ciuda faptului că fuseseră construite doar şase astfel de exemplare, submarinele cu botul lung care lansau rachete balistice deveniseră faimoase datorită romanelor şi filmelor de la Hollywood. Dar, deşi submarinele Typhoon aveau o înfăţişare plăcută, erau îngrozitor de nesigure, necesitând îmbunătăţiri şi întreţinere constante. Rămân totuşi cele mai mari submarine pe care omul le-a construit vreodată.

Schofield observă că se lucrase la partea din faţă a acestui submarin, unde erau adăpostite torpilele, de când Krask-8 fusese abandonat – învelişul exterior care adăpostea compartimentele în care se aflau torpilele submarinului Typhoon fusese demontat bucată cu bucată.

Cum ajunsese un submarin din clasa Typhoon în interiorul unui depozit de întreţinere, la *trei kilometri* depărtare de Oceanul Arctic, era o altă întrebare. Răspunsul la această întrebare se afla în această clădire de întreţinere.

Dincolo de docul uscat enorm al submarinului – separând docul uscat de restul bazinului – Schofield zări o placă mare din oţel, verticală, o poartă mare. Dincolo de ea se întindea apa. În bazinul *interior,* rectangular, apa parţial îngheţată se întindea de la docul uscat până la acea poartă care arăta ca un stăvilar.

Schofield bănuia că sub acel bazin cu apă se afla un soi de sistem de peşteri subterane care se întindea până la ţărm, permiţând submarinelor să pătrundă în Krask-8 pentru reparaţii, ferite de ochii vigilenţi ai sateliţilor-spion americani.

Totul devenea limpede.

Krask-8, care se afla la o depărtare de trei kilometri de ţărmul arctic şi care, oficial, apărea ca fiind o colonie pentru deţinuţii supuşi la muncă forţată, era de fapt un atelier strict secret care se ocupa cu reparaţia submarinelor sovietice. Numai că Schofield nu avu timp să analizeze prea mult acest aspect, căci în acel moment zări trupurile.

3

Zăceau peste marginea bazinului docului uscat: patru trupuri, toate purtând uniforme militare americane, veste antiglonţ şi… toate erau ciuruite.

Totul era scăldat în sânge. Acesta era împrăştiat pe chipuri, pe piepturi şi pe podea.

— Ticălosul! izbucni Clark.

— Dumnezeule, omule, ăştia sunt băieţii Delta, zise caporalul Ricky „Rooster” Murphy.

Ca şi Schofield, poate pentru a-l imita, Rooster purta ochelari argintii cu lentile antireflex. Schofield nu scoase o vorbă. Uniformele cu care erau îmbrăcate cadavrele fuseseră personalizate: unii dintre bărbaţi îşi îndepărtaseră apărătorile de la umărul braţului drept, alţii îşi tăiaseră mânecile de la echipamentul pentru zăpadă în dreptul cotului.

Uniforme personalizate: era semnătura echipelor Delta.

Alte două cadavre zăceau pe fundul bazinului – la vreo 10 metri sub nivelul suprafeţei –, tot ciuruite.

Sute de cartuşe goale erau răspândite într-un cerc mare în jurul locului cu pricina. Proveneau de la echipa Delta. După câte putea vedea, Schofield înţelese că băieţii Delta trăseseră aproape în toate direcţiile când fuseseră doborâţi…

Voci şoptite.

— Câţi sunt în total?

— Numai patru aici. Blue Team[5] raportează încă patru în clădirea de birouri.

— Aşadar, care dintre ei este Schofield?

— Cel cu ochelari argintii.

— Lunetişti, fiţi gata. La semnalul meu.

Unul dintre cadavre îi atrase atenţia lui Schofield. Rămase înmărmurit. La început nu observase, deoarece partea de sus a

[5] Blue Team – Echipa albastră (n.tr.)

trupului atârna peste marginea bazinului docului uscat, însă acum putea vedea clar.

Dintre cele şase cadavre, *doar capul acestui bărbat fusese retezat.*

Schofield se strâmbă când văzu această privelişte. Era absolut dezgustător. Fâşii de carne atârnau din gâtul despicat al cadavrului; esofagul şi traheea se aflau la vedere.

— Dumnezeule! exclamă Book II, venind lângă Schofield. Ce naiba s-a întâmplat aici?

În timp ce figurile micuţe ale lui Schofield şi ale puşcaşilor marini examinau locul crimei care avusese loc în partea halei unde se afla docul uscat, nu mai puţin de douăzeci de perechi de ochi îi urmăreau.

Urmăritorii erau împrăştiaţi prin hală, în locuri strategice – bărbaţi îmbrăcaţi în echipamente pentru zăpadă identice, dar având o varietate de arme.

Priveau într-o tăcere încordată, aşteptând de la comandantul lor semnalul de a ucide.

Schofield se ghemui lângă cadavrul decapitat şi îl examină. Băieţii Delta nu purtau ecusoane, însă nu era nevoie să vadă un astfel de ecuson pentru a şti cine era acel bărbat. Îl recunoştea după fizic.

Era specialistul Dean McCabe, unul dintre conducătorii echipei Delta.

Schofield aruncă o privire primprejur. Nu văzu nicăieri capul lui McCabe. Schofield se încruntă. Nu numai că fusese retezat capul unui reprezentant Delta, dar fusese *luat...*

— Scarecrow! izbucni o voce în casca sa. Sunt Bull. Suntem în clădirea de birouri. N-o să-ţi vină să crezi.

— Pune-mă la încercare.

— Sunt morţi cu toţii, toţi băieţii de la Delta. Şi, Scarecrow… lui Farrell i s-a tăiat capul.

Schofield simţi un fior pe şira spinării. Mintea lui o luă razna. Cercetă cu privirea în jurul halei – geamurile crăpate şi pereţii acoperiţi de gheaţă se perindau dinaintea ochilor lui asemenea unui caleidoscop.

Krask-8. Părăsit şi izolat…

Nici urmă de vreun terorist cecen de când au ajuns acolo…

Legătura prin radio cu Alaska a fost întreruptă…

Şi toţi băieţii Delta sunt morţi… plus acel semn distinctiv ciudat: capetele lui McCabe şi Farrell lipsesc.

Şi totul deveni limpede în mintea lui Schofield.

— Bull! şuieră el prin microfonul de la gât. Treci aici imediat! Am fost traşi pe sfoară! Tocmai am căzut într-o capcană!

Şi, în timp ce rostea aceste cuvinte, ochii pătrunzători ai lui Schofield se opriră asupra unei grămezi de zăpadă care se afla într-un colţ al halei imense – şi, brusc, o siluetă care stătea ghemuită după acea grămadă de zăpadă începu să se contureze în faţa lui. Era un bărbat camuflat cu grijă, care purta un echipament pentru zăpadă şi care ţinea îndreptată înspre Schofield o carabină de asalt Colt Commando.

La naiba!

Cei douăzeci de asasini care erau împrăştiaţi în hală deschiseră focul asupra lui Schofield şi a oamenilor săi, şi astfel docul uscat se transformă într-un câmp de luptă.

4

Din reflex, Schofield se feri chiar când două gloanţe îi trecură şuierând pe deasupra capului. Book II şi Clark făcură la fel, trântindu-se la pământ şi ascunzându-se după cadavrele celor de la Delta, în momentul în care o ploaie de gloanţe începu să cadă în jurul lor.

Al patrulea puşcaş marin, Rooster, nu fu la fel de norocos. Poate din cauza ochelarilor antireflex pe care îi purta şi care îl făceau să semene cu Schofield sau poate că a fost doar ghinion. Oricum, o ploaie de gloanţe îi ciuntiră corpul, sfârtecându-i coastele şi făcându-l să danseze chiar dacă era deja mort.

— În bazin! Acum! strigă Schofield, smulgându-i practic pe Clark şi pe Book II din bătaia focului şi rostogolindu-se toţi trei peste marginea bazinului docului uscat tocmai în clipa în care mii de gloanţe îi urmăreau.

Schofield şi ceilalţi se aruncară în groapă sub privirea vigilentă a comandantului trupei înarmate până în dinţi, aflate în jurul lor.

Numele comandantului era Wexley – Cedric K. Wexley – şi în trecut fusese maior în elita Forţelor Speciale din Africa de Sud.

„Aşadar, acesta este faimosul Scarecrow, gândi Wexley, urmărindu-l cu privirea pe Schofield. Cel care l-a învins pe Gunther Botha în Utah. Ei, măcar stă bine cu reflexele.”

Înainte de a cădea în dizgraţie, Wexley fusese o vedetă printre soldaţi, în mare parte datorită faptului că fusese adeptul apartheidului. Într-un fel sau altul, reuşise să supravieţuiască tranziţiei către democraţie, tendinţele sale rasiste trecând neobservate. Apoi omorâse un soldat negru în tabăra de antrenamente, îl snopise în bătaie în timpul unei lupte corp la corp până a decedat. Mai făcuse asta, însă de această dată fapta n-a mai trecut neobservată.

Şi când soldaţi ca Cedric Wexley – psihopaţi, sociopaţi, asasini

– erau daţi afară din forţele armate oficiale, aceştia ajungeau inevitabil în cele ilegale.

Aşa ajunsese Wexley comandantul acestei unităţi: o trupă specială de operare, care aparţinea uneia dintre cele mai preeminente organizaţii de mercenari din lume – o corporaţie de vază din Africa de Sud numită Executive Solutions sau ExSol.

Dacă ExSol era specializată pe misiuni de siguranţă în ţările din lumea a treia – cum ar fi sprijinirea dictaturilor africane în schimbul controlului asupra minelor de diamante –, uneori, dacă logistica îi permitea, se implica în activităţi mai profitabile, cum erau vânătorile internaţionale de recompense care apăreau ocazional.

Cu aproape 19 milioane de dolari per cap, aceasta era cea mai profitabilă vânătoare de recompense din câte fuseseră până atunci şi, graţie unui prieten bine poziţionat în Consiliu, cei de la Executive Solutions primiseră acordul să-şi revendice trei dintre acele ţinte.

Radiotelegrafistul lui Wexley veni lângă el:

— Domnule, Blue Team i-a atacat pe puşcaşii marini în clădirea de birouri.

Wexley dădu din cap:

— Spune-le să se întoarcă la docul uscat prin pasarelă după ce termină treaba.

— Domnule, mai este ceva, zise radiotelegrafistul.

— Ce?

— Neidricht, care e sus pe acoperiş, a interceptat două semnale pe radarul extern. Făcu o pauză, apoi continuă: Judecând după amprentă, crede că este vorba despre Hungarian[6] şi despre Black Knight[7].

— Cât de departe sunt?

— Hungarian este la vreo cincisprezece minute depărtare. Knight este mai departe, cam la vreo douăzeci şi cinci de minute.

Wexley îşi muşcă buza. „Vânători de recompense, gândi el. Nenorociţii de vânători de recompense.” Wexley ura acest gen de misiuni pentru simplul fapt că îi detesta pe vânătorii de

[6] Hungarian – Ungurul (n.tr.)

[7] Black Knight – Cavalerul negru (n.tr.)

recompense. Dacă nu ajungeau înaintea ta la ţintă, aceşti ticăloşi te lăsau să faci tu toată treaba, te urmăreau până la destinaţie, îţi furau ţinta de sub nas, apoi cereau banii pentru ei.

Într-o luptă militară corectă, ultimul care rămânea în picioare era câştigător. Nu la fel stăteau lucrurile în cazul unei vânători de recompense. În acest ultim caz, câştigătorul era cel care aducea premiul înapoi la bază – *indiferent* de modurile prin care punea mâna pe el.

Wexley mârâi:

— De Hungarian mă ocup eu, e un necioplit. Dar Black Knight… ne va crea cu siguranţă probleme.

Comandantul ExSol se uită în bazinul docului uscat.

— Asta înseamnă că trebuie să terminăm repede aici. Pune mâna pe nenorocitul ăsta de Schofield şi adu-mi capul lui!

Schofield, Book II şi Clark coborâră pe peretele docului uscat. Căzură de la o înălţime de zece metri – *buf!* – şi aterizară ca nişte bolovani pe cele două cadavre ale membrilor echipei Delta care se aflau pe fundul bazinului.

— Haideţi, mişcaţi-vă! Repede! Repede! exclamă Schofield, trăgându-i pe cei doi sub submarinul mare şi negru care era ridicat pe blocurile de beton din bazin.

Fiecare bloc era de mărimea unei maşini mici şi era confecţionat din beton armat. Patru rânduri lungi de blocuri susţineau submarinul masiv, creând o serie de alei înguste, în unghi drept, sub carcasa de oţel negru a submarinului Typhoon.

În timp ce fugea în zigzag printre aleile întunecate, Schofield vorbi în microfonul de la gât:

— Bull! Bull Simcox! Recepţionezi?

Se auzi glasul lui Bull, întretăiat şi disperat:

— Scarecrow, la naiba! Se trage din toate părţile asupra noastră! Toţi ceilalţi au fost doborâţi şi eu sunt… eu sunt rănit rău! Nu pot – oh, la naiba – nu!…

Se auzi o împuşcătură scurtă la celălalt capăt, apoi se aşternu tăcerea.

— La naiba! făcu Schofield.

Dintr-odată, auzi câteva bufnituri surde undeva, în spatele lui. Se roti pe călcâie, cu automatul MP-7 în mână, şi, prin pădurea

de blocuri masive din beton, zări primul grup de duşmani coborând pe frânghii în bazin.

Cu Book II şi Clark alături, Schofield îşi croi drum printre aleile întunecate de sub Typhoon, ferindu-se de focul inamicului.

Urmăritorii lor pătrunseră şi ei în labirintul întunecat din beton. Erau vreo zece oameni şi înaintau în mod constant, trăgând necontenit de-a lungul aleilor şi împingându-i pe Schofield şi oamenii săi înspre poarta de la capătul docului uscat, care dădea înspre mare.

Schofield îi privea pe inamici cum avansau, le analiza tactica şi le studia armele. Tactica lor era una standard. Totul trebuia lichidat. Însă armele lor…

Armele lor.

— Cine-s ăştia? întrebă Book II.

— Mi-a venit o idee, dar n-o să-ţi convină, zise Schofield.

— Pune-mă la încercare.

— Uită-te la armele lor.

Book II aruncă o privire. Unii dintre bărbaţii care purtau măşti albe ţineau în mâinile lor pistoale-mitralieră MP-5, în vreme ce alţii aveau carabine de asalt FAMAS de origine franceză sau Colt Commando de origine americană. Alţii aveau vechile AK-47 sau variante ale acesteia, cum era modelul chinezesc 56.

— Vezi armele? întrebă Schofield în timp ce se mişcau. Au diverse tipuri de arme.

— La naiba! făcu Book II. Mercenari.

— La fel zic şi eu.

— Dar de ce?

— Nu ştiu. Cel puţin nu încă.

— Ce facem? întrebă disperat Clark.

— Încerc să găsesc o soluţie, răspunse Schofield, aruncând o privire în sus, înspre carcasa groasă de oţel care se afla deasupra lor, încercând să găsească o scăpare.

Cu spatele lipit de un bloc de beton, îşi iţi capul de după un colţ, privi în bazinul docului uscat şi văzu poarta înaltă de oţel care îl separa de bazinul cu apă acoperită de gheaţă, ce se afla la capătul estic al halei.

Îşi aminti de modul de funcţionare al docului uscat.

Pentru a băga un Typhoon uriaş în doc, trebuia să cobori poarta, să inunzi docul uscat şi submarinul intra în el. Apoi *ridicai* poarta din nou şi drenai docul uscat, lăsând submarinul pe blocurile din beton, oferindu-ţi astfel un mediu propice pentru a face anumite lucrări la submarin.

Poarta…

Schofield o fixă cu privirea şi se gândi la apa care se afla în spatele acesteia. Privi în partea cealaltă, înspre prora submarinului, şi o văzu.

Era unica lor scăpare.

Se întoarse către ceilalţi.

— Aveţi la voi cârligele magnetice?

— Ăăă, da.

— Da.

— Pregătiţi-vă să le folosiţi, zise Schofield privind poarta mare de oţel înaltă cât trei etaje şi lată de vreo 30 de metri.

Îşi scoase cârligul magnetic din tocul pe care îl ţinea la spate.

— Mergem în direcţia aceea, domnule? întrebă Clark.

— Nu. Mergem în direcţia cealaltă, dar ca să putem face acest lucru trebuie să aruncăm în aer poarta.

Tocmai în acel moment, o salvă neaşteptată de gloanţe ciurui blocurile din beton din jurul lor. Venea dinspre poartă.

Schofield se feri, privi în jur şi văzu că alţi zece mercenari coborâseră în bazin în partea aceea.

Dumnezeule, gândi, acum erau blocaţi în bazin între două grupuri de inamici. Noua trupă de mercenari începu să înainteze.

— La naiba! zise el.

Cedric Wexley privea de sus bazinul docului uscat. Vedea cum cele două bande de mercenari se apropiau de Schofield şi de oamenii săi din ambele părţi. Pe faţă îi apăru un zâmbet rece.

Era prea uşor.

Schofield scoase doi explozibili Thermite-Amatol din echipamentul său de luptă.

— Domnilor, cârligele magnetice.

Îşi scoaseră toţi trei cârligele magnetice.

— Şi-acum faceţi ca mine.

Schofield o luă înspre partea laterală a submarinului, ridică în aer cârligul magnetic şi trase înspre carcasa ambarcaţiunii.

Cling!

Clark şi Book II făcură la fel.

Cling! Cling!

Schofield analiză lungimea submarinului.

— Când va lovi valul, lăsaţi frânghiile cârligului magnetic în voie ca să putem să ne deplasăm de-a lungul părţii exterioare a submarinului.

— Val? întrebă Clark. Care val…?

Însă Schofield nu îi dădu niciun răspuns. Ţinea cei doi explozibili în mâini şi selectă timpul de declanşare dorit. Cronometrele explozibililor de tip Thermite-Amatol aveau trei culori: roşu, verde şi albastru. Dacă apeşi cronometrul roşu, ai la dispoziţie cinci secunde, dacă îl apeşi pe cel verde, ai la dispoziţie treizeci de secunde, iar pe cel albastra, un minut.

Schofield îl alese pe cel roşu.

Apoi aruncă cei doi explozibili de-a lungul bazinului, peste capetele echipei de mercenari care se apropia, făcându-le să se izbească de poarta uriaşă de oţel ca două mingi de tenis. Acestea aterizară la poalele porţii, în locul unde aceasta se unea cu zidul drept din beton al bazinului.

5 secunde.4…

— Va fi dureros… zise Book II înfăşurând frânghia cârligului magnetic în jurul antebraţului.

Clark făcu la fel.

3…2…

— 1, şopti Schofield, privind stăvilarul. Acum!

Buum!

5

Cele două detonări provenite de la explozibilii Thermite-Amatol zguduiră pereţii întregii clădiri în care se afla docul uscat.

Un fulger alb, orbitor lumină poarta. Fumul năvăli de-a lungul bazinului, umplând aleile dintre blocurile gigantice din beton pe măsură ce înainta, înghiţind cel mai apropiat grup de asasini şi acoperind totul în calea sa, inclusiv echipa lui Schofield.

Pentru o clipă totul se cufundă într-o tăcere stranie…

Apoi se auzi trosnetul – un *trosnet* înfiorător şi asurzitor –, căci poarta avariată începea să cedeze sub greutatea apei care apăsa asupra ei şi 100 de milioane de litri de apă năvăliră în bazin, croindu-şi drum prin fum.

Un zid de apă.

Acea masă enormă de apă făcea un zgomot incredibil – se prăvălea mugind de-a lungul bazinului, spumegând, învolburându-se, sărind înainte.

Cel mai apropiat grup de mercenari fu pur şi simplu măturat de zidul de apă şi azvârlit înspre vest.

Schofield, Book II şi Clark erau următorii.

Zidul de apă îi smulse din locul în care se aflau – o secundă au fost acolo, în următoarea dispărură. Valul îi ridică imediat de la pământ, aruncându-i ca pe nişte păpuşi din cârpe înspre capătul prorei submarinului, izbindu-i de partea laterală a carcasei acestuia.

Şi celălalt grup fu luat de valul învolburat de apă. Mercenarii fură zdrobiţi de zidul solid din beton de la capătul îndepărtat al docului uscat, mulţi dintre ei scufundându-se în timp ce valurile se izbeau năprasnic de marginea bazinului lung de 200 de metri.

Cu toate acestea, Schofield şi oamenii săi nu ajunseră la capătul bazinului. Când fură luaţi de valul de apă, aceştia se ţinură strâns de lansatoarele cârligelor magnetice, în timp ce frânghiile legate de cârlige se desfăşurau cu o repeziciune

uimitoare.

Când ajunseră în dreptul prorei submarinului, Schofield strigă:

— Prindeţi-vă, acum!

Acesta apăsă cu degetul pe un buton al lansatorului, declanşând un mecanism de prindere din interiorul lui care oprea desfăşurarea frânghiei.

Book II şi Clark făcură la fel... şi cei trei se opriră în acelaşi timp lângă prora submarinului Typhoon, în timp ce apa învolburată se izbea de trupurile lor.

Lângă ei, chiar în locul unde o zărise Schofield mai devreme, se căsca trapa compartimentului unde se aflau tuburile ce adăposteau torpilele. Tocmai se făceau reparaţii la aceste tuburi când instalaţia Krask-8 fusese abandonată.

În acel moment, tuburile care adăposteau torpilele se aflau la câţiva centimetri deasupra apei dezlănţuite.

— Intraţi în tuburi! strigă Schofield în microfon. În submarin!

Book II şi Clark făcură întocmai şi, zbătându-se şi luptându-se cu apa dezlănţuită, intrară în submarin.

Dintr-odată se făcu linişte.

Schofield ieşi din tub rostogolindu-se şi se trezi în interiorul unui submarin sovietic cu rachete balistice care aparţinea clasei Typhoon.

Era o imensitate de oţel rece. Rafturile pe care se aflaseră cândva torpilele ocupau centrul încăperii. Rânduri de conducte erau aliniate de-a lungul tavanului. Duhoarea trupurilor – mirosul fricii, mirosul marinarilor de submarin – umplea aerul.

Două torente de apă de mare pătrunseră prin tuburile deschise ale submarinului, umplând repede încăperea strâmtă.

Înăuntru era întuneric: singura sursă de lumină era cea a zilei mohorâte care se strecura acum prin tuburile care începeau să se umple de apă. Schofield şi ceilalţi îşi aprinseră lanternele care erau fixate pe ţevile mitralierelor.

— Pe aici! zise Schofield ieşind în fugă din încăperea torpilelor prin apa care începea să crească.

Cei trei puşcaşi marini îşi urmară drumul în fugă prin sala impozantă cu silozuri a submarinului. Era o încăpere cu tavan

înalt care conţinea douăzeci de silozuri gigantice de rachete; structuri înalte, cilindrice care se ridicau de la podea înspre tavan, făcându-i pe eroii noştri să pară nişte pitici.

Trecând în fugă pe lângă silozuri, Schofield observă că trapele de acces ale unora dintre acestea erau deschise, lăsând să se vadă spaţiul gol. Totuşi, trapele a cel puţin şase silozuri erau închise – acest lucru arăta că înăuntru se aflau rachete.

— Şi acum, încotro? strigă Book II.

Schofield răspunse:

— Către camera de comandă! Vreau să aflu mai multe despre ticăloşii ăştia!

Dădu de cea mai apropiată scară metalică suspendată.

Treizeci de secunde mai târziu, Shane Schofield intra în camera de comandă a submarinului. Totul era acoperit cu praf. Colţurile încăperii erau acoperite cu mucegai. Doar lumina ocazională ce ţâşnea din lanternele oamenilor săi trăda existenţa suprafeţelor metalice acoperite de praf.

Schofield se îndreptă repede către postul de comandă unde se afla periscopul. Trase cu putere aparatul din podea şi se întoarse către Book II:

— Vezi dacă reuşeşti să alimentezi aparatura de bord. Submarinul acesta ar trebui să fie conectat la sursa geotermală a bazei. Poate a mai rămas ceva energie. Porneşte sistemul central de control analog, apoi conectează sistemul ESM şi antenele radio.

— Am înţeles, răspunse Book II îndepărtându-se în grabă.

Periscopul ajunse la înălţimea sa normală. Schofield îşi lipi ochiul de el. Un periscop optic simplu nu necesita curent electric pentru a funcţiona. Prin el, Schofield văzu hala docului uscat, apa învolburată umplând bazinul din jurul submarinului şi vreo şase mercenari care stăteau pe marginea acestuia privind cum apa mării se ridica tot mai sus. Rotind periscopul, Schofield îl ridică şi privi înspre balconul care domina bazinul docului uscat.

Acolo zări mai mulţi mercenari. Unul îi atrase atenţia în mod deosebit, deoarece gesticula înnebunit, trimiţând alţi şase oameni înspre pasarela ce lega turela de comandă a

submarinului cu nivelul la care se afla balconul.

— Te văd… îi spuse Schofield bărbatului. Book? Cum stăm cu electricitatea?

— O secundă, nu stau prea bine cu limba rusă – stai, aici este…

Book apăsă pe nişte comutatoare şi, dintr-odată, *vmmm,* o multitudine de lumini verzi prinseră viaţă în jurul lui Schofield.

— În regulă, încearcă acum, zise Brook.

Schofield apucă o pereche de căşti prăfuite şi porni antena sistemului ESM al submarinului – caracteristică majorităţii submarinelor modeme, antena ESM este un scanner care se roteşte cu scopul de a intercepta frecvenţele radio.

Schofield auzi imediat voci în căştile sale:

— … Ticălosul a aruncat în aer nenorocita aia de poartă!

— … Au intrat prin compartimentele torpilelor. Acum sunt în submarin!

Apoi o voce mai calmă.

În timp ce privea prin periscop, Schofield observă că bărbatul care vorbea era cel din balcon; părea a fi comandant.

— Blue Team, atacaţi submarinul prin redută. Green Team[8], găsiţi o altă pasarelă şi folosiţi-o drept pod. Despărţiţi-vă în două grupe a câte doi şi pătrundeţi în submarin prin trapele de urgenţă din partea din faţă şi din partea din spate.

Schofield ascultă vocea cu încordate. Avea un pronunţat accent sud-african, însă tonul era calm. Nu dădea semne de precipitare sau de nelinişte. Nu era semn bun.

De obicei, când un comandant tocmai şi-a văzut zecile de oameni măturaţi de un val uriaş de apă, ar fi oarecum agitat. Însă individul acesta era foarte calm.

— … Domnule, aici radarul. Primul semnal detectat a fost identificat ca fiind un avion de luptă Yak-141. Este Hungarian.

— Timpul estimat de sosire? întrebă comandantul.

— Luând în calcul viteza actuală, cinci minute, domnule.

Comandantul părea că reflectează asupra acestei informaţii, apoi spuse:

— Căpitane Micheleaux. Trimite-mi toţi oamenii pe care îi ai. Vreau să termin treaba asta înainte să sosească adversarii

[8] Green Team – Echipa verde (n.tr.)

noştri.

— Am înţeles, răspunse o voce cu accent francez.

Mintea lui Schofield începu să o ia razna.

Erau pe punctul de a invada submarinul prin turela de comandă şi prin trapele de urgenţă din faţă şi din spate.

Întăririle se aflau pe drum… dar de unde veneau?

„În regulă, se stăpâni el. Analizează lucrurile. Gândeşte! Inamicii tăi. Cine sunt? Sunt o trupă de mercenari. De ce se află aici? Nu ştiu. Singurul indiciul sunt capetele care lipsesc. Capul lui McCabe şi cel al lui Farrell… Ce altceva? Tipul ăla sud-african a menţionat «adversarii» care sunt pe drum. Însă este ciudat că foloseşte cuvântul… adversari. Ce opţiuni avem? Nu prea multe. Nu avem niciun contact cu baza noastră; nicio cale de scăpare; cel puţin nu până în momentul în care vor sosi rangerii şi asta doar peste vreo treizeci de minute… La naiba! gândi Schofield, o jumătate de oră, cel puţin. Acesta era cel mai mare avantaj al inamicilor. Timpul.”

Pe lângă „adversarii” despre care pomeniseră, inamicii aveau tot timpul din lume să îi vâneze pe Schofield şi pe oamenii săi.

„Atunci acesta este primul lucru pe care trebuie să-l schimbăm, gândi Schofield. Trebuie să tragem de timp.”

Privi în jurul lui, evaluând multitudinea de beculeţe care luminau camera de comandă.

Avea curent electric…

Poate va reuşi să…

Se gândi la cele şase silozuri cu rachete din subsolul submarinului, care erau bine sigilate, şi la celelalte care rămaseră deschise.

Exista posibilitatea ca înăuntrul lor să fie rachete. Cu siguranţă ruşii au demontat focoasele, dar poate au lăsat rachetele.

— Treci aici! îl chemă Schofield pe Clark lângă periscop. Să nu-i pierzi din ochi pe băieţii răi de afară.

Clark apucă periscopul, în timp ce Schofield se repezi la un pupitru de comandă din apropiere.

— Book, ajută-mă!

— Ce vreţi să faceţi? întrebă Book II.

— Vreau să aflu dacă rachetele din submarin mai pot fi

folosite.

Pupitrul de comandă prinse viaţă când apăsă pe comutator. Pe ecran apăru o căsuţă pentru cod, iar el introduse un cod sovietic universal obţinut de la ISS înainte să plece în această misiune.

Numit Cod Universal de Dezactivare, acesta era un fel de şperaclu electronic, cheia *esenţială,* destinată a fi folosită doar de cadrele militare sovietice cu gradul cel mai înalt. Era un cod format din opt cifre care se potrivea la toate tastaturile sovietice codate. Schofield îl primise pentru a putea decoda orice tastatură digitală de la Krask-8. Exista şi un echivalent american – cunoscut doar de Preşedinte şi de câţiva militari cu grade înalte –, însă pe acela Schofield nu îl ştia.

— Văd şase oameni la nivelul unde se află balconul care se îndreaptă către pasarelă! strigă Clark. Mai sunt patru la nivelul solului, ridică o scară ca să poată urca la bord!

Book II apăsă nişte comutatoare care scoaseră la iveală un ecran pe care se vedeau într-adevăr nişte rachete care se aflau încă în silozurile lor, în partea din faţă a submarinului.

— În regulă, spuse Book II, citind ceva pe ecran. Focoasele nucleare au fost demontate, dar se pare că mai sunt câteva rachete în silozuri. Se pare că sunt, stai să verific, şase…

— Nu am nevoie decât de una, zise Schofield. Deschide trapele pentru cele şase rachete şi mai deschide o trapă în plus.

— Încă una în plus?

— Ai încredere în mine.

Book II clătină din cap şi făcu precum i se ordonase. Apăsă comutatoarele care activau trapele a şapte silozuri de rachete.

Cedric Wexley făcu ochii mari când văzu această privelişte.

Vedea submarinul Typhoon care acum era înconjurat de un bazin imens plin cu apă, îi vedea pe oamenii săi care se apropiau de el… şi acum, spre marea lui surprindere, vedea cum şapte dintre trapele din faţă ale submarinului, care adăposteau rachetele, se deschideau încet cu ajutorul pistoanelor hidraulice.

— Ce Dumnezeu face? se întrebă cu voce tare Wexley.

— Ce Dumnezeu faceţi? întrebă Book.

— Schimb scara timpului pentru luptă, răspunse Schofield.

Iniţie un alt ecran şi văzu coordonatele GPS pentru Krask-8: 07914,74; 7000,01. Acestea se potriveau cu setul de coordonate pe care Schofield le folosise în momentul în care echipa sa aterizase din bombardierul invizibil cu ceva timp în urmă.

Schofield introduse informaţia necesară. Setă rachetele pentru lansare imediată, le programă să zboare pentru o durată de 20 de minute, apoi stabili coordonatele ţintei pentru: 07914,74; 7000,01.

Nu se aştepta ca *toate* rachetele să funcţioneze. Sigiliile în formă de verigă care erau fixate pe acceleratoarele cu combustibil solid se deterioraseră considerabil în ultimii ani. Era foarte posibil să nu le mai poată folosi. Dar nu avea nevoie decât de una. O încercă pe a patra.

Când butonul verde pe care scria „Încarcă” începu să pâlpâie, apăru o ultimă fereastră care cerea introducerea codului. Schofield folosi Codul Universal de Dezactivare. Primi undă verde. Apoi apăsă butonul „Lansare”.

6

Cedric Wexley auzi zgomotul înainte să observe spectacolul. Un zdrăngănit puternic se auzi din măruntaiele submarinului. Apoi, cu un vâjâit asurzitor, o rachetă balistică, modelul SS-N-20, lungă de 10 metri ţâşni pe una dintre trapele din faţă ale submarinului.

Semăna cu lansarea unei navete spaţiale: un nor mare de fum care începu să se extindă cu repeziciune, acoperind în totalitate hala în care se afla docul uscat şi învăluind într-o ceaţă cenuşie submarinul uriaş şi mercenarii care se îndreptau către intrările acestuia.

Racheta ţâşni drept în sus, trecu prin tavanul de sticlă crăpată a halei şi urcă vertiginos spre cerul mohorât al Siberiei.

Cedric Wexley rămase nepăsător.

— Soldaţi, continuaţi atacul. Căpitane Micheleaux, unde sunt întăririle pe care le aşteptăm?

Dacă în acea clipă cineva ar fi privit din depărtare înspre Krask-8, ar fi fost martorul unei scene uluitoare: o singură coloană dreaptă de fum ţâşnind ca o săgeată înspre cer, deasupra acelui mic oraş.

Cineva urmărea cu atenţie toată această scenă.

Un singur individ, care se afla în carlinga unui avion de luptă rusesc model Yak-141 şi care se apropia în viteză de Krask-8.

În camera de comandă a submarinului, Schofield se mişca de colo colo.

— Unde sunt? îl întrebă pe Clark, care se afla la periscop.

— E prea mult fum, răspunse Clark. Nu văd nimic.

Prin periscop nu se vedea nimic din cauza ceţii dense. Clark reuşea să desluşească doar zona din apropierea periscopului, adică încăperea strâmtă de deasupra turelei de comandă şi pasarela îngustă care făcea legătura dintre aceasta şi balcon.

— Nu văd nimic…

În vizorul periscopului apăru, mare şi limpede, faţa mascată a unui bărbat.

— Hei! se dădu în spate Clark. Dumnezeule! Mercenarii sunt chiar afară. Chiar deasupra noastră!

— N-are importanţă, spuse Schofield coborând scările. E timpul să plecăm. Oricum, nu ieşim pe-acolo.

Schofield, Book II şi Clark intrară în fugă în incinta unde se aflau silozurile de rachete, prin care trecuseră şi înainte. Podeaua era acoperită cu apă, cam de o jumătate de metru.

Ajunseră în dreptul unui siloz gol – trapa de acces era încă deschisă – şi pătrunseră repede înăuntru.

Fură întâmpinaţi de priveliştea silozului gol: un cilindru înalt de vreo zece metri, în vârful căruia, foarte mică, stătea deschisă trapa de evacuare – era *a şaptea* trapă de evacuare pe care o deschisese Schofield. Câteva adâncituri pentru mâini şi picioare urcau pe zidul silozului ca o scară. Cei trei puşcaşi marini începură să urce. Ajunseră în vârful silozului, iar Schofield aruncă o privire afară. Văzu doi mercenari dispărând în interiorul submarinului prin trapa de acces din faţă, care se afla la vreo trei metri.

„Perfect”, gândi Schofield. Ei intrau, în timp ce el şi oamenii săi ieşeau.

Pe lângă asta, spaţiul din jurul submarinului era învăluit într-un nor de ceaţă albă lăsat de lansarea rachetei.

Schofield îşi îndreptă ochii înspre nivelul unde se afla balconul şi se uită la comandatul sud-african care dirija operaţiunea mercenarilor.

Era omul cu care voia să vorbească Schofield.

O luă în grabă înspre scara metalică aflată pe partea exterioară a turnului de comandă.

Schofield şi oamenii săi se căţărară pe aceasta şi o luară de-a lungul pasarelei care lega submarinul de nivelul superior unde se afla balconul.

La capătul balconului, văzură un mic birou. În prag, urlând într-o staţie şi încercând în acelaşi timp să pătrundă cu privirea

ceaţa care învăluise submarinul, stătea comandantul mercenarilor, Wexley, flancat de o singură gardă de corp înarmată.

Ascunşi de fum, Schofield, Book II şi Clark înaintau către balcon, apropiindu-se repede de Wexley.

Săriră asupra lui. Schofield urlă:

— Mâinile sus!

Garda de corp trase cu arma, Clark făcu la fel, garda de corp căzu la pământ, lovit în faţă, Clark se prăbuşi la rândul lui, apoi Wexley îşi scoase pistolul şi îl văzu pe Schofield rostogolindu-se repede şi trăgând două focuri de armă cu pistolul lui semiautomat Desert Eagle – *poc! poc!* –, Wexley fu lovit atât în piept, cât şi în mână, şi se dădu în spate cam un metru, izbindu-se de peretele îndepărtat al biroului şi prăbuşindu-se la pământ.

— Clark! Eşti bine? strigă Schofield, îndepărtând cu piciorul arma lui Wexley.

Clark fusese împuşcat lângă umăr. Făcu o grimasă când Book II îi verifică rana.

— Da, doar m-a şters.

Şi Wexley era bine. Sub uniforma militară purta o vestă antiglonţ care îl apărase de glonţul ce îl lovise în piept. Zăcea jos, rezemat de peretele biroului, de-abia respirând şi ţinându-şi strâns mâna rănită.

Schofield lipi ţeava pistolului său de fruntea lui Wexley:

— Cine eşti şi ce cauţi aici?

Wexley tuşi, respirând întretăiat.

— Te-am întrebat cine dracu’ eşti şi ce cauţi aici?

Wexley şopti cu o voce răguşită:

— Sunt… Cedric Wexley. Fac parte din… Executive Solutions.

— Mercenari, zise Schofield. Şi de ce vă aflaţi aici? De ce încercaţi să ne ucideţi?

— Nu pe toţi, căpitane. Doar pe tine.

— Pe mine?

— Pe tine şi pe ceilalţi doi membri Delta, McCabe şi Farrell.

Schofield încremeni când îşi aduse aminte de corpul decapitat al lui Dean McCabe. Îşi aduse aminte că Bull Simcox îi spusese că acelaşi lucru se întâmplase şi cu Greg Farrell.

— De ce?

— Chiar are vreo importanţă? întrebă Wexley, cu un rânjet pe buze.

Schofield nu avea timp pentru aşa ceva. Apăsă cu cizma mâna rănită a lui Wexley, răsucind-o uşor. Wexley scoase un urlet de durere, apoi se uită în ochii lui Schofield cu o privire plină de venin.

— Deoarece pe capul tău s-a pus o recompensă, căpitane Schofield. Suficient de mare încât să-i ispitească pe toţi vânătorii de recompense din lume să vină pe urmele tale.

Schofield simţi un gol în stomac.

— Poftim?!

Cu mâna teafără, Wexley scoase din buzunarul de la piept o bucată de hârtie şifonată şi i-o aruncă lui Schofield cu dispreţ.

— Sta-ţi-ar în gât!

Schofield înşfăcă bucata de hârtie şi se uită peste ea. Conţinea o listă cu nume. Erau cincisprezece nume în total, ale unor soldaţi, spioni şi terorişti. Observă repede că McCabe, Farrell şi el apăreau pe acea listă.

Wexley vorbea cu un puternic accent sud-african, iar în tonul lui se simţea răutatea:

— Bănuiesc că urmează să faci cunoştinţă cu unii dintre cei mai versaţi vânători de recompense din lume, căpitane! La fel şi prietenii tăi. Vânătorii de recompense au tendinţa să ia ostatici prieteni şi persoane dragi pentru a-şi atrage ţinta.

Schofield simţi că îi îngheaţă sângele în vene la gândul că prietenii lui sunt ţinuţi ostatici de către vânătorii de recompense.

„Gant… Mother…”

Încercă să se concentreze asupra realităţii.

— Şi de ce trebuie să ne retezi capetele? întrebă el.

Drept răspuns, Wexley scoase un fornăit. Schofield îşi îndreptă din nou cizma înspre mâna rănită a acestuia.

— Stai! Stai! Stai! Poate nu m-am exprimat destul de clar, zise Wexley cu răutate. Preţul pus pe capul tău, căpitane, este *literalmente* un preţ – 18,6 milioane de dolari pentru cel care *îţi duce capul* la un castel din Franţa. Este o sumă care merită osteneala, cea mai mare din câte am întâlnit până acum: ajunge să îi mituieşti pe cei mai înalţi demnitari, ajunge să ştergi toate

urmele unei misiuni nereuşite împotriva unor terorişti din Siberia, ajunge cât să te asiguri că întăririle tale, o trupă de rangeri din Fort Lewis, *nici măcar nu s-a ridicat de la sol.* Eşti pe cont propriu, căpitane Schofield. Eşti singur… aici… cu noi… până când te vom ucide şi-ţi vom reteza afurisitul ăsta de cap!

Schofield simţi că mintea lui o lua razna.

Nu se aşteptase la aşa ceva. La ceva atât de însemnat, de individualizat, de *personal.*

Dintr-odată, îl văzu pe Wexley făcând ceva ciudat: acesta îşi întoarse privirea, numai că de această dată sud-africanul privea peste umărul lui Schofield.

Schofield se întoarse şi făcu ochii mari de groază.

Ca o replică ameninţătoare a unei erupţii vulcanice subacvatice, o masă învolburată de bule de apă îşi făcu apariţia în „lacul" acoperit cu gheaţă, care acum înainta dinspre bazinul docului uscat. Stratul subţire de gheaţă care acoperea apa începu să se crape cu zgomot. Şi apoi, din mijlocul spumei, asemenea unei balene care străpunge suprafaţa apei, apăru corpul negru din oţel al unui submarin de atac sovietic din clasa Akula.

Cu toate că nu reuşise niciodată să egaleze vânzările pe plan internaţional ale submarinelor mai mici din clasa Kilo, acest tip de submarin devenise foarte popular pe piaţa militară internaţională, piaţă pe care noul guvern rus era dornic să o exploateze. În mod evident, Executive Solutions era unul dintre clienţii Rusiei.

Akula înainta cu repeziciune prin lacul îngheţat. Nici nu ieşise bine la suprafaţă, că oamenii începură să iasă în grupuri prin trape, întinzând pasarele către mal şi alergând pe ele ca să ajungă pe pardoseala halei docului uscat.

Schofield se făcu alb ca varul.

Erau cel puţin *treizeci de mercenari.*

Wexley zâmbi cu răutate.

— Zâmbeşte cât mai poţi, ticălosule! zise Schofield. Îşi privi ceasul. Nu ai prea mult timp la dispoziţie ca să mă prinzi. În exact şaisprezece minute racheta lansată de Typhoon se va întoarce la bază. Până atunci, fii atent la asta.

Trosc!

Schofield îi aplică o lovitură zdravănă în nas cu pistolul Desert Eagle – trântindu-l pe Wexley la pământ –, apoi se grăbi spre locul unde se afla Book II şi îl ajută să îl ridice pe Clark.

— Prinde-l de umărul celălalt...

Îl ajutară pe tânărul caporal să se ridice. Clark se chinui să se ridice în picioare.

— Pot s-o fac… zise el, dar în acea clipă din pieptul lui şiroi o dâră de sânge. Din gură îi ţâşni involuntar sângele – direct din plămâni – şi împroşcă pieptarul lui Schofield. Clark îl privi fix pe Schofield, îngrozit, simţind cum viaţa lui se stinge cu repeziciune. Căzu pe pasarela din grilaj metalic a balconului; era mort, împuşcat din spate de mercenarii care ieşeau acum din submarinul nou-venit şi înaintau în fugă de-a lungul coridorului.

Schofield privi îngrozit în jos către tovarăşul său răpus. Nu-i venea să creadă. În afară de Book II, întreaga sa echipă dispăruse, toţi membrii erau morţi, ucişi. Se trezi astfel izolat în acea bază siberiană părăsită, cu patruzeci de mercenari pe urmele sale, cu un singur om alături de el, fără întăriri şi fără vreun mijloc de a scăpa.

7

Schofield şi Book II o luară la fugă. Fugeau cât puteau de tare în timp ce gloanţele ciuruiau pereţii subţiri de ghips-carton din jurul lor.

Noua trupă de mercenari ai ExSol care venise cu submarinul Akula intrase în luptă cu un avânt înspăimântător. Acum se căţărau pe fiecare scară de metal care exista acolo, sărind jos în hala docului uscat cu un singur scop: *să obţină capul lui Schofield.*

Mercenarii care intraseră în Typhoon mai devreme îşi dăduseră seama că Schofield le scăpase şi ieşeau din nou la suprafaţă, trăgând cu mitralierele.

Schofield şi Book II o luară la fugă spre vest şi înaintau de-a lungul pasajului din beton care făcea legătura între hala docului uscat şi clădirea de birouri a complexului Krask-8. În timp ce se apropiau de pasaj, Schofield urmărea mişcarea trupelor Executive Solutions – unii mercenari urcau scările care duceau la balcon, alţii se deplasau paralel cu ei la nivelul solului, fugind odată cu ei înspre clădirea de birouri.

Schofield ştia un singur lucru: el şi Book trebuiau să ajungă la clădirea de birouri şi apoi să coboare la sol înainte ca inamicii să ajungă acolo. Altfel, vor rămâne blocaţi în clădirea înaltă de 15 etaje.

Intrară în pasaj – trecând în fugă pe lângă ferestrele ale căror rame de beton erau crăpate –, apoi ieşiră la capătul celălalt al pasajului şi intrară în clădirea de birouri… şi se opriră brusc.

Schofield se trezi într-un balcon mic cu un culoar din metal, unul dintre multele astfel de balcoane care împânzeau cele 15 etaje şi care erau conectate între ele printr-o reţea de scări mobile ce dădeau înspre un hău gigantic în formă de pătrat. Aceasta nu era o clădire de birouri. Era de fapt o structură din sticlă şi oţel care avea un hău în interior.

Era o clădire falsă.

Era o privelişte uluitoare. Parcă te aflai într-o seră gigantică: peisajul mohorât al Siberiei se putea vedea dincolo de geamurile crăpate care formau cei patru pereţi ai clădirii.

Şi, la baza acestei structuri uriaşe de sticlă, Schofield zări o rază de speranţă. Văzu patru silozuri masive de rachete ICBM[9] care erau pe jumătate îngropate în pardoseala întinsă din beton, într-o formaţiune ordonată, în formă de pătrat. Ascunse de clădirea falsă de birouri, nu fuseseră niciodată depistate de sateliţii-spion americani. Schofield bănui că alte trei grupuri de silozuri puteau fi găsite sub celelalte „clădiri" din Krask-8.

Un etaj mai jos, lângă silozuri, zăceau pe jos zece cadavre: cei şase membri ai trupei Delta conduşi de Farrell şi cei patru puşcaşi marini ai lui Bull Simcox. Schofield se uită la ceas, la numărătoarea inversă care indica momentul în care racheta lansată de pe Typhoon urma să revină la Krask-8: 15:30… 15:29… 15:28…

— Parterul! îi zise Schofield lui Book. Trebuie să ajungem la parter.

Se îndreptară în grabă spre cea mai apropiată scară de metal şi începură să coboare, când fură asaltaţi de o ploaie de gloanţe.

La naiba!

Mercenarii ajunseseră primii la parter. Aceştia traversaseră în fugă drumul acoperit cu zăpadă dintre depozitul unde se afla docul uscat şi clădirea de birouri.

— La naiba! strigă Schofield.

— Şi-acum ce facem? întrebă Book II.

— Nu prea avem de ales! Urcăm!

Aşadar, urcară. Urcară tot mai sus pe scările de metal ca nişte maimuţe săltăreţe, ferindu-se de gloanţele trase de mercenari. Se aflau la etajul zece când Schofield îndrăzni să se oprească şi să arunce o privire în jos. Ceea ce văzu nărui orice speranţă de supravieţuire pe care o avusese până atunci. Văzu toată armata de mercenari adunată în jurul silozurilor de rachete din beton care se aflau la parterul clădirii – erau în jur de 50 de oameni. Apoi grupul de mercenari se împărţi în două, făcând loc să treacă unui singur om care înainta în mijlocul lor. Era Cedric

[9] ICBM – Intercontinental Ballistic Missile (Rachetă balistică intercontinentală) (n.tr.)

Wexley al cărui nas zdrobit sângera. Schofield înmărmuri. Se întrebă ce avea de gând să facă Wexley. Comandantul mercenarilor putea să-şi trimită oamenii pe scări în sus după Schofield şi Book şi să se uite cum aceştia îi doborau pe urmăritorii lor unul câte unul până când cei doi puşcaşi marini ar fi rămas fără muniţie şi s-ar fi transformat în ţinte uşoare. Nu era o strategie prea interesantă.

— Căpitane Schofield! răsună vocea lui Wexley în spaţiul larg al clădirii. Eşti un bun alergător! Dar acum nu mai ai unde să fugi! Ia seama, în curând nu vei mai alerga!

Wexley scoase la iveală mai multe obiecte mici din echipamentul lui de luptă. Schofield le recunoscu imediat şi rămase ţintuit locului. Erau explozibili Thermite-Amatol, mici şi cilindrici. Erau patru. Wexley trebuie să le fi luat de la puşcaşii marini morţi din echipa lui Schofield. Acum înţelegea planul lui Wexley. Acesta le dădu la patru oameni ai săi care se împrăştiară de îndată în cele patru colţuri ale parterului şi le prinseră de piloni. Schofield îşi scoase binoclul din rucsac şi îl duse la ochi. Zări explozibilii Thermite şi cronometrele colorate: roşu, verde şi albastru.

— Porniţi cronometrele! strigă Wexley.

Mercenarul pe care îl urmărea cu privirea Schofield porni cronometrul albastru al explozivului său. Albastru însemna un minut. Ceilalţi trei mercenari făcură la fel cu explozibilii lor. Schofield făcu ochii mari. El şi Book II mai aveau acum şaizeci de secunde până când clădirea sărea în aer.

Îşi porni cronometrul de la ceas:

00:01…

00:02…

00:03…

— Căpitane Schofield! După ce totul va lua sfârşit, vom scotoci prin dărâmături şi îţi vom găsi trupul! Şi când acest lucru se va întâmpla, îţi voi smulge capul cu propria mână şi voi râde de tine! Domnilor!

Apoi mercenarii se împrăştiară ca un stol de păsări către ieşirile de la parter. Schofield şi Book II îi urmăreau cu privirea. Schofield se apropie de o fereastră şi îi văzu apărând afară, pe covorul de zăpadă. Se aşezară într-un cerc larg, supraveghind

fiecare ieşire a clădirii cu armele lor.

Schofield încercă să se stăpânească. El şi Book erau blocaţi în clădire – o clădire care în 52 de secunde urma să explodeze.

8

Tocmai când se uita pe fereastră la trapele de mercenari de jos, Schofield îl auzi. Un sunet răsunător care semăna cu un huruit. Era, fără îndoială, zgomotul făcut de un avion de vânătoare cu reacţie.

— Transmisia de mai devreme, zise Schofield cu respiraţia întretăiată.

— Poftim? întrebă Book II.

— Când ne aflam în Typhoon, mercenarii au interceptat un avion care venea înspre noi: un avion de luptă Yak-141. E pilotat de un oarecare Hungarian. Vine încoace.

— Un vânător de recompense?

— Un adversar. Dar vine într-un Yak-141. Şi un Yak-141 este un…

Schofield zise:

— Haide! Repede!

Se îndreptară în grabă înspre cea mai apropiată scară de metal şi începură să urce – tot mai sus – înspre acoperişul clădirii condamnate.

Schofield deschise larg trapa care dădea înspre acoperiş. El şi Book II ieşiră pe acoperiş şi fură numaidecât atacaţi de vântul biciuitor al Siberiei. Cronometrul lui arăta ordinea crescătoare:

00:29

00:30

00:31

Erau o pată de culoare în acel peisaj singuratic: două siluete micuţe pe acoperişul clădirii înconjurate de clădirile părăsite ale Krask-8 şi de dealurile golaşe ale Siberiei. Schofield se apropie în fugă de marginea acoperişului, căutând locul de unde venea zgomotul făcut de motor.

00:33

00:34

00:35

Acolo!

Se învârtea în aer deasupra unei clădiri joase, în formă de dom, la o distanţă de vreo patru, cinci sute de metri înspre vest: era un avion de luptă Yakovlev-141. Echivalentul rusesc al avionului cu decolare verticală Harrier, Yak-141 este poate cel mai urât avion de vânătoare construit vreodată; şi, pe bună dreptate, având margini ascuţite şi un singur motor mare, turboreactor, nu a fost construit cu scopul de a fi o frumuseţe. Însă ajutajul principal din spatele avionului îi permite acestuia să redirecţioneze motorul turboreactor, astfel încât să fie îndreptat în jos, permiţând avionului să decoleze şi să aterizeze pe verticală, şi să planeze ca un elicopter.

00:39

00:40

00:41

Schofield îşi scoase mitraliera şi trase vreo treizeci de gloanţe înspre botul avionului care plana, încercând cu disperare să atragă atenţia pilotului. Această metodă dădu roade. Ca un T-Rex deranjat în timp ce îşi ia cina, avionul de vânătoare se întoarse în aer şi păru că priveşte drept înspre Schofield şi Book II. Apoi, după ce se balansă în aer, motorul începu să se tureze şi avionul se apropie de clădirea de birouri. Schofield îi făcu disperat semn cu mâna:

— *Aici!* strigă el. Mai aproape! Mai aproape…!

00:49

00:50

00:51

Avionul se apropie mai mult, astfel încât acum plana la vreo cincizeci de metri deasupra acoperişului clădirii. Încă nu era destul de aproape…

Schofield îl putea vedea acum pe pilot – un bărbat cu faţa lată, care purta pe cap o cască de pilot şi îi privea nedumerit. Schofield îi făcea înnebunit semn cu mâna, chemându-l înspre ei.

00:53

00:54

00:55

Yak-141 se apropie puţin mai mult.

Patruzeci de metri…

00:56

— Pentru Dumnezeu, grăbeşte-te! strigă Schofield, privind acoperişul care se afla sub picioarele lui, aşteptând ca explozibilii Thermite să se declanşeze.

00:57

— Prea târziu.

Schofield se întoarse către Book şi, cu o privire plină de subînţeles, îşi scoase arma specială. Urmărindu-l cu privirea, Book făcu la fel.

— Fă ce fac şi eu, zise Schofield, şi vei rămâne în viaţă. Şi-acum, *fugi!*

Şi fugiră repede, împreună, unul alături de celălalt, grăbindu-se înspre marginea acoperişului clădirii înalte de cincisprezece etaje.

00:58

Ajunseră la margine, picioarele lor pulsau din cauza efortului…

00:59

…Şi când cronometrul lui Schofield ajunse la 1.00, el şi Book II plonjară în aer, desprinzându-şi picioarele de marginea acoperişului tocmai în momentul în care parterul clădirii explodă şi provocă un nor mare de praf şi întreaga clădire de birouri – toate cele 15 etaje, acoperişul, pereţii de sticlă, stâlpii de beton – se prăbuşi sub picioarele lor asemenea unui copac uriaş doborât la pământ.

9

Pilotul din Yak-141 privea complet uluit cum clădirea înaltă de 15 etaje din faţa lui se dezintegra pur şi simplu, cedând cu o mişcare înceată, sinistră şi prăbuşindu-se în propriul nor de praf.

Un bărbat mătăhălos, cu faţa lată şi rotundă urmărea totul cu o privire încruntată. Era de origine est-europeană şi îl chema Oleg Omanski, însă nimeni nu-i spunea niciodată pe nume. Fost maior în poliţia secretă maghiară, renumit pentru că îşi folosea mai mult forţa fizică decât cea mentală, în breasla vânătorilor de recompense era cunoscut simplu sub numele de Hungarian.

Şi, în acel moment, Hungarian era nedumerit.

Îi văzuse pe Schofield, pe care îl recunoscuse imediat, deoarece numele lui figura pe lista ţintelor, şi pe Book II aruncându-se de pe acoperiş cu o clipă înainte ca întreaga clădire să se prăbuşească.

Însă acum nu îi mai vedea.

Observă o armată de oameni încercuind molozul clădirii prăbuşite – cu siguranţă era o trupă de vânători de recompense, îi văzu păşind în faţă atunci când totul luă sfârşit. Dar pe Schofield nu îl putu zări. Îşi pregăti armamentul şi se pregăti să aterizeze pe acoperişul unei clădiri din apropiere.

Yak-141 aterizează uşor pe acoperişul unei clădiri mai mici din complexul Krask-8. Propulsorul din spate al avionului, îndreptat în jos, suflă cu o forţă nemaipomenită toată mizeria, lăsând acoperişul curat. De îndată ce avionul aterizează, cupola carlingii se ridică şi Hungarian ieşi, cu corpul la fel de încordat ca şi privirea, ţinând în mână o carabină de asalt AMD – varianta unguréască primitivă, dar eficientă a lui AK-47 – care ieşea în evidenţă datorită faptului că avea un mâner în plus, în faţă.

Se depărtă vreo patru paşi de avion când…

— Aruncă arma, domnule!

Hungarian se întoarse şi îl văzu pe Shane Schofield ieşind de sub avion şi ţinând în mână un pistol-mitralieră MP-7 îndreptat spre faţa pilotului.

Când clădirea din sticlă începuse să se prăbuşească, Schofield şi Book II plonjaseră în aer, descriind arcuri egale sub botul avionului care plana. Înainte de a începe să alerge, Schofield îşi scosese arma specială – cârligul magnetic – din tocul pe care îl ţinea la spate. Apoi, aflat în aer, el ţinti înspre pântecele avionului şi trase. Book II făcuse la fel. Cârligele lor magnetice ţâşniră în aer, desfăşurând frânghia. Se auziră două clinchete surde şi cei doi magneţi se prinseră de pântecele avionului. Schofield şi Book II se opriră brusc din cădere fiind traşi în sus de frânghiile armelor lor.

În timp ce avionul se îndrepta înspre cel mai apropiat acoperiş, ei declanşară bobinele interne ale cârligelor cu magnet care îi traseră în sus, înspre partea din faţă a pântecelui avionului de vânătoare cu reacţie, unde se aflau în siguranţă. În tot acest timp ei rămaseră ascunşi de privirile scrutătoare ale mercenarilor care se aflau jos, lângă norul de praf.

Aterizarea le crease unele probleme din cauza reziduurilor împrăştiate în aer şi a căldurii emanate de propulsorul avionului, însă nu păţiră nimic.

Yak-141 aterizează, iar Schofield şi Book II se desprinseră de sub avion şi se îndepărtară, rostogolindu-se. Acum Schofield avea un singur plan: să fure avionul.

Schofield şi Book II îl înfruntară pe Hungarian pe acoperişul clădirii joase. Acesta scăpă arma din mână. Căzu cu un zăngănit. Schofield ridică arma cea urâtă.

— Tu eşti un alt vânător de recompense? strigă el, încercând să acopere huruitul motorului.

— Da, mormăi Hungarian.

— Cine eşti?

— Eu sunt Hungarian.

— Hungarian, hm? Ei bine, ai ajuns prea târziu. Mercenarii ţi-au luat-o înainte. Au pus mâna pe McCabe şi pe Farrell.

— Dar pe tine n-au pus încă mâna, vorbi Hungarian pe un ton

care nu trăda nici urmă de emoţie.

Schofield miji ochii.

— Mi-au spus că trebuie să-mi duci capul la un castel din Franţa ca să ceri recompensa. Care este acest castel?

Hungarian privi îngrijorat către arma lui Schofield.

— Valois. Forteresse de Valois.

— Forteresse de Valois, repetă Schofield, apoi se interesă de recompensă. Şi cine plăteşte pentru toate astea? Cine vrea să mă vadă mort?

Hungarian îl privi insistent.

— Nu ştiu, mârâi el.

— Eşti sigur?

— Ţi-am spus că nu ştiu.

Ceva din privirea acestuia îl convinse pe Schofield că spunea adevărul.

— Bine…

Schofield se deplasă cu spatele către avion, cu pistolul-mitralieră aţintit asupra inamicului său, însă în tot acest timp simţea o oarecare milă faţă de vânătorul de recompense scund şi îndesat care se afla în faţa lui.

— Îţi iau avionul, Hungarian, şi-am să-ţi spun ceva ce n-ar trebui să-ţi spun. Încearcă să nu te afli prin zonă peste 11 minute.

Schofield şi Book II urcară scara ce ducea în carlinga avionului, cu armele aţintite asupra inamicului.

— Ştii, zise Book II, într-o bună zi cârligul tău cu magnet nu va mai funcţiona…

— Taci din gură! i-o reteză Schofield.

Urcară în carlingă.

Fost pilot pe un avion Harrier, Schofield îşi dădu repede seama cum funcţionau comenzile acestui tip de avion. Porni propulsorul vertical de decolare şi Yak-141 se ridică în aer, deasupra acoperişului. Apoi activă motorul turboreactor şi ţâşni deasupra dealurilor sterpe ale Siberiei, lăsându-l în urmă pe Hungarian, care îi urmărea neajutorat cu privirea.

Schofield şi Book II lăsară Krask-8 în urma lor.

Aflat la comanda avionului Yak-141, Schofield se gândea la

următoarea lui mişcare.

Book II, care şedea în spate, îl întrebă:

— La ce te gândeşti? Mergem la castel?

— Castelul este important, răspunse Schofield, însă nu este o soluţie.

Scoase din buzunar lista pe care o luase de la Wexley.

— Asta este soluţia, zise el.

Citea numele de pe foaia mototolită şi se întreba ce aveau în comun toate aceste persoane. Pe scurt, lista conţinea numele celor mai cunoscuţi războinici mondiali: comandanţi ai trupelor de comando – cum erau McCabe şi Farrell –, spioni britanici din MI-6[10], un pilot al Forţelor Aeriene Israeliene. Până şi Ronson Weitzman se afla pe acea listă – *Generalul Maior* Ronson Weitzman al Corpului Infanteriei Marine al Statelor Unite, unul dintre cei mai de vază puşcaşi marini ai Statelor Unite.

Şi asta fără a-i mai menţiona pe teroriştii din Orientul Mijlociu care apăreau pe listă: Khalif, Nazzar şi Hassan Zawahiri.

„Hassan Zawahiri…”

Acest nume îi era cunoscut lui Schofield. Era locotenentul grupării Al-Qaeda, mâna dreaptă a lui Osama bin Laden. Puşcaşii marini Elizabeth Gant şi Mother Newman, prietenii lui Schofield, tocmai îl vânau în munţii din partea de nord a Afganistanului.

Vocea lui Wexley îi răsună în minte:

„Vânătorii de recompense au tendinţa să ia ostatici prieteni şi persoane dragi pentru a-şi atrage ţinta.”

Schofield îşi ţuguie buzele. Prietenii lui şi cel puţin o ţintă de pe acea listă – Zawahiri – se aflau în acelaşi loc.

Luă o hotărâre.

Potrivi pilotul automat pe direcţia sud-sud-vest: nordul Afganistanului.

[10] MI-6 – Military Intelligence-6 (Serviciul britanic de informaţii externe) (n.tr.)

10

La 11 minute după ce Schofield părăsi Krask-8, o dâră de fum alb se desprinse din norul de praf care învăluia complexul. Acesta provenea de la racheta SS-N-20 care fusese lansată de pe submarin cu 20 de minute mai devreme. Se îndrepta ca un trăsnet către ruinele complexului Krask-8, gata să distrugă totul în calea sa. Racheta cădea cu o viteză supersonică.

1 500 metri…

610 metri…

305 metri…

Apoi într-o secundă…

…*explodă…*

…la vreo trei sute de metri în aer. Racheta care cobora explodă într-un milion de bucăţi, ca artificiile, deoarece fusese lovită din lateral de o rachetă mai mică, ghidată cu ajutorul laserului.

Fragmentele strălucitoare ale rachetei lansate de pe submarin căzură ca o ploaie blândă peste Krask-8. Când fumul se risipi, sus pe cer, planând deasupra oraşului în miniatură, se putea vedea un al doilea avion de vânătoare cu reacţie care sosea la Krask-8 în acea dimineaţă. Însă acesta era mult mai agil decât cel pilotat de Hungarian, dar şi mai lung şi era vopsit în totalitate în negru. Doar botul în formă de con era vopsit într-o altă culoare. Era, de asemenea, prevăzut cu aripi în formă de săgeată întoarsă şi o carlingă cu două locuri. Era un Suhoi Su-37, de provenienţă rusească, mult mai avansat decât vechiul Yak-141. Agilul Su-37 plana ca un vultur deasupra bazei siberiene distruse, supraveghind scena. Străzile erau pustii. Membrii ExSol nu se vedeau deloc.

După ce survolă timp de câteva minute, avionul de vânătoare ateriză pe o întindere de pământ nu departe de depozitul uriaş care adăpostea docul uscat. Doi bărbaţi ieşiră din carlingă. Unul, extrem de înalt, avea vreo doi metri şi ţinea în mână o

carabină de asalt grea de tipul G-36. Cel de-al doilea era mai mic de înălţime decât primul, dar tot înalt, bine clădit, de un metru şi optzeci şi cinci de centimetri. Era îmbrăcat în totalitate în negru – echipament de luptă negru, armură de corp neagră, cască neagră – şi în coburi avea două arme de vânătoare cu ţeavă scurtă Remington 870. Ambele erau confecţionate din oţel, lucind ca argintul. Nu avea altă trăsătură distinctivă. Purta ochelari antireflex cu rame negre şi lentile galbene.

Scoţând una dintre armele de vânătoare argintii şi ţinând-o în mână ca pe un pistol, omul în negru îşi lăsă partenerul să păzească avionul, iar el se îndreptă înspre uşa prin care, mai devreme, intrase şi Schofield în hala unde se afla docul uscat.

Se opri lângă uşă, verifică solul acoperit cu zăpadă şi îl atinse cu mâna acoperită de o mănuşă neagră.

Intră. Hala docului uscat era goală. Norul de praf pe care-l iscase Schofield plutea prin aer. Submarinul Typhoon trona în mijloc. Armata mercenarilor ExSol plecase de mult. La fel şi submarinul Akula.

Bărbatul în negru examină cadavrele celor din echipa Delta, care zăceau pe jos lângă bazinul plin cu apă, cartuşele împrăştiate pe pardoseală, corpul decapitat al lui McCabe şi cel al caporalului Rooster, puşcaşul marin al lui Schofield, care nu se răcise încă şi care fusese ciuruit atunci când căzuse în ambuscada mercenarilor.

Unele trupuri pluteau cu faţa în jos în docul uscat inundat.

Păşind agale, bărbatul în negru se îndreptă spre poarta care, cândva, separa docul uscat de bazin şi observă gaura lăsată de explozie.

„E stilul lui Scarecrow, îşi spuse bărbatul în negru. După ce i-au ucis unul dintre oameni, l-au prins ca într-o cursă în docul uscat. Aşa că a aruncat poarta în aer, a inundat docul uscat, ucigându-i pe urmăritori…”

Bărbatul în negru se apropie cu paşi mari de marginea bazinului interior şi se aplecă să analizeze o serie de urme ude de paşi, lăsate pe beton în acel loc: erau urme proaspete lăsate de ghete de luptă.

Mărci diferite de ghete de luptă. Folosite de mercenari. Şi toate păşiseră pe doc, dintr-un mediu *umed.* Un submarin. Un al

doilea submarin.

„Aşadar, cei de la Executive Solutions au fost aici. Dar au ajuns aici foarte repede. Mult prea repede. Trebuie să fi fost informaţi de cineva care se află în spatele vânătorii de recompense, ca să aibă un avans în revendicarea capetelor americanilor."

Brusc, se auzi un geamăt, iar bărbatul în negru se răsuci repede ca o mangustă, cu arma în mână. Venea dinspre balconul care domina depozitul. Bărbatul în negru se repezi înspre o scară metalică şi ajunse la biroul mic de pe balcon.

În pragul barăcii se aflau două trupuri: primul era cadavrul caporalului Max „Clark" Kent, iar al doilea era un alt soldat – judecând după carabina de asalt franţuzească, era un mercenar al ExSol – şi era încă în viaţă. Dar numai atât. Sângele îi şiroia dintr-o rană din obraz provocată de un glonţ. Jumătate din faţa lui fusese sfărâmată. Bărbatul în negru se aplecă deasupra trupului mercenarului şi îl privi cu răceală.

Mercenarul rănit întinse o mână înspre bărbat, implorându-l cu privirea.

— *Aidez-moi! S'il vous plait… aidez-moi…*[11]

Bărbatul în negru privi înspre pasajul de beton care făcuse legătura dintre hală şi clădirea de birouri. O clădire de 15 etaje distrusă: *o altă marcă a lui Scarecrow.*

Mercenarul rănit i se adresă în engleză:

— Vă rog, *monsieur.* Ajutaţi-mă…

Bărbatul în negru se întoarse către el şi îl privi cu răceală pe nefericit. După un moment mai îndelungat de tăcere, rosti:

— Nu.

Apoi îl împuşcă în cap pe mercenarul rănit.

Bărbatul în negru se reîntoarse la avion unde îl aştepta uriaşul său tovarăş, apoi urcară din nou în avionul de vânătoare, decolară pe verticală şi ţâşniră pe cer, îndreptându-se înspre sud-sud-vest.

După ce avionul Suhoi dispăru, o siluetă ieşi dintr-una din clădirile complexului Krask-8.

[11] „Ajutaţi-mă! Vă rog… ajutaţi-mă…" (în lb. fr. în orig.) (n.tr.)

Era Hungarian.

Stătea în mijlocul străzii pustii, urmărind cu privirea avionul de vânătoare care dispărea peste dealuri, înspre miazăzi.

AL DOILEA ATAC

AFGANISTAN – FRANŢA
26 OCTOMBRIE, ORA 13.00 (AFGANISTAN)
(ORA 03.00 E.S.T. NEW YORK, SUA)

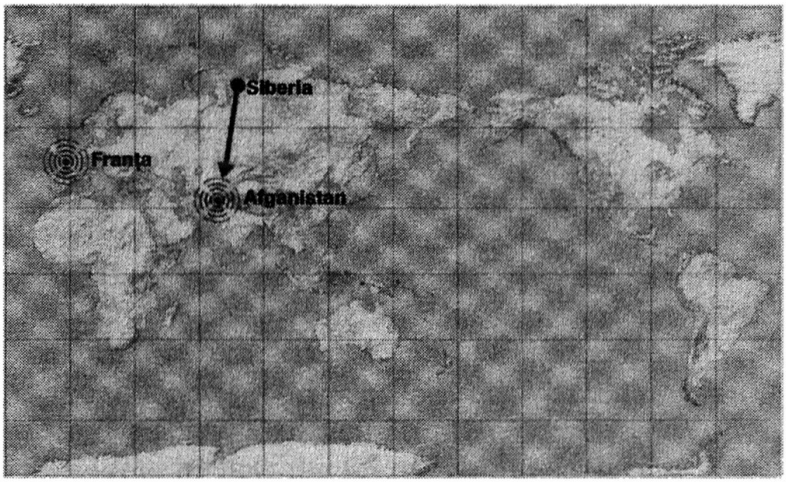

„Imaginaţi-vă o limuzină care circulă pe străzile pline de gropi ale New Yorkului unde cerşetorii îşi duc traiul. În limuzina prevăzută cu aer condiţionat, se află regiunile postindustriale din America de Nord, Europa, de pe coastele Pacificului şi alte câteva zone izolate… Afară se află restul lumii care se îndreaptă într-o direcţie complet diferită.”

Dr. Thomas Homer-Dixon,
Director al Programului de Studii ale Păcii şi Conflictului,
Departamentul de Ştiinţe Politice, Universitatea din Toronto

1

FORTERESSE DE VALOIS
BRETANIA, FRANŢA
26 OCTOMBRIE, ORA 09.00 (ORA LOCALĂ)
(ORA 13.00 ÎN AFGANISTAN – ORA 03.00 E.S.T. SUA)

Cei doi vânători de recompense trecură podul mobil care permitea intrarea în Forteresse de Valois, un castel impunător care se ridica din apele Oceanului Atlantic, aproape de coasta stâncoasă nord-vestică a Franţei.

Construită în 1289 de nebunul Conte de Valois, Forteresse nu era un castel tipic franţuzesc. Dacă majoritatea clădirilor fortificate din Franţa ieşeau în evidenţă prin frumuseţea arhitecturală, Forteresse de Valois avea o înfăţişare practică. Era o fortăreaţă sumbră, de stâncă.

Mare, impunătoare şi extrem de rezistentă, prezentând o combinaţie între inginerie pură şi locaţie unică, Forteresse de Valois fusese pe vremea aceea foarte greu de cucerit.

Motivul: fusese ridicată în vârful unei formaţiuni de stânci uriaşe, care se ridica din apele oceanului, la vreo cincizeci şi cinci de metri depărtare de malul stâncos.

Pe măsură ce coborau, pereţii uriaşi ai fortăreţei se îmbinau perfect cu laturile verticale ale muntelui stâncos, astfel încât întreaga structură se ridica la o sută treizeci de metri deasupra locului unde valurile oceanului se spărgeau de mal.

Singura legătură dintre castel şi uscat era un pod suspendat din piatră, lung de şaizeci de metri. Ultimii douăzeci de metri reprezentau un pod mobil.

Cei doi vânători de recompense traversară podul mobil, dominat de castelul înalt care se ridica deasupra lor. Vântul necruţător care sufla dinspre Atlantic le biciuia trupurile.

Duceau o cutie mare, albă, pe care erau inscripţionate o cruce roşie şi cuvintele: „Organe umane: Nu deschideţi – Livrare

urgentă”.

După ce traversară podul, cei doi bărbaţi trecură pe sub porticul vechi de 700 de ani al fortăreţei şi intrară în castel.

Fură întâmpinaţi în curtea interioară de un gentilom spilcuit, îmbrăcat într-un frac călcat la dungă şi care purta pince-nez.

— *Bonjour, messieurs,* zise acesta. Sunt *monsieur* Delacroix. Cu ce vă pot fi de folos?

Cei doi vânători de recompense americani, îmbrăcaţi în jachete de piele întoarsă, blugi şi cizme de cowboy, se uitară unul la altul.

Bărbatul mai înalt mormăi:

— Am venit să ne luăm banii pentru două capete.

Gentilomul pus la patru ace zâmbi politicos:

— Bineînţeles. Şi cum vă cheamă?

Bărbatul mai înalt răspunse:

— Drabyak. Joe Drabyak. *Texas Ranger.* Acesta este partenerul meu, fratele meu, Jimbo.

Monsieur Delacroix făcu o plecăciune:

— Ah, da, faimoşii fraţi Drabyak. Să intrăm!

Monsieur Delacroix îi conduse printr-un garaj care adăpostea o colecţie de automobile rare şi scumpe – un Ferrari Modena roşu, un Porsche GT-2 argintiu, un Aston Martin Vanquish, câteva maşini de raliu şi, piesa de rezistenţă a acestei expoziţii, un Lamborghini Diablo negru lucios.

Cei doi americani priveau cu încântare acea colecţie de supermaşini. Dacă misiunea lor va merge conform planului, îşi vor achiziţiona şi ei câteva maşini puternice americane cât de repede.

— Sunt ale dumneavoastră? întrebă fratele mai mare în timp ce înainta în urma lui *monsieur* Delacroix.

Gentilomul spilcuit pufni în râs:

— O, nu! Eu nu sunt decât un simplu bancher din Elveţia, care supraveghează această distribuire de fonduri pentru clientul meu. Maşinile sunt ale proprietarului acestui castel. Nu ale mele.

Monsieur Delacroix îi conduse pe o scară din piatră care se

afla la capătul garajului imaculat către un nivel de jos… şi, dintr-odată, se treziră în vremurile Evului Mediu. Pătrunseră într-o anticameră circulară, cu pereţi de piatră. Un tunel lung şi îngust se deschidea în partea stângă şi dispărea în bezna subterană, luminată doar de nişte torţe.

Monsieur Delacroix se opri şi se întoarse către cel mai mic dintre cei doi texani:

— Tinere *monsieur* James. Dumneata rămâi aici, iar fratele dumitale şi cu mine vom examina capetele.

Fratele mai mare încuviinţă din cap către fratele lui mai mic. *Monsieur* Delacroix îl conduse apoi pe acesta de-a lungul tunelului lung, luminat de torţe.

La capătul tunelului se afla un birou magnific. Un perete întreg al biroului era ocupat de o fereastră care oferea o vedere splendidă spre Oceanul Atlantic întins către orizont.

Când se apropiară de capătul tunelului, *monsieur* Delacroix se opri din nou.

— Îmi daţi, vă rog, recipientul dumneavoastră…

Vânătorul de recompense îi înmână cutia albă de transport medical.

Monsieur Delacroix zise:

— Şi-acum vă rog să aşteptaţi aici.

Delacroix intră în birou, lăsându-l în faţa uşii pe vânătorul de recompense texan, în tunelul de piatră. Delacroix traversă încăperea spre biroul său, scoase o telecomandă din haină şi apăsă pe un buton.

Trosc! Trosc! Trosc!

Trei uşi de metal căzură năprasnic în tunelul medieval din fantele care se aflau în tavan. Primele două uşi izolară anticamera, închizându-l pe tânărul Drabyak în încăperea de piatră circulară şi tăindu-i orice legătură cu scările care duceau sus, în garaj, şi cu tunelul în care se afla fratele lui mai mare. A treia uşă de metal izolă biroul de tunel, despărţindu-l pe *monsieur* Delacroix de Joe Drabyak.

Două ferestruici din plexiglas, care erau tăiate în fiecare uşă de oţel, le permiteau celor doi fraţi să privească afară din noile lor închisori. Auziră glasul lui *monsieur* Delacroix prin nişte difuzoare instalate în tavan:

— Domnilor, după cum bine ştiţi şi dumneavoastră, o vânătoare de recompense de o asemenea anvergură îi atrage – cum să mă exprim mai bine – pe unii indivizi *lipsiţi de scrupule.* Veţi rămâne unde vă aflaţi acum, în timp ce eu voi verifica identitatea fiecărui cap pe care mi l-aţi adus.

Monsieur Delacroix puse cutia pe biroul său şi o deschise cu îndemânarea unui expert. Două capete se holbau la el cu nişte ochi reci. Unul era acoperit cu sânge, iar ochii aveau o privire îngrozită. Celălalt era într-o stare şi mai proastă. Fusese ars aproape în întregime.

Punându-şi o pereche de mănuşi chirurgicale, scoase cu calm din cutie capul acoperit cu sânge şi îl puse pe un dispozitiv de scanat de lângă computerul său.

— Şi cine pretinzi că este acesta? îl întrebă *monsieur* Delacroix pe Drabyak prin interfon.

— Israelianul, Rosenthal, răspunse Drabyak.

— Rosenthal, spuse Delacroix şi introduse numele în computer. Hmmm… agent Mossad… nicio mostră ADN. Tipic pentru israelieni. Nicio problemă. Am primit instrucţiuni în legătură cu problema aceasta. Va trebui să folosim alte metode.

Delacroix porni dispozitivul de scanat pe care aşezase capul rănit. Asemenea unui tomograf, aparatul trecu o serie de raze laser peste cap. Odată ce aparatul termină de scanat capul, Delacroix îi deschise cu calm gura şi expuse *dinţii* în faţa scannerului cu laser.

Apoi Delacroix apăsă pe un alt buton al tastaturii şi compară analiza făcută capului cu o serie de imagini din baza de date a computerului său.

Computerul scoase un sunet, iar Delacroix zâmbi:

— Exactitatea comparaţiei este de 89,337%. În conformitate cu instrucţiunile pe care le-am primit, o exactitate de 75% sau mai mare este suficientă pentru a garanta plata recompensei. Domnilor, primul cap a fost identificat cu succes după forma craniului şi fişa dentară ca fiind al maiorului Benjamin Y. Rosenthal din Mossadul israelian. Sunteţi acum mai bogaţi cu 18,6 milioane de dolari.

Cei doi vânători de recompense zâmbiră în cuştile lor de

piatră.

Apoi Delacroix scoase cel de-al doilea cap.

— Şi acesta? întrebă el.

Drabyak răspunse:

— Este Nazzar, din gruparea HAMAS. I-am dat de urmă în Mexic. Cumpăra arme M-16 de la un furnizor de droguri.

— Extrem de fascinant! zise Delacroix.

Al doilea cap era înnegrit din cauza arsurilor şi jumătate din dantura sa părea a fi fost distrusă de un glonţ sau de o lovitură de ciocan.

Monsieur Delacroix verifică dantura şi craniul. Cei doi vânători de recompense stăteau cu sufletul la gură. Deveneau din ce în ce mai neliniştiţi, în timp ce *monsieur* Delacroix verifica cele două capete. Cel de-al doilea cap se potrivi în proporţie de 77,326% cu baza de date din computer.

Monsieur Delacroix spuse:

— Procentajul este de 77%, fără îndoială din cauza focului şi a glonţului care au deteriorat capul. Şi-acum, după cum ştiţi, conform instrucţiunilor primite, o potrivire de 75% sau mai mare este suficientă pentru a garanta plata recompensei…

Vânătorii de recompense zâmbiră.

— … *Doar dacă* nu există vreo problemă privind ADN-ul individului, caz în care trebuie să o verific, adăugă Delacroix. Şi, din evidenţa pe care o am eu aici, se pare că *există* o mostră ADN a acestui individ.

Cei doi vânători de recompense se întoarseră şi se uitară unul la celălalt, uluiţi.

Joe Drabyak zise:

— Dar nu se poate…

— Ba da, zise Delacroix, conform evidenţei pe care o am, domnul Yousef Nazzar a fost întemniţat în Regatul Unit, în 1999, fiind acuzat de trafic de arme. În conformitate cu politica închisorilor din Regatul Unit, i s-a prelevat o mostră de sânge pentru ADN.

În timp ce Joe Drabyak strigă, încercând să îl oprească, *monsieur* Delacroix injectă un ac sub pielea obrazului stâng al capului ars din faţa lui şi recoltă sânge, apoi aşeză sângele într-un analizor conectat la computer. Se auzi un alt sunet – unul

care nu prevestea nimic bun.

Delacroix se încruntă şi, dintr-odată, expresia de pe chipul lui deveni ameninţătoare.

— Domnilor… zise el încet.

Vânătorii de recompense încremeniră. Bancherul elveţian tăcu ca şi cum s-ar fi simţit *jignit* de această indiscreţie.

— Domnilor, acest cap este un fals. Acesta nu este capul lui Yousef Nazzar.

— Un moment… începu Joe Drabyak.

— Vă rog să tăceţi, domnule Drabyak! Operaţia estetică a fost destul de convingătoare; aţi apelat la un chirurg estetician bun, acest lucru este evident. Arderea capului pentru a înlătura orice identificare vizuală, ei bine, este o metodă inteligentă, dar învechită. Iar dantura refăcută este un fals foarte reuşit, însă nu aţi ştiut că există o mostră de ADN, nu-i aşa?

— Nu, mârâi fratele mai în vârstă.

— Atunci, şi capul lui Rosenthal este un fals?

— Un asociat al nostru a făcut rost de el, minţi Joe Drabyak, şi ne-a asigurat că este…

— Dar *dumneata* mi l-ai adus, *monsieur* Drabyak, aşadar, este responsabilitatea dumitale. Să fiu mai concis. În acest moment, sinceritatea v-ar putea fi de ajutor. Capul lui Rosenthal este şi el un fals?

— Da, răspunse Drabyak, făcând o grimasă.

— Aceasta este o ofensă gravă adusă regulilor impuse de vânătoare, domnule Drabyak. Clienţii mei nu vor tolera aceste încercări de a-i înşela. Înţelegeţi acest lucru?

Joe Drabyak nu zise nimic.

— Din fericire, am primit instrucţiuni în caz că ar apărea această problemă, zise Delacroix. *Monsieur* Drabyak cel mare, ştii cumva ce este tunelul în care te afli dumneata acum?

— Nu.

— Ah, da. Cum am putut oare să uit: doar sunteţi americani. Nu ştiţi nimic despre istoria lumii în afară de numele preşedinţilor americani şi ale capitalelor fiecărui stat din Statele Unite. Cunoştinţele în ceea ce priveşte metodele de luptă medievale din Europa ar fi oarecum peste puterea voastră de înţelegere, nu-i aşa?

Pe chipul lui Drabyak nu se putea citit nimic.

Delacroix oftă.

— *Monsieur* Drabyak, tunelul în care te afli dumneata acum era folosit pe vremuri pentru a-i prinde în capcană pe cei care atacau acest castel. Când ostaşii inamici pătrundeau în acest tunel, uleiul fierbinte ţâşnea prin jgheaburile din ziduri, ucigându-i pe intruşi în cel mai atroce mod posibil.

Joe Drabyak se întoarse repede şi privi pereţii tunelului de piatră care îl înconjurau. Şi, într-adevăr, sus, aproape de tavan, aceştia aveau nişte găuri de mărimea unui coş de baschet.

— Totuşi, acest castel a suferit o uşoară modificare, zise Delacroix, ca să ţinem pasul cu tehnologia modernă. Să ne uităm la fratele dumneavoastră.

Joe Drabyak se întoarse şi se holbă prin geamul de plexiglas din uşa de oţel care îl despărţea de fratele lui mai tânăr.

— Şi-acum, ia-ţi rămas-bun de la fratele dumitale, răsună în difuzor glasul lui *monsieur* Delacroix.

Din biroul său, Delacroix ridică din nou telecomanda şi apăsă pe un alt buton. Într-o clipă, un sunet ca un huruit mecanic, care nu prevestea nimic bun, răsună din pereţii de piatră ai anticamerei circulare în care se afla fratele mai mic.

Acel huruit devenea din ce în ce mai intens, apropiindu-se mai repede şi mai repede. Fratele mai mic nu părea a fi afectat. Apoi, cu o violenţă înspăimântătoare, fu cuprins de convulsii şi-şi duse mâna la piept, în dreptul inimii. Pe urmă îşi acoperi urechile cu mâinile – cu un minut înainte să îi ţâşnească sângele.

Începu să ţipe.

Apoi, în timp ce fratele lui mai mare privea totul, se întâmplă un lucru îngrozitor. În momentul în care sunetul ca un huruit metalic ajunse la punctul culminant, *pieptul* fratelui său mai mic se despică pur şi simplu, iar cutia toracică îi ieşi împroşcând un amestec dezgustător de sânge şi cheaguri.

Fratele mai mic căzu pe podeaua anticamerei, cu ochii goi şi cutia toracică deschisă. Era mort.

Se auzi vocea lui Delacroix:

— Un sistem de apărare cu microunde, *monsieur* Drabyak. Foarte eficace, nu-i aşa?

Joe Drabyak rămase încremenit. Se învârti în loc, neavând

nicio putere să încerce să scape.

— Nenorocitule! Parcă ziceai că sinceritatea ne va fi de ajutor! strigă el.

Delacroix râse.

— Voi, americanii, credeţi că puteţi să vă tocmiţi ca să scăpaţi din orice situaţie. Am zis că s-ar putea să vă fie de folos, însă, în acest caz, am ajuns la concluzia că nu vă va fi de folos.

Drabyak privi rămăşiţele înfiorătoare ale fratelui său.

— La fel vei proceda şi cu mine?

Monsieur Delacroix zâmbi.

— Ah, nu. Spre deosebire de tine, eu iubesc istoria. Uneori, metodele tradiţionale îţi aduc cele mai mari satisfacţii.

Şi, zicând acestea, bancherul elveţian apăsă pentru a treia oară un buton al telecomenzii… O sută de litri de ulei fierbinte ţâşni prin găurile din pereţii tunelului în care se afla Joe Drabyak. Fiecare centimetru de piele fu ars – toată pielea de pe faţă fu arsă într-o clipită. În locurile unde uleiul fierbinte îi atingea hainele, acestea se topeau pur şi simplu, intrându-i în trup.

Pe măsură ce uleiul îi topea pielea, Drabyak ţipa. Urlă, se zvârcoli şi gemu până când, în cele din urmă, îşi dădu suflarea. Nimeni nu îl putu auzi.

Cocoţată pe un vârf stâncos care dădea înspre Oceanul Atlantic situat pe coasta Bretaniei, Forteresse de Valois se afla la 32 de kilometri de cel mai apropiat oraş.

2

UNDEVA ÎN INIMA MUNŢILOR HINDUKUS
GRANIŢA DINTRE AFGANISTAN Şi TADJIKISTAN
26 OCTOMBRIE, ORA 13.00 ORA LOCALĂ
(ORA 03.00 E.S.T.SUA)

Parcă ar fi intrat pe porţile iadului. Vehiculul blindat uşor, cu opt roţi, al locotenentului Elizabeth Gant înfrunta o furtună de nisip şi praf pe măsură ce traversa cei 180 de metri de spaţiu deschis, care proteja intrarea în reţeaua de peşteri a teroriştilor.

O furtună cumplită de gloanţe ciuruia pământul în jurul vehiculului pe măsură ce acesta înainta uşor înspre intrarea în peşteră, care era apărată de o barieră formată din artilerie grea.

Aceasta era a cincea încercare a Aliaţilor de a-şi infiltra trupele în sistemul de peşteri – o mină sovietică transformată, care îi adăpostea pe locotenentul lui Osama bin Laden, Hassan Zawahiri, şi vreo două sute de terorişti Al-Qaeda înarmaţi până-n dinţi.

Mai mulţi ani după ce regimul taliban fusese înlăturat din Kabul – cu toate că, de atunci, s-a dus un război mai vizibil care a fost câştigat împotriva lui Saddam Hussein în Irak – Operaţiunea „Enduring Freedom”[12] încă ducea lupte în cele mai întunecate părţi din Afganistan: peşterile.

Căci anihilarea completă a grupării Al-Qaeda nu putea fi realizată până când nu erau verificate toate peşterile unde se ascundeau teroriştii, iar acest lucru implica un război care nu era potrivit pentru transmisiunile canalelor de televiziune CNN şi Fox. Era un mod de luptă josnic, murdar. O luptă corp la corp, care se dădea în interiorul peşterilor.

Tocmai în această săptămână, forţele americane şi cele britanice descoperiseră această reţea de peşteri în nordul îndepărtat al ţării, la graniţa dintre Afganistan şi Tadjikistan.

[12] Enduring Freedom – Libertate trainică (n.tr.)

Peştera principală care alcătuia baza operaţională teroristă se afla în Afganistan. Era nucleul reţelei Al-Qaeda.

O mină de cărbuni sovietică, abandonată, cândva cunoscută ca fiind Mina Karpalov, fusese transformată de compania de construcţii a lui Osama bin Laden într-un labirint de peşteri: caverne în care teroriştii trăiau şi munceau şi în care aceştia strânseseră un adevărat arsenal de arme.

Această reţea avea şi un mecanism suplimentar de apărare: o capcană cu gaz metan.

Cărbunele emană metan – un gaz extrem de inflamabil –, iar metanul, într-o concentraţie de 5%, explodează. Ajunge o singură scânteie şi totul sare în aer. În timp ce secţiunile interioare ale minei abandonate erau umplute cu aer curat care pătrundea prin ventilatoarele sub formă de hornuri, secţiunile exterioare conţineau gaz metan.

Cu alte cuvinte, soldaţii care invadau peşterile puteau să îşi folosească armele până în momentul în care ajungeau în inima minei.

Un singur lucru era cert: teroriştii care se retrăseseră în acest labirint de peşteri nu aveau să renunţe fără a opune rezistenţă. Cum se întâmplase cu un an în urmă în cazul luptei din provincia Kunduz sau în cazul luptei sângeroase de la Mazar-e-Sharif, aceasta avea să fie una până la moarte.

Era ariergarda grupării Al-Qaeda.

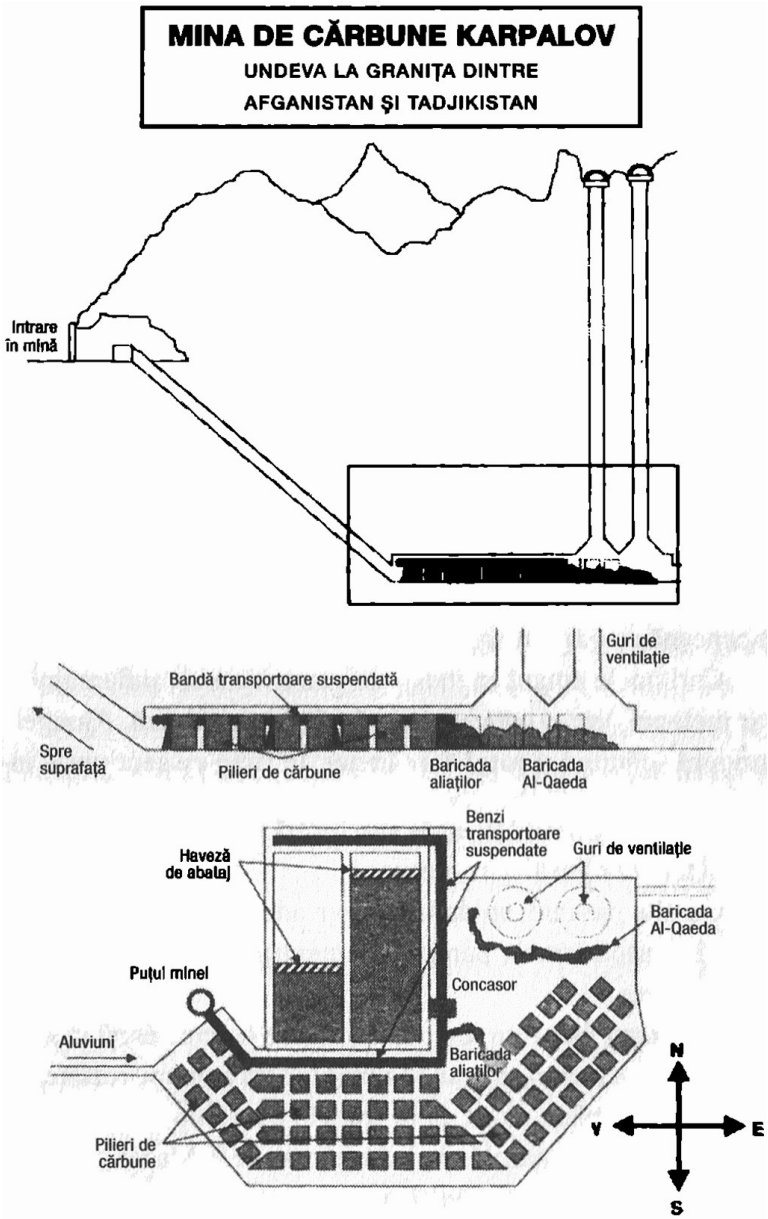

Intrarea în mină era reprezentată de o arcadă largă din beton armat, care permitea trecerea camioanelor mari.

Latura abruptă a muntelui care se afla deasupra intrării era presărată cu zeci de nişe mici pentru lunetişti, de unde teroriştii supravegheau zona de spaţiu deschis din faţa intrării.

Şi undeva sus, printre vârfurile munţilor care acopereau mina,

se aflau două guri de aerisire – două puţuri de aerisire gemene, late de zece metri, care se ridicau precum nişte hornuri de pe fundul minei, permiţând aerului proaspăt să pătrundă înăuntru. Cu mult timp în urmă, teroriştii acoperiseră aceste guri de aerisire cu capace de camuflaj, astfel că acestea erau invizibile pentru avioanele-spion.

Acele guri de aerisire erau ţintele lui Gant. Să captureze o gură de aerisire din interiorul minei, să arunce capacul în aer de jos şi apoi să trimită în sus o rază de laser care să fie interceptată de un bombardier C-130 care survola zona, dându-i astfel confirmarea de care avea nevoie pentru a nu rata ţinta.

Şi apoi mai avea un singur lucru de făcut: să plece naibii de acolo înainte ca o bombă de 10 tone (cunoscută sub denumirea de MOAB[13], „Mama tuturor bombelor”) să fie lansată pe horn în jos.

Primele trei încercări din acea dimineaţă de a invada reţeaua de tuneluri fuseseră reuşite. De fiecare dată, două vehicule LAV-25 – vehicule blindate uşoare cu opt roţi – pline de puşcaşi marini şi soldaţi SAS supravieţuiseră ploii de gloanţe şi intraseră în peşteră.

Cu toate acestea, cea de-a patra încercare fusese un eşec total. Se transformase într-un foc încrucişat îngrozitor cu grenade propulsate de rachete de fabricaţie rusească, cunoscute şi sub denumirea de „Ucigaşii LAV”, care izbiseră cele două vehicule aflate în mişcare, ucigându-i pe toţi cei care se aflau în interiorul lor.

A cincea încercare îi aparţinuse lui Gant, care se văzuse nevoită să trimită două vehicule-capcană, de mare viteză, pentru a distrage atenţia inamicului, după care cele două vehicule ale lui Gant ţâşniseră prin intrarea peşterii sub protecţia focurilor de tun care ţinteau spre locaţia inamicului. Funcţionase.

Asupra vehiculelor-capcană se dezlănţui iadul – focuri de mitralieră, grenade care explodau peste tot în jurul lor –, în timp ce vehiculul LAV-25 al lui Gant ţâşni în faţă, urmat îndeaproape de cea de-a doua fiară pe opt roţi.

[13] MOAB – Massive Ordnance Air Blast/Mother Of All Bombs – încărcătură explozivă de mare putere lansată din aer/Mama tuturor bombelor (n. red.)

Versantul muntelui de deasupra intrării în peşteră erupse într-o explozie de focuri de tun pe când cele două vehicule blindate traversară în viteză câmpia întinsă şi pătrunseră repede în peşteră, dispărând în beznă, departe de ploaia de gloanţe şi intrând într-un altfel de iad.

Elizabeth „Fox” Gant avea 29 de ani şi primise de curând gradul de locotenent, în urma absolvirii Academiei de Ofiţeri.

Nu se întâmpla des ca un proaspăt ofiţer să fie numit comandant al unei Unităţi de Recunoaştere de elită, cu atât mai puţin al uneia de sine stătătoare, însă Gant nu era un ofiţer oarecare.

Îndesată, blondă şi mai în formă decât mulţi atleţi, era un conducător înnăscut. În spatele ochilor ei de un albastru-deschis se ascundea o minte ageră. Plus că avea deja doi ani de experienţă, activând ca subofiţer în cadrul unei Unităţi de Recunoaştere.

Se mai zvonea că avea şi prieteni sus-puşi.

Unii ziceau că avansarea sa la conducerea Unităţii de Recunoaştere fusese rezultatul recomandării făcute de nimeni altul decât însuşi Preşedintele Statelor Unite. Avea legătură, ziceau unii, cu un incident care a avut loc la baza secretă a Forţelor Aeriene ale Statelor Unite, Zona 7, în timpul căruia Grant dovedise de ce este capabilă în prezenţa Preşedintelui. Dar aceea nu fusese decât o conjunctură.

În final, cea mai bună recomandare venise din partea unui sergent de artilerie foarte respectat din Corpul Infanteriei Marine al cărui nume era Gena „Mother” Newman şi care garantase pentru Gant în cel mai potrivit mod posibil: dacă Gant va conduce Unitatea de Recunoaştere, zicea Mother, atunci ea însăşi va fi şeful detaşamentului condus de Gant.

La 1,85 m înălţime, cu capul complet ras, cu un picior artificial şi nemiloasă când trebuia să ucidă, cuvintele lui Mother erau sfinte. De altfel, porecla sa spunea totul: era prescurtarea de la *Motherfucker*[14].

Aşadar, Gant preluase comanda Unităţii de Recunoaştere 9 a Marinei Militare americane cu o lună înainte de a se îmbarca

[14] Motherfucker – Afurisita (n.tr.)

spre Afganistan.

Mai trebuie menţionat încă un lucru despre Libby Gant. De mai bine de un an, era iubita căpitanului Shane M. Schofield.

3

Avionul de vânătoare Yak-141 pe care îl furase Schofield înainta prin aer, aproape atingând viteza de Mach 2.

Trecuseră aproape cinci ore de la lupta de la Krask-8, iar acum, dinaintea lui şi a lui Book II se desfăşurau magnificii Munţi Hindukus. Undeva, în interiorul lor, se afla Libby Gant – prim potenţial ostatic pentru oricine dorea capul lui Schofield.

Rezervorul avionului lor era aproape gol. O oprire scurtă la un aerodrom sovietic abandonat într-o zonă rurală din Kazahstan le permisese să facă plinul, însă acum aveau din nou nevoie de combustibil. Trebuia să o găsească pe Gant cât mai repede.

Deoarece nu mai avea încredere în nimeni de la baza din Alaska, Schofield potrivi radioul avionului pe o frecvenţă ascunsă a unui satelit american – frecvenţa Agenţiei de Informaţii Militare din SUA.

După ce îi fusese verificată identitatea, el ceru să i se facă legătura la Pentagon, cu David Fairfax de la Departamentul de Coduri şi Criptanaliză.

— Fairfax la telefon, se auzi în casca lui vocea unui tânăr.

— Domnule Fairfax, aici Shane Schofield.

— Hei, căpitane Schofield! Mă bucur să vă aud! Ce-aţi mai distrus azi?

— Am inundat un submarin din clasa Typhoon, am dărâmat o clădire şi am lansat o rachetă balistică pentru a distruge o instalaţie pentru întreţinere.

— O nimica toată, nu?

— Domnule Fairfax, am nevoie de ajutorul tău.

— Bineînţeles.

Schofield şi Fairfax mai formaseră şi înainte o alianţă ciudată, în timpul incidentului de la Zona 7. Amândoi primiseră – în secret – medalii pentru curajul lor şi, după aceea, deveniseră prieteni buni.

În timp ce el şi Book II zburau deasupra munţilor din

Tadjikistan în avionul de vânătoare Yak-141, Schofield şi-l imagina pe Fairfax şezând în faţa computerului său, într-o încăpere subterană a Pentagonului, îmbrăcat într-un tricou care purta inscripţia „Mooks”, blugi, ochelari şi o pereche de adidaşi Nike, molfăind o ciocolată Mars şi aducând foarte mult cu Harry Potter pe vremea când era student. Era un geniu în spargerea codurilor.

— Aşadar, de ce ai nevoie? întrebă Fairfax.

— De patru lucruri, zise Schofield. Mai întâi, vreau să-mi spui unde se află Gant în Afganistan. Locaţia exactă dată de GPS.

— Dumnezeule, Scarecrow, asta e o informaţie secretă. Nu am aprobare pentru aşa ceva. Aş putea fi arestat doar dacă încerc să o accesez.

— Obţine aprobare. Fă orice trebuie să faci. Tocmai am pierdut şase puşcaşi marini buni pentru că misiunea mea din Siberia a fost compromisă de cineva din interior. A fost o înscenare menită să mă trimită în mâinile unor vânători de recompense. Nu pot avea încredere în nimeni, David! Am nevoie să faci asta pentru mine.

— Bine. Să văd ce pot face. Altceva?

Schofield scoase lista cu nume pe care o luase de la Wexley, comandantul ExSol.

— Vreau să verifici următoarele nume pentru mine…

Schofield citi numele de pe lista de recompense, inclusiv pe al său.

— Află ce au în comun toate aceste nume. Antecedente în carieră, competenţe militare, culoarea părului, totul. Verifică-le în toate bazele de date pe care le ai.

— S-a făcut!

— Al treilea lucru, caută o bază din Siberia care se numeşte Krask-8. Află tot ce poţi despre ea. Vreau să ştiu de ce a fost aleasă ca locaţie pentru ambuscadă.

— Bine. Şi ultima sarcină imposibilă?

Schofield se încruntă, gândindu-se la un nume care fusese menţionat prin radio la Krask-8.

În cele din urmă, spuse:

— O să ţi se pară ciudat, dar poţi să cauţi informaţii despre un individ căruia i se spune „Black Night”? Verifică în baza de date

care conţine numele mercenarilor sau ale celor care au activat în armată. Individul este vânător de recompense şi, din câte ştiu eu, unul foarte priceput. Este pe urmele mele. Vreau să ştiu cine este.

— Se rezolvă, Scarecrow. Te voi contacta de îndată ce voi putea.

4

Vehiculul blindat al lui Gant se opri cu un scârţâit de roţi în interiorul peşterii întunecate. Uşile duble din spate fură deschise brusc din interior şi cei şase puşcaşi marini năvăliră afară, izbind pământul cu ghetele lor şi ţinând armele ridicate.

Gant ieşi din vehicul şi scană zona, cu uriaşa Mother Newman lângă ea. Amândouă purtau uniforme de culoarea nisipului, căşti şi veste antiglonţ şi ţineau în mână pistoale-mitralieră MP-7 şi arbalete de mărimea unui pistol.

În acel loc, peştera era largă şi înaltă, iar pereţii erau în totalitate din beton. Două şine late se pierdeau de-a lungul tunelului abrupt din faţa lor. Tunelul era o galerie, pe acolo se putea intra în mină.

— Sphinx, aici Fox, vorbi Gant în microfonul ei. Am intrat. Unde eşti?

Se auzi o voce cu accent britanic:

— Fox, aici Sphinx. Dumnezeule, aici s-a dezlănţuit iadul! Ne aflăm la extremitatea estică a minei! Cam la două sute de metri depărtare de galerie! S-au închis în nişte buncăre din faţa celor două guri de aerisire, într-un…

Semnalul se întrerupse.

— Sphinx? Sphinx? La naiba! Gant se întoarse către doi dintre oamenii săi: Pokey. Freddy. Aruncaţi în aer coşurile de fum de sus. Trebuie să existe nişte tuneluri interioare care să permită accesul. Veniţi-le de hac ca să putem deschide un coridor sigur în mină.

— Da, doamnă.

Cei doi puşcaşi marini plecară.

— Restul, zise Gant, urmaţi-mă!

Avionul de vânătoare în care se afla Schofield zbura în viteză deasupra vârfurilor muntoase din Tadjikistan.

Se auzi vocea lui Fairfax.

— Ascultă. Am găsit-o pe Gant pentru tine. Unitatea ei se află la Staţia de Comandă Mobilă Califomia-2, sub comanda colonelului Clarence W. Walker. Califomia-2 se află pe coordonatele GPS 06730,20 şi 3845,65.

— Recepţionat, spuse Schofield, introducând coordonatele în computerul de bord.

Fairfax continuă:

— Mai am două informaţii referitoare la lista aceea a ta. Şapte dintre cele cincisprezece nume au apărut imediat în baza de date a personalului NATO: Ashcroft, Kingsgate, McCabe, Farrell, Oliphant, Nicholson şi tu. Toate aceste nume apar într-un document numit „Studiul MNRR întocmit de aliaţii NATO". E datat din decembrie 1996. Pare a fi un fel de studiu medical făcut în parteneriat cu britanicii.

— Şi unde e ţinut?

— La sediul USAMRMC – Army Medical Research and Matériel Command[15].

— Crezi că poţi pune mâna pe el?

— Bineînţeles.

— Şi cealaltă informaţie? întrebă Schofield.

— Chiar azi-dimineaţă unul dintre sateliţii-spion Echelon ai noştri a interceptat o transmisie vocală care provenea dintr-un avion care zbura deasupra Tadjikistanului. Au fost menţionate mai multe nume de pe lista ta. Îţi citesc transcrierea: „Baza, aici Demon[16]. Îl avem pe **Weitzman,** viu, aşa cum am primit ordin. Mă îndrept către Mina Karpalov chiar acum. E o adevărată mină de aur – cel mai mare număr de ţinte de pe listă. Patru dintre ei se află în acelaşi loc: **Ashcroft, Khalif, Kingsgate şi Zawahiri.** În plus, şi iubita lui **Schofield** e aici".

Schofield simţi un nod în stomac.

Fairfax zise:

— Există o însemnare aici. Zice că vocea interceptată avea accent britanic şi că e al lui – oho…

— Continuă.

---

[15] USAMRMC – Army Medical Research and Matériel Command – Departamentul de Cercetare Medicală şi Materiale de Comandă din cadrul armatei SUA (n.tr.)

[16] Demon – Demonul (n.tr.)

Fairfax continuă să citească:

— Vocea identificată este cea a lui Damon F. Larkham, nume operaţional: Demon, fost colonel în Serviciile Aeriene Speciale britanice. Fairfax făcu o pauză. A fost un om important în anii ’90, însă a fost trimis în faţa curţii marţiale în 1999 din cauza legăturilor sale cu un fost conducător al SAS, un tip rău pe care îl cheamă Trevor J. Barnaby.

— Mda, l-am întâlnit pe Barnaby, zise Schofield.

— Larkham a fost condamnat la 11 ani de închisoare, dar a evadat în drum spre închisoarea Whitemoor, ucigând nouă gardieni. Acum se presupune că ar fi unul dintre conducătorii unei organizaţii independente de vânători de recompense, cunoscută sub denumirea de Gărzile Intercontinentale, Unitatea 88 sau IG-88, cu sediul în Portugalia. Dumnezeule, Scarecrow, în ce dracu’ te-ai băgat?

— În ceva ce m-ar putea face să-mi pierd capul, dacă nu sunt atent.

Schofield schimbă o privire cu Book II.

— Cât despre locul acela despre care mi-ai spus, Krask-8, zise Fairfax, singurul lucru pe care l-am putut afla este următorul: în iunie 1997, întregul oraş Krask, plus şantierele pentru întreţinere din împrejurimi au fost vândute unei companii americane, Atlantic Shipping Corporation. Pe lângă afacerile maritime, Atlantic are şi interese în ceea ce priveşte petrolul. A obţinut Krask-8 când a achiziţionat aproximativ 10 000 de hectare în partea de nord a Siberiei, pentru explorarea zăcămintelor petroliere.

Schofield se gândi o clipă.

— Nu. Nu mă ajută.

Fairfax spuse:

— Ah, şi n-am găsit nimic în legătură cu individul acela, Black Night, în baza de date obişnuită. Chiar acum rulez un program de căutare în baza de date a serviciilor secrete.

— Mulţumesc, David. Ocupă-te în continuare de asta. Anunţă-mă când găseşti ceva. Acum trebuie să plec.

Activă turboreactoarele.

Nouă minute mai târziu, Yak-141 aterizează vertical într-un nor

de praf, într-un luminiş nu departe de o tabără mare americană, compusă din vehicule de deşert şi corturi militare.

Schofield auzise că acea campanie din Afganistan devenise asemănătoare cu cea din Vietnam – în primul rând pentru că Afganistan, chiar dacă se afla în război, era principalul producător de heroină din lume.

Nu numai că oamenii munţilor afgani aveau abilitatea stranie de a se face nevăzuţi în labirintul de peşteri ascunse, dar, din când în când, atunci când *erau* încolţiţi, aceştia încercau să-i mituiască pe soldaţii aliaţi cu bucăţi de heroină pură 100%. Cum astfel de bucăţi valorau pe străzi în jur de un milion de dolari, această metodă funcţiona.

Cu o săptămână în urmă, Schofield auzise despre o unitate rusească ce plecase fără permisiune oficială. O întreagă unitate de soldaţi ai forţelor speciale Spetsnaz – 24 de bărbaţi în total, care se presupune că se aflau acolo în calitate de observatori – a furat pur şi simplu un elicopter de transport Mi-17 de fabricaţie rusească şi a dispărut în căutarea unei peşteri care se credea că era plină cu treizeci de *palete* care conţineau bucăţi de heroină.

Bun venit în Afganistan.

Avionul lui Schofield fu încercuit de puşcaşi marini înarmaţi până în dinţi, care nu erau prea încântaţi că un avion de vânătoare rusesc aterizează fără aprobare în mijlocul lor. Dar, în câteva secunde, aceştia îi recunoscură pe Schofield şi pe Book II şi îi însoţiră în cortul comandatului bazei, colonelul USMC[17] Clarence Walker.

Cortul militar fusese instalat la poalele unui deal jos, dincolo de care se afla intrarea în mina unde se aflau membri Al-Qaeda.

Când Schofield şi Book II intrară în cort, colonelul Walker stătea în picioare lângă o masă pe care se afla o hartă şi ţipa într-o staţie radio:

— Păi, găseşte o cale să restabileşti legătura radio acolo! Pune un cablu de antenă! Foloseşte nişte afurisite de dispozitive şi o bucată de sfoară dacă e nevoie! Trebuie să vorbesc cu oamenii mei din mină înainte să apară avioanele de

[17] USMC – United States Marine Corps (Corpul Infanteriei Marine a Statelor Unite) (n.tr.)

bombardament!

— Colonele Walker, zise Schofield, îmi pare rău că dau buzna peste dumneavoastră, dar este foarte important. Sunt căpitanul Shane Schofield şi trebuie să o găsesc pe doamna locotenent G…

Walker se întoarse, încruntându-se:

— Poftim?! Cine naiba eşti?

— Domnule, sunt căpitanul Shane Schofield şi cred că în peşteră se mai află ceva, nu doar terorişti islamici. Poate se află şi vânători de recom…

— Căpitane, dacă nu pilotezi un Hercules C-130 cu o bombă MOAB ghidată prin laser la bord, nu vreau să stau de vorbă cu tine în momentul ăsta. Stai jos şi ia un nenorocit de număr…

— Hei! Ce dracu' e ăla? strigă cineva.

Ieşiră cu toţii din cort şi priviră în depărtate, tocmai în momentul în care un uriaş elicopter de transport rusesc se lăsa uşor în faţa intrării în mină şi ateriză în praf.

Vreo douăzeci de oameni mascaţi săriră din elicopter şi se făcură nevăzuţi în interiorul minei sub focurile trase de teroriştii care se aflau pe versanţii muntelui.

Nici nu apucară să intre bine în mină, că elicopterul se ridică de la sol, aruncând în aer ascunzătorile lunetiştilor cu ajutorul mitralierelor instalate pe părţile sale laterale, înainte de a dispărea în spatele dealului, către nord.

— Ce Dumnezeu a fost asta? strigă colonelul Walker.

— A fost un Mi-17! Purta emblema rusească pe părţile laterale! răspunse un observator. A fost o unitate de escroci Spetsnaz!

— Locul ăsta e ca o casă de nebuni, ca o afurisită de casă de nebuni… murmură Walker. Se întoarse. Bine, căpitane Schofield. Ştii ceva despre această…?

Însă Schofield şi Book II dispăruseră.

Şi, într-adevăr, singurul lucru pe care-l văzu Walker fu un vehicul uşor de atac care porni de pe loc cu un scrâşnet de roţi, cu Schofield şi Book II la bordul lui.

Vehiculul uşor de atac traversă în goană întinderea de pământ dinaintea intrării în mină, adunând în urma lui un nor de praf.

Focuri de armă izbucniră de pe versantul de deasupra intrării, gloanţele muşcând din pământul de lângă roţi.

Un vehicul uşor de luptă seamănă cu o maşină de teren folosită în deşert. Nu are parbriz, nici cabină. Este alcătuit dintr-o serie de bare rotunde care formează o cuşcă în jurul şoferului şi al pasagerului. Este uşor, rapid şi extraordinar de agil.

Schofield începu să se rotească într-un cerc larg cu vehiculul, făcând să se ridice în aer un nor gros de praf, care îl ascundea de ochii ţintaşilor. Focurile trase de aceştia nu mai nimeriră ţinta.

Apoi ţâşni înăuntrul minei.

Focurile de armă deveniră din ce în ce mai intense, până când, dintr-odată, se auziră mai multe explozii pe versantul muntelui de deasupra intrării în mină. Şase amplasamente ale lunetiştilor fură aruncate în aer simultan, într-o ploaie de praf. Într-o clipă nu se mai auzi niciun foc de armă. Cineva aruncase în aer acele amplasamente chiar din interiorul minei.

Schofield apăsă pedala de acceleraţie până la podea şi ţâşni în bezna din mină.

5

La şase sute de metri adâncime, Libby Gant alerga de-a lungul unui tunel stâncos, călăuzită de lanterna pe care o avea pe cască şi de cea ataşată la arma sa MP-7.

Era urmată de trei puşcaşi marini, iar ea îşi verifica întruna metanometrul, un aparat care măsoară nivelul de metan din atmosferă.

În acel moment arăta 5,9%.

Era semn rău. Se aflau încă în afara cercului protector al minei. Era un labirint acolo jos – o serie de tuneluri în formă pătrată, fiecare de mărimea unul tunel de tren şi toate aveau colţuri drepte rigide. Unele tuneluri păreau că se continuă la nesfârşit în acea beznă, altele se terminau brusc.

Şi totul era gri. Pereţii de stâncă, tavanele joase, orizontale, până şi bârnele de lemn care sprijineau plafonul – totul era acoperit cu o pudră cenuşie stranie.

Aceasta pătrunsese peste tot. Era praf de calcar, o substanţă inactivă menită să oprească praful de cărbune, extrem de inflamabil, să se scurgă din pereţi şi să creeze o şi mai mare capcană de foc.

Când Gant şi echipa ei ajunseseră pe fundul acelei galerii abrupte, fuseseră întâmpinaţi de un soldat SAS. După ce căzuseră semnalele radio, acesta fusese trimis ca mesager verbal.

— Luaţi-o la stânga aici, apoi mergeţi drept înainte până când ajungeţi la banda transportorului! Apoi mergeţi de-a lungul acesteia până ajungeţi la baricadă! Nu vă îndepărtaţi de ea, căci vă puteţi rătăci foarte uşor! le spusese acesta.

Echipa lui Gant îi urmase întocmai instrucţiunile, alergând vreo 200 de metri în josul unui tunel sinuos cu pereţii de piatră, unde se afla înălţată banda unui transportor.

Metanometrul: 5,6%… 5,4%…

Nivelul metanului era în scădere pe măsură ce se aventurau

mai adânc în mină.

5,2%… 4,8%… 4,4%…

„E mai bine”, gândi Gant.

— Ştii, zise Mother în timp ce alergau, cred că te va cere de soţie în Italia.

— Mother… făcu Gant.

După această misiune, Mother şi Grant împreună cu Schofield şi soţul mărunţel al lui Mother, Ralph, urmau să meargă într-o excursie de grup în Italia. Aveau să închirieze o vilă în Toscana pentru două săptămâni, înainte de a participa la faimosul spectacol aerian Aerostadia Italia în Milano. Punctul de atracţie al acestui spectacol erau două X-15 foarte rare, faimoasele avioane-rachetă construite de NASA, cele mai rapide avioane construite vreodată. Mother aştepta cu nerăbdare această excursie.

— Gândeşte-te puţin, zise ea. Dealurile toscane. O vilă veche. Un tip stilat cum e Scarecrow nu va rata o astfel de ocazie.

— Ţi-a spus că mă va cere de soţie, nu-i aşa? întrebă Gant, privind înainte.

— Da.

— E un fricos, spuse Gant în timp ce dădeau colţul şi, brusc, auziră focuri de armă. Discutăm mai târziu, zise ea, aruncându-i o privire lui Mother.

Drept în faţă, în întuneric, zăriră două raze de lumină emanate de lanternele montate pe căşti şi umbrele soldaţilor aliaţi care alergau, toţi adăpostindu-se în spatele unei baricade provizorii, construite din echipament vechi de minerit: butoaie, lăzi, minischipuri goale din oţel.

Şi dincolo de baricadă Gant zări acele guri de aerisire foarte importante.

În acel spaţiu îngust, cu tavan jos şi colţuri pătrăţoase, caverna în care se aflau gurile de aerisire era asemenea unui spaţiu liber mult dorit. Înaltă cât şase etaje şi luminată de flăcări albe, fosforescente, caverna strălucea ca o catedrală subterană.

Cele două guri de aerisire, largi de zece metri, dispăreau sus, înspre acoperiş, printr-o pereche de cavităţi identice, în formă de con, care se aflau în tavan.

Şi sub gurile de aerisire avea să se dea una dintre cele mai

crunte lupte din istorie.

Membrii Al-Qaeda se pregătiseră bine.

Îşi construiseră şi ei o baricadă în acea cavernă cu tavan înalt – o baricadă care era infinit mai durabilă decât cea construită ad-hoc de soldaţii aliaţi.

Era alcătuită din echipament mai mare de minerit care fusese lăsat în mină: vehicule mari care erau prevăzute cu burghie sferice, uriaşe, încărcătoare cu cupă frontală, nişte camioane vechi, albe, asemănătoare cu cele de tipul Humvee[18], care erau numite şi „role de alergare”, şi nişte containere pline cu cărbune care împiedicau pătrunderea gloanţelor.

Când ajunse la baricada soldaţilor aliaţi, Gant îi văzu pe terorişti de partea cealaltă a cavernei: erau peste o sută, toţi îmbrăcaţi cu veste de piele maro, cămăşi albe şi turbane negre înfăşurate în jurul capului.

Erau, de asemenea, înarmaţi până în dinţi: AK-47, M-16, RPG[19]. Datorită aerului proaspăt din gurile de aerisire, schimbul de focuri în acea încăpere subterană nu prezenta niciun pericol.

Gant îi salută pe soldaţii aliaţi prezenţi acolo. Erau vreo douăzeci de bărbaţi, un amestec de puşcaşi marini americani şi soldaţi britanici din SAS.

Se duse lângă un comandant al Aliaţilor pe nume Ashcroft, maior SAS, nume operaţional: Sphinx.

— E un coşmar! strigă comandantul englez. S-au pus la adăpost în jurul gurilor de aerisire şi vor sta acolo mult timp! Şi-apoi, din când în când, apare câte unul – *la naiba!* Vine încă unul! Împuşcaţi-l! *Împuşcaţi-l!*

Gant se întoarse repede ca să privească peste baricada Aliaţilor.

Dintr-odată, un terorist musulman bărbos ţâşnise dintr-o gaură a baricadei Al-Qaeda *pe o motocicletă,* trăgând cu o mitralieră AK-47 pe care o ţinea într-o mână şi invocându-l pe Allah.

---

[18] Vehicul militar multirol, cu tracţiune integrală, folosit de Forţele Armate ale Statelor Unite (n.tr.)

[19] RPG – Rocket Propelled Grenade Launcer – Lansator de grenade propulsate de rachetă (n. red.)

Peste pieptul său erau legate patra pachete de explozibil C4.

Trei soldaţi SAS îl doborâră cu armele lor automate, aruncându-l pe sinucigaşul cu bomba din şaua motocicletei şi trântindu-l la pământ în urma motocicletei care rula în viteză.

Arabul căzu la pământ ridicând un nor de praf, apoi explodă. O secundă fusese acolo, apoi dispăruse pur şi simplu.

Gant făcu ochii mari.

„Nebunie…”

Comandantul SAS, Ashcroft, se întoarse înspre ea:

— S-a dezlănţuit iadul, scumpo! Din când în când, nenorociţii trimit un sinucigaş, iar noi trebuie să-l oprim înainte să ajungă la baricada noastră! Problema este că e posibil să aibă o peşteră cu provizii pe undeva pe-acolo! Generatoare, benzină şi suficientă muniţie, mâncare şi apă cât să le ajungă până în anul 3000! Suntem în impas!

— Şi dacă am merge roată? întrebă Gant, arătând spre o serie de tuneluri care se aflau în partea dreaptă.

— Nu. E o capcană. Teren minat. Am pierdut deja doi oameni de nădejde care au luat-o pe-acolo! Ticăloşii ăştia au aşteptat de multă vreme să se dea o luptă aici! Va trebui să facem faţă unui atac frontal. Am nevoie de mai mulţi oameni!

În acel moment, drept răspuns cererii sale, vreo douăzeci de luminiţe montate pe arme îşi făcură apariţia în tunelul care ducea înspre intrarea în mină.

— Ah, întăriri, zise Ashcroft, mergând de-a lungul tunelului în întâmpinarea lor.

Gant îl urmări cu privirea, îl văzu stând faţă în faţă cu comandantul acestui nou detaşament şi dând mâna cu el.

„Ciudat, gândi ea, colonelul Walker a spus că următoarea echipă nu va ajunge decât peste vreo 20 de minute. Cum au reuşit tipii ăştia să ajungă aici atât de repede…”

Îl văzu pe Ashcroft fluturându-şi mâna către baricadă, explicând care era situaţia, întorcându-se cu spatele către nou-venit pentru o fracţiune de secundă, timp în care comandantul noului detaşament de soldaţi scoase încet şi cu uşurinţă un obiect din cureaua sa şi îl trecu iute de-a lungul gâtului lui Ashcroft.

La început, Gant nu îşi dădu seama ce se întâmplase.

Ashcroft nu se mişcă.

Apoi, spre groaza ei, Gant văzu capul lui Ashcroft înclinându-se până ajunse la un unghi anormal şi se detaşă de restul corpului.

Ea căscă ochii de uimire.

„Ce…?”

Însă nu avu timp să se dezmeticească, deoarece, de îndată ce Ashcroft căzu la pământ, pistoalele-mitralieră ale acestui nou detaşament de soldaţi prinseră viaţă, aruncând o ploaie de gloanţe înspre trupele aliate adunate în spatele baricadei lor.

Cât ai clipi din ochi, Gant se aruncă în faţă şi *se ascunse* într-unul dintre minischipurile de oţel care alcătuiau baricada, tocmai în momentul în care gloanţele se înfigeau în toate obiectele din jurul ei. O secundă mai târziu, i se alăturară Mother şi doi puşcaşi marini.

Restul soldaţilor din trupele aliate nu fură la fel de norocoşi.

Majoritatea dintre ei fură loviţi din plin… şi ciuruiţi fără milă de această neaşteptată ploaie de gloanţe care venea din spatele lor. Trupurile lor pline de găuri sângerânde erau cuprinse de convulsii înfiorătoare.

— Fir-ar să fie! Ce naiba se întâmplă?

Gant se lipi mai tare de peretele ruginit al minischipului de oţel.

Acum erau prinşi între *două* grupuri de duşmani: unul se afla în faţa baricadei, altul în spatele acesteia.

Un sendviş mortal.

— Ce facem, Chickadee? strigă Mother.

Pe chipul lui Gant apăru o expresie hotărâtă:

— Ne salvăm pielea. Veniţi pe-aici!

Zicând acestea, Gant îşi conduse echipa în singura direcţie posibilă – sări peste partea *frontală* a minischipului şi ateriză, cu uşurinţa unei feline, pe porţiunea de pământ *dintre* cele două baricade.

6

Chiar în acel moment, vehiculul de atac în care se aflau Schofield şi Book II se opri cu un scârţâit de roţi în peştera superioară a minei.

Schofield văzu şinele asemănătoare cu cele ale unui *montagne russe* care se pierdeau în jos, în interiorul minei, şi făcu un pas înspre ele tocmai în clipa în care două siluete ieşiră în fugă dintr-un tunel lateral din apropiere.

Schofield şi Book se întoarseră deodată cu armele pregătite. Cele două siluete întunecate făcură la fel şi…

— Pokey? făcu Schofield mijind ochii. Pokey de Villiers?

— Scarecrow? rosti una din siluete, lăsând arma jos. Dumnezeule, era cât pe ce să te împuşc.

Era caporalul Paul „Pokey” de Villiers care tocmai se întorcea din locul unde aruncase în aer amplasamentele lunetiştilor Al-Qaeda de pe versantul muntelui împreună cu partenerul său, un caporal subordonat a cărui poreclă era Freddy.

— Trebuie să o găsesc pe Gant, zise Schofield. Unde e?

— Acolo jos, răspunse Pokey.

Treizeci de secunde mai târziu, Schofield aluneca de-a lungul tunelului abrupt, la volanul vehiculului său, cu Book II pe locul pasagerului şi cu ceilalţi doi puşcaşi marini, Pokey şi Freddy, pe locurile din spate.

Farurile luminau panta înclinată la 30 de grade, iar vehiculul încălecă şinele de tren care duceau înspre centrul tunelului.

Apropiindu-se de capăt, Schofield băgă vehiculul în marşarier, făcând astfel ca roţile să se învârtă nebuneşte invers în timp ce maşina aflată în viteză *înainta* de-a lungul tunelului.

Această metodă funcţionă: încetiniră, dar puţin. Viteza era suficient de redusă. Schofield scoase vehiculul din viteză, iar acesta alunecă repede înspre labirint, trecând pe lângă cadavrul unui soldat SAS care îşi avusese postul acolo.

Gant era complet expusă.

Se afla în partea laterală a baricadei Aliaţilor, de care o despărţeau vreo 30 de metri de teren deschis şi 200 de războinici ucigaşi.

Dacă forţele teroriste voiau să îi omoare pe ea şi pe cei trei puşcaşi marini din trupa sa, atunci era momentul potrivit. Gant era pregătită pentru ploaia de gloanţe care avea să-i curme viaţa.

Dar nu se întâmplă nimic.

În schimb, auzi focuri de armă care veneau de undeva din *spatele* baricadei Al-Qaeda. Gant se încruntă. Era o altă armă de foc, pe care nu o mai auzise până atunci. Zgomotul făcut de aceasta era prea rapid, mult prea rapid, asemănător bâzâitului scos de o mitralieră mică cu şase ţevi…

Apoi văzu ceva care o luă complet prin surprindere.

Văzu cum baricada Al-Qaeda era decimată de *focuri* de armă trase din interiorul ei – pereţii ei explodară, asaltaţi de un milion de gloanţe de mare velocitate – şi, dintr-odată, o mulţime de terorişti *săreau peste propria baricadă* în exterior, fugind din calea unei forţe nevăzute care se afla în spatele propriei baricade… întocmai cum păţise şi Gant.

Încă un lucru era clar.

Teroriştii fugeau din calea unei forţe mult mai periculoase decât în cazul lui Gant. În timp ce aceştia săreau cu disperare peste baricada lor, erau împuşcaţi în aer, din spate, şi sfâşiaţi, în timp ce membrele lor explodau în aer.

O fracţiune de secundă înainte ca un astfel de luptător Al-Qaeda să fie rupt în bucăţi în timp ce încerca să treacă peste baricadă, Gant zări un laser *verde* aţintit asupra nefericitului.

„Un laser verde…”

— Ăăă, doamnă locotenent! strigă Mother din spatele ei. Ce dracu’ s-a întâmplat cu lupta asta? Eu ştiam că războaiele sunt purtate de către *două* tabere opuse!

— Ştiu! strigă Gant. Aici sunt mai mult de două tabere opuse! Haideţi, urmaţi-mă!

— Unde?

— Există un singur mod de a rezolva această problemă, adică să ne îndeplinim misiunea aici!

Zicând acestea, Gant traversă în fugă porţiunea descoperită a câmpului de luptă, aplecându-se pe sub banda transportoare suspendată care se afla în partea stângă, şi se îndreptă înspre gurile de aerisire.

Ajunse în capătul dinspre nord al benzii transportoare tocmai în clipa în care patru terorişti Al-Qaeda ţâşniră din spatele baricadei lor, urmăriţi de focuri de armă.

Primii trei luptători musulmani puseră unele peste altele nişte cutii, care fuseseră aranjate acolo mai devreme pentru a servi drept trepte, şi săriră pe banda transportoare, în timp ce al patrulea apăsă pe un buton verde aflat pe o consolă. Banda transportoare prinse viaţă şi, cu cei trei bărbaţi la bord, ţâşni cu o viteză nemaipomenită, îndreptându-se înspre baricada Aliaţilor. Al patrulea bărbat sări în urma lor pe banda transportoare şi – *vuuum* – se îndreptă şi el înspre partea sudică.

— Oho, ce bandă rapidă! zise Mother.

— Să mergem! strigă Gant şi se aruncă în spatele baricadei Al-Qaeda.

Ieşi în spaţiul deschis – zona cu tavan înalt de sub gurile de aer. Arăta, într-adevăr, ca o catedrală. Lumina albă, difuză a lămpilor electrice lumina parţial zona.

Mai văzu şi care era motivul pentru care teroriştii Al-Qaeda părăsiră în fugă siguranţa baricadei lor.

O trupă de comando alcătuită din 15 soldaţi, îmbrăcaţi în uniforme negre – strigoi ai întunericului, care aveau echipament de vedere nocturnă şi ochelari antireflex în stilul motocicliştilor – ieşea, împrăştiindu-se, dintr-un tunel mic aflat în spatele baricadei Al-Qaeda, ascuns în colţul estic al cavernei.

Însă armele lor fură cele care îi atraseră atenţia lui Gant. Acele arme care dezlănţuiseră iadul asupra trupelor Al-Qaeda.

Aceşti soldaţi nou-veniţi erau echipaţi cu carabine de asalt MetalStorm Ml00. Ca şi armele electromagnetice, MetalStorm nu foloseşte componentele convenţionale de declanşare a focului. Acest tip de armă utilizează şocuri electrice rapide şi consecutive pentru a declanşa fiecare rafală şi astfel sunt capabile să declanşeze 10 000 de focuri pe minut. Se ajunge la o

adevărată furtună de metal, de aici şi numele armei[20].

Armele MetalStorm ale acestei noi forţe armate erau echipate cu dispozitive cu laser verde – aşadar, în mintea ei, până când avea să afle adevăratul lor nume, Gant se hotărî să îi numească pe aceşti soldaţi nou-veniţi Forţa Negru-Verde.

Un singur lucru era ciudat. Forţei Negru-Verde nu părea să-i pese deloc de ea. Soldaţii îi urmăreau doar pe teroriştii care încercau să scape.

În mijlocul acestui talmeş-balmeş, Gant se strecură pe suprafaţa prăfoasă de sub gura de aerisire din partea stângă şi începu să ridice la verticală un lansator de grenade. Când lansatorul fii pregătit, Gant strigă: „Gata!” şi apăsă pe trăgaci. Apoi, cu un vâjâit puternic, grenada ţâşni în sus pe gura de aerisire, dispărând cu viteza unei rachete înainte de a se auzi…

…BUM!

La şase sute de metri deasupra lor, grenada se izbi de capacul de camuflaj care acoperea gura de aerisire, aruncându-l în aer în mii de bucăţi. Reziduurile coborâră în gura de aerisire ca o ploaie, aterizând pe pământ, în timp ce o rază de lumină naturală inundă caverna.

Când ploaia de reziduuri încetă, Gant păşi din nou în faţă şi, înconjurată de echipa sa, ridică un nou dispozitiv, unul mai mic: o diodă laser compactă.

Apăsă pe un întrerupător.

Dintr-odată, din dispozitiv ţâşni o rază roşie de laser în sus, spre gura de aerisire, pierzându-se în horn şi ţâşnind înspre cer.

— Către toate unităţile, aici Fox, vorbi Gant în staţia ei. Dacă mai sunteţi în viaţă, atenţie la mine. Laserul este fixat. Repet, laserul este fixat. După parametrii misiunii, bombardierele vor ajunge aici în zece minute! Nu mă interesează ce altceva se mai petrece aici, haideţi să aruncăm în aer mina asta, oameni buni!

În tabăra puşcaşilor marini din exteriorul minei, un ofiţer de comunicaţii se ridică în picioare lângă pupitrul de comandă.

— Domnule colonel! Tocmai am interceptat o rază laser ţâşnind din mină! E cea emisă de Gant. Au reuşit.

Colonelul Walker făcu un pas înainte.

[20] Metal Storm – Furtună de metal (n. red.)

— Anunţă bombardierele C-130 şi spune-le că au un laser. Şi trimite trupele de evacuare la intrarea în mină să îi ajute pe cei care vor ieşi dinăuntru. În zece minute, mina aia va fi rasă de pe suprafaţa pământului şi nu putem aştepta după cei rămaşi în urmă.

Gant, Mother şi cei doi puşcaşi marini se întoarseră. Se aflau încă în spatele baricadei Al-Qaeda şi erau nevoiţi să se întoarcă la cea a trupelor aliate, apoi mai departe, către intrarea în galeria abruptă.

Nu ajunseră prea departe.

De-abia se puseră în mişcare când văzură mai mulţi soldaţi adunaţi în faţa baricadei Al-Qaeda, la limita cu terenul deschis.

Patru războinici Al-Qaeda erau înconjuraţi de şase soldaţi ai Forţei Negru-Verde care îşi ţineau armele MetalStorm aţintite asupra lor.

Gant urmărea scena din spatele baricadei.

Comandantul Forţei Negru-Verde făcu un pas înainte, îşi trase de pe cap cagula, lăsând să se vadă un maxilar pătrat ca al unui model masculin şi nişte ochi albaştri frumoşi. Se adresă teroriştilor:

— Tu eşti Zawahiri? Hassan Zawahiri…

Unul dintre oamenii Al-Qaeda îşi ridică sfidător bărbia:

— *Eu* sunt Zawahiri, zise el. Şi nu mă poţi omorî.

— De ce nu? întrebă comandantul echipei Negru-Verde.

— Pentru că Allah este apărătorul meu, răspunse cu nepăsare Zawahiri. Nu ştii? Eu sumt luptătorul ales de El. Eu sunt Alesul Lui. Vocea lui se intensifica din ce în ce mai mult. Întreabă-i pe ruşi. Dintre mujahedinii capturaţi, doar eu am supravieţuit experimentelor sovietice din temniţele Gulagului din Tadjikistan. Întreabă-i pe americani! Numai eu am supravieţuit atacurilor lor cu rachete după bombardarea ambasadei africane! Începu să ţipe: Întreabă-i pe cei din Mossad! Ei ştiu! Doar eu am supravieţuit câtorva încercări de asasinat! Niciun om născut pe acest pământ nu mă poate omorî! Eu sunt Alesul. Eu sunt trimisul lui Dumnezeu. Eu sunt *invincibil!*

— Tu, zise comandantul echipei, te înşeli.

Trase un foc cu arma sa MetalStorm în pieptul lui Zawahiri.

Teroristul fu aruncat pe spate, cu torsul făcut terci şi cu trupul spintecat în două. Apoi comandatul cel chipeş păşi înainte şi făcu cel mai oribil lucru. Se aplecă deasupra cadavrului lui Zawahiri, scoase o macetă de la spate şi, cu o lovitură precisă, reteză capul lui Zawahiri.

Gant făcu ochii mari. Mother rămase cu gura căscată.

Apoi, spre oroarea lor, comandantul Forţei Negru-Verde luă capul lui Zawahiri şi îl aşeză cu neglijenţă într-o cutie medicală albă.

Mother spuse cu respiraţia întretăiată:

— Ce naiba se petrece aici?

— Nu ştiu, răspunse Gant. Dar nu vom afla acum. Trebuie să ieşim de-aici.

Se întoarseră şi văzură un grup de treizeci de terorişti Al-Qaeda *năvălind* înspre ei – înspre banda transportoare, urlând, ţipând, golindu-şi mitralierele în van – urmăriţi fiind de mai mulţi soldaţi din Forţa Negru-Verde.

Gant deschise focul – doborî patru terorişti.

Mother făcu la fel – omorî alţi patru.

Ceilalţi doi puşcaşi marini din echipa lui Gant fură călcaţi în picioare de mulţimea de terorişti care fugeau pe unde apucau.

— Sunt prea mulţi! strigă Gant către Mother. Apoi sări în partea stângă, ferindu-se din calea teroriştilor.

Cât despre Mother, aceasta se retrase în spate spre lăzile care duceau la banda transportoare, trăgând încontinuu cu arma, până când fu copleşită de numărul mare de terorişti şi fu aruncată pe spate în transportorul care se afla în mijlocul lor.

Bărbatul care îl omorâse pe Zawahiri părea amuzat de această scenă în care teroriştii Al-Qaeda se înghesuiau cu disperare în transportor.

Unul dintre ei se întinse către pupitrul de control al benzii transportoare şi lovi un buton mare, galben.

Un huruit mecanic umplu caverna şi, de unde se afla, Gant se întoarse să afle de unde se auzea.

Dincolo de baricada aliaţilor, la capătul îndepărtat al transportorului, fusese activat un concasor uriaş.

Era compus doar din doi cilindri masivi, acoperiţi fiecare cu sute de „dinţi” conici pentru sfărmat piatra.

Gant privea cu respiraţia întretăiată cum teroriştii Al-Qaeda săreau acum de pe banda transportoare care gonea, pentru a-şi salva viaţa. O căută din priviri pe Mother, sperând că va sări şi ea, dar nu se întâmplă asta.

Gant nu zări pe nimeni care să semene cu Mother sărind de pe banda transportoare.

La naiba!

Mother se afla pe banda transportoare care înainta cu iuţeală către concasor.

Într-adevăr, Mother se afla pe acea bandă care se grăbea cu repeziciune către concasorul care se afla la 60 de metri depărtare.

Problema era că ea se lupta cu doi terorişti Al-Qaeda. Dacă ceilalţi soldaţi Al-Qaeda se hotărâseră să sară de pe banda transportoare, aceştia doi luaseră hotărârea să moară sfărâmaţi de concasor… Şi aveau de gând să o ia şi pe Mother împreună cu ei.

Banda transportoare înainta cu viteză de-a lungul cavernei, către concasor, cu 30 de kilometri pe oră – opt metri pe secundă.

Mother îşi pierduse arma când se urcase pe bandă, iar acum se lupta din răsputeri cu cei doi terorişti.

— Sinucigaşi nenorociţi! strigă ea în timp ce se lupta.

La cei 1,85 metri ai ei era rezistentă, destul de puternică încât să ţină piept celor doi atacatori ai săi, însă nu să-i învingă.

— Credeţi că mă veţi doborî, hm? le strigă ea. Nu prea cred!

Pe unul îl lovi tare cu piciorul în zona genitală, iar acesta urlă de durere. Îl dădu peste cap, către concasorul care acum se afla la doar 20 de metri depărtare şi se apropia cu repeziciune. Însă al doilea individ se ţinea bine. Strâns. Era un luptător tenace şi nu îi dădea drumul la braţe. El se afla pe spate şi cu picioarele înainte. Mother se afla cu faţa, pe burtă, cu capul înainte.

— *Dă-mi drumul!* urlă ea.

Primul luptător Al-Qaeda intră în concasor. Un ţipăt de agonie. O explozie de sânge. O parte din el împrăştiindu-se pe faţa lui Mother. Apoi, într-o clipă de luciditate, Mother îşi dădu seama. Nu avea să reuşească. Era prea târziu. Avea să moară.

Timpul parcă se oprise în loc. Teroristul care o ţinea de braţe intră în fălcile concasorului cu picioarele înainte. Acesta îl înghiţi în întregime, iar Mother văzu totul îndeaproape: un bărbat înalt de 1,80 metri înghiţit într-o secundă. O altă explozie de sânge îi acoperi faţa de foarte aproape.

Apoi văzu fălcile concasorului care se roteau la doar câţiva centimetri depărtare de faţa ei, văzu fiecare dinte zimţat, sângele de pe fiecare dintre ei, îşi văzu mâinile dispărând în… şi apoi, brusc, fu ridicată în aer, deasupra gurii deschise a concasorului.

Dar nu fusese ridicată prea sus. Doar câţiva centimetri, atât cât să nu mai atingă cu picioarele banda transportoare, atât cât să o oprească să înainteze.

Mother se încruntă şi-şi întoarse repede capul.

Şi, sus, deasupra ei, prins cu o mână de o grindă de oţel, iar cu cealaltă ţinând-o de gulerul vestei antiglonţ, era Shane Schofield.

7

Cinci secunde mai târziu, Mother se afla din nou pe pământ alături de Schofield, Book II şi de noii lor tovarăşi, Pokey şi Freddy. Vehiculul blindat fusese parcat în apropiere, în spatele baricadei Aliaţilor.

— Unde-i Gant? strigă Schofield, încercând să acopere cu glasul său vacarmul de acolo.

— Ne-am despărţit lângă baricada cealaltă! strigă şi Mother.

Schofield aruncă o privire în direcţia aceea.

— Scarecrow! Ce naiba se întâmplă? Cine-s toţi oamenii ăştia?

— Nu ştiu încă! Tot ce ştiu este că sunt vânători de recompense! Şi cel puţin unul dintre ei e pe urmele lui Gant!

Mother îl apucă de braţ.

— Aşteaptă. Am veşti proaste! Am instalat deja laserul pentru bombardiere. Mai avem exact – se uită la ceas – opt minute până când mina asta va fi lovită de o bombă de 10 000 de kilograme dirijată prin laser!

— Atunci ar fi bine să o găsim mai întâi pe Gant, zise Schofield.

După ce teroriştii Al-Qaeda trecură în fugă pe lângă ea, Libby Gant sări în picioare, însă observă că pe pieptarul ei erau aţintite câteva raze de laser verde.

Îşi ridică privirea.

Era înconjurată de un mic grup al Forţei Negru-Verde, şase oameni, cu armele lor MetalStorm îndreptate către ea. Unul dintre soldaţii îmbrăcaţi în negru îşi ridică mâna şi păşi în faţă. Îşi scoase casca şi ochelarii, arătându-şi chipul. Gant nu avea să uite niciodată acest chip. Nu va putea să-l uite. Parcă era un personaj desprins dintr-un film de groază.

Cândva, în trecut, capul acestui bărbat fusese cuprins de flăcări – întregul craniu era fără păr şi îngrozitor de zbârcit, cu pielea arsă, plină de băşici şi de cicatrici. Lobii urechilor se

topiseră, unindu-se cu părţile laterale ale capului.

Cu toate acestea, ochii bărbatului străluceau de încântare.

— Eşti Elizabeth Gant, nu-i aşa? întrebă el cu amabilitate, luându-i armele.

— D… da, răspunse mirată Gant.

Ca şi celălalt comandant al echipei Negru-Verde, bărbatul chel vorbea cu un accent britanic. Avea în jur de 40 de ani. Era experimentat. Viclean.

Îi scoase lui Gant din tocul de la spate cârligul magnetic şi îl aruncă jos, departe de ea.

— Îmi pare rău, dar nici pe ăsta nu-l poţi păstra, zise el. Elizabeth Louise Gant, poreclă: Fox. 29 de ani. Proaspăt absolventă a Academiei de Ofiţeri. Ai terminat a doua din clasă, din câte ştiu eu. Fost membru al Unităţii 16 din Detaşamentul de Recunoaştere al Puşcaşilor Marini, sub comanda lui Shane M. Schofield, locotenentul Detaşamentului pe vremea aceea. Fost membru al HMX-1, Detaşamentul Elicopterului Prezidenţial, tot sub comanda căpitanului Shane M. Schofield. Iar acum… acum nu te mai afli sub comanda căpitanului Schofield din cauza regulamentului trupelor de Marină în ceea ce priveşte fraternizarea. Locotenent Grant, eu sunt colonelul Damon Larkham, porecla: Demon. Ei sunt oamenii mei, Gărzile Intercontinentale, Unitatea 88. Sper că nu te superi, dar trebuie să stai cu noi o perioadă.

Zicând acestea, unul dintre oamenii lui Larkham o apucă din spate şi îi puse pe gură şi pe nas o cârpă îmbibată cu cloroform şi, într-o clipă, Gant adormi.

O secundă mai târziu, comandatul chipeş şi tânăr pe care Gant îl văzuse retezându-i capul lui Zawahiri apăru lângă Demon Larkham ţinând în mână trei lăzi frigorifice portabile.

— Domnule, zise acesta, avem capul lui Zawahiri, al lui Khalif şi al lui Kingsgate. Am găsit trupul lui Ashcroft, însă nu şi capul. Cred că cei din gruparea Skorpions sunt aici şi ne-au luat-o înainte.

Larkham dădu din cap îngândurat:

— Hmm, maiorul Zamanov şi oamenii lui din gruparea Spetsnaz Skorpions. Mulţumesc, *cowboy.* Cred că am câştigat deja suficient din această incursiune. Privi către corpul lui Gant

care zăcea jos. Şi se prea poate să mai fi adăugat ceva prăzii noastre. Spune-le tuturor să se îndrepte spre ieşirea din spate. E timpul să ne întoarcem la avioane. Mina asta a fost marcată cu laserul pentru un atac aerian, iar bombardierele sunt pe drum.

8

Două minute mai târziu, vehiculul lui Schofield înconjură cu repeziciune banda transportoare către capătul celălalt al baricadei Al-Qaeda şi se opri cu un scârţâit al roţilor, tăcând să se ridice praful.

Schofield, Book II, Mother şi cei doi puşcaşi marini ieşiră repede din vehicul şi începură să o caute pe Gant.

— Mother, cât mai este până la bombardament? strigă Schofield.

— Şase minute!

Gant dispăruse, la fel şi Forţa Negru-Verde. Zona din spatele baricadei Al-Qaeda era pustie, lupta luase sfârşit. Mother se afla în apropierea capătului baricadei, nu departe de banda transportoare.

— Aici am văzut-o ultima dată. Am văzut un tip arătos din Forţa Negru-Verde retezând capul unui terorist şi-apoi, dintr-odată, o grămadă de luptători Al-Qaeda au dat năvală peste noi.

Ea arătă înspre capătul îndepărtat al cavernei, înspre nord-est, dincolo de gurile de aerisire. Schofield observă acolo un tunel mic, de mărimea unei uşi de garaj. Şi-apoi dădu cu ochii de ceva, pe jos. Un cârlig cu magnet. Se duse într-acolo, îl culese şi văzu cuvintele „Foxy Lady” înscrise cu marker alb pe partea laterală. Era cârligul cu magnet al lui Gant. Îl prinse de curea lui.

Când se alătură celorlalţi, Mother tocmai rostea:

— … Şi nu uita de a patra forţă care se află aici.

— A *patra* forţă? întrebă Schofield. Care a patra forţă?

— În mina asta sunt patru forţe diferite, răspunse Mother. Noi, Al-Qaeda, nemernicii ăia negru-verde care au luat-o pe micuţa mea Chickadee şi o a patra forţă: tipii ăia care l-au ucis pe Ashcroft şi au luat prin surprindere baricada Aliaţilor.

— L-au ucis pe Ashcroft? întrebă Schofield.

— La dracu’! I-au retezat capul.

— Dumnezeule! Este un alt grup de vânători de recompense, zise Schofield. Şi unde-i această a patra forţă acum?

— Ăăă, cred că sunt deja aici… zise Book II pe un ton amenințător.

Aceştia îşi făcură apariţia din interiorul şi din jurul baricadei Al-Qaeda. Erau vreo 20 de soldaţi, îmbrăcaţi în uniforme cafenii, cagule de culoarea caramelului şi cizme de luptă galbene, de fabricaţie rusească. Ieşeau din camioanele şi containerele care alcătuiau baricada teroriştilor.

Majoritatea ţineau în mâini pistoale-mitralieră cu ţeava scurtă VZ-61 Skorpion care arătau sinistru. Era arma specială folosită de unitatea de elită a forţelor speciale ruse, Spetsnaz. De la această armă li se trăgea porecla de *Skorpions* în breasla vânătorilor de recompense.

Stătuseră în expectativă.

Un bărbat care purta tresele gradului de maior păşi în faţa grupului.

— Aruncaţi armele! zise el pe un ton rece şi tăios.

Schofield şi ceilalţi patru puşcaşi marini se supuseră. Imediat, doi soldaţi ai unităţii Spetsnaz veniră lângă el apucându-l ferm.

— Căpitane Schofield, ce surpriză plăcută! spuse maiorul. Informatorii mei nu mi-au spus că vei fi aici, dar prezenţa ta este un bonus bine-venit. Poate că pe capul tău s-a pus acelaşi preţ ca şi pe celelalte, însă există, fără îndoială, un anumit *prestigiu* care vine odată cu faptul de a fi vânătorul de recompense care îl capturează pe faimosul Scarecrow.

Maiorul părea a-l cântări din priviri pe Schofield din spatele nasului său lung, acvilin. Strâmbă din nas.

— Dar poate reputaţia ta este nejustificată. Îngenunchează, te rog!

Schofield rămase în picioare. Arată cu capul către dioda cu laser care se afla pe pământ şi care fusese iniţiată de Gant.

— Vezi dispozitivul de-acolo? Dioda aceea va conduce o bombă de 10 000 de kilograme, dirijată prin laser, către mina asta. Va ajunge aici în 5 minute…

— Am zis să îngenunchezi!

Unul dintre paznici îl lovi cu putere pe Schofield în spatele genunchilor cu patul puştii. Schofield căzu la pământ sub una

dintre cupolele gurilor de aerisire.

Cu un sunet ascuţit de tăiş, maiorul scoase din tocul de la spate o sabie lucioasă: o sabie de luptă cazacă, având lama scurtă.

— Într-adevăr, zise maiorul în timp ce se apropia de Schofield învârtind leneş sabia în mâna sa, sunt oarecum dezamăgit. Am crezut că va fi mult mai *greu* să-l ucid pe Scarecrow.

Ridică sabia şi, prinzând-o cu ambele mâini, începu să o legene, dar tocmai în acel moment două puncte de laser albastru îşi făcură apariţia pe pieptul celor doi soldaţi care îl păzeau pe Schofield. În secunda următoare, cei doi fură aruncaţi în aer.

Schofield sări brusc în picioare. Maiorul unităţii Spetsnaz se învârti pe călcâie şi îl văzură cu toţii. Stătea în spaţiul deschis, sub cealaltă gură de aerisire, cu două arme de vânătoare argintii Remington, pe care le ţinea ca pe nişte pistoale. Pe ţevile din oţel inoxidabil ale puştilor erau prinse nişte dispozitive de înaltă tehnologie, cu laser albastru.

Lângă el, pe nişte trepiede rabatabile, se aflau două puşti-mitralieră FN-MAG acţionate prin telecomandă şi care erau, de asemenea, echipate cu laser albastru. Una dintre mitralierele-robot avea îndreptat laserul albastru înspre pieptul maiorului, iar cealaltă îşi plimba raza laser la voia întâmplării, peste soldaţii ruşi.

Oricine ar fi fost acest bărbat, era îmbrăcat complet în negru.

Uniformă neagră.

Vestă antiglonţ neagră pe care se vedeau zgârieturi primite în timpul luptei.

Cască neagră de hochei.

Iar pe faţă – o faţă aspră, dură, bătută de vreme şi nerasă – avea o pereche de ochelari cu lentile antireflex galbene.

Schofield zări pentru o clipă o frânghie groasă care atârna vertical din gura de aerisire de deasupra bărbatului, înainte ca aceasta să dispară repede în sus, ca un şarpe speriat.

— A, bună, Dmitri! zise omul în negru. Iar ai plecat fără permisiune?

Maiorul unităţii Spetsnaz nu părea deloc încântat să îl vadă nici pe bărbatul în negru, nici punctul de laser albastru care îi

lumina pieptul.

Maiorul rus spuse printre dinţi:

— Este întotdeauna mai uşor să dispari în astfel de misiuni internaţionale. Sunt sigur că, dintre toţi oamenii, tu ştii cel mai bine, Aloysius. Pronunţă numele: *allo-wishus.*

Bărbatul în negru, Aloysius, înaintă nepăsător printre soldaţii înarmaţi ai unităţii Spetsnaz. Schofield îi analiză vesta tactică. Era echipată cu o varietate ciudată de accesorii militare: cătuşe, pitoane pentru escaladări, un tub portabil de oxigen pentru scufundări numit Poney Bottle, până şi o lampă de sudură…

Bărbatul în negru trecu pe lângă un soldat rus şi, deodată, acesta îi apucă arma şi o îndreptă în sus.

Gura ţevii se lumină. Foc de armă. Soldatul fu ciuruit de gloanţe, omorât. Mitraliera-robot care se rotea reveni repede pe poziţie şi îşi aţinti laserul asupra celorlalţi soldaţi Spetsnaz.

Neperturbat, bărbatul în negru se opri în faţa lui Schofield şi a maiorului.

— Căpitanul Schofield, bănuiesc? întrebă el, în timp ce îl ajută pe Schofield să se ridice în picioare. Scarecrow.

— Aşa e… răspunse Schofield cu precauţie.

Bărbatul în negru zâmbi.

— Knight. Aloysius Knight. Vânător de recompense. Văd că i-ai întâlnit pe Skorpions. Te rog să îl ierţi pe maiorul Zamanov. Are prostul obicei de a reteza capetele oamenilor de îndată ce face cunoştinţă cu ei. Am văzut semnalul laser din aer. Când trebuie să ajungă bomba?

Schofield aruncă o privire înspre Mother.

— În 4 minute şi 30 de secunde, zise aceasta, privindu-şi ceasul.

— Dacă îi iei capul, Knight, şuieră printre dinţi maiorul rus, te vom urmări până la capătul pământului şi te vom ucide!

— Dmitri, zise Knight, n-ai putea face lucrul ăsta şi dacă-ai vrea.

— Te-aş putea ucide chiar acum.

— Dar atunci vei muri şi tu, zise Knight, arătând cu capul către punctul albastru de pe pieptul maiorului Dmitri Zamanov.

— Ar merita osteneala, răspunse Zamanov cu dezgust.

— Îmi pare rău, Dmitri, zise Knight râzând. Eşti un soldat bun

şi, să ţi-o spun pe şleau, un nemernic ţicnit. Însă te cunosc prea bine. Nu vrei să mori. Ideea morţii te sperie îngrozitor. Mie unuia puţin îmi pasă de moarte.

Zamanov încremeni.

Din câte observă Schofield, tipul ăsta, Knight, îl prinsese pe Zamanov la strâmtoare.

— Haide, căpitane, zise Knight, întinzându-i lui Schofield pistolul-mitralieră MP-7 pe care îl ridicase de jos. Ia-ţi oamenii şi urmează-mă!

Zicând acestea, Knight îi conduse pe Schofield şi pe oamenii săi printre şirurile de soldaţi Spetsnaz, fără a fi nevoie de alte focuri de armă.

— Cine *eşti?* îl întrebă Schofield în timp ce se îndepărtau.

— N-are importanţă, răspunse Knight. Singurul lucru pe care trebuie să-l ştii în clipa asta, căpitane, este că ai un înger păzitor. Cineva care nu vrea să te vadă mort.

Ajunseră la capătul estic al baricadei Al-Qaeda care se afla la mică distanţă de tunelul din colţul cavernei.

Knight deschise larg portiera unui camion uriaş care alcătuia capătul baricadei Al-Qaeda.

— Urcaţi! zise el.

Schofield şi ceilalţi urcară, sub privirile ucigaşe ale soldaţilor Skorpions.

Aloysius Knight sări pe scaunul şoferului şi porni motorul.

— Şi-acum, sunteţi pregătiţi de fugă? întrebă el întorcându-se spre Schofield. Căci, de îndată ce vom ieşi din raza de acoperire a mitralierelor-robot, ticăloşii ăia vor fi foarte furioşi.

— Sunt pregătit.

— În regulă.

Apoi Knight apăsă pe acceleraţie şi camionul porni cu viteză de pe loc, dispărând în tunelul mic din colţul cavernei. Nici nu apucară bine să iasă din raza vizuală, că 20 de soldaţi din echipa Spetsnaz a lui Zamanov se şi puseră în mişcare, sărind în alte camioane. Trei dintre ei săriră în vehiculul abandonat de Schofield.

Motoarele huruiau, iar vânătoarea începu.

9

Luminile farurilor în întuneric. Sărind, zdruncinându-se, raze asemănătoare unui tăiş de sabie care despică aerul plin de praf.

Camionul condus de Knight înainta cu viteză prin tunelul îngust. Camionul era de mărimea unui Humvee, de fapt, nu era decât o furgonetă mai mare care avea în spate o platformă lungă şi cabina parţial închisă. Cu toate acestea, nu exista niciun perete sau geam despărţitor între cabina şoferului şi platforma din spate. Se putea ajunge dintr-o parte într-alta trecând peste scaune.

Tunelul din jurul lor era aproape pătrat, având pereţii din granit şi un tavan drept, din piatră dură, susţinut de grinzi din lemn. Era şi foarte drept, întinzându-se în întuneric precum o săgeată.

Şi era foarte strâmt, având aproape lăţimea camionului. Mai rămâneau doar 30 de centimetri de o parte şi de cealaltă între camionul care gonea şi pereţii tunelului. Deasupra vehiculului era un spaţiu liber de aproape un metru. Soldaţii Skorpions îi urmăreau îndeaproape.

Cei trei soldaţi ruşi care conduceau vehiculul lui Schofield goneau acum prin tunel chiar în spatele camionului, vehiculul mai mic şi mai sprinten ajungându-l cu uşurinţă din urmă. Şoferul conducea cu viteză în timp ce tovarăşii lui trăgeau înspre camion cu pistoalele-mitralieră VZ-61.

Scăldaţi de lumina mişcătoare emanată de farurile vehiculului de atac, Mother, Book, Pokey şi Freddy trăgeau şi ei la rândul lor. În spatele vehiculului de atac veneau alte trei camioane, pline cu alţi 17 membri ai unităţii Spetsnaz a lui Zamanov.

Un miniconvoi, rulând cu o viteză periculos de mare printr-un pasaj de piatră îngust.

— Mother, cât timp mai avem? strigă Schofield din scaunul pasagerului din faţă.

— 3 minute!

— Ce lungime are tunelul ăsta? îl întrebă el pe Knight.

— Vreo 7 kilometri.

— Va fi foarte greu.

Armele celor patru puşcaşi marini sclipeau, trăgând înspre vehiculul de atac care gonea în urma camionului. Ei alternau focurile, astfel încât, în timp ce doi dintre ei trăgeau, ceilalţi doi îşi încărcau armele.

Urmând această schemă, Mother şi Book se adăpostiră pentru a-şi putea încărca armele; Pokey şi Freddy le luară locurile şi fură loviţi de un val de gloanţe. Faţa lui Freddy dispăru, transformată în terci. Pokey fu lovit în gât şi căzu, strângând din dinţi. Book II sări pe burtă pentru a-l opri să nu cadă din spatele camionului, îl prinse, însă doar de atât avură nevoie soldaţii Skorpions.

Încărcându-şi arma, Mother se întoarse să vadă ce se petrecea. Se întoarse tocmai în momentul în care doi soldaţi din vehiculul de atac *săreau de pe capota acestuia pe platforma din spate a camionului!*

Book îl ţinea pe Pokey.

Cei doi soldaţi Skorpions aterizară în picioare şi-şi ridicară armele ca să-i omoare pe Book şi pe Pokey.

Fără armă încărcată, Mother se aruncă asupra celor *doi* şi toţi trei căzură pe platformă. Pereţii tunelului se perindau pe lângă ei ca o umbră gri.

Knight şi Schofield văzură totul. Schofield se ridică în picioare ca să ajute.

— Ia asta! strigă Knight, aruncându-i una dintre puştile sale de vânătoare Remington. Dacă tot te duci în spate, distruge maşina aia!

Schofield trecu pe platforma din spate a camionului. O văzu pe Mother pe jos, luptându-se, şi pe Book II ridicându-l pe Pokey înapoi pe platformă. Văzu vehiculul de atac înaintând cu repeziciune prin tunel în spatele lor, farurile luminând spaţiul închis.

Ridică puşca de vânătoare şi, ţinând-o cu ambele mâini, trase înspre vehiculul de atac. Reculul armei fu puternic. Efectul, şi mai mare. Indiferent ce proiectile folosea acest Knight, acestea

aveau un efect devastator.

Vehiculul de atac fu pur şi simplu ridicat de pe roţi. Lovit de proiectil, acesta fu ridicat în aer şi se răsturnă într-o parte. Atât de mare era viteza cu care rula în acel spaţiu închis al tunelului de piatră, încât vehiculul de atac se dădu peste cap, se izbi de pereţii şi tavanul tunelului înainte de a se opri cu roţile în sus.

În mod miraculos, şoferul era încă în viaţă. Nu pentru mult timp. O fracţiune de secundă după ce se oprise, vehiculul de atac fu lovit din spate, rupt în milioane de bucăţi în momentul în care primul camion al echipei Skorpion trecu direct prin el, urmat de cel de-al doilea camion, conduse de soldaţii Spetsnaz, iar apoi de al treilea.

Peste câteva secunde, camioanele inamice, cu farurile aprinse, o luară pe urmele celui în care era Schofield. Înaintau cu viteză prin tunelul plin de praf.

Primul camion rusesc acceleră şi izbi cu bara de protecţie din faţă pe cea din spate a camionului în care se afla Schofield.

Ambele vehicule se clătinară din cauza impactului.

Apoi soldaţii Skorpion loviră cu picioarele parbrizul camionului în care se aflau, ieşind pe capota acestuia şi, înainte ca Schofield să poată face ceva în această privinţă, în spaţiul închis al tunelului întunecat, trei dintre ei săriră pe platforma din spate a camionului în care se afla el.

Nici nu îi băgară în seamă pe Book II şi pe Mother, în schimb, se îndreptară glonţ înspre Schofield, cu pistoalele automate pregătite. Knight îi văzu în oglinda retrovizoare şi apăsă brusc pe frână. Camionul se clătină şi toţi fură aruncaţi în faţă, inclusiv Schofield, Mother, Book şi Pokey care se aflau în spate.

Ca nişte piese de domino care cad, toate celelalte trei camioane care veneau în urma lor intrară unul într-altul.

În camionul în care se afla Schofield, cei trei soldaţi Skorpions care erau pe punctul de a-l ataca fură aruncaţi în faţă. Unul scăpă arma în încercarea de a găsi ceva de care să se ţină; altul căzu lângă Schofield; al treilea fu aruncat tocmai în cabina şoferului, unde se izbi de tabloul de bord, iar când îşi ridică privirea fu întâmpinat de ţeava de argint a unei puşti de vânătoare, un punct de laser albastru jucând pe nasul lui.

Bum!

Knight trase un foc de armă.

Capul soldatului explodă ca o conservă cu suc de roşii. Knight apăsă iarăşi pe pedala de acceleraţie şi camionul ţâşni din nou înainte. Ceilalţi doi soldaţi, după ce îşi regăsiră echilibrul, nu aveau ochi decât pentru Schofield. Cel care rămase fără armă scoase un cuţit de vânătoare Warlock, iar celălalt, un pistol-mitralieră VZ-61, dar chiar în acel moment Knight se întoarse şi îi văzu. În ochi îi apăru un licăr, o privire care spunea că Schofield nu va putea fi atins *niciodată.*

Schofield reacţionă repede. Cu o lovitură de karate, aruncă pistolul-mitralieră, împingându-i ţeava într-o parte tocmai în momentul în care inamicul său trase un foc de armă. Însă nu le putea face faţă amândurora. Cel care ţinea în mână cuţitul se aruncă asupra lui, încercând să-i taie gâtul, când, brusc, Aloysius Knight apăru acolo şi, cu o forţă incredibilă, îi înşfacă atât pe soldatul care ţinea cuţitul, cât şi pe cel care avea pistolul automat şi îi împinse în cabina şoferului tocmai în momentul în care camionul fu izbit de cel care venea din urmă.

Knight şi cei doi soldaţi Spetsnaz fură aruncaţi în faţă, se izbiră de parbrizul camionului, făcându-l bucăţi, şi se prăvăliră pe capotă.

Ca să spunem adevărul, *nu făcură bucăţi* parbrizul. Fabricat din geam securizat, parbrizul se crăpă, formând o pânză de păianjen, şi se desprinse din ramă, aterizând pe capotă într-o bucată rectangulară, intactă, dar mototolită.

Cele patru camioane îşi continuară drumul vertiginos prin tunelul îngust. Schofield observă că Knight găsise o soluţie ingenioasă de a propti o bară de oţel pe pedala de acceleraţie, care făcea ca vehiculul să-şi continue drumul de-a lungul tunelului drept. Volanul era ghidat de pereţii tunelului.

Knight se lupta cu cei doi soldaţi Skorpions pe capota camionului. Cel care mânuia cuţitul încercă disperat să ajungă la Schofield. Celălalt soldat îşi pierduse arma în încercarea lui de a găsi ceva de care să se prindă.

Knight se rănise în momentul în care ieşise prin parbriz. Picioarele i se legănau peste botul camionului care îşi continua goana nebunească. Se prinsese cu mâinile de bara de protecţie din faţă pentru a-şi salva viaţa.

Îl văzu pe cel care ţinea cuţitul căţărându-se şi încercând să ajungă la Schofield, îl apucă de gheată cu putere şi îl trase către botul capotei… şi-apoi îl azvârli!

Cu un ţipăt sfâşietor, soldatul rus ateriză sub camion, sub roţile masive ale acestuia. Fu rostogolit şi zdruncinat sub roţile *întregului convoi de camioane* înainte de a fi aruncat de sub roţile celui de-al patrulea camion, zdrobit, mutilat şi mort.

Celălalt soldat Skorpions care urmărise toată scena începu să lovească mâinile lui Knight cu piciorul, însă acesta îl apucă de curea şi începu să tragă de ea.

— Nu! strigă rusul. Nuuuu!

— Nu-l poţi avea! strigă Knight, trăgându-l pe soldatul rus înspre partea din faţă a capotei.

Soldatul rus ajunse lângă Knight. Era un tip robust, cu o expresie de furie întipărită pe faţă. Îl apucă de gât pe Knight.

— Dacă pic eu, Black Night, te iau cu mine… mârâi el.

Knight îl privi drept în ochi:

— Bine.

Zicând acestea, Knight se desprinse de botul camionului, trăgându-l pe soldatul rus îngrozit cu el, şi căzu pe drumul prăfos în faţa camionului aflat în viteză…

10

Soldatul Spetsnaz se izbi de pământ şi – *pleosc!* – fu turtit de roţile primului camion. Spre deosebire de Knight, acesta nu luase parbrizul cu el în cădere. Căzând de pe capota camionului, Knight apucase parbrizul crăpat şi îl aruncase pe jos. Acesta lovi pământul şi Knight aterizã pe el ca o felină, iar parbrizul alunecă pe pământul prăfos, la început în faţă, înainte ca primul camion să treacă pe deasupra acestuia şi pe deasupra lui Knight!

Convoiul de camioane, toate patru, înaintă cu viteză peste Aloysius Knight care aluneca pe spate pe covorul improvizat.

Vuuum – vuuum – vuuum…

Knight înainta pe sub cele patru camioane şi, când să iasă de sub ultimul camion, scoase cea de-a doua puşcă de vânătoare, o ţinu de ţeavă şi fixă patul puştii sub bara de protecţie a celui de-al patrulea camion.

Parbrizul alunecă de sub el, rostogolindu-se în întunericul tunelului, iar Knight rămase agăţat în spatele camionului, cu picioarele târându-se pe jos. Apoi se ridică şi se căţără pe platforma ultimului camion, gata de luptă.

În primul camion, Schofield se afla în scaunul şoferului. După ce Knight ieşise prin parbriz şi căzuse sub camion, Schofield îndepărtase bara de oţel de pe pedala de acceleraţie şi apucase volanul.

În oglinda retrovizoare îi văzu pe Mother şi pe Book II luptând corp la corp cu doi nenorociţi din detaşamentul Spetsnaz.

Văzu *alţi* doi soldaţi ruşi sărind din al doilea camion în primul. Aceşti doi indivizi se repeziră direct înspre cabina unde se afla Schofield.

„Sunt prea mulţi”, îşi zise Schofield.

Îi văzu pe cei doi soldaţi ruşi înaintând repede, cu armele în mână. În câteva secunde, se vor năpusti asupra lui.

Apoi îşi aduse aminte ceva despre vehiculele folosite în minerit. Se întinse repede după centura de siguranţă.

— *Book! Mother!* Ţineţi-vă bine de ceva!

Apoi se întinse şi lovi cu piciorul uşa din dreapta, deschizând-o larg. Efectul fu imediat. Frâna de mână a camionului se activă instantaneu şi camionul aflat în viteză se opri brusc. Era un mod de siguranţă caracteristic tuturor vehiculelor de minerit. Acesta evita accidentarea minerilor în cazul în care uşa din dreapta s-ar fi deschis. Vehiculul era dezactivat imediat, iar frâna de mână activată.

Luat prin surprindere, al doilea camion *se izbi* de spatele primului camion. Al treilea şi al patrulea făcură la fel, intrând unele într-altele şi adunându-se ca un acordeon.

În ceea ce-i priveşte pe cei doi soldaţi ruşi care veniseră după Schofield, unul zbură prin spaţiul deschis unde fusese parbrizul, aruncat la vreo cinci metri depărtare, celălalt îşi prinse bărbia în acoperişul cabinei şoferului şi, în vreme ce picioarele îi fluturau în faţă, capul îi rămase înţepenit şi gâtul i se rupse cu un trosnet îngrozitor.

În schimb, Mother şi Book II făcuseră întocmai cum fuseseră instruiţi şi, în loc să se lupte cu inamicii lor, se ţinuseră strâns de ce le venise la îndemână, astfel încât, atunci când camionul se opri brusc, atacatorii lor fuseseră aruncaţi în faţă, izbindu-se de scaunele şoferului şi al pasagerului.

Unul rămase inconştient din cauza impactului. Celălalt fu doar rănit şi se ridică, însă Mother îi aplică o lovitură în cap. Lovitura îl trimise pe tărâmul celălalt.

Obţinând rezultatul dorit, Schofield se întinse şi închise uşa din dreapta, apoi apăsă acceleraţia şi în curând înaintau din nou cu repeziciune.

Celelalte camioane erau mai puţin avariate. Acestea rulau din nou cu viteză în urma primului camion, cu cel puţin zece oameni la bord.

Apoi prăpădul se năpusti asupra lor, cauzat de Aloysius Knight.

Când se produsese impactul, Knight tocmai se căţăra pe platforma din spate a ultimului camion, aşadar, nu prea fusese

afectat.

Acum, când camioanele înaintau cu viteză, el se mişcă repede prin ultimul vehicul, descotorosindu-se de soldaţii ruşi din interior cu o uşurinţă brutală.

Ruşii încercară să îi ţină piept, încercară să-şi potrivească armele şi să-l ucidă. Dar Knight era ca *o maşină* de ucis.

Doi soldaţi pe platforma din spate: pe unul îl împuşcă în cap cu puşca de vânătoare, în timp ce celuilalt îi scoase capul deasupra acoperişului cabinei şi se izbi de o grindă de susţinere. Impactul reteză capul soldatului.

Ajunse în cabina şoferului, îşi aţinti puşca de vânătoare Remington către pasager şi, fără a clipi, trase.

Bum!

Şoferul se întoarse surprins, tocmai în momentul în care Knight, ignorându-l, aruncă în aer parbrizul şi trecu prin spaţiul gol, sărind în faţă, pe platforma celui de-al treilea camion.

Zamanov se afla în acest camion.

Se aplecă pentru a se ascunde, în timp ce Knight avansa prin camion trăgând în stânga şi în dreapta. Câţiva dintre soldaţii Skorpions încercară să tragă şi ei, însă Knight era prea rapid, prea agil, prea experimentat. Parcă le anticipa mişcările, până şi ordinea în care ar fi vrut să tragă.

În drumul său spre cabină, Knight îl zări pe Zamanov ascunzându-se ca un laş sub bord, dar nu îl văzu decât pentru o clipă. Cum prioritatea lui Knight era de a ajunge la Schofield, nu se opri să-l ucidă pe rus. Nu-i omora decât pe cei care încercau să-i stea în cale.

Sări în cel de-al doilea camion.

Schofield conducea ca un nebun primul camion în care se mai aflau doar prietenii lui. Acum putea desluşi în depărtare un punct mic, alb de lumină: capătul tunelului.

Mother se instală în scaunul din dreapta, lângă Schofield.

— Scarecrow! Cine naiba-s indivizii ăştia? Şi cine-i tipul ăla îmbrăcat în negru?

— Nu ştiu! strigă Schofield. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi îl văzu pe Aloysius Knight păşind pe capota camionului din spate lor. Însă pare a fi singurul de aici care nu

încearcă să mă omoare.

— Poate plănuieşte să te omoare mai târziu, îşi dădu cu părerea Book II care se afla pe platforma din spate. Eu zic să scăpăm de el.

— De acord, răspunse Mother, apoi dintr-odată tăcu.

Ajunseseră la capătul tunelului. O lumină puternică pătrundea printr-un orificiu mic, pătrat. Se afla la vreo 200 de metri depărtare.

Ce o făcuse să tacă era obiectul uriaş, demonic care îşi făcuse apariţia în aer, dincolo de ieşirea din tunel.

Un avion de vânătoare cu reacţie. Era un Suhoi Su-37 care plutea în aer chiar deasupra tunelului.

Văzut de jos, cu botul ascuţit şi aripile plane încărcate de rachete, avionul semăna cu un uliu uriaş şi malefic *care îi aţintea cu privirea.*

În spatele lor se auzi o bufnitură surdă, când Knight ateriză pe platforma camionului în care se aflau ei şi veni în spatele lor.

— E în regulă, zise el, arătând cu capul înspre avion. E de partea noastră. Knight apăsă un buton de pe apărătoarea de la încheietura mâinii lui şi porni o staţie. Rufus, eu sunt! Acum ieşim din tunel cu trei camioane pe urmele noastre. Am nevoie de o rachetă Sidewinder. Doar una. Ţinteşte jos, la dreapta ta; încarcă la 200 de metri. Exact cum am făcut anul trecut în Chile.

— Recepţionat, şefu', se auzi o voce groasă în casca lui Knight.

— Îmi dai voie? îl întrebă Knight pe Schofield, arătând înspre volan.

Schofield îl lăsă să conducă. Knight viră tare volanul înspre stânga, lipind camionul de peretele tunelului. Vehiculul greu pe patru roţi înainta, ştergându-se de perete până când se ridică şi, brusc, rula într-un unghi de 45 de grade, cu două roţi pe pământ şi cu celelalte două pe peretele tunelului.

— În regulă, Rufus! Acum! strigă Knight în microfonul de la încheietura mâinii.

Într-o secundă, o dâră de fum orizontală ţâşni din aripa dreaptă a avionului şi, cu un *zuuum* răsunător, o rachetă Sidewinder pătrunse în tunel cu o viteză nemaivăzută, aproape de sol.

Din câte observă Schofield, racheta rămase aproape de peretele din partea stângă, înaintând repede şi jos înainte să ţâşnească pe sub camionul înclinat la 45 de grade şi lovi din plin camionul care venea în urma lor.

Ecoul exploziei se răspândi în tunel. Primul camion cu soldaţi ruşi fu aruncat în aer, în milioane de bucăţi. Fără a putea evita impactul, celelalte două camioane care veneau în urmă intrară în primul şi se opriră.

În acelaşi timp, camionul în care se afla Schofield ieşi cu viteză din tunel în lumina zilei, într-o zonă săpată în versantul muntelui. Dincolo de acea zonă liberă, chiar sub avionul care plana, se afla un hău de vreo 300 de metri.

Knight se întoarse către Mother:

— Cât mai avem până soseşte bomba?

Mother îşi verifică ceasul.

— 30 de secunde.

— Va fi dureros pentru Dmitri. Apoi Knight vorbi din nou în microfonul de la încheietura mâinii: Rufus, ne întâlnim la următorul refugiu, la poalele versantului. Se uită la Schofield. Am trei pasageri cu mine, inclusiv pe omul nostru.

— Vreo problemă?

Knight spuse:

— Nu, a mers destul de uşor de data asta.

Treizeci de secunde mai târziu, avionul de vânătoare ateriză într-un nor de praf în cealaltă zonă de refugiu, mai departe de versant. Plat şi rotund, locul de refugiu semăna cu o pistă de aterizare naturală care ieşea din faţada piscului.

Camionul se opri cu un scârţâit de roţi chiar lângă el.

Chiar în acea clipă, dirijată de dioda laser activată de Gant în mină, o bombă MOAB de 10 000 de kilograme fu lansată din cala unui bombardier C-130 Hercules şi îndreptată înspre gurile de aerisire ale minei.

Sistemul de ghidare funcţionă cu precizie.

Bomba se îndrepta vertiginos către pământ, cu o viteză ameţitoare, laserul controlându-i zborul, înainte ca arma uriaşă să dispară în hornul deschis al minei.

Unu, o mie…
Doi, o mie…
Trei…

Explozie.

Şi muntele se zgudui. Din mină se auzi un sunet ca şi când ar fi erupt un vulcan. Aflat lângă cabina cu două locuri a avionului, Schofield o împinse pe Mother înăuntru, în timp ce el se prinse cu mâna de scară pentru a-şi menţine echilibrul.

Privi în sus, către vârful muntelui de deasupra lor şi la stratul de zăpadă care îl acoperea, şi de-abia atunci îşi dădu seama.

— Ah, nu, zise el întretăiat, avalanşa…

Apoi se întoarse şi privi în spate către drumul care cobora dinspre mină şi văzu două siluete aplecate care ieşeau pe jos, împleticindu-se, din tunelul minei. Nu trecu nicio secundă şi un suflu de aer ţâşni cu putere din tunel, scoţând rămăşiţele camioanelor folosite de soldaţii Skorpions.

Cele trei camioane fură catapultate de pe marginea primului loc de refugiu, ţâşnind orizontal în aer şi trecând pe lângă cele două siluete aplecate, după care cele trei camioane căzură în hău de la o înălţime de 300 de metri.

Atunci, de undeva de sus, se auzi un huruit care nu prevestea nimic bun. Masa uriaşă de zăpadă care se afla în vârful muntelui, deasupra avionului, începu să se mişte, să se crape şi să alunece.

— Mişcaţi-vă! strigă Schofield, urcând scara.

Masa de zăpadă care aluneca la vale începu să prindă viteză.

— Repede, în magazia de bombe! strigă Knight.

Book şi Mother se îngrămădiră în carlinga strâmtă a pilotului şi apoi în spaţiul mic din spatele ei: era o magazie de bombe care fusese transformată într-o… celulă de închisoare.

— Intraţi mai repede! strigă Knight care se afla în spatele lor. Vin şi eu lângă voi!

Knight se înghesui alături de ei. Schofield sări în carlinga pilotului ultimul, aşezându-se în spate, pe locul mitraliorului şi privi în sus.

Avalanşa care aluneca vertical luase forma unui val uriaş, aruncând în faţă un praf alb care preceda masa de zăpadă.

Knight strigă:

— Ăăă, Rufus…!

— Mă ocup deja, şefu’!

Bărbatul robust care stătea pe locul din faţă porni motoarele şi avionul începu să se ridice.

— Mai repede… zise Schofield.

Avalanşa se prăvălea înspre ei cu un sunet asurzitor. Avionul se ridică mai sus în aer, planând pentru o clipă înainte să prindă viteză peste marginea piscului *tocmai* în momentul în care avalanşa trecu pe lângă el, zidul de zăpadă prăvălindu-se cu un zgomot asurzitor, înghiţind dintr-odată locul de refugiu înainte să treacă pe lângă avionul negru de vânătoare care plana în aer şi să dispară în abisul de sub ei.

— A fost *cât pe ce,* spuse Knight.

11

Trei minute mai târziu, avionul de vânătoare Suhoi Su-37 ateriza într-un luminiş pe partea afgană a muntelui, la vreo doi kilometri de locul unde se afla avionul Yak-141 pe care Schofield îl lăsase acolo.

Schofield, Knight, Book şi Mother ieşiră din avion, în timp ce pilotul, un tip bine făcut, cu o barbă deasă, pe care Knight îl prezentă simplu ca fiind Rufus, opri motoarele.

Schofield se îndepărtă câţiva metri ca să-şi adune gândurile. Se întâmplaseră multe lucruri în acea zi şi voia să se limpezească.

Auzi un cârâit în cască.

— Scarecrow, eu sunt, Fairfax. Eşti acolo?

— Da, sunt aici.

— Ascultă. Am ceva informaţii pentru tine. Câteva chestii despre tipii ăia de la USAMRMC care apar pe lista ta şi nişte informaţii importante despre tipul ăla, Black Knight, care apare pe listele FBI şi ISS. Ai un minut?

— Da, răspunse Schofield.

— Dumnezeule, Scarecrow, tipul ăsta, Knight, e de rău-augur.

În biroul său din subsolul Pentagonului, Dave Fairfax era scăldat doar de lumina ecranului computerului. Pe coasta estică a Statelor Unite era ora 4 dimineaţa, 26 octombrie, iar biroul era cufundat în tăcere.

Pe ecranul computerului lui Fairfax se aflau două poze cu Aloysius Knight: una înfăţişa portretul unui tânăr îmbrăcat în uniforma armatei Statelor Unite, proaspăt bărbierit şi zâmbitor. A doua era o poză neclară, făcută de la distanţă, care îl înfăţişa pe Aloysius Knight ţinând în mână două puşti de vânătoare în timp ce alerga.

— Aşadar, zise Fairfax, citind. Numele lui adevărat este Knight, Aloysius K. Knight, 33 de ani, 1,85 în înălţime, 84 de

kilograme. Ochi: căprui. Păr: negru. Semne particulare: poartă ochelari cu lentile antireflex cu nuanţe de chihlimbar din cauza unei anomalii a unui ochi, cunoscută sub numele de distrofie retiniană acută. Asta înseamnă că retinele ochilor sunt prea sensibile la lumina naturală, de aceea poartă ochelari.

În timp ce auzea vocea lui Fairfax în cască, Schofield aruncă o privire către Knight care stătea lângă avion alături de ceilalţi, cu puştile de vânătoare în coburi, ochelarii pe nas şi îmbrăcat în uniforma cea neagră.

Fairfax continuă:

— Fost membru al Detaşamentului Delta 7, care este considerat a fi cel mai bun din cadrul Departamentului Delta, o elită printre elite. A ajuns la rangul de căpitan, dar a fost găsit vinovat de înaltă trădare a Statelor Unite *în absentia,* în 1998, după ce a trădat o misiune pe care o conducea în Sudan. Surse din serviciile secrete spun că Knight a primit 2 milioane de dolari de la o grupare locală Al-Qaeda ca să-i informeze când Statele Unite vor ataca depozitul lor de arme. Treisprezece soldaţi Delta au murit ca rezultat al trădării lui Knight. După acest incident, el a dispărut, dar i s-a dat de urmă optsprezece luni mai târziu, în Brazilia. Un comando de şase membri ai Navy SEAL a fost trimis să îl lichideze. Knight i-a omorât pe toţi şi-apoi le-a trimis capetele prin poştă la tabăra de antrenamente SEAL, la baza navală Coronado din San Diego. Acum este cunoscut ca fiind un vânător internaţional de recompense care acţionează pe cont propriu. Fii atent la asta! Din câte se pare, companiile de asigurări ţin evidenţa în cazul unor scenarii de răpire: este considerat de firma Carringtons din Londra ca fiind al doilea cel mai bun vânător de recompense din lume.

— Numai al doilea? Cine este cel mai bun?

— Tipul ăla, Demon Larkham, despre care ţi-am spus adineauri. Aşteaptă puţin, n-am terminat încă cu Knight. ISS crede că în anul 2000 Knight a ucis doisprezece terorişti musulmani care o răpiseră pe fiica vicepreşedintelui Rusiei, i-au tăiat patru dintre degete şi au cerut o răscumpărare de 100 de milioane de dolari. Knight a dat de urma lor într-o tabără teroristă de antrenamente din deşertul Iranului, s-a dus acolo, a

ras întreaga tabără de pe suprafaţa pământului, a luat fata, fără cele patru degete, şi a dus-o la Moscova fără ca presa să afle ceva despre acest lucru. În schimb, zice aici, guvernul rusesc i-a dat... fii atent... prototipul unui avion de vânătoare cu reacţie Suhoi Su-37, plus liberă alimentare cu combustibil la orice bază rusească din lume. Avionul este cunoscut în cercul vânătorilor de recompensă sub numele de *Black Raven*[21].

— *Black Raven* zici?

Schofield se întoarse şi se uită la avionul negru Suhoi Su-37 care se afla în apropiere... Şi îl văzu pe Aloysius Knight apropiindu-se de el.

— Pe bune, Scarecrow, zise Fairfax, nu e omul care ai vrea să te vâneze.

— Prea târziu, zise Schofield. Este chiar în faţa mea.

Schofield şi Knight se alăturară celorlalţi sub *Black Raven.* Book II şi Mother veniră lângă Schofield.

— Eşti în regulă? întrebă încet Mother. Book mi-a spus ce s-a întâmplat în Siberia. Scuză-mi exprimarea, Scarecrow, dar ce dracu' se petrece aici?

— A fost o dimineaţă grea, răspunse Schofield, şi au murit mulţi oameni. Ştii cumva ce s-a întâmplat cu Gant?

— Ultima dată când am văzut-o a fost atunci când nemernicii ăia cu lasere verzi au dat buzna în mină, iar eu am fost trântită pe banda transportoare...

— A fost răpită, se auzi o voce din spatele lui Mother.

Era Aloysius Knight.

— A fost luată de un vânător de recompense al cărui nume este Demon Larkham şi de oamenii săi din IG-88.

— De unde ştii? întrebă Book II.

— De la Rufus, şi Knight arătă cu capul înspre partenerul său, pilotul înalt ca un munte.

Rufus avea o barbă stufoasă, un zâmbet larg pe faţă şi o privire sinceră. Se aplecă uşor, ca şi cum ar fi vrut să mai diminueze puţin din înălţimea lui de doi metri. Când vorbea, o făcea repede, la subiect, ca şi cum ar fi dat raportul.

— După ce l-am lăsat pe Aloysius în jos, pe gura de aerisire,

[21] Black Raven – Corbul negru (n. red.)

zise el, am planat cu avionul deasupra intrării din spate. Am lansat un explozibil cu aerosoli MicroDot în hăul ce se deschidea lângă primul loc de refugiu, la ieşirea din tunel – aşa cum mi-ai ordonat, şefu'. Apoi am ridicat avionul şi am planat cam la un kilometru depărtare, urmându-ţi din nou instrucţiunile. Cu vreo cinci minute înainte să ieşiţi voi din tunel, pe locul de refugiu a aterizat un elicopter Chinook, flancat de două elicoptere de atac Lynx. Apoi două vehicule blindate uşoare şi un camion au ieşit în mare viteză din tunelul minei şi au urcat rampa elicopterului Chinook, intrând în pântecele acestuia. Apoi elicopterul a decolat şi s-a îndreptat peste dealuri, înapoi înspre Afganistan.

Schofield zise:

— De unde ştii că Gant era cu ei?

— Am făcut poze, răspunse simplu Rufus. Aloysius mi-a spus că, dacă se petrece ceva neobişnuit cât timp se află el în mină, să fac poze. Şi am făcut poze.

Schofield îl analiza pe Rufus în timp ce matahala vorbea. Pentru un tip care era în stare să manevreze un avion de vânătoare rusesc şi să îl facă să planeze, dând dovadă de o îndemânare incredibilă – un lucru care necesita cunoştinţe înnăscute într-ale fizicii şi aerodinamicii –, discursul lui era ciudat de formal şi de direct, ca şi cum ar fi preferat acea formalitate militărească.

Schofield mai întâlnise oameni ca Rufus: deseori cei mai pricepuţi piloţi (şi soldaţi), aceştia întâmpinau mari dificultăţi în conjuncturile sociale. Erau atât de concentraţi asupra a ceea ce făceau, încât deseori le venea foarte greu să se exprime sau nu înţelegeau nuanţele unei convorbiri, de exemplu ironia şi sarcasmul. Trebuia să ai răbdare cu ei. Trebuia, de asemenea, să te asiguri că tovarăşii lor de echipă erau la fel de răbdători. Direct, dar nu prost, acest Rufus ascundea ceva.

Knight scoase un monitor portabil din cabina avionului şi i-l arătă lui Schofield. Pe monitor se ivi o serie de poze digitale în care apăreau trei vehicule uşoare care ieşeau în viteză din intrarea din spate a minei pe locul de refugiu şi intrau pe rampa elicopterului care aştepta.

Knight apăsă pe un buton, mărind pozele în care apărea primul vehicul blindat uşor.

Knight zise:

— Vezi cele trei cutii albe de pe locul pasagerului? Cutii medicale de transport. Trei cutii – trei capete.

Aduse în prim-plan o altă poză, în care se vedea imaginea neclară şi mărită a unui camion care înainta cu viteză paralel cu cele două vechiule blindate uşoare.

— Priveşte platforma din spate a camionului, zise Knight. Vezi că toţi oamenii lui Larkham sunt îmbrăcaţi în negru? Totuşi, o persoană… asta… cea fără cască… poartă o uniformă de culoarea nisipului, aparţinând Marinei.

Şi Schofield o văzu.

Cu toate că imaginea era neclară, recunoscu forma siluetei şi părul ei blond care-i cădea pe umeri.

Era Gant. Zăcea inconştientă pe platforma camionului. Schofield încremeni. Cel mai mare vânător de recompense din lume o luase pe Gant.

12

Schofield îşi dorea mai mult decât orice pe lume să meargă în căutarea ei.

— Nu. Este exact ceea ce vrea Demon să faci, căpitane, zise Knight, citindu-i gândurile. Nu te arunca orbeşte. Ştim unde se află ea, iar Larkham nu o va ucide. Are nevoie de ea vie dacă vrea să se folosească de ea ca să te elimine *pe tine.*

— De unde ştii?

— Pentru că aşa aş proceda şi eu, răspunse Knight nepăsător.

Schofield tăcu, privindu-l în ochi pe Knight. Era ca şi cum ar fi privit într-o oglindă – Schofield purta ochelari argintii antireflex, care îi ascundeau cicatricile, Knight purta ochelari cu lentile galbene care îi acopereau ochii defecţi.

Privirea lui Schofield fu atrasă de un tatuaj de pe antebraţul lui Knight. Înfăţişa un vultur pleşuv furios şi cuvintele: „Dormi cu un ochi deschis”.

Schofield mai văzuse acea imagine: era pe posterele care fuseseră tipărite după evenimentele din 11 Septembrie. Pe ele, vulturul american zicea: „Hei, teroriştilor, dormiţi cu un ochi deschis”.

Sub tatuajul cu vulturul, mai era unul, care zicea simplu: „Brandeis”. Schofield nu îi cunoştea semnificaţia.

Îl privi din nou în ochi pe Knight.

— Am auzit despre dumneata, domnule Knight, zise el. Loialitatea nu este punctul tău forte. Ţi-ai trădat detaşamentul în Sudan. Ce m-ar face să cred că nu mă vei trăda şi pe mine?

— Nu crede tot ce citeşti prin ziare, răspunse Knight, sau ce citeşti în dosarele guvernului american.

— Atunci, n-ai de gând să mă ucizi?

— Căpitane, dacă aveam de gând să te ucid, erai deja cu un glonţ în cap. Nu. Treaba mea este să te ţin în viaţă.

— Să mă ţii în viaţă?

Knight zise:

— Căpitane, aş vrea să înţelegi un lucru. Nu fac asta pentru că îmi eşti *simpatic* sau pentru că te consider *special.* Sunt plătit pentru treaba asta, şi încă foarte bine. Preţul pus pe capul tău este de 18,6 milioane de dolari. Fii liniştit, sunt plătit mult mai mult decât atât ca să am grijă să nu fii omorât.

— Bine, atunci, zise Schofield. Şi cine te plăteşte ca să mă ţii în viaţă?

— Nu pot să-ţi spun.

— Ba da, poţi.

— Nu vreau să-ţi spun.

Knight nici nu clipi.

— Însă cel care te-a angajat…

— … Nu este un subiect de discuţie, zise Knight.

Schofield alese o altă tactică.

— Bine, atunci de ce se întâmplă toate astea? Ce ştii despre această vânătoare de recompense?

Knight ridică din umeri şi privi în altă parte.

Rufus răspunse în locul lui. Lăsând deoparte tonul milităresc, acesta începu să vorbească simplu şi sincer:

— Vânătorile de recompense sunt organizate din diferite motive, căpitane Schofield. Să prinzi şi să ucizi un spion care pleacă fără permisiune şi care deţine un secret. Să prinzi şi să recuperezi pe cineva care a răpit pe altcineva şi a cărui răscumpărare *a fost plătită* – ia seama, iadul dezlănţuit e nimic pe lângă un tip bogat care vrea să se răzbune. Unii dintre aceşti nemernici bogaţi preferă să ne plătească două milioane de dolari ca să îl poată prinde pe cel care i-a răpit pentru un milion. Totuşi, nu se întâmplă des să primeşti o listă care valorează zece milioane de dolari în total, darămite aproape douăzeci de milioane de dolari *pe cap.*

— Atunci ce ştii despre această vânătoare de recompense? întrebă Schofield.

— Sponsorul final este necunoscut, răspunse Rufus, la fel şi motivul, însă evaluatorul – un bancher de la AGM Elveţia pe nume Delacroix – are experienţă în astfel de afaceri. Ne-am întâlnit cu el şi înainte. Şi, atâta timp cât evaluatorul este legitim, pe majoritatea vânătorilor de recompense nu-i interesează motivul unei vânători.

Rufus se întoarse către Knight. Acesta se mulţumi să încuviinţeze din cap.

— Vânătoare mare. Cincisprezece ţinte. Toţi trebuie să fie omorâţi până mâine, la orele 12 ale amiezii, ora New Yorkului. 18,6 milioane de dolari pe cap. Asta înseamnă 280 de milioane de dolari în total. Oricare ar fi motivul acestei vânători, merită să plăteşti *un sfert de miliard* de dolari pentru ea.

— Şi zici că trebuie să fim omorâţi cu toţii până la orele 12 ale amiezii, ora New Yorkului? întrebă Schofield.

Era pentru prima oară când auzea despre o oră-limită stabilită pentru vânătoare. Se uită la ceas.

În Afganistan era ora 2.05 după-amiază. Asta însemna că în New York era ora 4.05 dimineaţa. Mai erau opt ore până la termenul-limită.

Rămase tăcut, căzut pe gânduri, apoi, brusc, privi în sus.

— Domnule Knight, acum că m-ai găsit, ce instrucţiuni trebuie să urmezi în continuare?

Knight încuviinţă uşor din cap, impresionat de faptul că Schofield îi adresase această întrebare.

— Instrucţiunile mele sunt foarte clare, răspunse el. De-acum înainte, trebuie să te ţin în viaţă.

— Dar nu ţi s-a spus să mă ţii închis, nu-i aşa?

— Nu… răspunse Knight. Nu mi s-a spus. Instrucţiunile pe care le-am primit sunt acelea de a te lăsa să acţionezi în voie, să mergi oriunde doreşti, însă sub protecţia mea.

Auzind acestea, Schofield completă şi ultima piesă de puzzle din mintea sa. Oricine ar fi fost cel care îl plătea pe Knight să îl protejeze dorea nu numai ca Schofield să rămână în viaţă, dar şi să fie activ, să facă ceea ce această vânătoare de recompense l-ar fi împiedicat să facă.

Se întoarse către Knight:

— Ziceai că ştii unde se află Gant. De unde?

— Cu ajutorul explozibilului cu aerosoli MicroDot pe care Rufus l-a lansat în zona locului de refugiu înainte ca băieţii lui Demon să vină aici, răspunse Knight.

Schofield auzise despre tehnologia MicroDot. Părea a fi noua mare descoperire în nanotehnologie.

MicroDot era un cip microscopic, din silicon, de mărimea unei

gămălii, dar care avea o putere operaţională uriaşă. Dacă mulţi credeau că aceste particule MicroDot vor forma baza unei noi serii de supercomputere pe bază de cristale lichide – imaginaţi-vă firicele de lichid pline cu astfel de particule –, pentru moment erau folosite în principal de către fabricanţii de maşini de lux ca mijloace de localizare. Pulverizai sub Ferrari vopsea care conţine particule MicroDot, astfel încât atât particulele, cât şi maşina puteau fi localizate oriunde în lume şi niciun hoţ de maşini, oricât de mult ar fi încercat, nu ar fi reuşit să le îndepărteze.

Explozibilul MicroDot pe care Rufus îl detonase în hăul de lângă primul loc de refugiu eliberase deasupra zonei un nor de aerosoli care conţinea un miliard de particule MicroDot.

— Demon, oamenii săi, vehiculele sale şi fata ta sunt acoperiţi cu particule MicroDot, zise Knight.

Scoase de la centură o agendă electronică uzată. Era prevăzută cu dispozitive şi antene auxiliare şi părea mai groasă decât o agenda personală electronică normală, părând a fi rezistentă la apă.

Pe ecran se vedea o hartă a lumii şi deasupra Asiei Centrale se vedeau mişcându-se câteva puncte roşii. Era echipa lui Demon Larkham.

— Cu asta putem să-i găsim oriunde în lume, zise Knight.

Schofield începu să se gândească, să-şi facă ordine printre gânduri, să-şi cântărească opţiunile, astfel încât să poată pune la bătaie un plan de acţiune.

În cele din urmă spuse:

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să aflăm motivul pentru care se întâmplă toate acestea.

Scoase lista de vânătoare de recompense şi o analiză pentru a o suta oară. Mother şi Book II o citeau peste umărul său.

— Mossad, zise Mother încet, văzând un nume pe listă:

„11. ROSENTHAL, Benjamin Y. Israel Mossad”

— Ce-i cu el? întrebă Schofield.

— Tipul ăla, Zawahiri, a spus ceva despre Mossadul israelian, acolo jos, în mină, înainte să i se reteze capul. Parcă înnebunise. Striga în gura mare cum supravieţuise experimentelor sovietice

ale unui oarecare gulag şi-apoi atacului american cu rachete din 1989, şi-apoi zicea ceva cum că Mossadul ştia că este invincibil, căci încercaseră să-l ucidă de zeci de ori.

— Mossad... zise Schofield, căzând pe gânduri.

Dădu drumul la staţia sa radio.

— David Fairfax, eşti încă acolo?

— Cât timp mai este cafea sunt aici, veni răspunsul.

— Domnule Fairfax, caută informaţii despre Hassan Mohammad Zawahiri şi despre Benjamin Y. Rosenthal. Vreo potrivire?

— O secundă, zise Fairfax. Hei, am găsit deja ceva din baza de date a unui schimb de informaţii secrete între Statele Unite şi Israel. Maiorul Benjamin Yitzak Rosenthal este *katsa*[22] lui Hassan Zawahiri, cel care îl supraveghează pe Zawahiri. Rosenthal operează în Haifa, dar se pare că ieri a fost rechemat la sediul central al Mossadului din Londra.

— Londra? întrebă Schofield.

În mintea lui Schofield începea să se contureze un plan. Şi dintr-odată simţi că prinde viaţă. Fusese în dezavantaj toată dimineaţa, *reacţionând;* acum începea să devină *proactiv.*

— Book, Mother, zise el, ce-aţi zice dacă i-am face o vizită maiorului Rosenthal în Londra? Să vedem dacă poate să facă puţină lumină în cazul ăsta.

— Cu plăcere, răspunse Mother.

— Bineînţeles, zise Book II.

Aloysius Knight urmărea această conversaţie relaxat, neutru.

— Hei, Scarecrow, se auzi vocea lui Fairfax, am vrut să-ţi spun înainte, dar n-am avut ocazia. Îţi aduci aminte de acel document al USAMRMC despre care ţi-am spus mai devreme, „Studiul MNRR întocmit de aliaţii NATO”? Ei bine, nu îl mai pot accesa de aici. A fost scos de pe lista de priorităţi acum două luni şi şters din fişierele departamentului. Există o copie arhivată undeva prin vreun depozit din Arizona, dar toate celelalte copii au fost făcute bucăţi sau şterse. Însă am găsit ceva informaţii despre cei doi tipi care l-au scris, tipii ăia de pe lista ta care au lucrat pentru USAMRMC: Nicholson şi Oliphant. Nicholson a ieşit la pensie acum vreo doi ani şi locuieşte acum

[22] Katsa – Agent secret al Mossad (n.tr.)

într-un cămin de pensionari din Florida. Însă Oliphant a părăsit departamentul abia anul trecut. Acum este medic-şef la Camera de gardă de la Spitalul St. John din Virginia, nu departe de Pentagon.

— Zău? făcu Schofield. Domnule Fairfax, ţi-ar plăcea să lucrezi pe teren pentru o zi?

— Aş face orice să ies din biroul ăsta, omule. Şeful meu este cel mai mare idiot de pe planetă.

— Când ai timp, du-te până la Spitalul St. John şi vorbeşte cu doctorul Oliphant.

— S-a făcut! zise Fairfax şi închise.

— Şi tu? îl întrebă Mother pe Schofield. Doar n-ai de gând să stai cu vânătorul ăsta de recompense? îi aruncă o privire plină de dezgust lui Knight.

Acesta se mulţumi să ridice doar din sprâncene.

— Mi-a spus că pot pleca oriunde vreau, răspunse Schofield. E treaba lui să mă protejeze.

— Aşadar, unde ai de gând să pleci? întrebă Book II.

Schofield miji ochii.

— Mă duc unde se află sursa acestei vânători de recompense. Mă duc la castelul ăla din Franţa.

Book II zise:

— Şi ce-ai de gând să faci? Să baţi la uşă?

— Nu, zise Schofield. Mă duc să iau o răscumpărare.

— O răscumpărare? repetă Mother. Ăăă, n-aş vrea să par a fi avocatul diavolului, dar n-ai nevoie de un… *cap…* ca să primeşti o răscumpărare?

— Întocmai, zise Schofield, privind agenda electronică modificată a lui Knight, care arăta mişcările lui Demon Larkham. Şi ştiu şi de unde să fac rost de unul. Şi, în acelaşi timp, o voi recupera şi pe Gant.

AL TREILEA ATAC

FRANŢA-ANGLIA-SUA
26 OCTOMBRIE, ORA 11.50 (FRANŢA)
(ORA 05.50 E.S.T. NEW YORK, SUA)

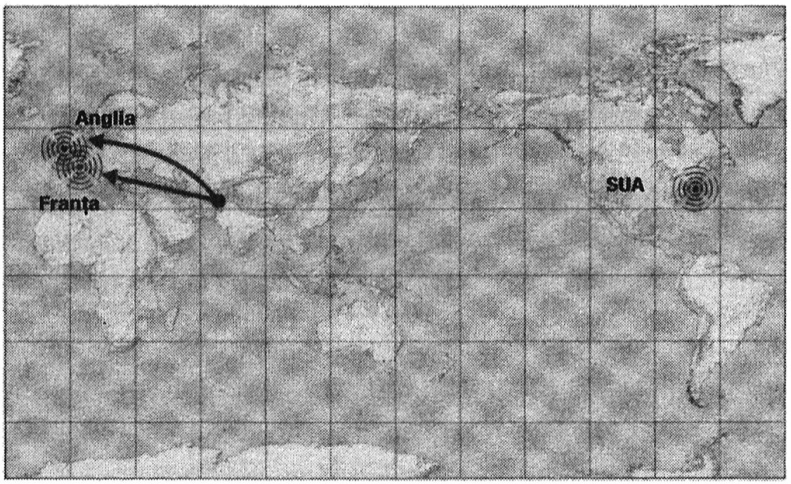

„În următorii cincizeci de ani populaţia Pământului va creşte de la 5,5 miliarde la mai mult de 9 miliarde… 95 la sută din creşterea populaţiei va avea loc în cele mai sărace regiuni din lume.”

Fragment din *Anarhia care va veni,* Robert D. Kaplan, Vintage, New York, 2001

„Tabăra sfinţilor, romanul scris de Jean Raspail în 1972, care vorbeşte despre invadarea Franţei de către o armadă a popoarelor sărace din Lumea a Treia, pare să fi avut un caracter profetic… în secolul al XIX-lea, Europa a invadat şi colonizat Africa. În secolul XXI, Africa invadează şi colonizează Europa.”

Fragment din *Moartea Occidentului,* Patrick J. Buchanan, St. Martin’s Press, New York, 2002

1

10./POLANSKI, Damien G./SUA/ISS

BERLIN, GERMANIA
22 OCTOMBRIE, ORA 23.00

Îi plăcea să reguleze fetele pe la spate ca un sălbatic şi să scoată tot felul de strigăte specifice unui cowboy. Era şi adeptul sexului anal. Îi plăceau tinerele de vreo 20 de ani, cu fundul bombat.

Ea aflase aceste lucruri de la prostituatele din cartierul roşu al Berlinului. Bărbatul apelase deseori la serviciile acestora.

Cariera lui Damien Polanski văzuse şi zile mai bune.

Fost expert pe Blocul Estic în timpul Războiului Rece, Polanski făcea parte din divizia ISS din Berlin, dar îmbătrânise şi devenea din ce în ce mai nefolositor pe zi ce trecea.

Încercările sale temerare din anii ’80 – încălcarea regulilor proiectului Karmonov, descoperirea dosarelor sovietice „Cobra” – fuseseră demult uitate de agenţia de spionaj care nu-l mai dorea.

Un vulpoi bătrân într-o lume nouă.

Ea îi atrase atenţia foarte repede. Nu fusese prea greu. Era o încântare pentru ochi: picioare lungi, zvelte, umeri mici, bine conturaţi, sâni perfect rotunzi şi ochi migdalaţi. I se mai spunea şi „Regina de gheaţă”.

Şedea la bar vizavi de masa lui. Lăsă să-i cadă poşeta jos şi se aplecă să o ridice, oferindu-i bărbatului o vedere clară a ceea ce se afla sub fusta ei mini de vinil, de culoare neagră. Nu purta chiloţi.

Peste 15 minute, el îşi scotea în grabă pantalonii într-o cameră de hotel, zicând: „Nemaipomenit, iubito! Nemaipomenit!”

Ea ieşi din baie goală, cu mâinile la spate. Polanski făcu ochii

mari de plăcere. Se aşează în pat şi se întoarse. În acel moment lama scurtă a unei săbii de samurai, pe care fata o ţinea în mână, îi tăie gâtul.

7./NAZZAR, Yousef M./Liban/HAMAS

BEIRUT, LIBAN
23 OCTOMBRIE, ORA 21.00

Martorii ar spune că a fost cea mai profesionistă lovitură din câte au văzut ei în Beirut, iar această mărturie ar fi relevantă.

Îl văzuseră pe Yousef Nazzar, comandant-şef al organizaţiei HAMAS ce fusese instruit de către sovietici, intrând în clădire.

O clipă mai târziu, două limuzine au oprit brusc în faţa recepţiei şi opt soldaţi ieşiseră în grabă din ele, dând buzna în clădire. Unul dintre ei ducea în mână o cutie albă cu o cruce roşie pe partea laterală.

Un singur lucru ar fi atras atenţia martorilor: armele pe care le aveau asasinii. Acestea ar fi fost identificate şi descrise ca fiind pistoale-mitralieră VZ-61 Skorpion.

Apoi asasinii au ieşit brusc din clădire, plecând în trombă.

Trupul decapitat al lui Yousef Nazzar a fost descoperit mai târziu, întins pe pardoseala apartamentului său.

8./NICHOLSON, Francis X./SUA/USAMRMC

CĂMINUL DE PENSIONARI „CEDAR FALLS”
MIAMI, FLORIDA
24 OCTOMBRIE, ORA 07.00

Asistenta medicală de la recepţie n-avea cum să-şi dea seama că era asasin. Când îl întrebase cu ce-i putea fi de folos, acesta îi răspunsese politicos că era de la spital şi că venise să ia nişte lucruri personale ale pensionarului transferat de curând la „Cedar Falls”.

Era un bărbat înalt şi zvelt, cu pielea neagră şi frunte înaltă. Mulţi martori l-ar fi descris ca fiind de origine „africană”. Ei nu aveau de unde să ştie că în cercul vânătorilor internaţionali de

recompense acest bărbat era cunoscut sub numele de Zulu.

Îmbrăcat într-un halat alb, acesta se plimbă liniştit prin imobil, ducând în mână o cutie albă pentru transportul organelor.

Descoperi repede camera, îl găsi pe bătrânul Frank Nicholson, care dormea în pat. Fără a mai pierde timpul, Zulu scoase o macetă de sub halat şi…

Două ore mai târziu, poliţia avea să-i găsească maşina, abandonată în parcarea aeroportului.

În acel moment, Zulu şedea la clasa I a zborului 45 al companiei United Airlines către Paris, iar pe scaunul de alături se afla cutia albă.

Lui Frank Nicholson i se simţea lipsa în comunitatea de pensionari. Fusese un locuitor cunoscut, prietenos şi vesel.

Şi conducerea azilului îl plăcuse. Doctor fiind, acesta salvase viaţa unui pensionar de acolo care se prăbuşise pe terenul de golf.

Cu toate acestea, era ciudat că nu vorbise niciodată despre zilele sale de glorie. Dacă era întrebat, acesta răspundea că fusese om de ştiinţă în cadrul USAMRMC de la Fort Detrick şi că făcuse „doar nişte teste medicale pentru armată” înainte să iasă la pensie cu un an în urmă.

Apoi sosise acea noapte când asasinul venise şi îi retezase capul.

2

FORTERESSE DE VALOIS, BRETANIA, FRANŢA
26 OCTOMBRIE, ORA 11.50 (ORA LOCALĂ)
(ORA 05.50 E.S.T. SUA)

Îi plăcuse întotdeauna anarhia.

Îi plăcea ideea, conceptul: pierderea totală a controlului; societatea dezorganizată.

Îi plăcea în mod deosebit cum reacţionau oamenii la anarhie: oamenii obişnuiţi.

Când stadioanele de fotbal se prăbuşeau, oamenii se călcau în picioare.

Când erau cutremure, aceştia se apucau de furat.

În timpul haosului provocat de războaie – Nanjing, My Lai, Stalingrad – oamenii şi-au violat şi mutilat semenii.

Teleconferinţa cu ceilalţi membri ai Consiliului nu avea să înceapă decât peste 10 minute, iar Membrul nr. 12 avea timp suficient să se bucure de plăcerea pe care i-o dădea anarhia.

Numele său adevărat era Jonathan Killian.

Jonathan James Killian al III-lea, mai exact. La cei 37 de ani ai săi, era cel mai tânăr membru al Consiliului.

Născut într-o familie bogată – din tată american şi mamă franţuzoaică – avea comportamentul îngâmfat al unui om obişnuit să obţină tot ceea ce-şi doreşte. Avea şi o privire rece care l-ar fi intimidat până şi pe cel mai viclean negociator. Era un dar puternic, pus în evidenţă de o trăsătură neobişnuită a feţei: Jonathan Killian avea un ochi albastru şi unul căprui.

Bărbatul avea o avere estimată la 32 de miliarde de dolari şi, datorită reţelei de companii pe care o deţinea, devenise cel mai nou proprietar al Forteresse de Valois.

Killian îl displăcuse întotdeauna pe Membrul nr. 5.

Putred de bogat datorită faptului că moştenise un imperiu în domeniul petrolier din Texas, nr. 5 nu era prea deştept, dar era iute la mânie. La cei 58 de ani ai săi se comporta ca un copil răsfăţat. Se împotrivise cu înverşunare ideilor lui Killian în timpul întrunirilor Consiliului. Era extrem de enervant.

Cu toate acestea, în acel moment Membrul nr. 5 se afla într-o temniţă mare de piatră, la cel mai de jos nivel din Forteresse de Valois, în inima castelului de piatră, însoţit de cei patru asistenţi personali ai săi. Temniţa era numită „Groapa cu rechini”.

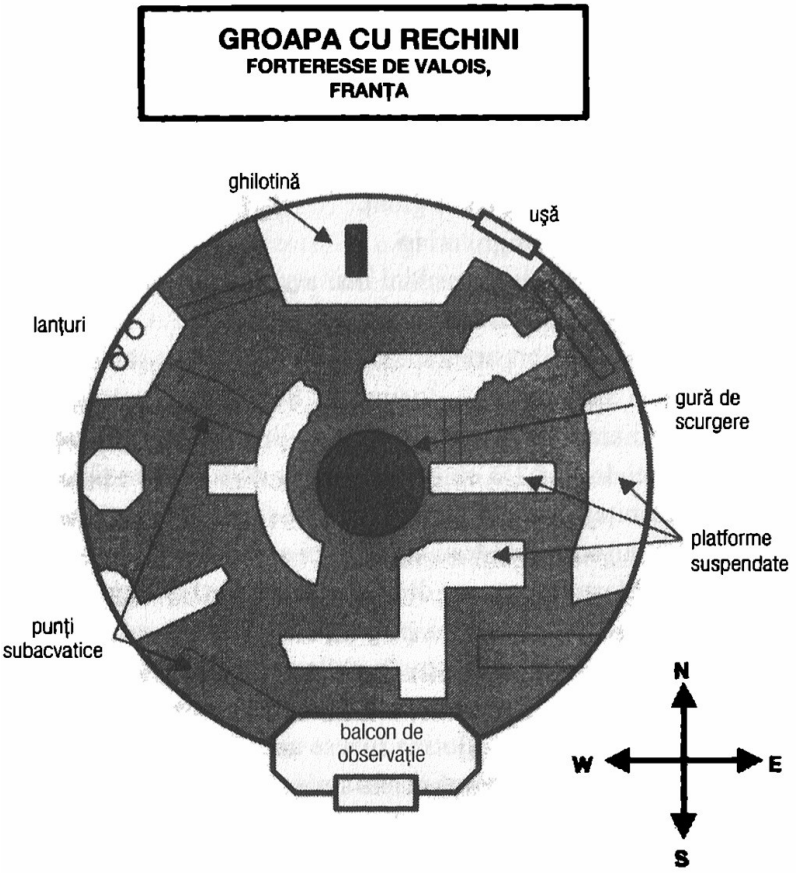

Adâncă de vreo 5 metri, cu pereţi din piatră, groapa avea o formă perfect circulară. Avea un diametru de 45 de metri şi conţinea o mulţime de platforme neregulate din piatră. Un singur lucru era clar: odată ce o persoană ajungea înăuntru, nu mai avea cale de scăpare.

În mijlocul gropii, adâncindu-se vertical în interiorul

pământului, se afla o gură de scurgere largă de 3 metri, care dădea direct în ocean.

Spre consternarea Membrului nr. 5 şi a asistenţilor lui, în acel moment era timpul fluxului, astfel încât apa care pătrundea în groapă prin gura de scurgere se ridica din ce în ce mai mult, inundând-o şi transformând mulţimea de platforme neregulate din piatră într-o grupare de insuliţe.

Pe lângă asta, două forme negre înotau printre insuliţele de piatră, aproape de suprafaţa apei. Aceste forme aveau înotătoare dorsale şi capete în formă de glonţ.

Erau doi rechini-tigru uriaşi.

Mai mult, Groapa cu rechini mai avea două caracteristici peste care nu se putea trece cu vederea.

În primul rând, în partea sudică se afla un balcon cu vedere panoramică asupra gropii. Înainte de Revoluţie, aristocraţii francezi obişnuiau să organizeze lupte de gladiatori în temniţele castelelor lor. De obicei, luptele se dădeau între ţărani, însă în temniţele mai complexe, cum era şi cea din Forteresse de Valois, luptele se dădeau între ţărani şi animale.

În al doilea rând, pe una dintre cele mai mari platforme de piatră din Groapa cu rechini, pe peretele dinspre nord se afla un mecanism absolut înfiorător: o ghilotină înaltă de trei metri şi jumătate.

Înaltă şi hidoasă, ghilotina fusese achiziţionată chiar de Jonathan Killian. La baza ei se afla o placă de lemn grosolană, prevăzută cu fante pentru capul şi mâinile celui care urma să fie executat. În partea laterală avea o manivelă care ridica lama trapezoidală, iar un mâner făcea ca aceasta să cadă.

Killian fusese inspirat de faptele soldaţilor japonezi care prădaseră oraşul chinezesc Nanjing în 1937.

Pe parcursul a trei săptămâni îngrozitoare, japonezii îi supuseră pe chinezi la torturi inimaginabile. Peste 360 000 de oameni fuseseră omorâţi *cu mâna* în această perioadă. Se spuneau tot felul de poveşti oribile despre soldaţii japonezi care organizau concursuri de decapitare; sau întâmplări şi mai incredibile. Le dădeau taţilor dreptul de a alege: fie îşi violau propriile fiice, fie priveau cum acestea erau violate; fiii aveau de ales între a-şi viola propriile mame sau a muri.

Killian era intrigat. În general, bărbaţii chinezi aleseseră calea onorabilă şi preferaseră să moară decât să facă astfel de fapte îngrozitoare.

Însă unii aleseseră prima variantă. Şi asta îl amuza pe Killian – cât de departe sunt dispuşi oamenii să meargă ca să îşi salveze viaţa?

Drept urmare, instalase o ghilotină în Groapa cu rechini. Se afla acolo cu scopul de a acorda celor care ajungeau în groapă aceeaşi alegere. Fie alegeau să fie omorâţi de rechinii-tigru, fie alegeau să moară repede şi fără durere, activând ei înşişi ghilotina.

Uneori, când se întâmpla să aibă mai mulţi oameni în groapă (cum era cazul în acel moment), Killian le oferea o înţelegere demnă de Faust: „Ucideţi-vă şeful cu ghilotina şi vă voi elibera pe restul”; „Ucideţi-o pe acea femeie care ţipă ca o isterică şi vă voi elibera pe restul”.

Era de la sine înţeles că nu avea de gând să-i elibereze. Însă prizonierii nu aveau de unde să ştie acest lucru şi, de multe ori, aceştia mureau şi ei cu mâinile pătate de sânge.

Cei cinci oameni din groapă încercau cu disperare să se caţăre pe pereţi, căci nivelul apei creştea din ce în ce mai repede.

Una dintre asistentele Membrului nr. 5 reuşise să se caţăre câţiva centimetri pe perete, cu gândul de a ajunge la o nişă, însă fu trasă repede jos de un bărbat mai robust care văzuse şi el nişa şi voia să-şi salveze viaţa.

Killian îi privea din balcon, extrem de fascinat.

„Unul dintre oamenii aceştia valorează 22 de miliarde de dolari, gândi el, ceilalţi câştigă 65 000 de dolari pe an. Cu toate acestea, în acest moment sunt cu toţii egali. Anarhia. Cel mai bun factor de egalitate.”

În scurt timp, apa ajunse la o înălţime de un metru şi jumătate – la nivelul pieptului –, iar cei doi rechini-tigru dădeau târcoale prin apă. La început, oamenii se adăpostiseră pe acele insuliţe de piatră, însă în curând acestea fură înghiţite de apă.

Cinci oameni. Doi rechini.

Nu era o privelişte prea frumoasă.

Rechinii se repeziră înspre nefericiţi, izbindu-se de ei, trăgându-i sub apă şi sfâşiindu-i în bucăţi. Sângele începu să se amestece cu apa învolburată.

După ce unul dintre asistenţi fusese tras sub apă într-o învălmăşeală de sânge şi spumă, celelalte două asistente ale Membrului nr. 5 îşi puseră capăt zilelor cu ajutorul ghilotinei. La fel făcu şi nr. 5. La urma urmei, decât să fie omorât de rechini preferase să-şi taie el singur capul.

Apoi, brusc, totul luă sfârşit şi apa care se ridica mereu ajunse până la locul unde fusese instalată ghilotina, ştergând orice urmă. Rechinii se înfruptau acum şi din cadavrele decapitate, iar Jonathan Killian al III-lea se întoarse pe călcâie şi se îndreptă înspre biroul său pentru teleconferinţa care urma să aibă loc la ora 12.

Pe ecranele dispuse de jur împrejur pe pereţi îşi făcură apariţia nişte chipuri. Erau ceilalţi membri ai Consiliului, răspândiţi în toate colţurile lumii. Killian se aşeză în fotoliul său.

Cu cinci ani înainte, moştenise vastul imperiu de transport naval al tatălui său, precum şi pe cel care furniza armament armatei – un lanţ de companii cunoscut sub numele de Axon Corporation. Printre altele, Axon Corporation construia distrugătoare şi rachete cu rază lungă de acţiune pentru Guvernul Statelor Unite. În primii trei ani de la moartea tatălui său, Jonathan Killian crescuse profitul anual al companiei de cinci ori.

Primise invitaţia formală de a se alătura Consiliului la scurt timp după aceea.

— Membru nr. 12, zise Preşedintele, adresându-i-se lui Killian. Unde este Membrul nr. 5? Este oaspetele tău, nu-i aşa?

Killian zâmbi.

— A făcut ruptură de muşchi pe când înota în piscină. Doctorul meu personal îl îngrijeşte chiar acum.

— Este totul în regulă?

— Da, răspunse Killian. Navele Kormoran sunt pe poziţie peste tot în lume, bine înarmate. Săptămâna trecută, DGSE[23] a

[23] DGSE – Direction Générale de la Sécurité Extérieure (Direcţia Generală de Informaţii Externe) (n. red.)

livrat cadavrele în America, iar fabrica mea din Norfolk a fost pătată din belşug cu sângele lor. Îi aşteptăm pe inspectorii americani. Toate sistemele sunt pregătite, aşteptând doar semnalul. Killian făcu o pauză, apoi lansă propunerea. Bineînţeles, domnule Preşedinte, după cum am mai spus, încă nu este prea târziu să luăm acea măsură suplimentară…

— Membru nr. 12, îi reteză vorba Preşedintele, a fost stabilit deja cursul evenimentelor şi *nu* ne vom abate de la el. Îmi pare rău, dar, dacă mai menţionezi despre această „măsură suplimentară", vei fi penalizat.

Killian îşi înclină capul:

— Cum doriţi, domnule Preşedinte.

Era bine să se evite o astfel de penalizare venită din partea Consiliului. Joseph Kennedy îşi pierduse doi fii celebri pentru că nu respectase directiva Consiliului de a înceta să mai facă afaceri cu Japonia în anii '50. Copilul de câteva luni al lui Charles Lindbergh fusese răpit şi omorât, în timp ce însuşi Lindbergh fusese obligat să îndure o campanie de defăimare cum că ar fi fost admiratorul lui Adolf Hitler – şi toate acestea pentru că nu respectase edictul Consiliului prin care era obligat *să facă în continuare* afaceri cu naziştii în 1930.

Cel mai recent caz fusese cel al impertinentului Enron. Şi toată lumea ştia ce păţise acesta.

În timp ce teleconferinţa continua, Jonathan Killian păstră tăcerea. Ştia mai bine decât membrii Consiliului cum stăteau lucrurile.

Experimentul din Zimbabwe – ideea lui – fusese mai mult decât concludent. După zeci de ani de represiuni economice venite din partea europenilor, popoarelor africane lovite de foamete nu le mai păsa de drepturile de proprietate ale albilor.

Şi „Raportul Hartford" despre creşterea populaţiei globale şi despre *scăderea* populaţiei în Occident nu făcuse decât să evidenţieze şi mai mult punctul său de vedere.

Însă acum nu era momentul potrivit pentru dezbateri.

Odată teleconferinţa oficială încheiată, câţiva membri ai Consiliului rămaseră conectaţi şi începură să sporovăiască între ei.

Killian se mulţumi să îi privească.

Unul dintre ei spuse:

— Tocmai am cumpărat drepturile de foraj cu un miliard de dolari. Le-am spus că e ultima mea ofertă. Tâmpiţii ăştia din guvernele africane nu prea au de ales…

Până şi Preşedintele Consiliului râse:

— … M-am întâlnit din întâmplare cu femeia lui Mattencourt la restaurantul lui Spencer într-una din serile astea. Tare ţâfnoasă tipa asta. M-a întrebat *din nou* dacă o voi lua în calcul pentru un loc în Consiliu. I-am spus: „Cât valorezi?” Ea mi-a răspuns: „26 de miliarde”. „Şi compania pe care o deţii?” „170 de miliarde.” Aşa că i-am spus: „Ei bine, cred că asta ar ajunge. Ce-ai zice dacă mi-ai face o felaţie în toaleta bărbaţilor şi devii membru?” A ieşit ca o furtună pe uşă!

„Nişte dinozauri, gândi Killian. Bătrâni cu idei învechite. Te-ai aştepta la ceva mai mult din partea celor mai bogaţi oameni de afaceri din lume.”

Apăsă pe un buton, întrerupând semnalul şi toate ecranele televizoarelor de pe pereţii din jurul lui se făcură negre.

3

SPAŢIUL AERIAN DE DEASUPRA TURCIEI
26 OCTOMBRIE, ORA 14.00 (ORA LOCALĂ)
(ORA 06.00 E.S.T. SUA)

Particulele MicroDot care se prinseseră de soldaţii IG-88 ai lui Demon Larkham arătau un traseu aparte.

După ce părăsise mina de cărbune Karpalov, echipa lui Larkham zburase către un aerodrom controlat de britanici în Kunduz – lucru care îi atrăsese imediat atenţia lui Schofield, deoarece acest lucru însemna că Larkham acţiona în această chestiune cu aprobarea tacită a guvernului britanic.

„Nu e semn bun”, gândi Schofield, în timp ce avionul lui Aloysius Knight spinteca văzduhul.

Aşadar, britanicii ştiau ce se întâmpla…

La aerodromul din Kunduz, soldaţii IG-88 se împărţiseră în două subgrupuri, unul urcându-se la bordul unei aeronave care o luă înspre Londra, iar celălalt la bordul unui al doilea avion care o luă înspre coasta nord-vestică a Franţei.

Aeronava care zbura înspre Londra – un avion particular Gulfstream IV – se îndepărtă repede de cel de-al doilea, un avion de marfa greoi C-130J Hercules al Royal Air Force.

În acel moment, avionul lui Knight zbura paralel cu avioanele lui Larkham, chiar dincolo de orizont.

— Tactică obişnuită pentru Demon, zise Knight. Să-şi împartă oamenii într-o echipă de livrare şi una de şoc. Demon însoţeşte echipa de şoc pentru a lichida următoarea ţintă, în timp ce echipa de livrare duce capetele pentru a fi verificate.

— Se pare că echipa de şoc se îndreaptă înspre Londra, zise Schofield. Merg după capul lui Rosenthal.

— Probabil, zise Knight. Ce vrei să faci?

Schofield nu se putea gândi la nimic altceva decât la Gant, care se afla în interiorul avionului Hercules.

— Vreau să urmărim avionul acela, zise el.

Knight apăsă pe nişte butoane ale computerului de bord.

— În regulă, accesez coordonatele de zbor de pe computerul lor de bord. Avionul Hercules va face plinul în aer deasupra părţii de vest a Turciei, în 90 de minute.

— De unde decolează avionul-cisternă? întrebă Schofield.

— Un avion-cisternă VE-10 e programat să decoleze de la baza aeriană britanică Akrotiri din Cipru în exact 45 de minute.

— În regulă, zise Schofield. Book şi Mother, mergeţi împreună cu Rufus la Londra. Găsiţi-l pe Benjamin Rosenthal înainte să-l găsească echipa de şoc a lui Larkham.

— Dar tu? întrebă Mother.

— Căpitanul Knight şi cu mine vom merge în Cipru.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, un avion-cisternă britanic Vickers VE-10 decola de pe un aerodrom din Cipru.

Ceea ce nu ştiau cei patru membri ai echipajului din avion era faptul că aveau doi intruşi în compartimentul din spate – Shane Schofield şi Aloysius Knight – pe care Rufus îi lăsase în apa mică de la mal, la vreo cinci kilometri depărtare de baza aeriană. Aceştia nu fuseseră reperaţi datorită modulului invizibil al avionului care fusese activat.

Cât despre Rufus, Mother şi Book II, aceştia luară ruta aeriană cea mai scurtă către Londra, la bordul Black Raven. În scurt timp, avionul-cisternă zbura deasupra spaţiului aerian al Turciei, paralel cu aeronava Hercules a RAF care venea dinspre Afganistan.

Avionul-cisternă se plasă în faţa aeronavei Hercules, ridicându-se puţin deasupra acesteia. Apoi din partea din spate se întinse un furtun de alimentare cu combustibil sau „braţ”. Acest braţ avea o lungime de vreo 70 de metri, iar la capăt avea o „ancoră” circulară de oţel, care se prinse de aeronava care trebuia alimentată cu combustibil. Manevrată de un singur operator, numit şi *boomer,* care stătea întins pe burtă într-un compartiment de sticlă aflat în spatele avionului-cisternă, ancora fu dirijată înspre sonda de cuplare a avionului Hercules.

Sonda de cuplare, care era de fapt un tub orizontal, se afla

deasupra geamurilor cabinei avionului. Toată procedura se desfăşură perfect. Operatorul întinse furtunul, îl potrivi la locul lui, în timp ce avionul Hercules care se afla dedesubt zbură mai în faţă şi, cu o pocnitură surdă, sonda de cuplare se fixă în ancora de la capătul furtunului şi începu alimentarea cu combustibil.

Cât timp avu loc această procedură, Knight îşi încărcă pistolul H&K cu gloanţe de 9 mm, care aveau o formă ciudată. Fiecare glonţ avea o dungă portocalie vopsită în jurul lui.

— Straşnic model! îi zise el lui Schofield. Prietenul de încredere al soldatului Delta. Gloanţe de 9 mm care funcţionează pe bază de gaz. Sunt mai bune decât cele cu vârful scobit. Intră în ţintă şi provoacă o explozie mare.

— Cât de mare?

— Suficientă cât să despice un om în două. Vrei şi tu?

— Nu, mulţumesc.

— Poftim, zise Knight vârând nişte gloanţe portocalii în buzunarele de la vesta lui Schofield. În caz că te răzgândeşti.

Schofield arătă cu capul către vesta militară a lui Knight şi către multitudinea de obiecte care atârnau din ea – tubul portabil de oxigen pentru scufundări, lampa de sudură, pitoanele pentru escaladări. Pe lângă toate acestea, Schofield mai observă şi un sac mic rulat.

— Ăsta-i un *sac pentru cadavre?* întrebă el.

— Da, modelul Marcov III, zise Knight. Trebuie să recunosc că nimeni n-a inventat unul mai bun în afară de sovietici.

Schofield încuviinţă din cap. Era un sac chimic pentru cadavre. Prevăzut cu un fermoar dublu şi pereţi de nailon, acest sac putea izola un cadavru contaminat cu ciumă, arme chimice, până şi infestare cu reziduuri radioactive. Ruşii folosiseră o mulţime de astfel de saci la Cernobâl.

Cu toate acestea, pitoanele fură cele care îi treziseră curiozitatea lui Schofield. Înţelegea motivul pentru care un vânător de recompense ar avea asupra lui un sac pentru cadavre, dar pitoane?

Pitoanele sunt mecanisme cu închidere automată, sub forma unor foarfece pe care căţărătorii le fixează în crăpăturile de pe munte. Pitoanele automate se desfac cu aşa o forţă – prinzându-

se în crăpătura muntelui –, încât cățărătorii pot să prindă de ele frânghii care sunt capabile să le țină greutatea corpului. Schofield se întreba la ce le putea folosi un vânător de recompense.

— Întrebare, zise el. La ce folosești pitoanele?

Knight ridică nepăsător din umeri:

— Să mă cațăr pe ziduri, pe fațadele clădirilor.

— Și în alt scop? întrebă Schofield. *Poate ca unelte de tortură.*

Knight se uită la Schofield:

— Au, într-adevăr, și alte… scopuri.

Când alimentarea cu combustibil luă sfârșit, Schofield și Knight ieșiră din ascunzătoarea lor.

— Tu te ocupi de *boomer,* zise Knight, scoțând un al doilea pistol de 9 mm. Eu îi vin de hac echipajului din cockpit.

— Bine, spuse Schofield, apoi adăugă: Knight, poți face ceea ce dorești în avion, dar ce-ai zice dacă n-ai apela la nicio forță letală?

— Poftim? De ce?

— Echipajul acesta nu a greșit cu nimic.

Knight se încruntă.

— Aha, în regulă…

— Mulțumesc.

Și se puseră în mișcare.

Prevăzut de jur împrejur cu cincisprezece hublouri, cockpitul avionului de marfă C-130 oferea piloților o vizibilitate excepțională și, în acel moment, cei doi piloți ai avionului britanic Hercules puteau vedea capătul din spate, în formă de pasăre, al avionului-cisternă care se afla sus, deasupra lor, precum și furtunul de alimentare, care ieșea din acesta ca o prelungire și care era prins de sonda de cuplare, aflată chiar deasupra cabinei în care se aflau piloții.

Mai făcuseră acest lucru de sute de ori. Odată cele două avioane conectate, piloții schimbară pe pilot automat și se preocupară mai mult cu supravegherea indicatoarelor de combustibil decât cu priveliștea uimitoare de afară. Din acest motiv, probabil, nu văzură când, la douăzeci de minute după ce

începuse procesul de alimentare cu combustibil, o siluetă îmbrăcată în negru aluneca *repede* de-a lungul furtunului de alimentare asemenea unui cascador care sfida moartea. Geamurile cabinei explodară sub asaltul focurilor de armă.

4

Această privelişte era de-a dreptul spectaculoasă.

Două avioane uriaşe care zburau în tandem la o înălţime de 7 000 de metri, conectate printr-un furtun, cu o siluetă umană care aluneca de-a lungul furtunului ţinându-se cu o mâna de un mecanism de alunecare improvizat şi cu cealaltă trăgând focuri de armă cu pistolul H&K înspre carlinga avionului Hercules!

Cei doi piloţi ai avionului fură acoperiţi de cioburile geamurilor sparte. Vântul năvăli în cabină. Avionul, aflat pe pilot automat, îşi păstră direcţia. Cât despre Aloysius Knight, acesta aluneca pe furtunul de alimentare cu o viteză incredibilă, prins cu o centură de siguranţă pe care o petrecuse peste furtun, cu faţa acoperită de o mască de mare altitudine şi cu o paraşută modelul MC-4/7 în spate.

Deoarece sonda de cuplare se afla chiar deasupra carlingii, Knight îşi termină coborârea prin geamurile sparte ale avionului şi ateriză în carlinga prin care vuia vântul.

Vorbi în staţie:

— E în regulă, Scarecrow! Poţi coborî!

Câteva secunde mai târziu, o a doua siluetă, echipată, de asemenea, cu mască şi o paraşută mică, se lăsă în jos din avionul-cisternă, alunecând pe furtunul de alimentare înainte să dispară prin geamul spart al avionului Hercules.

Toţi cei care se aflau în cala avionului se întoarseră – opt soldaţi de comando, îmbrăcaţi în negru, doi bărbaţi în costume şi doi prizonieri – când un sunet teribil se auzi din carlingă, urmat de vâjâitul aerului care dădea năvală înăuntru.

Cei opt soldaţi de comando erau membri ai echipei de livrare IG-88. Numele celor doi bărbaţi îmbrăcaţi în costum nu erau cunoscute de ceilalţi, însă aveau două insigne MI-6 – Serviciul de Informaţii Externe britanic. Cei doi prizonieri erau

locotenentul Elizabeth „Fox” Gant şi generalul Ronson H. Weitzman, ambii aparţinând Corpului Infanteriei Marine SUA şi ambii capturaţi de soldaţii lui Demon în Afganistan.

Gant îşi venise în simţiri cu câtva timp înainte să se producă atacul aerian. Îşi dădu seama că se afla în cala mare a avionului Hercules, cu mâinile încătuşate la spate. La câţiva metri de ea, Ronson Weitzman – unul dintre cei mai vechi ofiţeri din Corpul Infanteriei Marine SUA – zăcea întins pe spate, pe capota unui Humvee aflat în cală, cu braţele desfăcute ca şi cum ar fi fost crucificat pe orizontală. Ambele mâini erau prinse cu cătuşe de oglinzile laterale ale vehiculului. Mâneca dreaptă a uniformei lui Weitzman fusese ruptă şi în jurul braţului gol fusese legat strâns un garou de cauciuc.

Cei doi bărbaţi de la MI-6 stăteau de o parte şi de alta a generalului. Gant se trezise tocmai în clipa în care bărbatul mai scund scoase din braţul lui Weitzman un ac subcutanat.

— Lasă-l vreo două minute, zise bărbatul mai scund.

Generalul îşi ridicase capul, iar ochii îi luceau.

— Bună, generale Weitzman, zise agentul mai înalt, zâmbind. Medicamentul al cărui efect îl simţi acum este cunoscut sub denumirea de EA-617. Sunt sigur că un om de rangul dumitale a auzit de aşa ceva. Este un dezinhibator neural – o substanţă care întârzie eliberarea neurotransmiţătorului GABA în creierul tău, o substanţă care te va face să spui mai uşor adevărul când vei răspunde întrebărilor noastre.

— Ce…? Weitzman îşi privi braţul… 617? Nu…

Această scenă era urmărită de la o oarecare distanţă de membrii echipei IG-88, conduse de acel soldat înalt, chipeş şi impunător pe care Gant îl văzuse în peşterile din Afganistan. Îi auzise pe ceilalţi soldaţi IG-88 spunându-i „Cowboy”.

— Bine, generale, zise agentul mai înalt. Care este Codul Universal de Dezactivare?

Weitzman se încruntă, strângând din ochi ca şi cum creierul lui încerca să se opună efectului pe care serul adevărului îl avea asupra lui.

— Habar n-am despre ce cod vorbeşti, răspunse el, nu prea convingător.

— Ba da, ai, generale. Codul Universal de Dezactivare al

Statelor Unite. Codul care conferă accesul în orice sistem de securitate al forţelor armate americane. Ai supravegheat utilizarea lui în cadrul unui proiect militar secret al Statelor Unite numit Proiectul Kormoran. Ştim despre Kormoran, generale! Însă nu ştim codul. Vrem codul. Care este?

Gant era şocată. Auzise zvonuri despre Codul Universal de Dezactivare. Era aproape un mit: un cod numeric care conferea accesul în *orice* sistem de securitate al armatei americane.

Weitzman clipi, încercând să se opună serului.

— Nu… nu… există.

— Nu, generale, zise bărbatul înalt. Acest cod există, iar tu eşti unul dintre cei cinci oameni din armata americană care îl ştie. Poate ar trebui să măresc doza.

Bărbatul cel înalt scoase o altă seringă şi îl împunse din nou pe Weitzman în braţul dezvelit.

Weitzman gemu:

— Nu…

Serul EA-617 îi pătrunse în sânge.

Exact în acel moment geamurile carlingii fură făcute ţăndări de focurile de armă ale lui Knight.

5

Schofield pătrunse în carlinga pilotului şi ateriza lângă Knight.

— *Acum* pot să folosesc mijloace letale? strigă Knight.

— Te rog.

Knight arătă cu degetul înspre un monitor aflat pe bordul avionului, care arăta o imagine din cală, filmată se sus. Schofield văzu câteva lăzi mari din lemn aşezate lângă treptele cabinei, un Humvee pe a cărui capotă era crucificat Weitzman, opt tipi răi îmbrăcaţi în uniforme negre de luptă, doi tipi răi în costum şi, pe jos, rezemată de un perete al calei, în partea stângă a vehiculului, se afla Libby Gant cu mâinile încătuşate la spate.

— Sunt prea mulţi ca să-i putem elimina cu armele, zise Schofield.

— Ştiu, spuse Knight. Aşadar, scoatem armele din ecuaţie.

Scoase două grenade mici din vestă. Erau doi explozibili mici portabili, vopsiţi în galben-pal.

— Ce sunt…? întrebă Schofield.

— Explozibili de fabricaţie britanică AC-2. Grenade aderente.

— Grenade împotriva armelor de foc, zise Schofield, încuviinţând din cap. Frumos.

Serviciile Aeriene Speciale britanice, experte în operaţiunile antiteroriste, inventaseră grenada AC-2 pentru misiunile de salvare a ostaticilor. Acestea erau de fapt grenade standard, însă aveau o particularitate.

— Eşti gata? Ţine minte, poţi să tragi o singură dată înainte să ţi se blocheze arma, zise Knight. Bine, hai să ne distrăm!

Zicând acestea, deschise uşor uşa cabinei şi azvârli cele două grenade în cală.

Cele două grenade zburară în cală, trecând pe deasupra lăzilor de marfa din lemn şi aterizând lângă vehicul, apoi – *bum!*

Se auzi mai întâi o explozie obişnuită: o lumină albă,

orbitoare, urmată de o explozie puternică, menită să asurzească şi să creeze confuzie. Apoi se declanşă şi acel mecanism particular al grenadelor AC-2. În momentul exploziei, cele două grenade trimiseră în toate direcţiile particule mici şi strălucitoare, care umplură în totalitate spaţiul închis al calei. Aceste particule semănau cu nişte confetti şi, după ce se împrăştiaseră prin aer, începură să plutească, infinit de mici, formând un văl alb-gri care acoperi totul. Parcă ar fi fost un glob de sticlă cu zăpadă care tocmai fusese scuturat.

Numai că nu erau confetti.

Era un fel de substanţă adezivă – un compus cleios şi vâscos care se lipea de *tot.*

Uşa cabinei se deschise larg, iar Knight şi Schofield năvăliră în cală.

Soldatul IG-88 care se afla cel mai aproape de ei se întinse după puşca sa, însă în frunte i se înfipse o săgeată care fusese lansată din miniarbaleta prinsă de armura de pe antebraţul drept al lui Knight.

Un al doilea soldat, care se afla şi el mai aproape de ei, se întoarse repede şi în ochi i se înfipse o altă săgeată care fusese lansată din arbaleta prinsă de braţul stâng al lui Knight.

De-abia al treilea soldat IG-88 reuşi să apese pe trăgaciul armei sale Colt Commando. Arma se auzi o singură dată. Apoi se blocă. Fusese „înfundată”. Adezivul lipicios de la grenadele lui Knight intrase în ţeavă, se aşternuse pe trăgaci şi pe părţile mobile ale armei, făcând-o inutilă.

Schofield îi veni de hac bărbatului, lovindu-l cu capătul gros al lansatorului cârligului magnetic. Însă ceilalţi soldaţi IG-88 se mobilizară repede şi, în câteva secunde, două cuţite de vânătoare marca Warlock se înfipseră în lăzile de lemn aflate în spatele celor doi intruşi.

Knight ripostă scoţând din vesta sa militară una dintre cele mai înspăimântătoare arme văzute vreodată de Schofield: o stea ninja, cu patru tăişuri, sau *shuriken.* Era mare cât palma lui Schofield: patru tăişuri curbate care se ramificau dintr-un punct central.

Knight aruncă stelele cu îndemânare, oblic, astfel încât

acestea tăiară aerul de-a curmezişul înainte de reteza gâturile a *doi* soldaţi IG-88, care stăteau unul lângă altul.

„Cinci doborâţi, gândi Schofield, mai sunt trei, plus cei doi tipi în costum…”

Brusc simţi o mână care îl strângea cu putere şi Schofield fu aruncat înapoi către uşa cabinei. Se lovi cu putere de pardoseală şi, când îşi ridică privirea, văzu un soldat IG-88 solid care se îndrepta înspre el. Bărbatul era uriaş: un negru de cel puţin 1,90 în, cu bicepşi proeminenţi şi cu o expresie de *furie* întipărită pe faţă.

— Ce *mama dracu’* crezi că faci? întrebă negrul uriaş.

Însă Schofield începu deja să se mişte. Sări repede în picioare şi aplică o lovitură zdravănă cu patul lansatorului cârligului magnetic peste falca soldatului negru. Fu o lovitură dureroasă, însă uriaşul nici măcar nu clipi.

— Ah… făcu Schofield.

Soldatul negru îi trase un pumn lui Schofield, iar acesta zbură ca o păpuşă de cârpe în carlinga pilotului prin care vuia vântul. Schofield se izbi de tabloul de bord. Apoi soldatul uriaş îl ridică de jos cu uşurinţă şi îi spuse:

— Ai intrat prin geamul ăla, o să ieşi tot prin geamul ăla.

Şi, fără a clipi, soldatul uriaş îl aruncă în gol pe Shane Schofield prin geamul spart al carlingii.

6

În cala plină de particule, Aloysius Knight, care ataca în continuare, aruncând stele ninja, se întoarse ca să vadă ce făcea Schofield tocmai în momentul în care acesta fusese aruncat prin geam.

— Fir-ar să fie! murmură Knight.

Schofield purta şi el o paraşută, aşa că era în siguranţă, însă dispariţia lui subită nu ajuta deloc la rezultatul acestei lupte. Knight vorbi în staţie:

— Schofield! Eşti teafăr?

Se auzi un glas prin vuietul vântului:

— N-am murit încă!

Văzut din exterior, avionul Hercules păstra aceeaşi viteză la 7 000 de metri altitudine, aflându-se în continuare dedesubtul avionului-cisternă VE-10… doar că acum de botul lui atârna o siluetă mică.

Schofield stătea atârnat de botul avionului care înainta cu viteză, iar trupul îi era biciuit de vântul năprasnic, la 7 000 de metri deasupra solului. Reuşise să se agaţe de botul avionului cu ajutorul cârligului magnetic. Atacatorul său negru şi uriaş, a cărui poreclă era „Rocko”, privea afară pe geamul care se afla chiar deasupra lui Schofield. Apoi Rocko dispăru înăuntru şi, o clipă mai târziu, îşi făcu din nou apariţia ţinând în mână un pistol Colt 45 care se aflase în cabină şi, astfel, nu fusese afectat de substanţa lipicioasă emanată de grenadele aruncate de Knight.

— La naiba! strigă Schofield când primul glonţ îi trecu pe deasupra capului.

Sperase ca Rocko să creadă că el căzuse pur şi simplu în gol şi să se întoarcă în avion, oferindu-i astfel lui Schofield şansa să se caţăre înapoi prin geamul cabinei. Însă nu se întâmplase aşa… Aşadar, Schofield făcu singurul lucru pe care îl *putea* face.

Desfăcu cârligul magnetic al lui Gant şi, lăsându-se în jos cu ajutorul celor *două* cârlige magnetice, îl ataşă pe cel al lui Gant de partea exterioară a avionului, chiar sub el, şi se lăsă în jos, sub botul avionului uriaş, în afara razei de acţiune a lui Rocko, astfel încât acum atârna de pântecele avionului de marfă, la 7 000 de metri deasupra pământului.

Vorbi în microfonul pe care îl avea la gât:

— Knight! Sunt încă aici! Vreau să-mi deschizi o uşă exterioară!

În interiorul calei, Knight se feri de un cuţit care fusese aruncat înspre el şi aruncă o stea ninja în pieptul unuia dintre cei care purtau costum. Auzi vorbele lui Schofield, văzu butonul mare şi roşu care deschidea trapa de încărcare şi aruncă o stea ninja în el.

Trosc!

Steaua ninja lovi butonul, apăsându-l în consolă şi, cu un huruit, trapa de încărcare a avionului începu să se deschidă.

— În regulă, căpitane! Trapa de încărcare este deschisă! se auzi vocea lui Knight în casca lui Schofield.

Schofield se deplasă cât de repede putu sub pântecele avionului, folosindu-se de cele două cârlige magnetice de deasupra lui, activându-le şi dezactivându-le în mod alternativ, iar apoi, ca şi cum s-ar fi legănat pe nişte liane, de-a lungul pântecelui avionului care avea o lungime de 20 de metri, înaintă înspre trapa de încărcare.

Vântul năvăli în cală prin trapa din spate a avionului, trimiţând particulele lipicioase în aer sub formă de vârtejuri. Parcă era o furtună de zăpadă în interior.

Knight se lăsă în jos, lângă Gant.

— Sunt aici ca să te ajut, zise el repede, dând să-i desfacă cu cuţitul cătuşele, când două mâini mari, negre îl apucară şi îl aruncară în spate.

Era Rocko.

Soldatul uriaş din IG-88 îl izbi pe Knight de partea laterală a vehiculului Humvee. Cuţitul îi sări cât colo din mână. Comandantul echipei IG-88, Cowboy, ieşi din ascunzătoarea sa

din partea dreaptă a vehiculului.

— Ochelarii lui! strigă el.

Rocko îi aplică un pumn năprasnic care îi rupse lui Knight puntea ochelarilor cu lentile galbene şi, totodată, nasul. Ochelarii rupţi îi picară de pe nas, dezvelindu-i ochii.

— Ah! făcu Knight, strângând din ochi.

O altă lovitură pe care Rocko i-o aplică în stomac îl făcu pe Knight să leşine.

— Pune-l în faţa maşinii! zise Cowboy, eliberând frâna de mână şi sărind la volanul vehiculului. Aşază-l cu genunchii în dreptul roţilor.

Rocko făcu întocmai. Aşeză trupul moale al lui Knight în faţa roţilor vehiculului şi se dădu deoparte. Cowboy porni motorul, băgă în viteză şi apăsă pedala de acceleraţie. Vehiculul ţâşni în faţă, *îndreptându-se* direct către genunchii lui Aloysius Knight.

Cowboy simţi o uşoară satisfacţie când jeepul trecu peste vânătorul de recompense şi se izbi de partea laterală a unei lăzi de marfă.

7

— La naiba! Fir-ar să fie! strigă Rocko.

— Ce-i? întrebă Cowboy.

— S-a întors celălalt!

Niciunul dintre britanici nu îl văzuse pe Schofield intrând din nou în avion – nici Cowboy, nici Rocko, nici celălalt tip în costum de la MI-6. Nu îl văzuseră cățărându-se prin trapa de încărcare cu ajutorul cârligelor magnetice şi pătrunzând în spaţiul liber din spatele vehiculului Humvee. Nu îl văzuseră când se furişase prin partea dreaptă a vehiculului, ajungând repede în faţa acestuia şi împingându-l pe Aloysius Knight la o parte, înlocuindu-l cu trupul unui soldat din IG-88. Vehiculul trecuse, de fapt, peste soldat.

Schofield şi Knight se proptiră de peretele calei, alături de Gant. Knight îşi ţinea ochii închişi. Schofield nu îşi dădu timp de răgaz. Îi desfăcu lui Gant cătuşele şi îi dădu cuţitul.

— Bună, iubito! Ţi-am simţit lipsa în Afganistan. Repede, ajută-mă să-l eliberez pe general!

Generalul era încă întins pe capota vehiculului Humvee, cu încheieturile mâinilor prinse cu cătuşe de oglinzile laterale ale maşinii.

Gant luă un set de chei din buzunarul soldatului din IG-88 călcat de vehicul şi găsi cheia care desfăcea cătuşele.

Între timp, Schofield se ridică în picioare tocmai în momentul în care Cowboy deschise portiera şoferului. La celălalt capăt al vehiculului, Schofield îl văzu pe agentul SAS scoţând un cuţit înfipt într-o ladă de lemn.

Se afla între doi inamici.

Schofield îşi întinse braţele în cele două direcţii, ridicând în acelaşi timp lansatoarele cârligelor magnetice. În acel spaţiu plin de particule lipicioase, nu avea decât o încercare pentru fiecare.

Trase.

Prima lovitură nu îl nimeri pe Cowboy, însă nici nu îi era destinată lui. În schimb, lovi portiera maşinii pe care o deschisese Cowboy. De la o distanţă aşa de mică, cârligul magnetic se izbi cu putere de portiera blindată, închizând-o şi trimiţându-l pe Cowboy din nou în maşină.

Celălalt cârlig magnetic îl lovi pe agentul în costum drept în piept. Acesta se încovoie de durerea provocată de coastele rupte şi se prăbuşi pe spate într-o ladă aflată în spatele lui.

Cât despre Gant, aceasta încerca să-i elibereze mâna stângă generalului Weitzman. Cătuşa din jurul încheieturii se desfăcu.

— În regulă, zise ea. Cealaltă încheietură. Pe partea cealaltă…

Însă pe partea cealaltă a vehiculului Humvee se afla… Rocko.

Stătea nemişcat, aplecat deasupra corpului răstignit al lui Weitzman. Schofield îşi făcu apariţia lângă Gant şi îi întâlni privirea lui Rocko.

— Ocupă-te de general, zise Schofield, neluându-şi privirea de la soldatul uriaş. Şi pregăteşte-te pentru semnalul meu.

— Care semnal?

Însă Schofield nu îi răspunse. Se lăsă repede jos şi scoase din cadavru două stele ninja pe care le aruncase Knight. De partea cealaltă a vehiculului, Rocko făcu la fel. Apoi cei doi se deplasară în zona deschisă din spatele vehiculului, un spaţiu mic care era o prelungire a rampei de încărcare. Priviră înspre cerul albastru care se afla sub rampa deschisă.

Şezură faţă în faţă pentru o clipă – Rocko, înalt şi solid, Schofield mai mic de înălţime, dar mai bine proporţionat –, ţinând fiecare în mâini două stele cu patru lame tăioase şi ascuţite.

Apoi începu lupta. Strălucire de argint, clinchet de cuţite care se lovesc.

Rocko fanda, Schofield para. Rocko ataca, Schofield se ferea.

În timp ce Schofield şi Rocko se luptau în spatele calei, Gant desfăcu şi cătuşa de la mâna dreaptă a lui Weitzman, eliberându-l pe general. Cătuşele desfăcute le lăsă prinse de oglinda laterală, îl trase pe general de pe capota vehiculului şi îl rostogoli pe pardoseală. În tot acest timp, generalul vorbea incoerent:

— Vai, Doamne, codul… Codul Universal… bine, bine, există,

dar puţini oameni îl cunosc… E bazat pe un principiu matematic… şi, da, l-am folosit în Proiectul Kormoran, dar a fost… a fost vorba despre încă un proiect… Cameleon…

Schofield şi Rocko se învârteau în spatele calei, încrucişând lamele stelelor ninja. Se deplasau înspre partea dreaptă a vehiculului Humvee, aproape de Gant şi de Weitzman. Schofield era cel care conducea lupta, mergând cu spatele şi parând loviturile lui Rocko.

— Gant! strigă Schofield. Eşti gata pentru semnal?

— Da! Care este?

— Acesta!

Apoi, într-un moment de inspiraţie, Schofield *îl prinse* pe Rocko atunci când acesta se clătină şi, cu o viteză uluitoare, îşi mută greutatea corpului de pe un picior pe altul şi izbi mâna lui Rocko cu care ţinea cuţitul de capota vehiculului, *chiar lângă* cătuşele desfăcute, cu care fusese încătuşat Weitzman cu câteva clipe înainte.

— Acum!

Gant acţionă imediat, se aruncă pe capotă şi închise cătuşele în jurul încheieturii lui Rocko. Ochii acestuia ieşiră din orbite.

Era încătuşat acum de oglinda laterală a vehiculului Humvee! Schofield se îndepărtă de el şi se aplecă peste generalul Weitzman care zăcea pe podea.

— Domnule general! Sunteţi bine? întrebă el repede, aplecându-se mai aproape.

Însă generalul bolborosea în continuare:

— Ah, nu… nu a fost doar Kormoran. A fost şi Cameleon… vai, Doamne, Kormoran şi Cameleon împreună. Ambarcaţiuni şi rachete. Toate ascunse. *Dumnezeule…* Dar Codul Universal de Dezactivare este schimbat în fiecare săptămână. Acum, este… al şaselea… ah, Doamne, al şaselea în… în… mer… mer…

Se auzi un şuierat brusc. O sclipire de oţel. Şi, dintr-odată, capul generalului se mişcă uşor, iar de-a lungul gâtului său apăra un firicel de sânge, iar apoi, chiar sub ochii lui Schofield, capul generalului Ronson H. Weitzman se desprinse de pe umeri.

Căzu pe pardoseală, rostogolindu-se până la picioarele lui Schofield.

După decapitare, capul unui om mai este în viaţă timp de 30 de secunde. Astfel, chipul lui Weitzman privea schimonosit în sus la Schofield. Pleoapele clipiră câteva momente înainte ca muşchii feţei să se relaxeze în cele din urmă şi să rămână nemişcaţi.

Schofield se întoarse şi privi în sus. Îl văzu pe tânărul locţiitor al lui Demon Larkham, Cowboy, stând în picioare de partea cealaltă a vehiculului, fluturând o macetă cu lama lungă, de pe care picura sânge proaspăt. Avea ochii larg deschişi, cuprinşi de nebunia setei de sânge. Azvârli maceta către Schofield, însă în acel moment, din spate, o mână îl apucă de încheietură şi o izbi de capota vehiculului Humvee, făcând să-i sară maceta din mână. În acelaşi timp, atacatorul nevăzut prinse încheietura lui Cowboy cu celelalte cătuşe rămase libere. Cowboy se răsuci şi îl văzu pe Aloysius Knight în spatele lui. Purta acum o pereche nouă de ochelari, cu lentile de culoarea ambrei.

— N-a fost rău, Cowboy! Ţi-ai adus aminte de punctul meu slab.

Apoi Knight apucă maceta şi îi zâmbi asasinului din IG-88:

— Iar eu mi-am adus aminte de punctul tău slab. Nu poţi zbura.

Apoi Knight se îndreptă către uşa şoferului, se aplecă înăuntru şi băgă schimbătorul de viteze în marşarier. Le făcu semn cu capul lui Schofield şi lui Gant:

— Daţi-vă la o parte!

Cowboy şi Rocko, încătuşaţi de o parte şi de cealaltă a vehiculului, îl priveau îngroziţi pe Knight.

— Adio, băieţi!

Zicând acestea, Knight apăsă până la podea pedala de acceleraţie cu maceta. Vehiculul ţâşni de pe loc cu spatele, îndreptându-se cu viteză înspre trapa deschisă a calei. Vehiculul atinsese 20 de kilometri pe oră când ajunse pe marginea trapei, se înclină, ieşind cu spatele afară şi, spre groaza lui Cowboy şi a lui Rocko, se făcu nevăzut, plonjând în aer de la o înălţime de 7 000 de metri.

8

După ce vehiculul Humvee dispăruse prin rampa deschisă a avionului, Schofield se îndreptă în grabă înspre Gant şi o strânse cu putere în braţe. Gant îl strânse la rândul ei în braţe şi închise ochii. Alţii ar fi plâns într-o astfel de împrejurare, însă nu Gant. Era copleşită de emoţii, dar nu îi stătea în fire să plângă.

— Ce naiba se întâmplă? întrebă ea după ce se desprinseră din îmbrăţişare.

— Vânători de recompense, zise Schofield. Numele meu apare pe o listă cu persoane care trebuie eliminate până la prânz, ora New Yorkului. Te-au luat pe tine ca să poată ajunge la mine.

Îi povesti lui Gant despre cele petrecute în Siberia şi în Afganistan, despre vânătorii de recompense pe care îi întâlnise: Executive Solutions, Hungarian, gruparea Spetsnaz Skorpions şi, bineînţeles, comandantul detaşamentului IG-88, Demon Larkham. Îi arătă lista cu cei urmăriţi de vânătorii de recompense.

— Şi el? întrebă Gant arătând cu capul înspre Knight după ce acesta se făcuse nevăzut în carlinga pilotului ca să desprindă avionul de avionul-cisternă. El cine-i?

— Este îngerul meu păzitor, răspunse Schofield.

Se auzi un geamăt din spatele lăzilor de lemn. Schofield şi Gant se întoarseră repede şi îl văzură pe unul dintre agenţii britanici zăcând pe jos, cu mâna în dreptul coastelor rupte. Era cel pe care Schofield îl lovise în piept cu cârligul magnetic.

Se duseră la el.

Bărbatul în costum gâfâia disperat, scuipând sânge. Schofield se aplecă deasupra lui şi îl examină.

— Are coastele zdrobite. Plămânii perforaţi. Cine e?

— N-am prins decât o parte din discuţie, zise Gant. El şi celălalt bărbat în costum îl interogau pe general, folosindu-se de un ser al adevărului. L-au întrebat despre Codul Universal de

Dezactivare american. Ziceau că l-au văzut pe Weitzman folosindu-l în Proiectul Kormoran.

— Zău?! făcu Schofield. Un ser al adevărului.

Îşi plimbă privirea prin cală şi dădu cu ochii de o trusă medicală care se afla pe jos. Conţinea nişte seringi, ace şi fiole de ser. Luă o fiolă şi verifică eticheta.

— Hai să vedem cum face faţă propriului medicament.

Aloysius Knight reveni din carlinga pilotului şi îl găsi pe agentul în costum sprijinit de peretele calei, cu mâneca suflecată şi cu 200 de miligrame de EA-617 curgându-i prin vene. Knight îl atinse pe Schofield pe umăr.

— Am desprins avionul nostru de avionul-cisternă, zise el. Acum suntem pe pilot automat, pe traseul stabilit deja de ei. Ne îndreptăm spre o pistă de aterizare privată din Bretania, pe coasta franceză a Atlanticului. Tocmai am vorbit cu Rufus. Îi va lăsa pe oamenii tăi pe aerodrom abandonat, la vreo 60 de kilometri depărtare de Londra.

— În regulă, răspunse Schofield, gândindu-se la Book II şi la Mother, care urmau să meargă la sediul Mossad din Londra.

Îşi îndreptă din nou atenţia asupra agentului britanic capturat.

După câteva încercări zadarnice de a se opune efectului drogului, bărbatul mărturisi că îl cheamă Charles Beaton şi că este agent al Serviciului britanic de Informaţii Externe, MI-6.

— Ce ştii despre această vânătoare de recompense? îl întrebă Schofield.

— Aproape 20 de milioane pe cap. Cincisprezece ţinte. Şi vor să fiţi eliminaţi azi, până la prânz, ora New Yorkului.

— Cine sunt? Cine plăteşte pentru toată afacerea asta?

Beaton pufni ironic:

— *Ei* au mai multe denumiri. Grupul Bilderberg. Grupul de la Bruxelles. Star Council. Majestic-12. M-12. Reprezintă un grup de elită format din industriaşi din sectorul privat, care conduc lumea. Sunt doisprezece. Cei mai bogaţi oameni din lume, oameni care *deţin* guverne, oameni care duc la colaps economii întregi, oameni care fac ce vor ei…

Schofield se lăsă pe spate, făcând ochii mari.

— Bine… zise Knight pe un ton sec.

— Dă-mi nişte nume, spuse Schofield.

— Nu le cunosc numele, răspunse Beaton. Nu este în sarcina mea. Eu mă ocup de armata americană. Tot ceea ce ştiu este că Majestic-12 există şi că finanţează această vânătoare de recompense.

— În regulă, atunci. Ştii scopul pe care-l urmăresc organizând această vânătoare de oameni?

— Nu, răspunse Beaton. Sarcina mea era să obţin Codul Universal de Dezactivare de la Weitzman şi apoi să i-l dau vânătorului de recompense, Larkham. Să fie cu un pas înainte faţă de restul vânătorilor de recompense. Nu ştiu nimic însă despre vânătoare sau despre motivele pentru care au organizat-o membrii comisiei Majestic-12.

— Atunci cine de la MI-6 ştie?

— Alec Christie. Este omul nostru din interior. Ştie totul despre Majestic-12 şi, bănuiesc, despre această vânătoare de recompense. Problema însă este aceea că MI-6 nu ştie unde se află Alec Christie acum. A dispărut cu două zile în urmă.

Christie.

Schofield îşi aduse aminte că văzuse numele pe listă.

2./CHRISTIE, Alec P./Regatul Unit/MI-6

— Se pare că tipul ăsta, Christie, a fost descoperit, zise el, deoarece membrii comisiei Majestic-12 i-au trecut şi numele lui pe listă.

Schofield încercă o altă metodă de abordare:

— Ce sunt proiectele Kormoran şi Cameleon despre care îl întrebai pe Weitzman?

Beaton tresări, încercând să lupte împotriva drogului.

— Kormoran este un proiect al Marinei Statelor Unite. Strict secret. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Marina germană a deghizat câteva dintre navele sale de atac în vase comerciale. Unul dintre acestea purta numele de Kormoran. Credem că Marina Militară a Statelor Unite procedează la fel, dar în variantă modernă. Construieşte vase de război capabile să lanseze rachete balistice intercontinentale, numai că acestea nu

au înfăţişarea unor vase de război. Sunt deghizate sub forma unor nave-cisternă şi a unor cargouri.

— Poftim? făcu Gant în şoaptă.

— Bine. Ăsta-i Proiectul Kormoran, zise Schofield. Ce ştii despre Proiectul Cameleon?

— Nu ştiu nimic despre acest proiect.

— Eşti sigur?

Beaton gemu:

— Ştim că are legătură cu Proiectul Kormoran şi ştim că e important – este cel mai securizat proiect al Statelor Unite, însă, în prezent, nu ştim în ce constă acest proiect.

Schofield se încruntă, căzând pe gânduri.

Parcă ar fi alcătuit un puzzle din mozaic, piesă cu piesă, până când, încet, începea să se formeze o imagine. Deţinea unele piese, dar nu imaginea completă. Nu încă.

— Şi-atunci cine ştie, domnule Beaton? întrebă el. De unde a obţinut MI-6 aceste informaţii strict secrete ale Statelor Unite?

— De la Mossad, răspunse Beaton cu răsuflarea întretăiată. Au un birou la Londra, în districtul Canary Wharf. Luna trecută, timp de câteva săptămâni, am reuşit să îi urmărim cu ajutorul unor instalaţii de ascultare. Crede-mă, cei de la Mossad ştiu *tot.* Ştiu şi despre Majestic-12. Şi despre Kormoran şi Cameleon. Au informaţii legate de toate numele care apar pe listă şi de ce acestea se află înscrise acolo. Şi mai ştiu un lucru.

— Care anume? întrebă Schofield.

— Cei de la Mossad cunosc planul membrilor Majestic-12, care va fi pus în aplicare pe data de 26 octombrie.

9

KING’S TOWER
CANARY WHARF, LONDRA
26 OCTOMBRIE, ORA 12.00 (ORA LOCALĂ)
(ORA 13.00 ÎN FRANŢA – ORA 07.00 E.S.T. SUA)

Book II şi Mother urcau pe partea laterală a clădirii King’s Tower în interiorul unui lift de sticlă.

Tamisa se întindea în faţa lor, murdară şi învolburată. Londra veche se zărea la orizont, învăluită într-o cortină de ploaie.

Între districtul Canary Wharf şi restul Londrei era un contrast izbitor. Canary Wharf era un cartier de afaceri construit din oţel şi sticlă, care se lăuda cu zgârie-nori, cu parcuri îngrijite şi cu cea mai înaltă clădire din Marea Britanie: impresionantul turn Canary Wharf. Dacă majoritatea clădirilor din Londra purtau amprenta stilului victorian al secolului al XIX-lea, turnul Canary Wharf fusese ridicat adoptând stilul futurist al secolului XXI.

Book şi Mother înaintau cu liftul tot mai sus, spre cerul cenuşiu al Londrei. Alte patru lifturi de sticlă purtau oameni în sus şi în jos, pe partea laterală a turnului – cutii de sticlă identice care treceau în grabă pe lângă ei, într-o direcţie şi în cealaltă.

Book şi Mother purtau haine civile: geci din velur, ghete, blugi albaştri şi bluze pe gât, care le ascundeau microfoanele. Fiecare avea la spate câte un pistol Colt 45.

Cu ei în lift mai era o tânără frumoasă, într-un costum Prada, care părea minusculă pe lângă Mother, care avea umerii laţi şi capul ras.

KING'S TOWER
CANARY WHARF, LONDRA

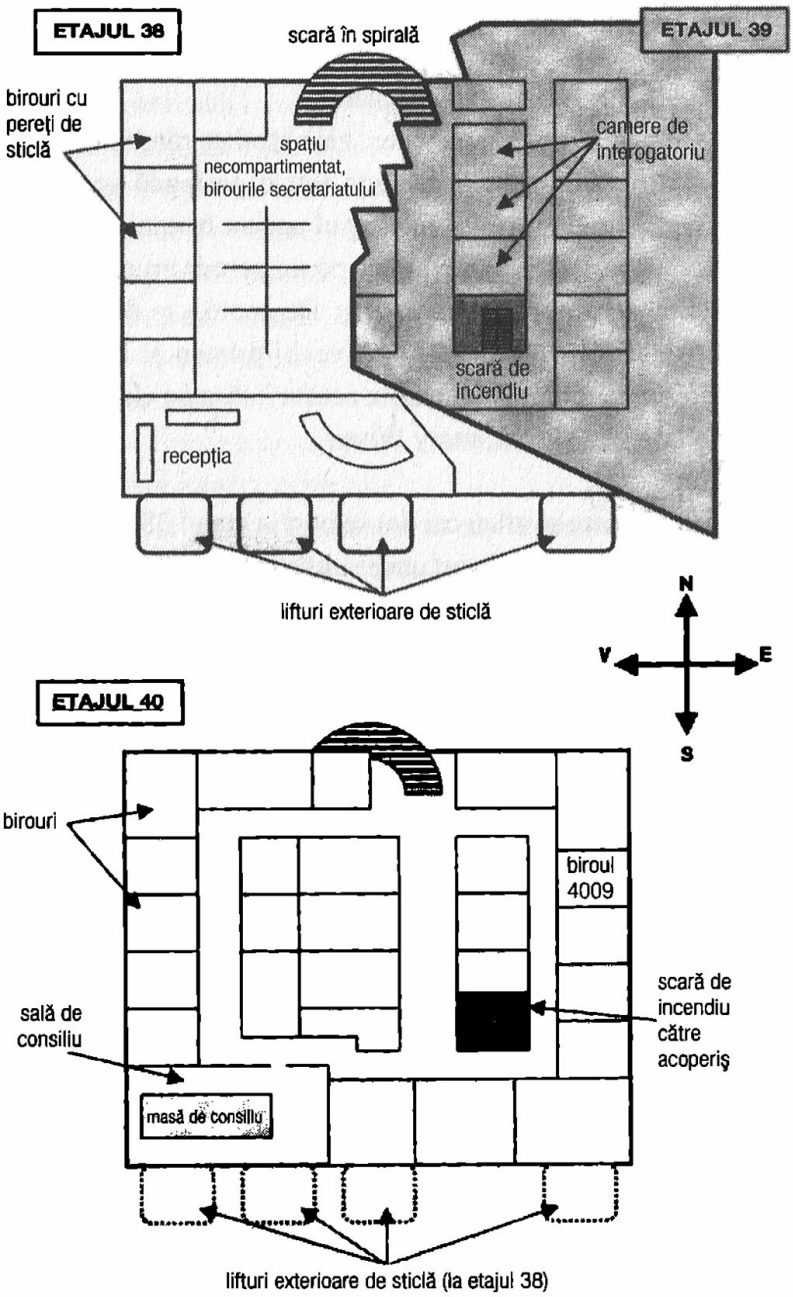

Mother trase adânc aer în piept, apoi o bătu pe tânără pe umăr:

— Îmi place mult parfumul tău. Ce este?

— Issey Miyake, răspunse tânăra.

— Trebuie să-mi cumpăr şi eu, zise Mother zâmbind.

Cei doi parcurseseră distanţa într-o perioadă scurtă de timp. După ce pătrunseră în spaţiul aerian britanic fără a fi detectaţi de radar, Rufus îi lăsase pe un aerodrom părăsit, nu departe de aeroportul London City. De acolo, cei doi luaseră un elicopter privat, pilotat de un vechi prieten al lui Rufus. Cincisprezece minute mai târziu, acesta îi lăsa pe eliportul comercial al districtului Canary Wharf.

Ding!

Liftul în care se aflau cei doi se opri la etajul 38. Book II şi Mother păşiră în spaţiul vast unde se afla recepţia firmei de avocatură Goldman, Marcus & Meyer. Goldman Marcus ocupa ultimele trei etaje ale turnului: etajele 38,39 şi 40.

Spaţiul semăna cu recepţia unei firme de avocatură dintr-un oraş mare. Era luxos, spaţios, cu o privelişte spectaculoasă. Şi, într-adevăr, pentru un vizitator obişnuit, Goldman Marcus părea a fi un furnizor de servicii legale.

Doar că aceasta nu era o firmă de avocatură.

Printre multele birouri, săli de şedinţe şi spaţii necompartimentate, birourile firmei Goldman Marcus conţineau trei încăperi la etajul 39, în care accesul era interzis avocaţilor. Aceste încăperi erau destinate exclusiv membrilor organizaţiei Mossad, renumitul serviciu secret israelian.

Mossadul.

Cel mai necruţător serviciu de spionaj din lume, care apăra cea mai vizată ţară din istorie: Israel.

Nicio altă naţiune nu fusese ţinta continuă a teroriştilor. Nicio altă naţiune nu mai fusese înconjurată de atâţia inamici declaraţi – Siria, Egipt, Iordania, Liban, să nu mai vorbim de palestinienii care se aflau în interiorul graniţelor. Nicio altă naţiune nu şi-a văzut ucişi unsprezece atleţi olimpici într-o

transmisiune televizată internaţională.

Cum face faţă Israelul?

Cu uşurinţă. Mai întâi, află despre ameninţările externe.

Mossadul are oameni peste tot. Află despre mişcările sociale internaţionale înainte de toţi şi acţionează conform unui motto de neclintit: „Israel este omniprezent”.

1960 – Criminalul de război nazist Adolf Eichmann este răpit în Argentina.

1967 – Grevele generale de la bazele aeriene din Egipt în timpul Războiului de Şase Zile.

31 august 1997 – În noaptea în care Prinţesa Diana a murit, la un bar de la hotel Ritz din Paris se aflase un agent al Mossadului. Urmărise fiecare mişcare a şoferului Dianei.

Se mai zicea că Mossadul ar fi ştiut despre atentatele din 11 septembrie asupra Americii înainte ca acestea să se întâmple şi *nu* le-au spus nimic americanilor. Era mai convenabil pentru Israel ca Statele Unite să declare război terorismului islamic.

În serviciile secrete din toată lumea există o regulă de aur: Mossadul ştie întotdeauna.

— Pot să vă ajut? întrebă secretara cu un zâmbet politicos pe buze.

— Da, răspunse Book II. Aş dori să vorbesc cu Benjamin Rosenthal, vă rog.

— Mi-e teamă că nu este nimeni aici cu acest nume.

Book II nu se descurajă.

— Atunci, vă rog, sunaţi-l pe preşedintele Consiliului de Administraţie şi spuneţi-i că sergenţii Riley şi Newman sunt aici ca să vorbească cu maiorul Rosenthal. Spuneţi-i că am venit din partea căpitanului Shane Schofield din Corpul Infanteriei Marine al Statelor Unite.

— Regret, domnule, dar…

Ca prin minune, tocmai în acel moment telefonul secretarei sună şi, după o convorbire scurtă în şoaptă, ea îi spuse lui Book:

— Preşedintele trimite pe cineva ca să vă conducă la el.

Un minut mai târziu, o uşă interioară se deschise şi în prag îşi făcu apariţia un bărbat solid îmbrăcat în costum. Book şi Mother observară forma unui pistol-mitralieră Uzi sub jacheta

bărbatului.

Ding!

Sosi un lift.

Ding!

Apoi un altul.

Book II se încruntă şi se întoarse. Uşile celor două lifturi se deschiseră pentru a face loc lui Demon Larkham şi echipei sale de şoc IG-88.

— *La naiba!* făcu Book II.

Aceştia ieşiră din lifturi pregătiţi de atac, îmbrăcaţi în uniformele lor de luptă negre şi ţinând în mâini armele specifice MetalStorm. Book şi Mother se aruncară în acelaşi timp peste biroul de la recepţie tocmai în momentul în care în jurul lor începu o rafală de împuşcături. Bărbatul solid care stătea în pragul uşii interioare se prăbuşi ciuruit de ploaia de gloanţe. Secretara primi un glonţ în frunte şi căzu pe spate.

Oamenii lui Demon dădură năvală înăuntru. Unul dintre ei rămase în urmă ca să se ocupe de cei doi civili care se ascunsesem în spatele biroului de la recepţie. Se duse după colţul biroului şi – *poc! poc!* – primi două gloanţe în faţă de la două arme diferite. Book şi Mother săriră în picioare, cu pistoalele fumegând.

— Au venit după Rosenthal, zise Book. Haide!

Parc-ar fi mers în urma unei tornade. Book şi Mother intrară în zona unde se afla biroul principal.

Bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în costume zăceau prăbuşiţi peste birourile lor, cu trupurile pline de răni sângerânde şi cu computerele făcute bucăţi. În faţă, soldaţii din IG-88 năvăliră în zona necompartimentată, trăgând cu armele.

Geamurile se sparseră. Monitoarele computerelor explodară.

Un om de ordine scoase de sub haină un pistol-mitralieră Uzi, însă fu ciuruit de gloanţele armelor MetalStorm.

Soldaţii din IG-88 urcară în fugă o scară interioară, frumoasă şi în spirală care ducea la etajul 39.

Book şi Mother alergară în urma lor. Ajunseră în capul scărilor şi văzură trei membri ai echipei IG-88 desprinzându-se de grup şi intrând într-o cameră de interogatoriu, unde uciseră

pe loc doi membri mai în vârstă ai Mossadului, iar pe al treilea – un tânăr care nu putea fi nimeni altul decât Rosenthal – îl târâră după ei afară din încăpere. Rosenthal avea în jur de 30 de ani, tenul măsliniu şi era chipeş; purta o cămaşă cu gulerul desfăcut. Părea extrem de obosit.

Book şi Mother nu pierdură timpul. Se îndepărtară repede de scări şi îi omorâră pe cei trei vânători de recompense. Făceau o echipă bună. Book se ocupă de bărbatul din stânga, iar Mother de cel din dreapta şi apoi amândoi îl uciseră pe bărbatul din mijloc, ciuruindu-l cu armele.

Rosenthal căzu la podea.

Book şi Mother alergară lângă el, îl ridicară de jos şi îi petrecură braţele după umerii lor.

— Eşti Rosenthal? îl întrebă Book. Benjamin Rosenthal?

— Da…

— Suntem aici ca să te ajutăm. Ne-a trimis Shane Schofield.

Pe chipul lui Rosenthal apăru o licărire de recunoştinţă.

— Schofield. Cel de pe listă…

Poc!

Mother ucise un alt soldat al IG-88 când acesta ieşi din încăperea alăturată şi îi văzu.

— Book! strigă ea. N-avem timp de taclale! Trebuie să plecăm! Poţi să-l interoghezi pe drum! Pe scări în sus! Acum!

Urcară mai departe scările interioare, către etajul 40, trecură în fugă pe lângă nişte ferestre curbate cu vedere asupra Londrei. Dar priveliştea oraşului fu înlocuită brusc cu cea a unui elicopter de atac care se legăna ameninţător pe poziţie şi plana în aer de partea cealaltă a ferestrei, cu botul îndreptat înspre Book, Mother şi Rosenthal!

Era un elicopter de atac Lynx, echivalentul britanic al modelului Huey, echipat cu rachete antiaeriene şi antitanc, montate pe părţile laterale, şi o mitralieră cu şase ţevi.

— *Să plecăm!* strigă Mother, împingându-i pe scări în sus. *Repede!*

Elicopterul deschise focul.

Se auzi un zgomot asurzitor de sticlă spartă atunci când ferestrele care înconjurau scările în spirală fură făcute ţăndări de ploaia de gloanţe care venea dinspre elicopter. Cioburile

cădeau peste tot în jurul lui Book şi al lui Mother în timp ce fugeau pe scări în sus, cu Rosenthal între ei. O porţiune întreagă din scară se prăbuşi în urma lor, ruptă din suportul ei de răpăiala de gloanţe, tocmai în momentul în care aceştia păşiră în siguranţă pe pardoseala etajului 40.

Demon Larkham înainta cu paşi mari printre dărâmăturile de la etajul 39, ascultând informaţiile transmise în casca sa.

— Aici Airborne One. Sunt la etajul 40. Două ţinte îmbrăcate în civil. Se pare că îl au pe Rosenthal…

— Airborne Two, aterizez acum pe acoperiş. Coboară a doua unitate…

— Aici Airborne Three. Venim dinspre partea nord-estică. Ne îndreptăm spre etajul 40…

— Aici Tech Team. Lifturile sunt oprite. Patru lifturi sunt blocate la etajul 38, al cincilea este la foaier. Nimeni nu mai pleacă nicăieri acum…

— Domnilor, zise Demon, exterminaţi-i pe paraziţii ăştia şi aduceţi-mi-l pe Rosenthal!

10

Văzute de la depărtare, cele trei elicoptere Lynx ale grupării IG-88 care zumzăiau în jurul vârfului turnului semănau cu nişte muşte care-l hărţuiesc pe un om ieşit la iarbă verde.

Unul dintre elicoptere ateriză pe acoperiş, pe când celelalte două dădeau târcoale etajelor superioare, cercetând ferestrele.

La auzul zgomotului făcut de geamurile sparte, câţiva angajaţi ai firmelor din zonă alertaseră poliţia.

Book II şi Mother alergară pe un coridor de la etajul 40, trăgându-l pe Benjamin Rosenthal după ei.

— Spune-mi! îi zise Book lui Rosenthal în timp ce alergau. Lista. De ce numele tău şi al lui Schofield se află pe ea?

Rosenthal încerca să-şi tragă răsuflarea.

— Majestic… Majestic-12 ne-a pus numele pe listă.. Eu mă aflu pe listă pentru că ştiu cine sunt membrii Comisiei şi pot să le deconspir planul.

— Şi Schofield?

— În cazul lui e vorba despre altceva. Este un tip aparte. Este unul dintre puţinii care au trecut testele Cobra… unul dintre cei nouă oameni din lume care poate dezarma CincLock-VII, sistemul de securitate al rachetelor Cameleon…

Tocmai în acel moment uşa unei scări de incendiu care se afla *chiar lângă ei* fu deschisă şi izbită de perete. Patru mercenari ai IG-88 ţineau în mâini arme MetalStorm şi purtau vizoare cu laser verde.

Book şi Rosenthal nu avură timp să reacţioneze, însă Mother da. Îi împinse după un colţ din apropiere, care dădea într-un alt coridor, în timp ce ea o luă la fugă pe un hol lung tocmai în momentul în care izbucni o rafală de împuşcături.

Book şi Rosenthal o luară la fugă înspre partea de nord a coridorului şi intrară repede într-un birou.

Nu mai aveau încotro s-o ia.

— La naiba! strigă Book, grăbindu-se la fereastră şi privind afară tocmai în momentul în care un elicopter Lynx trecu prin dreptul acesteia.

Apoi zări ceva prin fereastră.

Cei patru vânători de recompense ai IG-88 care dăduseră năvală înăuntru, pe uşa scării de incendiu, se împărţiseră în două perechi – doi merseră după Book şi Rosenthal, ceilalţi doi după Mother.

Cei doi mercenari care îi urmăreau pe Book şi pe Rosenthal îi văzură intrând în biroul care se afla la vreo 20 de metri depărtare. Se apropiară de uşa biroului şi se aşezară fără zgomot de o parte şi de cealaltă a acesteia. Uşa purta numărul 4009.

— Tech Team, aici Sterling Five, şopti mercenarul mai în vârstă în staţie. Am nevoie de o schemă a etajului. Biroul cu numărul 4 – 0 – 0 – 9.

Veni şi răspunsul:

— Este o fundătură, Sterling Five. Nu mai au încotro s-o ia.

Bărbatul mai în vârstă îi făcu un semn cu capul soldatului de lângă el, iar acesta, care era mai tânăr, lovi uşa cu piciorul, deschizând-o şi apoi începu să tragă cu arma MetalStorm.

Nu nimeri pe nimeni. Biroul era gol.

Singurul geam al biroului, care se întindea de la podea până la tavan, fusese *deja* spart, iar ploaia care cădea deasupra Londrei pătrundea înăuntru.

Nici urmă de Book.

Nici urmă de Rosenthal.

Cei doi mercenari din IG-88 se grăbiră să ajungă în dreptul geamului spart şi priviră în jos. Nimic. Nu se vedeau decât peretele abrupt de sticlă al turnului şi un parc cu verdeaţă aflat la poalele acestuia.

Apoi priviră în sus. Tocmai în acel moment nişte cabluri mecanice începură să se mişte deasupra lor. Văzură partea inferioară de metal a unei platforme folosită pentru spălatul geamurilor pe exterior, care urca pe peretele clădirii, îndreptându-se către acoperiş.

Book şi Rosenthal se aflau pe platforma care urca repede pe peretele turnului. Platforma lungă şi dreptunghiulară era atârnată de două troliuri solide care ieşeau în afara acoperişului.

Cu câteva secunde înainte ca atacatorii lor să dea buzna în birou, Book spărsese geamul şi, cu Rosenthal înaintea lui, săriră şi se prinseră de platformă.

Îl ajută pe Rosenthal să se caţăre şi apoi se târî şi el pe platformă, trăgându-şi picioarele tocmai în momentul în care cei doi soldaţi din IG-88 dădură năvală în birou.

Valul de gloanţe o urmărea pe Mother în timp ce alerga pe coridor înspre partea vestică, cu doi vânători de recompense din IG-88 pe urmele ei.

Tocmai când gloanţele o ajunseră din urmă, ea făcu brusc la stânga şi intră într-un birou – se trezi într-o sală de consiliu frumos amenajată. Avea o pardoseală de lemn lustruit, fotolii de piele şi cea mai mare masă de consiliu din câte văzuse ea. Era lungă de vreo 9 metri.

— Ticăloşii ăştia de avocaţi! făcu Mother, cu respiraţia întretăiată. Întotdeauna se pun la căldurică.

Era un birou pe colţ, cu un perete format din geam de sus până jos, oferind o privelişte uluitoare asupra Londrei. Cealaltă parte a biroului dădea înspre lifturile exterioare.

Mother ştia că pistolul ei Colt nu avea cum să facă faţă armelor MetalStorm ale mercenarilor din IG-88, aşa că se ascunse după uşă şi aşteptă.

Bang!

Aceştia deschiseră uşa cu piciorul şi năvăliră înăuntru.

Mother îl împuşcă pe primul care intră în partea laterală a capului înainte ca acesta să apuce să o vadă şi îşi îndreptă arma înspre al doilea…

Clic.

— Fir-ar să fie!

Nu mai avea muniţie.

Se aruncă atunci asupra celui de-al doilea şi amândoi se prăbuşiră peste masa din sala de consiliu, iar arma vânătorului

de recompense începu să tragă dezlănţuit în toate direcţiile.

Peretele de sticlă al sălii de consiliu fu ciuruit de gloanţe şi se crăpă imediat, formând milioane de pânze de păianjen.

Mother se luptă cu atacatorul ei pe masă. Era un tip solid şi puternic. Acesta scoase un cuţit în acelaşi timp cu Mother, iar lamele se încrucişară. Apoi, dintr-odată, în timp ce se luptau, Mother zări cu coada ochiului două siluete în pragul uşii.

Erau doi bărbaţi. Dar nu cei ai detaşamentului IG-88. Erau doi israelieni solizi, îmbrăcaţi în costum. Ţineau pe umăr câte un pistol-mitralieră Uzi şi aveau pete de sânge pe cămăşi.

Oamenii de securitate ai Mossadului. Cei doi israelieni văzură lupta care se dădea pe masa lungă a sălii de consiliu.

— Vânători de recompense! şuieră printre dinţi unul din cei doi.

— Haide! strigă celălalt, aruncând o privire pe coridor. Vin şi ceilalţi!

Primul bărbat aruncă o privire dispreţuitoare către Mother şi atacatorul ei, apoi scoase repede o grenadă, trase inelul şi o aruncă în sala de consiliu.

Apoi împreună cu partenerul său fugiră de-acolo.

În timp ce se apăra cu cuţitul de loviturile atacatorului său, Mother zări grenada zburând în încăpere. Parcă totul se desfăşura cu încetinitorul. Grenada lovi pardoseala, apoi se rostogoli sub masa uriaşă. Mother auzi sunetul inconfundabil al clinchetului pe care îl scosese grenada când se lovise de unul dintre picioarele groase ale mesei.

Apoi aceasta explodă.

Fu o explozie uriaşă.

În ciuda faptului că era solidă, capătul mesei masive se dezintegră pur şi simplu, sfărâmându-se în mii de aşchii.

Cu restul mesei, vreo opt metri rămaşi, se întâmplă altceva. Forţa puternică a exploziei *ridică* de jos masa lungă şi, asemenea unui vagon care deraiază de pe şine, o împinse cu o viteză considerabilă de-a lungul sălii de consiliu, *înspre* peretele de sticlă crăpată care se afla în partea vestică a încăperii.

Mother anticipase totul înainte să se întâmple.

Masa ţâşni prin geamul crăpat, trecând prin el ca un berbec şi

rămânând agăţată la o înălţime de patruzeci de etaje. Apoi, clătinându-se, masa se înclină, iar Mother, cu faţa biciuită de ploaie, începu dintr-odată să alunece repede de-a lungul mesei înspre hăul de 120 de metri ce se deschidea sub ea.

Era o privelişte ciudată: o masă lungă de şedinţă ieşită în afară pe geamul ultimului etaj al turnului.

Masa se înclină mult, într-un unghi de 45 de grade, apoi mai mult, iar cele două siluete micuţe, Mother şi soldatul din IG-88, începură să alunece de-a lungul ei. Dar, pe neaşteptate, masa care stătea să cadă se opri din alunecare.

Cealaltă margine a ei ajunsese la *tavanul* etajului 40 şi se proptise în el, în timp ce două dintre picioarele ei groase rămăseseră înfipte în *pardoseală,* chiar lângă marginea peretelui din sticlă, făcând ca masa să se oprească brusc din alunecat şi să rămână suspendată într-un unghi ameţitor, la patruzeci de etaje deasupra solului!

Mother aluneca repede, dar, în ultima secundă, îşi înfipse cuţitul adânc în suprafaţa de lemn şi, folosindu-se de mânerul de alamă, reuşi să se oprească din alunecat şi rămase atârnată de cuţitul înfipt, cu picioarele legănându-se peste marginea mesei care se afla acum în poziţie aproape verticală.

Atacatorul ei nu fusese la fel de inspirat.

În încercarea lui de a găsi ceva de care să se ţină, scăpase cuţitul din mână în momentul în care căzuseră. După câte se părea, nu găsise niciun punct de sprijin de care să se ţină, dar, din fericire pentru el, se aflase *deasupra* lui Mother în momentul în care masa ţâşnise prin fereastră. Astfel, acesta căzuse peste ea, iar picioarele i se izbiseră de cuţitul împlântat. Acum atârna deasupra ei, zdrobindu-i cu piciorul mâna cu care aceasta se ţinea de cuţit şi rânjea. Apucându-se cu mâinile de marginile mesei, acesta începu să îi lovească cu putere degetele. Mother strânse din dinţi, ţinându-se bine, în ciuda loviturilor lui, însă mânerul de alamă începuse să-i taie carnea.

Atunci auzi zgomotul.

Rum-rum-rum-rum-rum-rum…

Sunetul scos de rotoarele unui elicopter. Aruncă o privire în jurul ei şi zări un elicopter Lynx planând *chiar în dreptul ei* ca o viespe uriaşă.

— Ah, la naiba… murmură ea.

Mercenarul din IG-88 îi făcu semn cu mâna pilotului să coboare elicopterul *sub* ei.

Pilotul încuviinţă şi elicopterul coborî legănându-se sub Mother, elicele care se învârteau ameţitor formând un cerc alb nedesluşit sub picioarele acesteia.

Atunci, vânătorul de recompense care se afla deasupra ei îşi reluă loviturile cu piciorul, dar de astă dată lovea mai puternic.

Trosc!

I se rupse un deget.

— *Ticălosule!* strigă ea.

El lovi din nou. Elicele huruiau ca o drujbă la mai puţin de trei metri sub ghetele lui Mother. Atacatorul îşi ridică piciorul pentru a-i aplica o ultimă lovitură. Îl lăsă cu putere, dar Mother făcu un lucru neaşteptat. Scoase cuţitul din masă, făcându-i *pe amândoi* să alunece cu repeziciune în jos, către marginea acesteia şi către elicele elicopterului!

Atacatorul ei nu-şi credea ochilor. Nemaiavând cuţitul pe care să se sprijine, acesta o luă la vale, alunecând de pe marginea din partea de jos a mesei!

Alunecară împreună de pe masă, dar, spre deosebire de atacatorul ei, Mother se pregătise. În timp ce se desprindea de marginea mesei, ea înfipse cuţitul în partea interioară a mesei şi rămase atârnată sub aceasta, oprindu-se astfel din cădere.

Soldatul din IG-88 trecu în cădere pe lângă ea, pe lângă marginea mesei şi plonjă în aer. Parcă totul se petrecea cu încetinitorul, iar Mother îi zări faţa cuprinsă de groază, ochii larg deschişi, gura căscată, în timp ce se îndepărta în cădere de ea.

Apoi se izbi de elicele care se învârteau şi întregul său trup dispăru, lăsând în urma impactului o explozie de sânge. Un val de lichid roşu împroşcă parbrizul elicopterului, iar acesta se îndepărtă de clădire.

Mother nici măcar nu avu timp să răsufle uşurată, căci chiar în acel moment, în timp ce ea stătea atârnată de masa sălii de consiliu, biciuită de ploaia ce cădea deasupra Londrei, *întreaga masă se mişcă uşor.* O mişcare bruscă. În jos. Mother îşi ridică

privirea şi văzu că picioarele mesei, care se proptiseră în pardoseala etajului 40, începuseră să cedeze. *Masa avea să cadă.*

— Ah, fir-ar să fie! strigă ea către cer. N-am de gând să mor!

Îşi analiză poziţia. Se afla la colţul sud-vestic al clădirii pe partea vestică. Exact după colţ, puţin mai jos de ea, putea vedea unul dintre lifturile de sticlă, oprit la etajul 38, pe partea sudică a clădirii.

— Bine, îşi zise ea. Păstrează-ţi calmul. Ce ar face Scarecrow?

„Cârligul magnetic”, gândi.

Îşi scoase lansatorul cu cârlig magnetic, îl îndreptă înspre tavanul etajului 40 şi trase. Nu se întâmplă nimic. Lansatorul nu se declanşă. Trăgaciul făcu un clic, iar din ţeavă ieşi un sunet slab, ca un şuierat. Rămăsese fără combustibil.

— Asta-i bună! strigă Mother. Asta nu i s-ar întâmpla niciodată lui Scarecrow!

Dintr-odată, masa se mişcă din nou şi mai alunecă vreo jumătate de metru. Mother începu să desfacă manual cârligul magnetic, ajutându-se de dinţi şi mormăind în tot acest timp:

— Nu-i corect. Nu-i corect. Nu-i corect… *la naiba!*

Masa se legănă pe marginea etajului 40, cu picioarele scârţâind sub greutatea sa, gata să se rupă…

Mother îşi dădu seama că avea destulă frânghie şi, cu mâna rămasă liberă, azvârli cârligul către etajul 40.

Acesta ateriză şi se prinse de pervazul geamului spart tocmai în momentul în care masa se prăvăli peste margine. Mother dădu drumul cuţitului de care se ţinea şi se legănă cu ajutorul frânghiei, ferindu-se din calea mesei care cădea prin ploaie. Lungă de şapte metri, masa cădea în gol de-a lungul peretelui clădirii, în timp ce Mother se legăna pe frânghie, încercând să treacă de colţul clădirii. Se lovi de peretele de sticlă al liftului care se afla după colţ şi apucă strâns cu mâna marginea acoperişului acestuia.

Şapte secunde mai târziu, uriaşa masă a firmei Goldman, Marcus & Meyer se izbi de trotuar şi se făcu ţăndări.

11

Book şi Rosenthal ajunseră pe acoperiş cu ajutorul platformei. Se ascunseră în spatele unui racord de evacuare şi de acolo văzură unul dintre elicopterele Lynx ale lui Demon Larkham odihnindu-se pe platforma de aterizare, cu rotorul pornit şi spălat de ploaie.

— Vorbeşte în continuare, îi spuse Book lui Rosenthal. Majestic-12 a întocmit lista. Şi îl vor mort pe Schofield din cauza…

— Din cauza testelor Cobra, zise Rosenthal. Din cauză că *a trecut* testele Cobra. Cu toate că NATO le numeşte altfel: teste psihoneuromotorii pentru verificarea reacţiei. Cobra este numele rusesc.

— Teste psihoneuromotorii pentru verificarea reacţiei? întrebă Book II. Te referi la reflexe.

— Da. Întocmai, răspunse Rosenthal. Totul se rezumă la reflexe. Reflexe extraordinar de rapide. Oamenii de pe listă deţin cele mai bune reflexe din lume. *Ei au trecut testele Cobra* şi doar cineva care a trecut aceste teste poate dezarma sistemul de securitate al rachetei CincLock-VII. Această rachetă este nucleul planului celor din Comisia Majestic-12. De aceea membrii comisiei vor să-i elimine pe aceşti oameni.

— Un sistem de securitate al rachetei…

— Da, da, dar să nu te laşi păcălit. Această vânătoare de recompense nu este decât o piesă dintr-un plan mai amplu al membrilor Comisiei Majestic-12.

— Şi în ce constă acest plan?

— Distrugerea ordinii mondiale actuale. Provocarea unui război mondial. Distrugerea Pământului ca apoi acesta să poată renaşte, zise Rosenthal. Ascultă, am în birou un dosar întreg pe tema asta. În ultimele două zile, cei de la Mossad m-au tot chestionat în legătură cu acest subiect. Este un dosar care conţine informaţii despre vânătoarea de recompense, despre

Comisia Majestic-12, despre membrii acesteia şi, cel mai important, despre planul general…

Capul lui Rosenthal explodă asemenea unui balon plin cu sânge. Fără niciun avertisment. Faţa lui Rosenthal fix pur şi simplu făcută terci de 20 de gloanţe letale trase de o armă MetalStorm, de undeva din spatele lui Book II.

Book se întoarse şi îl văzu pe Demon Larkham în pragul uşii scărilor de incendiu, la vreo 30 de metri depărtare, cu arma MetalStorm lipită de umăr. Se uită la Rosenthal care zăcea pe jos, zdrobit şi plin de sânge. Membrul Mossadului nu va mai putea spune poveşti, nu fără faţă.

Book fugi înspre elicopterul aflat în apropiere, trăgând cu pistolul.

Peretele de sticlă al liftului se sparse şi Mother pătrunse înăuntru. Se afla acum pe faţada sudică a clădirii, la etajul 38. Văzu celălalt lift nemişcat, la acelaşi nivel cu cel în care se afla ea. Lifturile care traversau suprafaţa clădirii erau numerotate de la 1 la 5. Lifturile 1,2,3 şi 5 erau oprite la etajul 38. Unde trebuia să se afle liftul cu numărul 4 era un spaţiu gol. Probabil, era oprit undeva mai jos. Mother se afla în liftul cu numărul 1, pe partea stângă a faţadei sudice.

Lovi butonul care deschidea uşa. Parcă s-ar fi aflat într-un acvariu, iar Mother ştia că elicopterul Lynx care o terorizase înainte va veni în curând în căutarea ei, dar ea n-avea de gând să fie o ţintă uşoară pentru…

Rum-rum-rum-rum-rum-rum-rum…

Era huruitul elicopterului.

Mother se întoarse.

Era chiar în dreptul ei!

Dădea târcoale dincolo de liftul de sticlă, în partea vestică, urmărind-o parcă. Mother lovea întruna butonul care deschidea uşa liftului.

— Fir-ar să fie! La naiba! Butonul ăsta-i conectat la ceva măcar?

Apoi văzu ieşind o dâră de fum dintr-un compartiment lateral al elicopterului care ţinea racheta.

Aveau de gând să lanseze o rachetă înspre ea!

O rachetă TOW ţâşni din compartiment, trasând o linie orizontală şi *dreaptă* înspre liftul de sticlă în care se afla Mother.

Uşile liftului începură să se deschidă.

Racheta venea cu o viteză ameninţătoare înspre Mother. Ea se strecură printre uşi şi se îndepărtă în fugă de lift, tocmai în momentul în care racheta străpunse peretele vestic al acestuia, intrând prin partea laterală. Coada de foc pârjoli interiorul liftului înainte să iasă pe partea cealaltă şi să intre în liftul de sticlă alăturat.

Priveliştea era de-a dreptul uluitoare.

Racheta ţâşni de-a lungul faţadei sudice a turnului, trecând prin toate cele patru lifturi de sticlă care erau oprite acolo, provocând explozii consecutive de sticlă pe măsură ce penetra fiecare perete al lifturilor, unul după altul, până când, într-un final, ţâşni din ultimul lift, se prăbuşi în Tamisa şi explodă. În urma ei apa ţâşni ca un gheizer.

Cât despre Mother, aceasta se aruncă pe burtă în zona unde se afla recepţia de la etajul 38. Uşa liftului de sticlă rămase deschisă în urma ei.

Aflată pe burtă, Mother îşi ridică privirea. Chiar în faţa ei, stăteau patru mercenari ai IG-88. Rămaseră uluiţi când o văzură; ea la fel.

— Am căzut din lac în puţ… murmură Mother.

Mercenarii îşi pregătiră armele MetalStorm. Mother sări în picioare şi se îndreptă în singura direcţie posibilă: înapoi în liftul din care ieşise. Se ascunse în spatele panoului de control tocmai în momentul în care gloanţele dădură năvală prin uşa deschisă. Ploaia şi vântul răpăiau în jurul lui Mother. Liftul, pe jumătate distrus, semăna acum cu o platformă de observaţie cu privelişte panoramică deasupra Londrei. Mother privi înspre partea sudică a faţadei turnului. Cele trei lifturi de sticlă se aflau aliniate cu faţa către ea şi cu pereţii de sticlă sfărâmaţi de racheta TOW.

— Trăieşti sau mori, zise ea cu voce tare. La naiba! Mori!

Şi începu să fugă. La înălţimea celor treizeci şi opt de etaje, alerga de-a curmezişul faţadei clădirii, parcurgând în salturi distanţa de un metru dintre lifturile pe jumătate distrase.

De îndată ce Mother ateriză în cel de-al doilea lift, elicopterul Lynx îşi făcu din nou apariţia, apropiindu-se cu repeziciune şi trăgând acum cu o mitralieră, distrugând faţada clădirii cu o ploaie de gloanţe. Însă Mother continuă să alerge, fiind doar cu câţiva centimetri înaintea rafalei. Sări pe platforma celui de-al treilea lift. Spaţiul liber unde trebuia să se afle cel de-al patrulea lift se căsca dinaintea ei. Mother nu dădu înapoi. Distanţa era mare, trei metri şi jumătate, însă ea sări, plonjând în faţă, cu braţele întinse, la înălţimea celor treizeci şi opt de etaje, sperând că va reuşi să se prindă cu mâinile de platforma celui de-al cincilea lift.

Nicio şansă.

Ştiu că nu avea să reuşească de îndată ce făcuse saltul. I-ar mai fi trebuit câţiva centimetri ca să apuce cu mâinile platforma celui de-al cincilea lift, însă Mother rată şi căzu sub el.

12

Dar cârligul pe care îl ţinea în mână nu rată marginea liftului. Chiar dacă lansatorul nu mai funcţiona, Mother reuşi să câştige vreo 30 de centimetri ţinând cârligul în mâna întinsă. Îi erau de-ajuns. Ghearele de oţel ale cârligului se prinseră de podeaua liftului, iar Mother se oprise din cădere, legănându-se. Începu să se caţăre înspre lift când…

Rum-rum-rum-rum-rum-rum-rum…

Era elicopterul Lynx. Revenise. Plutea ameninţător în faţa ei, în timp ce ea stătea atârnată de podeaua liftului distrus. Un al doilea elicopter Lynx al echipei IG-88 îşi făcu apariţia în spatele primului elicopter, supraveghind desfăşurarea acţiunii.

De această dată, elicopterul se afla atât de aproape de Mother încât aceasta putea vedea rânjetul întipărit pe chipul pilotului.

Acesta îi făcu semn cu mâna, apoi îşi puse degetul pe trăgaciul mitralierei.

Atârnând de platforma liftului, fără nicio scăpare, Mother nu mai avu putere decât să scuture din cap.

— Nu…

Ţevile mitralierei începură să se învârtă, dar în acel moment atenţia lui Mother fu distrasă de o mişcare uşoară, o dâră cenuşie de fum care ţâşnea prin aer în spatele primului elicopter. Era dâra de fum lăsată de o rachetă care părea că fusese lansată din al doilea elicopter Lynx.

Racheta lovi elicopterul care o ameninţase pe Mother. O explozie asurzitoare zgudui cerul şi, cât ai clipi din ochi, primul elicopter dispăru. Mother se ţinu strâns pentru a face faţă suflului provocat de explozie. Resturile cuprinse de flăcări şi fumegânde ale primului elicopter se prăvăliră de-a lungul faţadei turnului. Căzură pe o fâşie de iarbă de la baza turnului cu un sunet asurzitor de metal.

Mother îşi îndreptă privirea înspre al doilea elicopter Lynx, cel care îşi aruncase în aer tovarăşul şi îl zări pe pilot. Era Book

II.

Vocea lui îi răsună în căşti:

— Salut! Am luat bijuteria asta de pe acoperiş. Din nefericire, pilotul a fost un vânzător cam recalcitrant. Chiar mă întrebam unde ai dispărut.

— La naiba, Book! zise Mother, căţărându-se în cel de-al cincilea lift. Ce-ai zice dacă m-ai lua de pe turnul ăsta afurisit?

— Bucuros. Dar ai putea să-mi aduci ceva mai întâi?

Mother alerga pe un coridor de la etajul 39, cu arma în mână. Locul era complet distrus. Pereţii erau ciuruiţi de gloanţe. Toate obiectele din sticlă fuseseră făcute ţăndări.

Dacă mercenarii se mai aflau în clădire, încă nu îşi făcuseră apariţia.

— Este în spate, lângă scara interioară, îi răsună vocea lui Book în cască. În încăperea unde l-am găsit pe Rosenthal. Cred că e un fel de cameră de interogatoriu.

— Am înţeles, spuse Mother.

Văzu uşa care se afla lângă capătul scării în spirală şi intră repede în încăpere. Fu întâmpinată de o oglindă dublă, de genul celei folosite în camerele de interogatoriu, care dădea înspre o încăpere adiacentă. Din oglindă ieşeau două camere video. Pe masa din apropiere se aflau nişte dosare groase de hârtie şi două casete video.

— Este, într-adevăr, o cameră de interogatoriu, zise Mother. Am găsit nişte dosare. Şi nişte casete video. Pe care le vrei?

— Pe toate. Tot ce poţi căra. Plus tot ce conţine informaţii despre Majestic-12 sau CincLock-VII. Ia şi casetele, inclusiv pe cele care se află în camerele video.

Mother luă un geamantan Samsonite, care se afla pe pardoseală, şi îl umplu cu dosare şi casete video. Cele două camere de luat vederi aveau casete înăuntru, aşa că le luă şi pe acelea.

Apoi ieşi pe uşă şi urcă scara de incendiu care dădea pe acoperiş. Ieşi în fugă pe acoperiş, în ploaie, tocmai în momentul în care Book ateriza cu elicopterul. Ea urcă şi elicopterul decolă, lăsând în urma lui turnul care fumega şi ardea mocnit.

13

BIROURILE AGENŢIEI DE INFORMAŢII –
DEPARTAMENTUL APĂRĂRII
SUBNIVELUL 3, PENTAGON
26 OCTOMBRIE, ORA 07.00 ORA LOCALĂ
(ORA 12.00 ÎN LONDRA)

Şeful lui Dave Fairfax îl prinse tocmai în momentul în care se pregătea să iasă din birou şi să meargă la Spitalul St. John pentru a-l găsi pe doctorul Thompson Oliphant.

— Unde crezi că pleci, Fairfax?

Se numea Wendel Hogg şi era un ticălos. Tip robust, Hogg fusese militar, veteran de război în Irak, lucru pe care nu omitea să-l menţioneze ori de câte ori avea ocazia.

Numai că Hogg era şi un idiot. Şi, ca toţi directorii idioţi din lumea largă, el (a) nu se abătea niciodată de la reguli şi (b) îi dispreţuia pe oamenii talentaţi cum era şi David Fairfax.

— Mă duc să-mi iau o cafea, răspunse Fairfax.

— Dar cafeaua de aici ce are?

— Până şi acidul fluorhidric are gust mai bun decât cafeaua asta.

Tocmai în acel moment intră în birou o tânără cam pricăjită. Era cea care împărţea corespondenţa, o fată timidă pe nume Audrey. La vederea ei, ochii lui Fairfax se luminară; din nefericire, şi ai lui Hogg.

— Bună, Audrey! zise Fairfax, zâmbind.

— Bună, Dave! răspunse timid Audrey.

Unii ar fi spus că era cam urâţică, însă lui Fairfax i se părea frumoasă. Hogg spuse cu voce tare:

— Parcă ziceai că pleci, Fairfax. Hei, dacă tot dai o fugă până la Starbucks, ce-ai zice să ne aduci două cafele *frappacino* mari. Şi mai repede, da?

Lui Fairfax îi trecură prin minte o mulţime de răspunsuri pline

de duh, însă nu le rosti, ci doar oftă.

— Cum doreşti, Wendel.

— *Hei!* făcu Hogg. Mie să mi te adresezi cu domnule sergent Hogg sau domnule sergent, tinere! N-am încasat un glonţ în Irak ca un tocilar amărât care bate toată ziua la tastatură să-mi spună *Wendel,* Fairfax! Dacă va veni vremea, băiete, să ţinem piept inamicului – îi aruncă un rânjet îngâmfat lui Audrey –, preferi să lupţi tu sau eu?

Fairfax se înroşi.

— Trebuie să recunosc că prefer să fii tu acela, Wendel.

— Cred şi eu!

Salutând-o stingher din cap pe Audrey, Fairfax ieşi din birou.

SECŢIA DE URGENŢE, SPITALUL ST. JOHN
ARLINGTON, SUA
26 OCTOMBRIE, ORA 07.15

Fairfax intră în Secţia de Urgenţe a spitalului şi se îndreptă către recepţie. Era linişte la acea oră a dimineţii. În sala de aşteptare, se aflau cinci oameni care şedeau nemişcaţi în fotolii ca nişte strigoi.

— Bună, sunt David Fairfax. Aş vrea să vorbesc cu doctorul Thompson Oliphant.

Asistenta de la recepţie mesteca leneş gumă.

— O secundă. *Domnule doctor Oliphant!* E cineva care vrea să vorbească cu dumneavoastră!

O a doua asistentă îşi făcu apariţia de după perdeaua unei rezerve cu paturi.

— Glenda, ssst! E în spate. Încearcă să doarmă puţin. Mă duc eu după el.

Cea de-a doua asistentă dispăru pe un coridor. În timp ce aceasta se îndepărta, la recepţie, în spate lui Fairfax, îşi făcu apariţia un negru extrem de înalt. Avea pielea foarte neagră şi o frunte înaltă şi bombată, specifică locuitorilor din sudul Africii. Purta ochelari de soare gen Elvis şi un impermeabil cafeniu.

Era Zulu.

— Bună dimineaţa, spuse Zulu pe un ton rigid. Aş dori să vorbesc cu domnul doctor Thompson Jeffrey Oliphant, vă rog.

Fairfax încercă să nu se uite la vânătorul de recompense, încercă să nu arate că inima îi bătea să-i sară din piept.

Înalt şi deşirat, Zulu era un uriaş – avea înălţimea unui jucător de baschet. Fairfax îi ajungea doar până la nivelul pieptului. Asistenta de la recepţie făcu un balon din gumă.

— Dumnezeule, căutat mai e bătrânul Tommy în dimineaţa asta! E în spate, doarme. Tocmai s-a dus cineva să-l cheme.

În acel moment, la capătul coridorului destinat doar cadrelor medicale, îşi făcu apariţia un doctor cu privirea înceţoşată. Era un tip mai în vârstă, cu părul cărunt şi faţa ridată. Purta un halat alb şi îşi freca ochii în timp ce ieşea dintr-o încăpere lăturalnică. Apoi îşi puse ochelarii pe nas.

— Domnul doctor Oliphant? întrebă Zulu.

— Da? răspunse doctorul în vârstă când se apropie.

Fairfax fu primul care zări arma pe care Zulu o scoase de sub impermeabil. Era modelul Cz-25, unul dintre cele mai necruţătoare pistoale-mitralieră din lume. Era asemănătoare cu Uzi, doar că era mai înfiorătoare – sora geamănă cea urâtă. Avea o magazie de 40 de gloanţe, care ieşea din mâner. Zulu scoase la iveală arma, o ridică la nivelul lui Oliphant şi, în prezenţa a cel puţin şapte martori, apăsă pe trăgaci.

Aflat chiar lângă asasinul uriaş, Fairfax făcu singurul lucru care îi trecu prin minte. Lovi cu mâna dreaptă arma, dând-o într-o parte şi făcând ca prima rafală de gloanţe să se înfigă în peretele de lângă capul lui Oliphant.

Oamenii se lăsară în jos, ferindu-se.

Asistentele începură să ţipe.

Oliphant se aruncă pe jos.

Zulu îl lovi cu dosul palmei pe Fairfax, făcându-l să se prăbuşească peste un cărucior pentru întreţinere care se afla în apropiere. Zulu ocoli agale biroul de la recepţie şi păşi pe coridorul destinat doar cadrelor medicale, îndreptându-se către Oliphant cu arma în mână.

Trase fără milă.

Asistentele fugiră care încotro.

Oliphant se târî în patru labe într-o magazie, în timp ce în jurul picioarelor lui gloanţele muşcau din pardoseală.

Fairfax stătea întins printre produsele de curăţenie care se

aflau în căruciorul peste care căzuse. Dădu cu ochii de o pungă cu pudră albă: „Zeolit – Uz industrial – Agent de curăţare – Evitaţi contactul cu pielea”.

Înşfăcă punga cu pudră, apoi sări în picioare şi alergă în faţă, în timp ce toţi ceilalţi *se depărtau* de locul unde avea loc acţiunea. Aruncă o privire pe coridor, unde îl văzu pe Zulu oprindu-se în faţa uşii deschise, cu arma pregătită.

Fairfax învârti punga cu zeolit în aer. Îl lovi pe Zulu drept în partea laterală a feţei, iar conţinutul pungii explodă într-un nor de praf alb. Zulu urlă şi, împleticindu-se, se îndepărtă de uşă. Se lovea peste capul acoperit cu pudră, încercând cu disperare să îndepărteze zeolitul care îi ardea pielea. Lentilele ochelarilor de soare erau acoperite cu un strat alb de pudră. Pielea lui începuse să se umple de băşici.

Fairfax se trânti pe burtă, târându-se pe pardoseală, la picioarele lui Zulu şi aruncă o privire prin uşa deschisă. Îl văzu pe doctorul Thompson Oliphant ascuns sub nişte rafturi cu materiale medicale, cu faţa acoperită.

— Domnule doctor Oliphant! Ascultaţi-mă! Sunt David Fairfax de la Agenţia de Informaţii. Nu sunt vreun erou, dar în acest moment numai pe mine mă aveţi! Dacă vreţi să scăpaţi, ar fi bine să veniţi cu mine!

Oliphant îi întinse mâna, iar Fairfax i-o luă, ajutându-l pe doctor să se ridice în picioare, apoi se furişară pe lângă Zulu care încerca în continuare să scape de pudră, o luară la goană pe lângă recepţie şi ieşiră în aerul proaspăt al dimineţii.

14

Uşile automate se deschiseră în faţa lor pentru ca, o secundă mai târziu, să fie transformate în mii de cioburi de sticlă sub ploaia de gloanţe a pistolului-mitralieră. Zulu se puse din nou în mişcare şi îi urmărea, căutând să se răzbune. Chiar în faţa intrării în Secţia de Urgenţe era parcată o ambulanţă.

— Urcaţi! strigă Fairfax, deschizând larg portiera şoferului.

Oliphant sări pe scaunul pasagerului. Fairfax porni motorul şi apăsă cu piciorul pe pedala de acceleraţie. Ambulanţa porni de pe loc, însă cei doi auziră o bufnitură care venea de undeva din spatele vehiculului.

— Ah! făcu Fairfax.

Văzu în oglinda laterală silueta întunecată şi înaltă a lui Zulu care stătea pe bara de protecţie din spate cu mâinile prinse de grilajul de sus al ambulanţei.

Zulu se afla pe ambulanţă!

Roţile ambulanţei scrâşniră în momentul în care Fairfax ţâşni din faţa spitalului şi pătrunse în parcare. Acesta trecu cu vehiculul peste un şanţ şi o bucată de spaţiu verde în speranţa că Zulu se va desprinde de pe bara de protecţie. Ambulanţa se zdruncină puternic când săltă peste un alt şanţ şi Fairfax fu sigur că nimeni nu reuşeşte să se ţină după o asemenea hurducătură. Însă uşile din spate ale ambulanţei fură deschise din exterior şi Zulu pătrunse în compartimentul din spate.

— La naiba! strigă Fairfax.

Zulu nu mai avea la el pistolul-mitralieră Cz-25, căci se descotorosise de el ca să se poată ţine de ambulanţă cu ambele mâini. Dar acum, aflându-se în siguranţă în interiorul ambulanţei care gonea, vânătorul de recompense scoase din impermeabil o macetă cu lama lungă şi îi privea fix pe Fairfax şi pe Oliphant cu ochii injectaţi de furie.

Fairfax se uită la macetă.

— Ah, Doamne…

Zulu înaintă prin compartiment, urcându-se repede pe o targă cu roţi, fixată pe loc. Fairfax trebuia să acţioneze rapid. Văzu că drumul se bifurca în faţă – banda din stânga ducea înspre ieşire, cealaltă, din dreapta, ducea înspre o rampă din beton care oferea acces în parcarea supraetajată a spitalului.

O alese pe cea din dreapta, trase cu putere de volan şi apăsă pedala de acceleraţie ţâşnind în sus pe rampa în spirală. Forţa centrifugă a virajului brusc îl făcu pe Zulu să se dezechilibreze şi să se lovească de peretele ambulanţei. Înaintarea lui fu oprită pentru moment.

Dar nu puteau urca la nesfârşit, gândi Fairfax. Parcarea nu avea decât şase etaje.

Avea la dispoziţie cinci etaje ca să găsească o altă soluţie.

În tot acest timp, cineva care se afla pe partea cealaltă a drumului urmărea goana ascendentă a ambulanţei pe rampa îngustă şi spiralată.

Era o femeie de o frumuseţe răpitoare, cu picioare lungi, umeri bine conturaţi şi ochi migdalaţi. Numele ei adevărat era Alyssa Idei, însă în cercul vânătorilor de recompense era cunoscută simplu ca „Ice Queen”[24]. Colectase deja recompensa pentru capul lui Damien Polanski, iar acum îl vâna pe Oliphant.

Era îmbrăcată în haine de piele neagră: pantaloni strânşi pe picior, geacă de motociclist şi ghete ultimul răcnet. Avea părul negru, lung şi îl ţinea prins la spate. Sub geacă, vârâte în tocuri de umăr, ţinea ascunse două pistoale-mitralieră de înaltă tehnologie Steyr SPP.

Îşi porni Honda NSX şi demară de lângă bordură, îndreptându-se către parcarea supraetajată.

În scrâşnet de roţi, ambulanţa condusă de Fairfax şerpuia în sus pe rampa spiralată, cu uşile din spate larg deschise izbindu-se frenetic.

Ajunseră la nivelul al treilea.

Mai aveau trei etaje de parcurs înainte să ajungă la acoperiş, înainte ca Zulu, care se afla în spate, să poată să se mişte din nou în voie. Dar acum Fairfax ştia ce avea de făcut. Avea de

[24] Ice Queen – Regina de gheaţă (n. red.)

gând să conducă ambulanţa până la ultimul nivel al parcării, apoi să sară în ultimul moment din ea împreună cu Oliphant şi să îl lase pe Zulu înăuntru.

— Domnule doctor Oliphant! strigă el, aruncând o privire în spate la Zulu. Ascultaţi cu mare atenţie pentru că nu ştiu dacă vom mai avea ocazia să vorbim despre asta! Sunteţi ţinta unei vânători de recompense!

— Poftim?!

— Pe capul dumneavoastră s-a pus un preţ de 18 milioane de dolari! Cred că are legătură cu un studiu făcut de NATO, la care aţi participat în 1996 împreună cu un tip pe nume Nicholson de la USAMRMC! Studiul MNRR. În ce a constat acel studiu?

Oliphant se încruntă. Era încă şocat şi îi venea greu să înţeleagă aceste întrebări când se atenta la viaţa lui.

— MNRR? Păi, a fost… a fost…

Ambulanţa îşi continua ascensiunea ameţitoare. Trecură de nivelul al patrulea şi continuau să urce.

— A fost… a fost ceva asemănător cu testele Cobra, un test de…

În timp ce Oliphant vorbea, Fairfax aruncă o privire în spate la Zulu şi, dintr-odată, văzu că silueta demonică a vânătorului de recompense era mult mai aproape decât se aşteptase el, *cu maceta îndreptată în direcţia capului lui Fairfax!*

Niciun mijloc de apărare.

Niciun mijloc de scăpare.

Maceta se învârti prin aer cu un şuierat şi se izbi de tetiera scaunului lui Fairfax, iar lama de oţel se opri doar la câţiva milimetri de urechea dreaptă a lui Fairfax.

Dumnezeule!

Zulu începuse atacul. Reuşise cumva să înainteze în ciuda inerţiei puternice a ambulanţei care vira şi urca.

Nivelul al cincilea…

Fairfax îşi miji ochii, încercând să se concentreze. Apăsă şi mai tare pedala de acceleraţie. Ambulanţa răspunse, mărindu-şi viteza. Ajunseră în vârful ultimei rampe cu o viteză de 60 de kilometri pe oră, iar ambulanţa aproape că se răsturnă pe-o parte, rulând doar pe două roţi. Apoi ieşiră în viteză pe acoperiş – la acea oră nu se afla acolo nicio maşină –, iar Fairfax îndreptă

volanul şi ambulanţa, ieşind din acel viraj înclinat, reveni pe cele patru roţi. Această schimbare bruscă de direcţie îl făcu pe Zulu să zboare în partea *cealaltă* a compartimentului din spate şi să se izbească de perete. Maceta rămase înfiptă în tetiera scaunului lui Fairfax.

Ambulanţa gonea înspre marginea acoperişului pustiu al parcării.

— Domnule doctor Oliphant! Pregătiţi-vă să săriţi! strigă el.

Se îndreptau în viteză spre marginea acoperişului, înspre gărduleţul de protecţie.

Fairfax se mişcă în scaun.

— Pregătiţi-vă… la trei. Unu… doi… t…

Zulu se aruncă din spate peste scaunul şoferului şi îi apucă atât pe Fairfax, *cât şi pe* Oliphant!

Fairfax era şocat.

Acum niciunul din ei nu putea sări din maşină!

Vedea marginea acoperişului apropiindu-se de ei cu o viteză fenomenală, de neoprit, astfel că Fairfax trase disperat de volan şi apăsă frâna.

Ambulanţa se întoarse cu spatele, derapând. În loc să lovească gărduleţul cu faţa, aşa cum intenţionase Fairfax, vehiculul derapă cu un scârţâit de roţi şi se învârti la 180 de grade astfel încât se izbi cu partea din spate de gărduleţul de protecţie al acoperişului.

Străpunse gărduleţul şi, cu Fairfax, Oliphant şi Zulu înăuntru, întreaga ambulanţă căzu de pe marginea clădirii înalte de şase etaje. Însă căzu doar vreo 3 metri.

Când spatele ambulanţei trecuse de margine prin gărduleţ, bara de protecţie din faţă se prinsese într-un pilon şi rămăsese suspendată de acoperiş.

Astfel, ambulanţa se oprise brusc din cădere de îndată ce întreg corpul vehiculului trecuse de margine.

Ambulanţa atârna acum vertical de acoperişul parcării, agăţată de partea din faţă şi cu uşile din spate deschise larg.

Înăuntrul ambulanţei, tot ceea ce trebuia să stea pe orizontală se afla acum pe verticală.

Oliphant şedea în scaunul pasagerului, cu faţa în sus şi cu

spatele lipit de spătarul scaunului. Fairfax nu fusese la fel de norocos. În momentul în care se izbiseră de gărduleţ, fusese tras din scaunul lui de Zulu şi azvârlit în compartimentul din spate al ambulanţei. Când ambulanţa ajunsese pe verticală, amândoi se rostogoliseră. Cum uşile din spate erau larg deschise sub ei – lăsând să se vadă golul de şase etaje – Fairfax şi Zulu se prinseseră de ce apucaseră.

Vânătorul de recompense cel uriaş se apucase cu mâna de targă, iar Fairfax – de un raft fixat pe peretele ambulanţei. Rămaseră aşa atârnaţi, în interiorul ambulanţei care stătea în poziţie verticală, cu spaţiul liber care se deschidea sub ei.

Însă Zulu nu-şi terminase încă treaba. Încerca *în continuare* să pună mâna pe Oliphant. Se întinse în faţă, încercând să apuce maceta care era înfiptă în tetiera scaunului şoferului.

— Nu! strigă Fairfax, făcând şi el la fel.

Dar era prea târziu. Ţinându-se cu o mână de targa cu roţi, Zulu îşi încolăci degetele în jurul mânerului macetei şi o scoase din tetieră.

Îşi întoarse ochii injectaţi către Fairfax şi pe buze îi apăru un rânjet sinistru care îi dezvelea dinţii îngălbeniţi.

— Adio! zise acesta, fluturând maceta pentru lovitura finală.

— Cum spui tu, ticălosule! zise Fairfax.

Zulu îşi luă avânt, iar lama se îndreptă şuierând către capul lui Fairfax tocmai în momentul în care acesta îşi întinse piciorul şi lovi închizătorile care ţineau pe loc targa cu roţi. Efectul fu imediat. Targa cu roţi se prăvăli ca un bolovan prin uşile deschise ale ambulanţei, cu Zulu ţinându-se de ea.

Fairfax îl urmări cum cădea împreună cu targa. Ochii măriţi ai lui Zulu deveneau din ce în ce mai mici pe măsură ce cădea. Targa se roti în cădere, iar Zulu fu cel care se izbi primul de caldarâm. Căzu cu o bufnitură îngrozitoare, iar măruntaiele i se împrăştiară pe caldarâm. Dar era încă în viaţă. Nu pentru mult timp însă, căci marginea tărgii căzu pe capul lui, strivindu-l ca pe o nucă.

Se scurseră câteva minute până când Fairfax şi Oliphant găsiră o soluţie să urce pe ambulanţa aflată în poziţie verticală. Trecură prin parbriz şi se aruncară pe capotă. Cei doi se

prăbuşiră pe acoperişul parcării, gâfâind.

Fairfax aruncă o privire în jos la ambulanţa care încă mai atârna de marginea acoperişului. Cât despre Oliphant, acesta începu să se bâlbâie sub efectul şocului:

— Era în legătură cu… teste psihoneuromotorii… psihoneuromotorii pentru verificarea reacţiei… testam soldaţii americani şi britanici ca să vedem timpii de reacţie, timpii de reacţie la anumiţi stimuli… tot felul de stimuli: vizuali, auditivi, tactili… *reflexe*… totul se rezuma la reflexe. Dumnezeule, cred că am testat în jur de 300 de soldaţi şi toţi au avut timpi diferiţi de reacţie… unii au răspuns extrem de repede, alţii greoi şi lent.

Însă superiorii noştri nu ne-au spus ce urmărea acest studiu… aveam noi o teorie, bineînţeles. Majoritatea dintre noi credea că era o selecţie pentru o trupă specială de comando, însă unii tehnicieni ziceau că testele aveau legătură cu un sistem de securitate, un nou sistem de securitate *extraordinar* pentru rachetele balistice, numit CincLock… apoi, dintr-odată, studiul a fost anulat, motivul oficial fiind acela că Departamentul Apărării închisese programul iniţial, însă părerea noastră era că obţinuseră informaţia de care aveau nevoie…

În timp ce privea ambulanţa care stătea atârnată de acoperiş, Fairfax auzi un şuierat în spatele lui. Se întoarse şi văzu trupul decapitat al lui Oliphant îngenunchind lângă el, legănându-se pe loc şi prăbuşindu-se apoi pe beton.

Aplecată deasupra cadavrului, având în mână o sabie de samurai cu lamă scurtă, lucioasă, se afla o tânără japoneză îmbrăcată în haine de piele.

Alyssa Idei. Vânător de recompense. Apucă de păr capul lui Oliphant şi îl ţinu în lateral, apoi, cu o îndemânare nemaipomenită, vârî sabia la loc şi scoase unul dintre pistoalele-mitralieră, îndreptându-l înspre Fairfax. Îl fixă cu privirea din spatele armei. Fără să clipească. Rece.

Apoi chipul său frumos se încruntă nedumerit şi îşi ridică bărbia înspre Fairfax. Îl întrebă cu o voce blândă:

— Nu eşti vânător de recompense, nu-i aşa?

— Nu… răspunse Fairfax într-o doară. Nu sunt.

— Şi cu toate astea te-ai luptat cu Zulu. De ce?

— Am… am un prieten care apare pe lista de vânătoare. Vreau

să-l ajut.

Alyssa Idei păru că nu înţelege.

— Bărbatul acesta ţi-a fost prieten?

— Nu tipul acesta. Un altul care se află pe listă.

— Şi te lupţi cu Zulu ca să-ţi ajuţi prietenul?

— Da, întocmai, răspunse Fairfax.

Încruntarea îi dispăru de pe chip, lăsând loc curiozităţii.

— Cum te cheamă, prietene?

— Ăăă, David Fairfax.

— Fair Fax. David Fair Fax, rosti ea încet, repetându-i numele. Nu văd prea des o astfel de dovadă de loialitate, domnule Fair Fax.

— Nu? zise Fairfax.

Ea îi făcu cu ochiul.

— Nu. Prietenul tău trebuie să fie un om pe cinste de a trezit în tine un astfel de act de curaj. Acest curaj nebun, domnule Fair Fax, este rar. Este totodată şi amăgitor. Dăunător.

Fairfax înghiţi în sec.

— Oh!

Alyssa continuă:

— Tocmai de aceea îţi voi cruţa viaţa. Ca să îl poţi ajuta în continuare pe prietenul tău şi ca să ne întâlnim şi altă dată, în circumstanţe mai plăcute. Dar ia aminte, David Fair Fax, dacă ne vom reîntâlni într-un context în care tu îţi vei ajuta din nou prietenul, nu vei mai avea parte de aceeaşi favoare ca acum.

Apoi îşi vârî pistolul în toc, se învârti pe călcâie şi se strecură în maşina sport, joasă cu care venise, apoi plecă.

Fairfax rămase pe loc şi privi cum Honda se îndepărta în viteză, ţâşnind pe rampă în jos. Trupul decapitat al lui Thompson Oliphant zăcea pe beton lângă el, soarele răsărea în depărtare, iar sirenele poliţiei răsunau în liniştea dimineţii.

AL PATRULEA ATAC

FRANŢA – ANGLIA
26 OCTOMBRIE, ORA 14.00 (FRANŢA)
(ORA 08.00 E.S.T. NEW YORK, SUA)

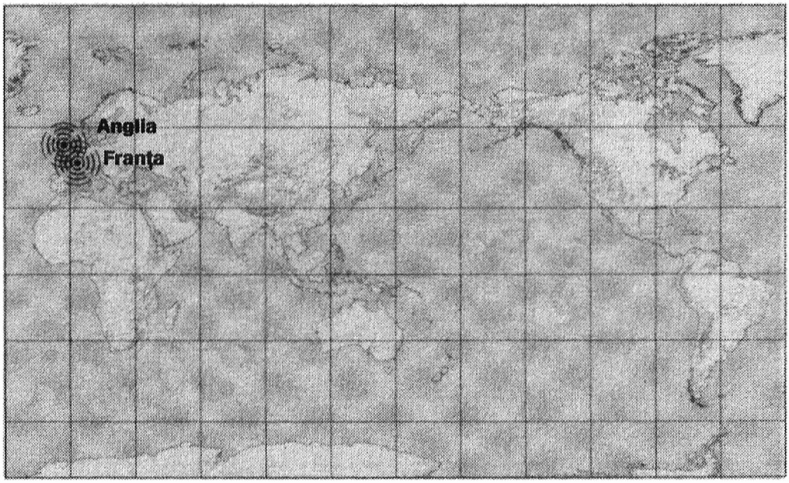

„Trăim într-o lume duplicitară: distracţie la suprafaţă, seriozitate în profunzime, acolo unde contează.”

Fragment din *Fără logo,* Naomi Klein,
Harper Collins, Londra, 2000

„Pâine şi circ. Asta îşi doresc oamenii.”

Juvenal, satiric roman

1

FORTERESSE DE VALOIS
BRETANIA, FRANŢA
26 OCTOMBRIE, ORA 14.00 ORA LOCALĂ
(ORA 08.00 E.S.T. SUA)

Cele trei siluete mici traversau grandiosul pod de piatră care leagă Forteresse de Valois de porţiunea de uscat a Franţei.

Shane Schofield.

Libby Gant.

Aloysius Knight.

Fiecare căra în mână o cutie medicală. Trei cutii. Trei capete.

Datorită faptului că Schofield era cel mai căutat om de pe planetă şi a faptului că erau pe punctul de a intra în sanctuarul acestui vânător de recompense, Schofield şi Gant erau parţial deghizaţi.

Purtau uniformele negre de luptă şi căştile mercenarilor din IG-88, luate de la soldaţii din avionul Hercules. Pe lângă armele lor, pe care le curăţaseră de substanţa lipicioasă, mai aveau şi arme MetalStorm. Pentru mai multă convingere, Schofield avea înfăşurate în jurul bărbiei mai multe bandaje pătate de sânge. Purta ochelari de soare obişnuiţi, atât cât să-i acopere trăsăturile feţei.

Totuşi, în buzunarul de la coapsă ţinea agenda electronică modificată pe care i-o dăduse Knight.

Knight sună la soneria de la poarta castelului.

— În regulă, din moment ce eu sunt singurul dintre noi care a mai făcut treaba asta, eu voi fi acela care va duce capetele evaluatorului. Voi veţi fi rugaţi să aşteptaţi într-un fel de zonă securizată.

— Zonă securizată?

— Evaluatorii nu-i prea înghit pe vânătorii de recompense, căci aceştia încearcă să dea năvală în birourile lor ca să le fure

banii. S-a mai întâmplat. Drept urmare, evaluatorii apelează, de obicei, la nişte sisteme de apărare destul de neplăcute. Şi dacă evaluatorul acesta e cine cred eu că este, atunci nu-i un tip prea amabil. În orice caz, nu scăpa din ochi agenda electronică! Nu ştiu sigur câte informaţii voi putea sustrage din computerul lui, dar sper să fie suficiente ca să aflăm cine finanţează această vânătoare.

Knight avea şi el în buzunar o agendă electronică identică. Ca multe astfel de aparate, avea o funcţie care permitea transferul de date prin infraroşu, astfel încât pentru a trimite documente de pe un computer pe o agendă electronică nu aveai nevoie de cablu.

Modificările suferite de agenda electronică a lui Knight includeau şi un program de căutare care îi permitea ca prin intermediul acestui aparat să acceseze *wireless orice* computer care-i ieşea în cale pe o distanţă de 3 metri. Era o caracteristică aparte, deoarece îi dădea posibilitatea să acceseze computerele independente, asta dacă reuşea să ajungă suficient de aproape.

Porţile castelului se deschiseră. *Monsieur* Delacroix îşi făcu apariţia, spilcuit ca de obicei.

— Căpitane Knight! zise el pe un ton formal. Chiar mă întrebam dacă te voi mai vedea.

— *Monsieur* Delacroix, zise Knight, am avut eu presimţirea că dumneavoastră sunteţi evaluatorul. Tocmai le ziceam asociaţilor mei ce domn şarmant sunteţi.

— Nu mă îndoiesc de asta, răspunse pe un ton sec Delacroix. Le aruncă o privire lui Schofield şi lui Gant, care purtau uniforme ale IG-88. Ajutoare noi? Nu ştiam că recrutezi din echipa domnului Larkham.

— E greu să găseşti un ajutor de încredere, zise Knight.

— Aşa este, zise Delacroix. Haideţi să intrăm!

Trecură prin garajul castelului unde se afla acea colecţie impresionantă de maşini de lux: Porsche GT-2, Aston Martin, Lamborghini, maşina de curse Subaru WRX turbo.

Delacroix mergea înaintea lor, împingând un cărucior în care se aflau cele trei cutii care conţineau capetele.

— Frumos castel! zise Knight.

— Este mai degrabă impresionant, spuse Delacroix.

— Şi cine e proprietarul?

— Un individ foarte bogat.

— Pe care-l cheamă…

— … Nnu sunt autorizat să-i divulg numele. Am primit instrucţiuni clare în legătură cu asta.

— Întotdeauna primiţi instrucţiuni, zise Knight. Armele?

— Puteţi să vi le păstraţi, răspunse nepăsător Delacroix. Nu vă vor folosi la nimic aici.

Coborâră nişte trepte din spatele garajului, intrară într-o anticameră rotundă cu pereţi de piatră, care preceda un tunel lung şi îngust.

Delacroix se opri.

— Asociaţii tăi vor rămâne aici, căpitane Knight.

Knight făcu un semn cu capul lui Schofield şi lui Gant.

— E în regulă. Numai să nu vă speriaţi când se vor închide uşile.

Schofield şi Gant se aşezară pe o canapea de piele de lângă perete. Delacroix îl conduse pe Knight prin tunelul îngust, luminat de torţe.

Ajunseră la capătul pasajului interzis, în dreptul unui birou luxos. Delacroix intră în birou primul, apoi se întoarse, ţinând în mână o telecomandă.

Trosc! Trosc! Trosc!

Cele trei uşi de oţel ale tunelului căzură cu putere, închizându-i pe Schofield şi pe Gant în anticameră, iar pe Knight în tunel.

Knight nici măcar nu clipi.

Delacroix începu examinarea capetelor care fuseseră capturate iniţial de Demon Larkham în peşterile din Afganistan: capul lui Zawahiri, al lui Khalif şi al lui Kingsgate. Fură scanate cu laserul, verificate danturile, ADN-ul…

Knight aştepta închis în tunelul lung de piatră. Observă găurile pentru scurgerea uleiului fierbinte care se aflau în ziduri.

— Hmmm, făcu el cu voce tare. Nasol.

Putea vedea în biroul lui Delacroix printr-un geam de plexiglas al uşii de oţel. Îl urmări pe acesta desfăşurându-şi activitatea. Fereastra imensă din spatele biroului bancherului elveţian oferea o vedere panoramică mirifică deasupra Oceanului Atlantic. Atunci băgă de seamă Knight navele care se aflau pe apă.

În depărtare, zări un grup de nave maritime, distrugătoare şi fregate, toate adunate în jurul unui portavion impresionant. Recunoscu imediat modelul – un portavion din clasa Charles de Gaulle nou-nouţ, cu propulsie nucleară.

Era un portavion din grupul său de luptă. Unul francez.

Schofield şi Gant aşteptau în anticameră. Un sunet ca un bâzâit, care venea dinspre tavan, îi atrase atenţia lui Schofield. Privi în sus şi văzu şase dispozitive ciudate care semănau cu nişte antene şi care erau dispuse în jurul tavanului rotund al anticamerei. Erau înfipte în pereţii de piatră. Semănau cu nişte boxe stereo, dar el ştia că erau de fapt emiţătoare de microunde mortale. Găsi, de asemenea, şi sursa acelui bâzâit: o cameră de supraveghere.

— Suntem urmăriţi, zise el.

Undeva în castel, într-o altă încăpere, cineva îi urmărea, într-adevăr, pe Schofield şi pe Gant pe un monitor alb-negru.

Cel care îi urmărea se uita cu atenţie la Schofield, ca şi cum ar fi vrut să pătrundă cu privirea dincolo de bandajele şi de ochelarii de soare ai acestuia.

Monsieur Delacroix termină testele. Se întoarse către Knight care era închis în continuare în tunel.

— Căpitane Knight, se auzi vocea lui Delacroix prin interfon. Felicitări! Fiecare cap a obţinut punctajul maxim. Eşti mai bogat cu 55,8 milioane de dolari.

Bancherul elveţian apăsă pe telecomandă şi cele trei uşi de oţel se ridicară. Knight păşi în biroul lui Delacroix, în timp ce acesta se aşeză în spatele biroului masiv şi se apucă să apese pe tastele laptopului său.

— Aşadar, zise Delacroix oprindu-se din tastat, în ce cont vrei

să-ţi transfer recompensa? Bancherul tău este tot Alan Gemes din Geneva?

Knight nu îşi luă ochii de la computerul lui Delacroix.

— Da, răspunse el, apăsând pe butonul „Transmite” al agendei sale electronice, pe care o ţinea în buzunar.

Într-o secundă, agenda electronică şi computerul lui Delacroix începură să se conecteze.

În anticamera cu pereţi de piatră, Schofield văzu cum agenda sa electronică prinde viaţă.

Informaţiile se plimbau pe ecran cu o repeziciune ameţitoare. Documente îndosariate cu nume, numere, diagrame:

Sursă/Sistem livrare/W-H/Origine/Ţintă/Ora

Talbot/Shahab-5/TN76/35702,90-5001,00/00001,65-5239,10/11.45

Talbot/Shahab-5/TN76/35702,90-5001,00/00420,02-4900,25/11.45

Talbot/Shahab-5/TN76/35702,90-5001,00/01312,15-5358,75/11.45

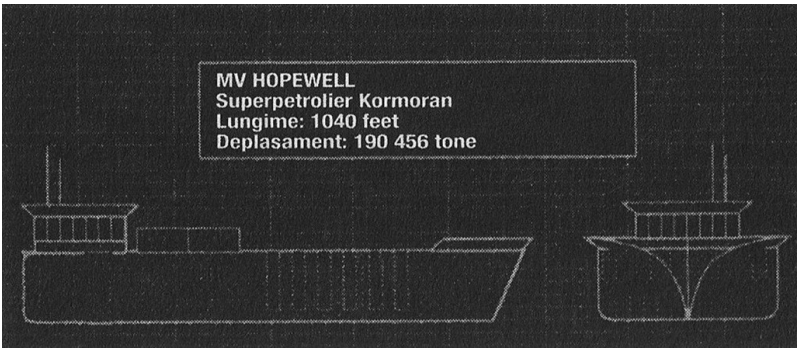

SUBIECT: PLATA COMISIONULUI CĂTRE EVALUATOR

PLATA COMISIONULUI CĂTRE EVALUATOR SE VA FACE PRIN TRANSFER ELECTRONIC INTERN ÎN CADRUL AGM-ELVEŢIA DIN CONTUL PRIVAT AL ASTRAL-66 PTY LTD (NR. 437-666-21) ÎN SUMĂ DE 3,2 MILIOANE DE DOLARI (TREI VIRGULĂ DOUĂ MILIOANE DE DOLARI) PE EVALUARE.

Itinerarul executivului

Ordinea propusă a deplasărilor este următoarea: Asmara (01/08), Luanda (01/08), Abuja (05/08), N’djamena (07/08) şi Tobruk (09/08).

01/08 – Asmara (ambasadă)
03/08 – Luanda (rămâne alături de dl Loch, nepotul lui R)

Nr./Nume/Ţară/ Organizaţie
1./ASHCROFT, William H./Regatul Unit/SAS
2./CHRISTIE, Alec P./Regatul Unit/MI-6
3./FARREL, Gregory C./SUA/Delta
4./KHALIF, Imam/Afganistan/Al-Qaeda
5./KINGSGATE, Nigel E./Regatul Unit/SAS
6./McCabe, Dean P./SUA/Delta

Schofield văzu ultimul document şi îl recunoscu. Era lista cu ţintele vânătorii de recompense. Agenda electronică descărca în continuare alte documente. Având grijă să o ţină ascunsă, Schofield făcu click pe documentul care conţinea lista, deschizându-l.

Lista era uşor diferită faţă de cea pe care o luase în Siberia de la conducătorul trupei Executive Solutions, Cedric Wexley. Unele dintre numele de pe ea fuseseră şterse. Documentul iniţial conţinea următoarele:

LISTA PRINCIPALĂ A EVALUATORULUI
RAPORT DE VERIFICARE. INFORMAŢII CORECTE LA:
26 OCTOMBRIE, ORA 14.12

Nr./Nume/Ţară/Organizaţie
1./ASHCROF, William H./Regatul Unit/SAS
2./CHRISTIE, Alec P./Regatul Unit/MI-6
3./FARRELL, Gregory C./SUA/Delta
4./KHALIF, Imam/Afganistan/Al-Qaeda
5./KINGSGATE, Nigel E./Regatul Unit/SAS
6./McCABE, Dean P./SUA/Delta
7./NAZZAR, Yousef M./Liban/HAMAS
8./NICHOLSON, Francis X./SUA/USAMRMC
9./OLIPHANT, Thompson J./SUA/USAMRMC
10./POLANSKI, Damien G./SUA/ISS
11./ROSENTHAL, Benjamin Y./Israel/Mossad
12./SCHOFIELD, Shane M./SUA/USMC

13./WEITZMAN, Ronson H./SUA/USMC
14./ZAWAHIRI, Hassan M./Arabia Saudită/Al-Qaeda
15./ZEMIR, Simon B./Israel/FAI

„Sunt cei omorâţi, gândi Schofield, cutremurându-se. Este lista care conţine numele celor care au fost ucişi şi verificaţi deja.”

Schofield mai putea adăuga pe listă şi numele lui Ashcroft şi al lui Weitzman. Ashcroft fusese decapitat în Afganistan de către vânătorii de recompense Spetsnaz, Skorpions, iar Weitzman fusese omorât în avionul de marfă. Ceea ce însemna că, în cel mai fericit caz, doar cinci dintre cele cincisprezece ţinte mai erau în viaţă: Christie, Oliphant, Rosenthal, Zemir şi el însuşi.

Schofield se încruntă. Ceva nu era în regulă cu acea listă, însă nu ştia exact ce anume. Apoi aruncă o privire la cuvântul „EVALUATOR”, care apărea în celelalte documente. Apăsă pe el. Era un e-mail:

SUBIECT: PLATA COMISIONULUI CĂTRE EVALUATOR

„Plata comisionului către evaluator se va face prin transfer electronic intern în cadrul AGM-Elveţia din contul privat al ASTRAL-66 PTY LTD. (nr. 437-666-21) în sumă de 3,2 milioane de dolari (trei virgulă două milioane de dolari) pe evaluare.
Evaluatorul a fost desemnat ca fiind dl Jean-Pierre Delacroix, de la AGM-Elveţia.”

Schofield se uită la cuvintele: „ASTRAL-66 PTY LTD”. De acolo veneau banii. Orice ar fi fost ASTRAL-66, această companie finanţa vânătoarea de recompense…

— Bună ziua, se auzi o voce plăcută.

Schofield şi Gant priviră în sus. Un tânăr chipeş se afla la baza scării de piatră care ducea sus, la garaj. Avea peste 30 de ani şi purta blugi de firmă şi o cămaşă marca Ralph Lauren ai cărei nasturi erau desfăcuţi, lăsând să se vadă tricoul. Aceasta era moda printre cei foarte bogaţi. Schofield îi observă imediat ochii: unul albastru, celălalt căprui.

— Bine aţi venit la castelul meu! zise tânărul cel chipeş,

zâmbind. Însă acest zâmbet părea oarecum periculos. Voi cine sunteţi?

— Colton. Tom Colton, minţi Schofield. Ea este Jane Watson. Am venit împreună cu Aloysius Knight să ne întâlnim cu *Monsieur* Delacroix.

— Aha, înţeleg… răspunse bărbatul cel chipeş.

Îşi întinse mâna.

— Killian. Jonathan Killian. Arătaţi amândoi de parcă aţi fi avut parte de multă acţiune azi. Aş putea să vă ofer ceva de băut sau de mâncare? Sau poate doctorul meu ar putea să vă înlocuiască bandajele cu altele noi.

Schofield aruncă o privire înspre tunel, căutându-l pe Knight.

— Vă rog… spuse Killian, îndemnându-i pe scări în sus.

Nedorind să trezească suspiciuni inutile, aceştia îl urmară.

— V-am mai văzut, zise Schofield în timp ce urcau treptele de piatră. La televizor…

— Mai apar din când în când.

— Africa, zise Schofield. Aţi fost în Africa. Anul trecut. Aţi deschis fabrici. Fabrici de alimente. În Nigeria…

Era adevărat. Schofield îşi aminti imaginile unui reportaj în care apărea acest Killian dând mâna cu un conducător african care zâmbea, în mijlocul unei mulţimi de muncitori fericiţi.

Ajunseră în garajul cu maşini.

— Ai o memorie bună, zise Killian. Am fost şi în Eritrea, Ciad, Angola şi Libia şi am deschis fabrici de procesare a alimentelor. Cu toate că nu mulţi ştiu acest lucru încă, viitorul lumii se află în Africa.

— Îmi place colecţia dumneavoastră de maşini, zise Gant.

— Jucării, răspunse Killian. Doar nişte jucării.

Îi conduse pe un hol care pornea din garaj. Avea pardoseală neagră, lustruită şi pereţi de un alb imaculat.

— Ca să fiu sincer, îmi place să mă joc cu jucăriile, zise Killian. La fel de mult cum îmi place să mă joc cu *oamenii.* Îmi place să le urmăresc reacţiile în situaţii extreme.

Se opri în faţa unei uşi masive din lemn. Schofield auzi un râset dincolo de uşă. Era râsetul gros al unui bărbat. Părea a fi o petrecere.

— Situaţii extreme? întrebă Schofield. La ce vă referiţi?

— Păi, zise Killian, să luăm de exemplu incapacitatea occidentalilor de a-i înţelege pe atentatorii sinucigaşi cu bombe islamici. Încă de la naştere, occidentalii sunt învăţaţi să lupte „corect”: duelul francez în zece paşi măsuraţi, cavalerii englezi care participau la turniruri, pistolarii americani înfruntându-se pe o stradă din Vestul Sălbatic. În lumea occidentală, lupta este corectă, deoarece se presupune că ambii adversari *îşi doresc* cu adevărat să câştige o anume luptă.

— Însă atentatorul sinucigaş nu gândeşte la fel, zise Schofield.

— Întocmai, zise Killian. El nu vrea să câştige *lupta,* deoarece, pentru un atentator sinucigaş, aceasta nu are nicio semnificaţie. El îşi doreşte să câştige un război mult mai mare, un război psihologic în care un om care moare *împotriva voinţei lui,* într-o situaţie de panică, teroare şi frică, pierde, pe când cel care moare atunci când este pregătit din punct de vedere spiritual şi emoţional câştigă. Prin urmare, un occidental care este pus în faţa unui atentator sinucigaş cu bombă va fi făcut bucăţi. Credemă, am văzut cu ochii mei. Aşa cum am văzut şi oameni reacţionând la alţi factori extremi: criminali pe scaunul electric, o persoană aflată în apă şi înconjurată de rechini. Ah, să fiu sincer, îmi place să observ acea privire îngrozită întipărită pe faţa unui om atunci când acesta îşi dă seama că va muri cu siguranţă.

Zicând acestea, Killian împinse uşa, deschizând-o. Tocmai în acel moment, un gând îi trecu prin minte lui Schofield.

Era gândul care îl neliniştea în legătură cu lista principală. Pe acea listă, numele lui McCabe şi al lui Farrell fuseseră şterse. McCabe şi Farrell, care muriseră în Siberia în acea dimineaţă, fuseseră declaraţi oficial morţi.

Se efectuase şi plata.

Ceea ce însemna…

Uşa mare se deschise larg, iar Schofield şi Gant fură întâmpinaţi de o sufragerie plină cu membri ai Executive Solutions, vreo douăzeci, care mâncau, beau şi fumau. În capul mesei, cu nasul rupt şi înfăşurat într-un bandaj nou, stătea Cedric Wexley.

Schofield încremeni.

— *Asta* este privirea despre care îţi vorbeam, zise Killian.

Miliardarul îi aruncă un zâmbet discret, de bucurie. Bun venit la castelul meu… căpitane Schofield!

2

Schofield şi Gant o luară la fugă. Fugeau cât îi ţineau picioarele. Ţâşniră afară din sufragerie, alergând pe holul magnific, însoţiţi de râsetul batjocoritor al lui Jonathan Killian.

În câteva secunde, soldaţii ExSol se ridicară de la locurile lor, apucându-şi armele, ademeniţi de noua recompensă de 18,6 milioane de dolari. Killian îi lăsă să treacă în fugă pe lângă el şi se bucură de spectacol.

Schofield şi Gant pătrunseră în garajul cu maşini luxoase.

— La naiba! Ai de unde alege! zise Schofield, smulgându-şi bandajele şi privind colecţia de maşini în valoare de milioane de dolari care se afla expusă în faţa lui.

Gant aruncă o privire peste umăr şi îi văzu pe mercenarii ExSol alergând pe hol în urma lor.

— Ai aproximativ 10 secunde să o alegi pe cea mai rapidă, amice!

Schofield puse ochii pe Porscheul GT-2. Argintie, joasă şi decapotabilă, această maşină era o adevărată fiară pe patru roţi.

— Nu, nu mă reprezintă, zise el, îndreptându-se către maşina de curse, la fel de rapidă, care se afla lângă Porsche.

Era un Subaru WRX albastru sidefat, cu propulsor turbo.

Nouă secunde mai târziu, soldaţii ExSol dădură năvală în garaj. Ajunseră acolo tocmai în momentul în care maşina de curse ţâşni de-a lungul garajului, rulând deja cu 100 de kilometri pe oră. La capătul îndepărtat al încăperii, uşa exterioară a garajului tocmai se deschidea, datorită lui Libby Gant care se afla la butoane.

Mercenarii deschiseră focul. Schofield opri maşina de curse brusc, în dreptul lui Gant.

— Urcă!

— Şi Knight?

— Sunt sigur că va înţelege!

Gant intră în maşină prin geamul pasagerului tocmai în momentul în care uşa garajul se deschisese larg, lăsând să se vadă curtea interioară a castelului, inundată de lumina soarelui şi faţa uimită a maiorului Dmitri Zamanov. Era însoţit de şase oameni din echipa Skorpions şi ţinea în mână o cutie medicală.

Pe pietrişul din curte se aflau două elicoptere ruseşti Mi-34 în spatele trupei de comando Spetsnaz, cu elicele continuând să se învârtă.

— Fir-ar să fie! gâfâi Schofield. Se poate oare şi mai rău?

Când auzi zgomotul de împuşcături care venea dinspre garaj, Knight, care se afla în biroul lui *Monsieur* Delacroix, se întoarse. Îl căută din priviri pe Schofield în anticamera care se afla la capătul tunelului. Nu era acolo.

— La naiba! mârâi el. Tipul ăsta nu poate să se ţină departe de probleme nici măcar cinci minute?

Ieşi în grabă din birou. Monsieur Delacroix nici măcar nu se obosi să-şi ridice privirea.

Maşina de curse condusă de Schofield se afla faţă în faţă cu Zamanov, la intrarea în garaj. Privirile celor doi bărbaţi se întâlniră. Expresia de uimire de pe chipul lui Zamanov se transformă repede într-una de ură absolută.

— Apasă acceleraţia! strigă Gant, rupând vraja.

Schofield apăsă pedala de acceleraţie. Maşina de curse porni de pe loc, ţâşnind pe uşă şi împrăştiindu-i pe mercenarii Skorpions, care se dădură la o parte din calea lor. Subaru traversă în viteză curtea, împroşcând cu pietriş în urma sa, înainte să ţâşnească precum o rachetă prin portic şi apoi de-a lungul podului, îndreptându-se către uscat.

Dmitri Zamanov tocmai se ridica în picioare când – *zum! zum! zum! zum! zum!* – alte cinci maşini trecură în viteză pe lângă el, ţâşnind din garaj în urma maşinii de curse. Erau un Ferrari roşu, un Porsche GT-2 argintiu şi trei maşini de raliu galbene Peugeot, cu logoul sponsorului „Axon” lipit pe partea laterală. Erau mercenarii ExSol care îi urmăreau îndârjiţi.

— Drace! strigă Zamanov. El este! Schofield! Haideţi! *Mai*

repede! Prindeţi-l şi aduceţi-mi-l! Înainte să-i dau capul lui Delacroix, îl voi jupui de viu!

Patru mercenari Skorpions săriră de îndată în picioare şi se repeziră înspre elicopterele lor, lăsându-l pe Zamanov şi pe alţi doi soldaţi la castel să predea celălalt cap.

Vânătoarea începuse.

3

AERODROMUL WHITMORE (ABANDONAT)
KILOMETRI DEPĂRTARE DE LONDRA
ORA 12.30 ORA LOCALĂ
(ORA 13.30 ÎN FRANŢA[25])

Treizeci de minute mai *devreme* – când Schofield, Gant şi Knight ajunseseră la Forteresse de Valois – Book II şi Mother aterizaseră cu elicopterul Lynx furat pe aerodromul abandonat unde îi lăsase Rufus.

Nu se aşteptaseră să-l găsească acolo pe Rufus. Le spusese că, după ce îi va lăsa pe ei acolo, va merge în Franţa să se întâlnească cu Knight. În momentul în care aterizară, văzură avionul Black Raven garat într-un hangar vechi, înconjurat de maşini de poliţie sub acoperire, cu girofarurile pornite.

Rufus stătea trist şi deznădăjduit lângă avion, supravegheat de şase poliţişti sub acoperire, îmbrăcaţi în impermeabile şi un pluton de puşcaşi marini britanici înarmat până-n dinţi.

Mother şi Book fură înşfăcaţi de îndată ce aterizară.

Unul dintre bărbaţii îmbrăcaţi în impermeabil se apropie de ei. Era tânăr, proaspăt bărbierit şi ţinea în mână un telefon mobil. Părea a fi în mijlocul unei convorbiri telefonice.

Avea accent american.

— Domnilor sergenţi Newman şi Riley, eu sunt Scott Moseley de la Departamentul de Stat al Statelor Unite, Biroul din Londra.

Am înţeles că îl ajutaţi pe căpitanul Shane M. Schofield, din Corpul Puşcaşilor Marini al Statelor Unite, care încearcă să împiedice desfăşurarea unei vânători internaţionale de recompense. Este corect?

Book şi Mother se albiră la faţă.

[25] Chiar dacă anumite zone din Franţa, cum este Bretania, se află la o distanţă semnificativă de Londra înspre vest, toată Franţa are acelaşi fus orar, adică este cu o oră înaintea fusului orar din Anglia. (n.a.)

— Ăăă, da… este corect, răspunse Book II.

— Guvernul Statelor Unite a aflat despre această vânătoare de recompense. Din informaţiile pe care le deţinem în prezent, am descoperit motivul probabil al acesteia şi am ajuns la concluzia că salvarea vieţii căpitanului Schofield este de maximă importanţă naţională. Ştiţi unde se află?

— S-ar putea să ştim, răspunse Mother.

— Despre ce este vorba, de fapt? întrebă Book II. Povestiţi-ne despre marea conspiraţie.

Scott Moseley se înroşi la faţă.

— Nu cunosc personal detaliile, zise acesta.

— Oh, *haideţi,* trebuie să ne daţi mai multe informaţii! mormăi Book II.

— Vă rog, spuse Moseley. Eu nu sunt decât un mesager. Nu sunt în măsură să cunosc toată povestea. Dar vă rog să mă credeţi, *nu* mă aflu aici ca să vă opresc din drum. Mi s-a spus doar atât: persoana sau persoanele din spatele acestei vânători de recompense au capacitatea şi, poate, dorinţa de a distruge Statele Unite ale Americii. Doar atât mi s-a spus. Nu ştiu nimic mai mult. Dar ştiu atât: mă aflu aici din ordinul direct al Preşedintelui Statelor Unite şi acest ordin este următorul: să vă ajut. Prin orice mijloace posibile. Oriunde veţi dori să mergeţi. Cu orice veţi avea nevoie ca să îl ajutaţi pe căpitanul Schofield să rămână în viaţă. Am această autoritate. Dacă vreţi arme, le veţi avea. Dacă aveţi nevoie de bani, îi veţi primi. La naiba, dacă vreţi ca Air Force One să vă ducă oriunde în lume, vă stă la dispoziţie.

— Super… făcu Mother.

— Cum ştim că putem avea încredere în voi? întrebă Book II.

Scott Moseley îi înmână lui Book telefonul său mobil.

— Cine-i acolo? întrebă Book.

— Sergent Book? se auzi o voce hotărâtă la celălalt capăt al firului.

Book II recunoscu imediat vocea şi încremeni. Îl mai întâlnise pe cel care vorbea în timpul luptei de la Zona 7.

Era vocea Preşedintelui Statelor Unite. Era aievea.

— Sergent Riley, zise Preşedintele, toate mijloacele Guvernului Statelor Unite îţi stau la dispoziţie. Nu e nevoie

decât să-i spui domnului Subsecretar de Stat Moseley. *Trebuie să îl ţii pe căpitanul Schofield în viaţă.* Acum trebuie să plec.

Apoi închise telefonul.

— Am înţeles, zise Book II în şoaptă.

— Aşadar, de ce aveţi nevoie? întrebă Scott Moseley.

Mother şi Book schimbară o privire.

— Mergi şi salvează-l pe Scarecrow, zise Book. Eu vreau să aflu ce se întâmplă.

— S-a-nţeles, răspunse Mother.

Ea se întoarse repede, arătând înspre Rufus, dar adresându-i-se lui Moseley:

— Am nevoie de el. Şi de avionul lui, cu rezervorul plin. Plus ieşire liberă din Anglia. Ştim unde se află Scarecrow şi trebuie să ajungem la el repede.

— Pot să fac rost de cel mai rapid… zise Moseley.

— Da, dar încă nu am încredere în tine, mârâi Mother. În Rufus am încredere. Şi este la fel de rapid ca oricare altul.

— În regulă. S-a făcut, zise Scott Moseley, încuviinţând din cap către unul dintre oamenii săi. Alimentaţi avionul cu combustibil. Eliberaţi rutele aeriene.

Moseley se întoarse către Book:

— Şi tu?

Însă Book nu terminase cu Mother.

— Hei, Mother. Succes! Salvează-l!

— Voi face tot ce-mi va sta în putinţă, răspunse Mother.

Apoi o luă la fugă înspre Rufus, care stătea lângă Suhoi. După câteva minute, cu rezervoarele pline, Black Raven se ridică în aer şi ţâşni cu viteză spre înălţimi, cu dispozitivele postcombustie aprinse.

Când avionul se pierdu în zare, Book II se întoarse către Scott Moseley:

— Am nevoie de un *player* video, zise el.

4

Maşina de curse condusă de Schofield înainta cu viteză de-a lungul coastei nord-vestice a Franţei.

Drumul care pornea de la Forteresse de Valois era cunoscut sub numele de *La Grand Rue de la Mer* – „Marele drum de lângă ocean”.

Tăiată în stâncile care dădeau înspre Oceanul Atlantic, acesta era o autostradă spectaculoasă de coastă, cu multe curbe şi prevăzută cu parapete joase care erau înşiruite pe marginea unui abis înalt de 120 de metri, cu curbe periculoase şi lipsite de vizibilitate şi tuneluri săpate în straturile de stâncă.

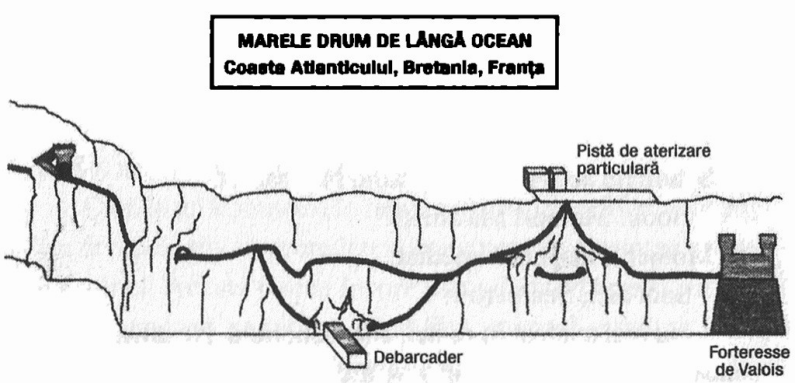

De fapt, era un drum privat, având în vedere faptul că Jonathan Killian era proprietarul unei suprafeţe de teren de vreo douăzeci de kilometri care înconjura Forteresse de Valois.

Din şoseaua principală porneau două drumuri laterale – unul urca înspre pista privată de aterizare a lui Killian, iar al doilea ducea în jos, înspre malul apei, oferind acces către un debarcader enorm.

Maşina de curse condusă de Schofield o luă pe drumul care ducea înspre ocean cu 180 de kilometri pe oră. Motorul şuiera mai mult decât se tura, căci activase funcţia turbo. Datorită faptului că maşina de curse avea un sistem puternic de tracţiune 4x4, aceasta făcea faţă cu brio virajelor scurte.

În spatele ei, ţinându-se aproape, veneau cele cinci supermaşini conduse de trupele ExSol – Porsche, Ferrari şi cele trei maşini Peugeot –, toate înaintând cu o viteză nemaipomenită.

— Knight! strigă Schofield în microfonul de la gât. Eşti acolo? Noi… ăăă… am cam dat de bucluc.

— Sunt pe drum, se auzi răspunsul calm.

În acelaşi moment, la un kilometru şi jumătate în spatele maşinii de curse conduse de Schofield şi al grupului de maşini care îl urmăreau, o ultimă maşină ţâşni afară din Forteresse de Valois, traversând podul de piatră.

Era un Lamborghini Diablo. V-12. Cu spoiler în spate. Foarte joasă. Foarte elegantă. Foarte rapidă. Şi de culoare neagră, bineînţeles.

Schofield activă sistemul radio prin satelit.

— Book! Mother! Mă auziţi?

Mother îi răspunse imediat:

— Sunt aici, Scarecrow.

— Nu mai suntem în castel, zise Schofield. Ne aflăm pe şoseaua care porneşte de la el şi se îndreaptă înspre nord.

— Ce s-a întâmplat?

— A început bine, apoi toţi tipii răi din lume şi-au făcut apariţia.

— Ai distrus ceva până acum?

— Încă nu, dar mă bate gândul. Eşti pe drum?

— Aproape am ajuns. Sunt cu Rufus în Black Raven. Book a rămas la Londra să afle mai multe informaţii despre această vânătoare. Mai am vreo 30 de minute până ajung.

— Treizeci de minute, făcu Schofield, încruntându-se. Nu cred că vom rezista atât de mult.

— Trebuie, Scarecrow, pentru că am multe să-ţi spun.

— Un raport sumar. Douăzeci de cuvinte sau mai puţin, spuse Schofield.

— Guvernul SUA a aflat despre această vânătoare şi face tot posibilul ca să te salveze. Tocmai ai devenit o specie pe cale de dispariţie. Aşa că fă cumva să ajungi în jurisdicţia americană. La

o ambasadă sau la un consulat. Oricare din ele.

Schofield trecu de o curbă foarte periculoasă şi, brusc, fu întâmpinat de o privelişte a drumului din faţa lui. „Marele drum de lângă ocean” se întindea în depărtare, şerpuind ca o bandă neagră de cauciuc şi traversând stâncile de coastă kilometri în şir.

— Guvernul SUA vrea să mă *ajute pe mine?* întrebă Schofield. Din câte am observat eu, Guvernul SUA nu ajută pe nimeni decât pe el însuşi.

— Ah, Scarecrow… îl întrerupse Gant. Avem o problemă.

— Ce e? Schofield aruncă o privire în faţă. Drace! Cei de la ExSol ne-au luat-o înainte…

Cam la un kilometru în faţa lor, şoseaua se bifurca. În partea dreaptă, era un drum lateral care pornea din şosea şi urca pe stânci. Acesta ducea înspre pista de aterizare şi, în acel moment, două camioane mari fără remorcă coborau panta abruptă cu o viteză considerabilă spre maşina în care se aflau Schofield şi Gant.

În aer, deasupra celor două camioane, zbura un elicopter Bell Jet Ranger care purta logo-ul „Axon Corp” pe părţile laterale şi care venea dinspre pista de aterizare.

„Cei de la ExSol s-au anunţat prin radio înainte, gândi Schofield, şi i-au chemat pe toţi cei de la aerodrom.”

— Camioanele vin direct spre noi! exclamă Gant.

— Nu, zise Schofield. Nu se vor izbi de noi. Au de gând să blocheze drumul.

Când cele două camioane ajunseră la intersecţia dintre şosea şi drumul lateral, se întoarseră brusc cu partea laterală, oprindu-se cu un scârţâit de roţi şi blocând drumul.

— Mother! vorbi Schofield în staţia sa. Trebuie să închid. Te rog să ajungi aici cât poţi de repede!

Maşina de curse înainta cu viteză de-a lungul marginii stâncoase a drumului, apropiindu-se cu repeziciune de cele două camioane. Apoi, cu vreo 200 de metri înainte de barieră, Schofield apăsă brusc frâna şi, cu un scârţâit de roţi, maşina de curse se opri în mijlocul drumului.

Era o situaţie fără ieşire. Două camioane. O maşină de curse.

Schofield aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Cele cinci supermaşini goneau pe şosea în spatele lui. Castelul uriaş din piatră, întunecat şi sobru, se ridica în spatele acestora. Dintr-odată, două elicoptere se lăsară în faţa fortăreţei, lansându-se apoi în urma celorlalţi.

Erau cele două elicoptere Mi-34 ale lui Zamanov.

— Prinşi între ciocan şi nicovală, zise Schofield.

— Şi încă ce nicovală, făcu Gant.

Schofield se întoarse cu faţa la drumul care se întindea dinaintea lui. Scană cu privirea întreaga situaţie: două camioane, un elicopter Axon, în dreapta un perete de stâncă, în stânga un abis de 120 de metri, protejat de un parapet jos de beton.

„Parapetul", gândi el.

— Maşinile sunt aproape de noi… îl anunţă Gant.

Însă Schofield nu-şi luă privirea de la parapetul de beton. Elicopterul Axon plana în aer dincolo de parapet, aproape la nivelul şoselei.

— Oare o să reuşim? zise el cu voce tare, mijind ochii.

— *Ce* să reuşim? întrebă Gant, neliniştită.

— Ţinte-te bine!

Schofield apăsă până la podea pedala de acceleraţie. Porniră în trombă de pe loc, gonind înspre camioane. Maşina de curse prinse repede viteză, ajutată de tracţiunea pe cele patru roţi şi de sistemul turbo care şuieră – *tzzzzzzzzz!*

Cei 60 de kilometri pe oră se transformară în 80…

100…

120…

Maşina de curse înainta cu viteză înspre bariera improvizată care bloca drumul. Cei doi şoferi ai camioanelor – soldaţii ExSol care până atunci aşteptaseră la aerodrom – schimbară o privire. *Ce avea de gând să facă individul acesta?*

Apoi, dintr-odată, Schofield viră scurt la stânga, aducând maşina aproape de parapetul de beton.

Maşina se lovi de parapet, iar roţile de pe partea stângă se frecară de acesta, sprijinindu-se şi muşcând din beton, făcând ca toată partea stângă a maşinii să se ridice puţin de pe şosea înainte ca Subaru WRX să se urce pe parapet!

Roţile de pe partea stângă a maşinii se ridicară de tot de pe caldarâm, *mergând paralele cu parapetul,* astfel încât maşina înainta într-un unghi de 45 de grade.

Schofield şi Gant stăteau înclinaţi.

— Nu este loc suficient! strigă Gant, arătând către camionul parcat aproape de parapet.

Avea dreptate.

— N-am terminat încă! strigă Schofield.

Şi zicând acestea, trase cu putere de volan înspre *dreapta.* Reacţia fu imediată. Maşina se legănă într-o parte şi în cealaltă, cu partea din faţă trăgând înspre dreapta, iar cu cea din spate înspre stânga. Se înclină periculos înspre ocean până când, în cele din urmă, partea din spate alunecă de pe parapetul de beton.

Roţile din spate ale maşini atârnau la o înălţime de 120 de metri deasupra oceanului!

Însă maşina continua să înainteze cu viteză, alunecând în faţă, cu partea de dedesubt *târându-se* de-a lungul parapetului de beton. Roţile din faţă atârnau pe partea interioară a parapetului, pe când cele din spate atârnau deasupra oceanului, astfel încât niciuna dintre roţi nu atingea pământul.

— Ahhhhhhhhh! strigă Gant.

Subaru WRX alunecă lateral de-a lungul parapetului, cu greutatea aproape în echilibru perfect şi cu partea de dedesubt zgâriind şi scoţând sunete stridente şi o explozie de scântei până când, spre marea surpriză a şoferilor celor două camioane, *maşina de curse alunecă pe lângă bariera lor,* strecurându-se prin spaţiul dintre camion şi parapet, un spaţiu care până atunci fusese prea îngust ca să permită trecerea unei maşini.

Însă inevitabilul se întâmplă. Deoarece maşina atârna cu o greutate mai mare de partea cealaltă a parapetului, către ocean, şi în ciuda forţei date de viteza de deplasare, aceasta începu să se încline în spate.

— Vom cădea! strigă Gant.

— Nici gând, spuse Schofield pe un ton calm.

Avea dreptate. Chiar în acel moment, partea din spate a maşinii se lovi cu viteză de *botul elicopterului Axon* care plutea în aer chiar de partea cealaltă a parapetului.

Partea din spate a maşinii ricoşă repede de pe botul elicopterului, sărind ca o minge. Impactul fusese destul de puternic încât să-i dea avânt maşinii de curse, care alunecă înapoi peste parapet şi apoi pe şosea, dincolo de baricada alcătuită din cele două camioane.

Exact cum plănuise Schofield.

Pneurile aderară din nou la asfalt, îşi recăpătară tracţiunea şi maşina de curse ţâşni din nou de pe loc de-a lungul şoselei, îndepărtându-se cu viteză.

Nu pentru mult timp însă. Deoarece, câteva secunde mai târziu, cele două camioane dădură cu spatele, eliberând drumul pentru cele cinci maşini conduse de mercenarii ExSol. Acestea ţâşniră ca din puşcă printre cele două camioane, încercând să-l ajungă din urmă pe Schofield.

5

Soldaţii ExSol se apropiau vertiginos. Cele două maşini sport europene pe care soldaţii ExSol le „împrumutaseră” de la Jonathan Killian – Ferrariul roşu şi Porscheul argintiu, ambele joase, lustruite şi incredibil de rapide – se aflau chiar în spatele lui Schofield.

Cei doi mercenari care se aflau în Porsche profitară din plin de faptul că maşina era decapotabilă. Unul dintre ei se ridică în picioare şi începu să tragă spre maşina de curse condusă de Schofield. Soldatul din Ferrari fu nevoit să iasă prin geamul deschis al portierei din dreapta a maşinii.

În momentul în care luneta maşinii de curse fu făcută ţăndări de o ploaie de gloanţe, Gant se întoarse înspre Schofield.

— Pot să te întreb ceva? strigă ea.

— Desigur!

— Există cumva vreo *şcoală secretă* unde te învaţă chestii de genul ăsta? O şcoală de şoferi unde înveţi tehnici de sfidare a morţii?

— De fapt, i se spune „şofat ofensiv”, răspunse Schofield, aruncând o privire peste umăr. A fost un curs special ţinut la Quantico şi predat de sergentul de artilerie trecut în rezervă Kris Hankison. Hank a plecat din Corpul Puşcaşilor Marini în ’91 şi a devenit cascador la Hollywood. Câştigă o avere. Însă, din doi în doi ani, pentru a-şi arăta recunoştinţa faţă de Corpul Puşcaşilor Marini, oferă cursuri puşcaşilor marini care vor face parte din Batalionul de Gardă al Marinei. Am primit o invitaţie anul trecut. Asta n-a fost nimic în comparaţie cu ce poate face Hank pe patru roţi…

Trrrrrrrrrr!

O rafală de gloanţe ciurui şoseaua lângă maşina lor, muşcând din asfalt şi ricoşând în uşa şoferului. O fracţiune de secundă mai târziu, unul dintre elicopterele agile Mi-34 aparţinând celor

de la Skorpion zbura deasupra lor.

Însă drumul făcea o curbă la dreapta, înconjurând versantul de stâncă şi, în timp ce elicopterul îşi continuă drumul în linie dreaptă, maşina de curse ieşi din vizorul acestuia tocmai când…

Bum!

O masă uriaşă de pământ explodă din peretele de stâncă, pe partea dreaptă a şoselei, trimiţând în aer o ploaie de praf care căzu ca o cascadă în urma maşinii de curse ce îşi continua drumul în viteză.

— Ce naiba…! Schofield se întoarse, căutând sursa care provocase acea explozie masivă. Şi o găsi. Oh, nu-mi vine să cred… zise el cu respiraţia întretăiată.

Văzu o *navă de război* care înainta spre coastă, desprinzându-se de celelalte nave militare care se vedeau la orizont.

Era un distrugător francez din clasa Tourville ale cărui tunuri de 100 de milimetri deschiseră focul. Fiecare foc era însoţit de o dâră de fum şi de un zgomot puternic care îţi făcea pieptul să vibreze: *Bum! Bum! Bum!*

Apoi, o secundă mai târziu…

BUM!

BUM!

BUM!

Obuzele loveau în peretele de stâncă ce mărginea şoseaua, învăluind maşina care înainta cu viteză într-un nor de praf. Un amestec de asfalt şi praf explodă în aer, lăsând în urmă cratere enorme care distruseseră aproape jumătate din şosea.

După lovitura primului obuz, Subaru WRX condus de Schofield trecu pe lângă marginea craterului ţâşnind prin norul de praf de deasupra lui. Schofield privi în jos şi văzu că obuzul făcuse o gaură semicirculară în şoseaua care ducea până jos, la ocean.

Celelalte obuze cădeau ca o ploaie deasupra „Marelui drum de lângă ocean”, lovindu-l din toate părţile. Schofield vira când la stânga, când la dreapta, încercând să evite la milimetru craterele care se formau.

Elicopterul Axon care venea în urma lui se legăna şi el în aer, încercând să evite ploaia mortală provocată de distrugător. Celelalte două elicoptere Mi-34 ale mercenarilor Skorpion, fiind

mai agile, nu păreau a fi deranjate de această ploaie de foc. Continuau să-l urmărească pe Schofield pentru a pune mâna pe el. Mitralierele montate pe părţile lor laterale sfâşiau drumul.

Maşina de curse intră într-o curbă şi apoi într-un tunel săpat în stâncă. Cele două elicoptere ruseşti se ridicară repede în aer, trecând peste crestele zimţate şi, dintr-odată, Schofield şi Gant fură învăluiţi de tăcere.

Însă nu pentru mult timp.

În tunel, cu motoarele huruind, intrară cele două maşini – Ferrari şi Porsche – conduse de mercenarii ExSol. Soldaţii din cele două maşini deschiseră focul.

Schofield viră la stânga înspre partea tunelului care dădea spre ocean şi, brusc, descoperi că acesta nu era un tunel, deoarece întregul perete dinspre ocean nu era, de fapt, un perete compact. Era format dintr-un şir de coloane subţiri care acum se perindau nedesluşit pe lângă ei, permiţându-le şoferilor să observe priveliştea în timp ce treceau prin tunel.

Schofield îşi dădu seama de acest lucru doar în momentul în care văzu unul din elicopterele ruseşti făcându-şi apariţia dincolo de acest şir de coloane şi deschizând focul *asupra* tunelului expus!

Gloanţele ciuruiau şoseaua, maşina lui Schofield şi peretele celălalt al tunelului. Schofield viră la dreapta, îndepărtându-se de baraj, şi lipi maşina de peretele din dreapta al tunelului curbat, reducând viteza. Într-o secundă, maşinile care îl urmăreau îl ajunseră din urmă. Porscheul îl lovi în bara de protecţie din spate, Ferrariul în partea din stânga, iar mercenarii de pe locurile din dreapta deschiseră focul.

Focuri de arme automate cădeau ca o ploaie asupra maşinii de curse.

Geamul din dreptul şoferului, unde se afla Schofield, fu făcut ţăndări tocmai în momentul în care, la capătul tunelului, o umbră înspăimântătoare îşi făcu apariţia. Era cel de-al doilea elicopter Mi-34, înclinat deasupra şoselei, cu rachetele montate lateral pregătite şi gata să fie lansate.

— Suntem terminaţi! concluzionă Schofield.

O flacără gălbuie izbucni din spatele unei rachete tocmai în clipa în care, fără niciun avertisment, întreg elicopterul explodă

în aer, lovit de un obuz lansat de către distrugătorul francez care se afla lângă coastă. Nefiind lansate, rachetele elicopterului explodară şi ele.

Obuzul masiv lovise din plin elicopterul mercenarilor Skorpions, trimiţându-l către marginea drumului, unde se mototoli ca o conservă de aluminiu înainte de a cădea în gol de la o înălţime de 120 de metri. Schofield avu o presimţire că nu elicopterul fusese ţinta. Doar că acesta se interpusese în calea obuzului.

— Cât pe ce! zise Gant.

— Ca prin urechile acului, spuse el.

Maşina ţâşni afară din tunel şi trecu în viteză pe lângă locul de unde căzuse elicopterul Mi-34. Celelalte două maşini se ţineau aproape de ei, astfel încât maşina de curse înainta de-a lungul peretelui de stâncă.

Cele trei maşini rulară cu viteză pe o porţiune scurtă de drum, când Schofield zări gura unui alt tunel căscându-se înaintea lor, la vreo 200 de metri..

Trosc!

Ferrariul lovi partea din stânga a maşinii de curse, împingând-o mai aproape de peretele de stâncă. Schofield se luptă să stăpânească volanul. În tot acest timp, Porscheul împingea maşina din spate.

La început, Schofield nu realiză de ce inamicii aleseseră această tactică, apoi se uită în faţă şi observă că intrarea arcuită a tunelului *nu* era săpată în peretele de stâncă, ci ieşea în afară cu vreo doi metri. Dacă Ferrariul şi Porscheul ar reuşi să ţină maşina în care se aflau Schofield şi Gant lipită de peretele de stâncă şi să o facă să înainteze cu viteză, aceasta s-ar izbi direct de arcada ieşită în relief.

După părerea lui Schofield, mai aveau 5 secunde la dispoziţie.

— E de rău… spuse Gant.

— Ştiu, ştiu, făcu Schofield.

4 secunde…

Cele trei maşini înaintau cu viteză în formaţie de-a lungul peretelui îngust de stâncă al şoselei.

5 secunde…

Ferrariul îi împingea în sus, pe peretele de stâncă din

dreapta. Roţile din partea dreaptă a maşinii Subaru WRX se ridicară uşor de pe şosea, frecându-se de peretele dur de stâncă. Porscheul continua să-i împingă cu putere din spate.

— Fă ceva, te rog! strigă Gant.

2 secunde…

Se apropiau cu viteză de arcada tunelului.

— Bine… zise Schofield. Vreţi să jucăm murdar? Atunci, hai să jucăm murdar!

1 secundă…

Apoi, tocmai când erau pe cale să se izbească cu o viteză nemaipomenită de arcada tunelului, Schofield lăsă Ferrariul să împingă maşina de curse *mai aproape* de stânci şi să o ridice tot mai sus, făcând ca aceasta să urce la 60 de grade, cu roţile din dreapta rulând chiar pe peretele de stâncă.

Timpul părea că se scurge cu încetinitorul, iar Schofield făcu un lucru imposibil.

Subaru WRX se ridică mai sus pe peretele de stâncă şi, cu 5 metri înainte să ajungă la arcada tunelului, maşina de curse albastră se rostogoli pe partea stângă şi *ateriză,* cu roţile în sus, *pe acoperişul Ferrariului, care rula alături de aceasta.*

Şi, timp de câteva secunde, cele două maşini înaintară una peste cealaltă, Subaru cu roţile în sus şi cu acoperişul pe acoperişul Ferrariului roşu!

Apoi scena se desfăşură din nou cu repeziciune, iar maşina de curse se rostogoli de pe Ferrari, atingând din nou cu roţile şoseaua din partea dinspre ocean şi ţâşni în tunel cu Ferrariul în partea dreaptă.

Din nefericire, Porscheul nu avu de ales. Aflându-se în spatele lui Schofield, dădu să se îndepărteze de Subaru în ultimul moment. Însă şoferul acestuia nu-şi imaginase nicio clipă că Schofield avea să se *rostogolească pe acoperişul* Ferrariului. Când Schofield făcu această manevră, şoferul Porscheului reacţionă cu o fracţiune de secundă mai târziu. Astfel acesta se izbi de arcadă cu o viteză uriaşă. Porscheul explodă pe loc.

Ferrariul scăpă ca prin urechile acului.

După ce se rostogolise de pe acoperişul acestuia, Schofield începu să-l împingă în peretele tunelului. Se descurca mai bine decât ei. Se aşeză în faţa Ferrariului, făcându-l să se izbească de

peretele din dreapta al tunelului, să se rostogolească şi să se răsucească. Se învârtea încontinuu ca o jucărie aruncată de un copil, sărind în spaţiul închis al tunelului, frecându-se de pereţii acestuia, înainte să se oprească cu roţile în sus, distrus şi mototolit. Cei din maşină muriră pe loc.

6

Schofield şi Gant ţâşniră afară din tunel tocmai în clipa în care cel de-al doilea elicopter Mi-34 al mercenarilor Skorpions îşi făcu apariţia lângă ei, zburând paralel cu peretele de stâncă masiv care mărginea şoseaua. În partea laterală a elicopterului se afla un lunetist care trăgea în ei cu înverşunare.

Un lucru era clar: maşina de curse înainta cu o viteză mai mare decât elicopterul.

— Fox! strigă Schofield. Trebuie să scăpăm de elicopterul ăsta! Elimină-l pe lunetist!

— De-abia aştept! zise Gant. Apleacă-te în faţă!

Schofield se aplecă în faţă, iar Gant îşi ridică pistolul Desert Eagle şi trase peste capul lui, prin geam, în direcţia elicopterului.

Două împuşcături. Ambele nimeriră ţinta. Lunetistul căzu din elicopter. Însă acesta era legat cu o frânghie de siguranţă, astfel încât, după o cădere liberă de 12 metri, frânghia se încordă, iar lunetistul se opri brusc din cădere.

— Mersi, iubito! strigă Schofield.

Privi silueta care stătea atârnată, când Gant strigă dintr-odată:

— Scarecrow! Ai grijă! O altă bifurcaţie!

Se uită în faţă şi văzu că drumul se bifurca din nou. Un drum lateral o lua spre stânga, în jos, în timp ce şoseaua principală o lua în dreapta.

„La stânga sau la dreapta, gândi el. Alege.”

Un obuz lansat de pe distrugătorul francez lovi partea dreaptă a drumului.

„O luăm la stânga, atunci.”

Vira scurt la stânga, cu un scrâşnet de roţi, şi coborî panta abruptă. Elicopterul venea în urma lor.

La un kilometru în spatele lui Schofield, Aloysius Knight

înainta cu viteză pe „Marele drum de lângă ocean” în Lamborghiniul Diablo negru şi lucios.

Cele două camioane care formaseră bariera improvizată înaintau pe drum chiar în faţa lui, în timp ce, în faţa lor, văzu cele trei maşini galbene Peugeot pe care mercenarii ExSol le luaseră de la castel.

La vreo 50 de metri în faţa celor trei maşini galbene, văzu maşina de curse albastră condusă de Schofield ajungând la o bifurcaţie, cu elicopterul Mi-34 pe urmele ei. Knight aruncă o privire înspre distrugătorul din larg tocmai în momentul în care două umbre, asemănătoare cu nişte păsări, ţâşniră prin aer deasupra navei de război, îndreptându-se înspre drumul de coastă.

Erau avioane de luptă cu reacţie, care îşi luaseră zborul de pe portavionul francez aflat în larg.

„Oho!” gândi Knight.

Privi din nou în faţă şi văzu maşina condusă de Schofield virând brusc la stânga, dispărând în jos, pe drumul lateral ce cobora spre faleză. Apoi îi văzu pe urmăritorii lui Schofield făcând un lucru ciudat. Se despărţiră.

Un Peugeot Axon vira la stânga pe urmele lui Schofield. Celelalte două maşini Peugeot virară la dreapta, urmând drumul de coastă şi trecând pe lângă marginea unui crater făcut de un obuz în şosea. Apoi cele două camioane ajunseră la bifurcaţie şi virară la stânga, *coborând* panta în urma lui Schofield.

„Mişcări coordonate, gândi Knight. Au un plan de bătaie.”

Ajunse şi el la bifurcaţie şi, fără a ezita, vira la stânga, ţâşnind pe pantă în jos, în urma lui Schofield.

Subaru condus de Schofield cobora cu viteză drumul sinuos care ducea la debarcader, luând curbele scurte cu scârţâit de roţi. În timp ce înainta cu viteză, o rafală de gloanţe ciurui părţile laterale ale maşinii şi peretele de stâncă din jurul acesteia. Se afla încă sub asediul elicopterului Mi-34 care zbura în spatele lui şi care trăgea în Subaru WRX cu mitralierele montate lateral. Lunetistul mort atârna în continuare moale de uşa laterală deschisă a elicopterului. Trupul lui neînsufleţit se legăna violent, lovindu-se din când în când de caldarâm şi lăsând

pete de sânge pe asfalt.

Cineva deschise focul din Peugeotul galben care înainta cu viteză în spatele lui Schofield. Era un ţintaş care ieşise pe geamul pasagerului şi trăgea cu un pistol-mitralieră Steyr.

Knight venea în urma acestui iad de foc care se declanşase. Lamborghini pe care îl conducea se strecură cu uşurinţă pe lângă cele două camioane şi le depăşi făcând o manevră lejeră în formă de „S” înainte ca şoferii acestora să îşi dea seama că el se afla acolo.

Knight ajunse în spatele Peugeotului galben şi încercă să îl depăşească prin partea dreaptă, însă acesta îi blocă trecerea, încercă o manevră la stânga, apăsând tare pedala de acceleraţie şi, într-o clipită, depăşi Peugeotul pe partea dinspre ocean a drumului.

Lamborghini trecu ca o săgeată pe lângă maşina galbenă de curse. Şoferul Peugeotului privi în stânga sa tocmai în momentul în care un Diablo trecu ca o nălucă neagră pe lângă el. În acelaşi timp o grenadă M-67 pătrunse prin geamul deschis al şoferului.

Lamborghiniul ţâşni pe pantă în jos tocmai în momentul în care Peugeotul explodă. Peugeotul cuprins de flăcări ratăurmătoarea curbă şi străpunse parapetul, prăvălindu-se în apele Oceanului Atlantic de la mare înălţime.

Lamborghiniul condus de Knight se afla acum la vreo 200 de metri în spatele maşinii de curse a lui Schofield şi în spatele elicopterului Mi-34 care zbura deasupra lui.

Knight observă că Schofield rula cu viteză de-a lungul unei porţiuni drepte de drum, care se termina cu un tunel care permitea accesul către un debarcader enorm.

— Schofield! strigă Knight în staţia sa. Să nu tragi cu arma în spate! Sunt eu în Lamborghini!

— Lamborghini. Oare de ce nu mă miră? se auzi vocea lui Schofield. Drăguţ din partea ta că ni te-ai alăturat. Poţi face ceva cu elicopterul ăsta blestemat?

Knight analiză situaţia. Văzu în faţă maşina de curse condusă de Schofield apropiindu-se cu repeziciune de tunel, văzu elicopterul Mi-34 care zbura în urma acesteia şi pe lunetistul rus

care se legăna atârnat de elicopter lovindu-se de caldarâm chiar în faţa lui.

„Elicopter – lunetist – tunel”, gândi el.

Avea nevoie doar de un vehicul de rezervă. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi zări grilajul de la radiatorul primului camion care venea în urma lui. Era un camion Mack, care avea o capotă cu botul lung.

„Mulţumesc.”

— Rezistă, Schofield! Mă ocup eu de ticălosul ăsta!

Apăsă pe acceleraţie şi ajunse cu Lamborghini sub elicopter, afară din raza vizuală a acestuia. Apoi, cu o bufnitură groaznică, *intră* cu maşina în trupul neînsufleţit al lunetistului, astfel încât acesta sări pe capotă şi apoi căzu prin acoperişul deschis al maşinii sale. Knight scoase o pereche de cătuşe, unealta cea mai valoroasă a vânătorului de recompense, şi prinse cu ele frânghia de siguranţă a lunetistului de volanul Lamborghiniului.

Chiar în acel moment, camionul Mack îl ajunse din urmă şi îl lovi din spate. Însă Knight era pregătit pentru impact şi, în clipa în care cele două vehicule se izbiră unul de celălalt, el acţionă. Se întinse peste partea plată a maşinii şi trase cu pistolul în parbrizul camionului. Îl ucise pe şofer şi sări de pe portbagajul Lamborghiniului pe capota camionului!

În câteva secunde, trecu prin parbrizul spart şi se aşeză pe locul şoferului, la volanul marelui camion. Avea un loc în primul rând ca să urmărească evenimentele care urmau să se întâmple.

Maşina de curse condusă de Schofield ţâşni prin tunelul de la poalele dealului. Elicopterul, care era nevoit să treacă pe deasupra tunelului ca să îl întâlnească pe Schofield pe partea cealaltă, se ridică sau, mai degrabă, încercă să se ridice.

Însă elicopterul uşor *nu putu* să se ridice din cauza greutăţii Lamborghiniului care era agăţat de el. Pilotul rus îşi dădu seama de situaţie prea târziu. Lamborghini, acum fără şofer, pătrunse cu viteză prin arcada tunelului în timp ce elicopterul o luă *pe deasupra* acestuia. Spre groaza pilotului, frânghia verticală care lega cele două vehicule se încordă şi se îndoi când lovi arcada.

Elicopterul mercenarilor Skorpions şi maşina Lamborghini se apropiară ca lamele foarfecelor.

Lamborghini fu ridicat complet de la sol, sări în sus şi se izbi

de tavanul tunelului, mototolindu-se într-o clipită şi provocând o ploaie de cărămizi. Elicopterul Mi-34 fu tras *în jos* de frânghie, se izbi de bolovanii care se aflau deasupra tunelului şi sări în aer într-o explozie de flăcări şi pietriş.

Knight, aflat la volanul camionului Mack, intră în tunel, trecând în viteză pe lângă rămăşiţele Lamborghiniului care fuseseră cuprinse de flăcări.

7

Schofield ţâşni afară din tunel şi începu să urce dealul. Viră într-o curbă şi văzu drumul şerpuitor care o lua în sus. Un drum înclinat, prevăzut cu multe curbe periculoase. La capătul drumului se vedeau celelalte două Peugeoturi galbene care o luaseră pe drumul care ducea în sus.

O luaseră înainte, pe drumul mai scurt, apoi se întorseseră, astfel încât acum *coborau* în viteză panta cu intenţia de a se izbi frontal de maşina în care se aflau Schofield şi Gant.

Subaru WRX urca dealul, cu două vehicule în urma sa: camionul Mack, cu botul lung, condus de Knight şi un al doilea camion, cu botul scurt, marca Kenworth.

Când maşina de curse albastră ieşi dintr-o curbă, fu întâmpinată de o altă privelişte neaşteptată. Era *un avion de luptă* cu reacţie care plana tocmai la ieşirea din curbă, cu botul îndreptat ameninţător în jos şi cu un arsenal de rachete atârnând sub aripi.

Schofield recunoscu imediat modelul. Era un Dassault Mirage 2000N-II, echivalentul francez al unui Harrier cu decolare verticală. Derivat al obişnuitului Mirage 2000N, acest tip de avion de luptă avea capacitatea de a zbura la punct fix şi putea fi găsit doar pe cele mai noi şi mai mari portavioane franceze. Semăna foarte mult cu un Harrier, îndesat şi cocoşat, prevăzut cu tuburi semicirculare de admisie a aerului, montate de o parte şi de cealaltă a carlingii cu două locuri.

Mitralierele avionului deschiseră focul şi o furtună de gloanţe trasoare, asemănătoare laserului, ciuruiră pereţii de stâncă ce se înălţau deasupra maşinii de curse.

Schofield apăsă pedala de acceleraţie până la podea, trecând în viteză pe lângă avionul care plana în timp ce acesta se răsuci cu greutate în aer, neîncetând focul. Maşina de curse intră într-o curbă tocmai în clipa în care câteva proiectile îi loviră bara de

protecţie din spate.

— Haide, ţine de volan! Repede! îi zise Schofield lui Gant.

Ea se strecură pe locul şoferului în timp ce el căută în buzunarul vestei sale militare şi scoase nişte gloanţe. Erau gloanţele cu bandă portocalie pe care i le dăduse Knight. Gloanţe cu gaz.

— Pentru oameni, nu. Pentru avioane de luptă, da, zise el în timp ce încărca gloanţele portocalii în magazia pistolului Desert Eagle.

Termină de încărcat arma tocmai în momentul în care un al doilea avion de luptă Mirage se lăsă în jos, deasupra drumului, chiar în faţa maşinii de curse. Avionul deschise focul.

Însă acum Schofield era pregătit. Ieşi pe geamul pasagerului şi se aşeză pe marginea acestuia, îndreptându-şi arma către avionul din faţă. Avionul Mirage sfâşia drumul din faţa maşinii de curse. Schofield începu să tragă în mod repetat înspre avionul care plana – *poc! poc! poc! poc! poc!* –, nimerind ambele tuburi de admisie a aerului. În acelaşi timp, câteva gloanţe-trasoare loviră parbrizul maşinii de curse.

Gloanţele cu gaz trimise de Schofield îşi făcură treaba.

Când primele gloanţe loviră ventilatoarele tuburilor de aer, gazul din interiorul lor explodă, rupând în bucăţi lamele ventilatoarelor, deformându-le, făcându-le să se blocheze. Avionul pierdu din viteză. Următoarele gloanţe trase de Schofield loviră din plin motoarele avionului şi explodară *în interiorul* compartimentelor unde se aflau injectoarele de combustibil uşor inflamabil.

Fusese nevoie doar de două gloanţe mici pentru a distruge un avion de luptă în valoare de 600 de milioane de dolari.

După ce motoarele se opriră, avionul începu să se învârtă cu repeziciune în aer, trăgând haotic cu proiectile şi, deodată, *bum!* – avionul de luptă francez explodă în mii de bucăţi, lansând o ploaie de foc lichid, înainte să se prăbuşească într-o grămadă fumegândă de metal la doar 50 de metri în faţa maşinii Subaru WRX care îşi continua drumul.

Când Schofield se lăsă din nou în scaunul pasagerului, o văzu pe Gant sprijinită de portieră. Sângele se prelingea dintr-o rană uriaşă din umărul stâng. În scaunul şoferului, în dreptul

umărului, se afla o gaură de câţiva centimetri. Fusese lovită de unul dintre gloanţele trasoare lansate de avion.

— Ah, nu… făcu Schofield, cu respiraţia întretăiată.

Se lăsă peste scaun şi apăsă pe frână. Maşina se opri brusc, cu un scârţâit de roţi, la mică distanţă de locul unde se prăbuşise avionul.

— Fox! strigă Schofield. Libby!

Ea îşi deschise uşor ochii.

— Au, doare… gemu ea.

— Haide!

Schofield deschise uşa cu piciorul şi o scoase din maşină – ridicând-o în braţe –, apoi vorbi în staţie:

— Knight! Unde eşti?

— Sunt în primul camion. Mai este unul pe urmele mele. Tu unde… stai, te văd acum!

— Fox este rănită. Avem nevoie de o maşină.

— Când opresc, să intraţi repede în maşină. Camionul celălalt e chiar în spatele meu.

Schofield văzu camionul cu botul lung în care se afla Knight coborând panta cu viteză. Camionul se opri brusc, cu un scârţâit de roţi, chiar lângă Subaru WRX. Knight deschise repede portiera, iar Schofield urcă în camion, ţinând-o pe Gant în braţe. Knight băgă schimbătorul de viteze în marşarier şi apăsă pe pedala de acceleraţie chiar în momentul în care celălalt camion îşi făcu apariţia de după curbă, înaintând cu viteză mare şi cu motorul turat. Camionul Mack trecu, zdruncinându-se şi legănându-se, peste resturile avionului Mirage care se aflau pe caldarâm şi prinse viteză. Cel de-al doilea camion trecu prin resturile avionului înainte să se izbească de partea din spate a primului camion care se afla în viteză.

În momentul impactului, Knight, Schofield şi Gant fură aruncaţi în faţă. Knight şi Schofield se întoarseră unul către celălalt şi spuseră în acelaşi timp:

— Două maşini de curse se îndreaptă înspre noi din faţă!

Apoi tăcură. Imagine în oglindă.

— Ce-a păţit? întrebă Knight.

— A fost împuşcată de avionul de luptă, răspunse Schofield.

— Ah…

Cele două camioane începură să urce dealul, scoţând fum negru pe ţevile de eşapament. Dintr-odată, în raza lor vizuală îşi făcură apariţia cele două maşini galbene de curse, care tocmai ieşeau dintr-o curbă largă aflată *chiar în faţa* camionului în care erau Knight şi Schofield. Acestea ţâşniră pe pantă *în jos,* cu soldaţi ieşiţi prin geamul din partea pasagerului, ţinând în mâini pistoale-mitralieră AK-47. Parc-ar fi tras cu nişte sarbacane.

Camionul uriaş trecu prin Peugeotul din partea stângă, împrăştiindu-l în mii de bucăţi, în timp ce cea de-a doua maşină de curse încetini şi se dădu la o parte din calea lui, ştergând cu partea laterală peretele de stâncă a drumului înainte să se oprească brusc. Cele două camioane trecură huruind pe lângă ea.

Camionul Mack ajunse în vârful dealului şi o luă pe porţiunea dreaptă a drumului, care pornea de la bifurcaţie.

Al doilea camion se afla în spatele lui, urmat îndeaproape de Peugeot. Reluându-şi urmărirea, maşina de curse intră pe şoseaua principală cu o secundă înainte ca întreaga bifurcaţie să fie învăluită într-un nor de praf. Şoseaua fusese lovită de un obuz lansat de distrugătorul francez omniprezent.

Cele două camioane intrară într-o curbă, având oceanul în partea stângă, când, deodată, în faţa lor apăru intrarea într-un tunel săpat în stâncă. Acest tunel urma o curbă lungă la dreapta, care înconjura faţada de stâncă. Era mai lung decât tunelurile anterioare.

Camionul Mack intră în tunel cu o viteză de 140 de kilometri pe oră. În urma lui, Peugeotul ajunse paralel cu cel de-al doilea camion, iar puşcaşul din maşina de curse declanşă o ploaie de gloanţe în anvelopele din spate ale primului camion.

Acestea explodară şi începură să se lovească de caldarâm. Partea din spate a camionului începu să derapeze incontrolabil. În acel moment, camionul Kenworth acţionă, ţâşnind cu viteză în faţă.

— Vin paralel cu noi! strigă Schofield.

În spaţiul îngust al tunelului, camionul cu botul scurt ajunse, prin partea dreaptă, paralel cu primul camion.

— Mă ocup eu de el, zise Knight. Ţine volanul!

Zicând acestea, Knight sări din scaunul şoferului şi intră în

cuşeta camionului, trăgând de două ori în lunetă. Aceasta dădea înspre partea de legătură cu remorca. În câteva secunde se făcu nevăzut prin geam, ieşind afară. Cele două camioane înaintau paralel prin tunelul sinuos, trecând în viteză pe lângă coloanele printre care se vedea oceanul.

În timp ce conducea, Schofield aruncă o privire spre Gant care şedea lângă el. De data aceasta fusese rănită grav.

Se auzi un zgomot puternic care venea de undeva din aer, de foarte aproape. Schofield se întoarse şi văzu cel de-al doilea avion Mirage trecând pe lângă coloanele din partea stângă, luând-o înaintea cursei.

„Nu e de bine”, gândi el.

Apoi cel de-al doilea camion ajunse paralel cu primul. Schofield văzu doi mercenari ExSol în interiorul cabinei şi, pe măsură ce acesta ajungea la acelaşi nivel cu camionul în care se afla el, văzu cum puşcaşul trecu repede peste şofer şi deschise larg portiera dinspre camionul Mack.

Avea de gând să treacă în camionul lor. Schofield îşi scoase pistolul Desert Eagle şi când să tragă… *clic.*

Nu mai avea muniţie.

— La naiba!

Mercenarul sări peste spaţiul liber dintre cele două camioane care rulau cu viteză, aterizând pe pragul de lângă portiera din dreapta a camionului Mack. Îşi ridică arma, îndreptând-o înspre geam. Nu avea cum să rateze ţinta. În acelaşi timp, Schofield îşi scoase din teacă lansatorul cu cârlig magnetic şi îl îndreptă înspre inamic. Apoi trase. Lansatorul nu se declanşă. Scoase doar un şuierat slab. Nu mai avea gaz pentru propulsie.

— Fir-ar să fie! strigă Schofield. Asta nu mi s-a mai întâmplat!

Nu mai aveau nicio cale de scăpare: el şi Gant erau ţinte sigure.

Mercenarul realiză acest lucru şi, cu o privire răutăcioasă, apăsă cu degetul pe trăgaci. Tocmai în acel moment fu strivit ca o plăcintă. Cel de-al doilea camion, în care se aflase el, se izbi cu putere de camionul Mack, lovindu-l atât de tare încât ambele camioane se ridicară o clipă de pe caldarâm!

Trupul nefericitului mercenar explodă pur şi simplu, transformându-se într-o cascadă roşie. Ochii îi ieşiră din orbite,

apoi dispăru din raza vizuală a lui Schofield şi căzu sub cele două camioane care îşi continuau drumul cu viteză.

În acel moment Schofield văzu cine era noul şofer al camionului Kenworth – era Aloysius Knight.

Când mercenarul ExSol sărise de pe un camion pe altul, o altă siluetă sărise *pe partea din spate* a camionului Kenworth.

Era Knight.

Acum cele două camioane rulau cu viteză prin tunelul lung şi sinuos, urmate doar de Peugeotul galben. Însă, deoarece roţile din spate ale camionului în care se afla Schofield erau sparte, acesta era greu de controlat. Derapa întruna, încercând să îşi recapete direcţia.

Schofield îşi porni staţia:

— Knight! Nu mai pot ţine sub control camionul ăsta! Trebuie să trecem la tine!

— În regulă, vin mai aproape. Întâi doamnele.

Knight trase camionul mai aproape, frecându-l de partea laterală a camionului Mack. Schofield fixă repede direcţia volanului cu centura lui de siguranţă, apoi se întinse peste locul pasagerului, deschizând uşa cu piciorul şi încercă să o ajute pe Gant să se mişte.

Între timp Knight deschise portiera din partea lui şi îşi întinse mâna liberă.

Brusc se auziră împuşcături. Gloanţele muşcau din caroseriile ambelor camioane. Erau împuşcături haotice care veneau dinspre Peugeotul care îi urmărea. Schofield reuşi să o împingă pe Gant înspre Knight. Acesta o trase peste spaţiul liber dintre cele două camioane şi o aşeză uşor pe locul pasagerului.

Ştiind-o pe Gant în siguranţă, Schofield dădu să treacă şi el când, dintr-odată, o rafală de gloanţe trasoare se declanşă orizontal în faţa lui, formând o barieră letală, împiedicându-l să treacă în camionul în care se aflau Knight şi Gant.

Schofield se răsuci şi se uită în faţă. Descoperi sursa acestui nou val de împuşcături. Văzu capătul tunelului curbat, drumul dincolo de acesta, care o lua înspre dreapta, şi cel de-al doilea avion Mirage 2000N-II, care se ridica ameninţător în aer deasupra curbei, trăgând cu mitraliera cu şase ţevi.

Şi apoi, spre groaza lui Schofield, mulţimea de gloanţe şuierătoare se îndreptă înspre camionul în care se afla el. Ca o ploaie torenţială, gloanţele trasoare loviră grilajul de metal al camionului, lăsând milioane de găuri în urma lor.

Motorul camionului luă foc, iar lichidul hidraulic începu să ţâşnească în toate direcţiile. Dintr-odată, Schofield nu mai putu vedea nimic prin parbriz. Apăsă pe frână – niciun rezultat; nu mai funcţiona. Încercă să controleze volanul – de-abia dacă se mai învârtea.

Schofield îi spuse pilotului avionului:

— Dacă pic eu, te trag după mine.

Cele două camioane înaintau paralel prin tunel. Împuşcăturile nu conteneau.

Camioanele ajunseră la capătul tunelului, însă acum erau separate. Aloysius Knight n-avu de ales şi viră la dreapta, în timp ce camionul condus de Schofield, cu capota în flăcări şi cu roţile din spate sparte, n-avu de ales şi o luă drept înainte, fără să mai apuce să ia curba.

Schofield ştia ce urma să se întâmple. Ştia că nu avea ce face.

— Dumnezeule… zise el cu respiraţia întretăiată.

O secundă mai târziu, camionul condus de Schofield ratã complet curba, *trecând* prin parapetul de siguranţă, şi ţâşni în aer, îndreptându-se ţintă înspre avionul de luptă Mirage care plana în apropiere.

8

Camionul Mack descrise un cerc amplu pe cer, cu botul în sus şi cu roţile învârtindu-se, lăsând în urma sa o dâră de fum negru care ieşea de sub capota care ardea. Însă traiectoria sa se opri brusc când se ciocni cu o viteză inimaginabilă de avionul de luptă Mirage, care plana pe deasupra stâncilor.

Camionul şi avionul se ciocniră cu atâta forţă încât avionul fu dat peste cap în aer din cauza impactului puternic.

Deja în flăcări, camionul explodă în momentul în care capota se izbi de botul avionului de luptă francez. Cât despre Mirage, acesta se clătină, se legănă şi apoi *explodă* în miliarde de mingi de foc orbitoare.

Se prăbuşi de la o înălţime de 120 de metri de-a lungul versantului de stâncă împreună cu ceea ce mai rămăsese din camion şi căzu în valurile oceanului cu o singură împroşcare uriaşă de apă.

Şi în mijlocul acestui amestec de fiare se afla Shane M. Schofield, fără frânghie şi fără lansatorul cu cârlig magnetic.

9

Knight şi Gant văzură toată întâmplarea din camionul în care se aflau, în timp ce înaintau cu viteză de-a lungul şoselei şerpuitoare, mărginite de stânci. Văzură cum camionul în care se afla Schofield ţâşnise prin parapetul de siguranţă, cum se ciocnise de avion, după care se auzise acea explozie înfiorătoare şi apoi se prăbuşise în ocean.

Nimeni nu ar fi supravieţuit unui astfel de impact.

În ciuda rănilor, Gant făcu ochii mari de groază.

— Vai, Dumnezeule, nu! Shane… zise ea în şoaptă.

— Nemernicul! zise Knight cu răsuflarea întretăiată.

O mulţime de gânduri îi trecură prin minte: Schofield era mort – un om care i-ar fi adus milioane lui Knight *dacă* ar fi reuşit să îl ţină în viaţă. Ce să facă acum cu această femeie rănită care nu avea nicio valoare pentru el?

„Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să scapi cu viaţă de aici”, auzi o voce interioară.

Apoi brusc – *zuuum!* – singura maşină de curse Peugeot rămasă nevătămată trecu în viteză pe lângă camion, continuându-şi drumul mai departe. Luat prin surprindere, Knight privi în faţă şi văzu şoseaua întinzându-se dinaintea lui. La orizont apăru o privelişte ciudată, dar impresionantă: la următoarea curbă, o structură mică asemenea unui castel se arcuia peste drum. Construită din piatră şi având meterezele zimţate, această structură era o poartă de intrare înaltă cât două etaje, care trebuie să fi fost la fel de veche ca şi Forteresse de Valois. Părea a marca limita până unde se întindea suprafaţa aflată în stăpânirea fortăreţei.

Pe latura îndepărtată a acestei porţi se afla un pod mobil compact care forma o deschidere de vreo 6 metri în şosea. Se putea trece peste această deschidere doar dacă podul era coborât şi, în acel moment, era coborât.

Peugeotul ajunse la poartă, iar unul dintre pasageri ieşi din

maşină şi fugi înăuntru şi, dintr-odată, chiar sub privirea lui Knight, podul începu să se ridice încet.

— Nu… zise el cu voce tare. Nu!

Apăsă până la podea pedala de acceleraţie.

Camionul Kenworth înainta huruind către poarta de intrare medievală, prinzând viteză. Lanţurile de fier ridicau încet podul mobil.

Era o situaţie limită.

Camionul cel mare înainta cu viteză.

Podul mobil se ridica încet: *treizeci de centimetri, şaizeci de centimetri, un metru…*

Mercenarii din Peugeot deschiseră focul în timp ce camionul parcurgea în viteză ultimii 15 metri.

Knight se aplecă. Parbrizul camionului fu făcut ţăndări.

Podul mobil continua să se ridice. Camionul intră huruind pe sub bolta porţii, trecu în viteză pe lângă maşina în care se aflau soldaţii ExSol şi urcă în viteză rampa podului, cu 160 de kilometri pe oră, înainte să se desprindă de marginea rampei. Zbură în aer, înălţându-se deasupra acelui gol enorm care se deschidea dedesubt.

Camionul uriaş ateriză pe pământ, izbindu-se de caldarâm şi sărind de două-trei ori, înainte ca Knight să reuşească să îl stăpânească din nou.

— Pfui! răsuflă el uşurat. Era cât pe ce să…

BUM!

Drumul din faţa lui erupse într-un nor de praf în formă de ciupercă. Era un obuz lansat de distrugător. Knight apăsă pe frână, iar camionul derapă brusc, oprindu-se la doar câţiva centimetri de o nouă groapă creată în şosea.

Knight oftă.

Întreaga şosea din faţa lui dispăruse pur şi simplu. Întreaga lăţime a drumului se evaporase, iar prăpastia avea o lungime de cel puţin 9 metri.

El şi Gant erau prinşi în capcană lângă versantul vertical de stâncă. În faţa şi în spatele lor, şoseaua era plină de goluri.

Şi, chiar în acea clipă, ca la un semnal, elicopterul corporaţiei Axon, care până atunci urmărise întreaga scenă de la o înălţime

sigură, deasupra drumului, se lăsă în jos lângă ei. Pilotul vorbea în microfonul căştii sale.

— Drace! zise Knight.

AL CINCILEA ATAC

ANGLIA-FRANŢA-SUA
26 OCTOMBRIE, ORA 14.00 (ANGLIA)
(ORA 09.00 E.S.T. NEW YORK, SUA)

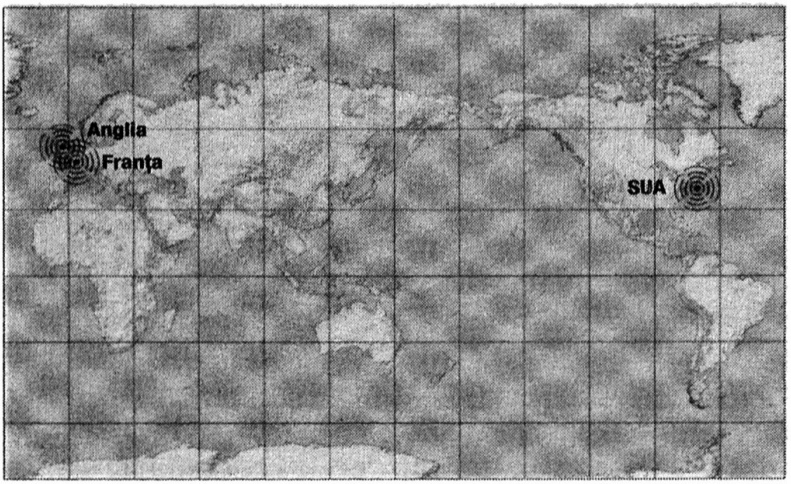

„Trebuie să fim mereu atenţi la influenţa, şi aşa exagerată, a complexului militar-industrial.”

Preşedintele Dwight D. Eisenhower,
Discursul de adio către naţiune, ianuarie 1961

1

AMBASADA STATELOR UNITE, LONDRA, ANGLIA
ORA 14.00 ORA LOCALĂ
(ORA 09.00 E.S.T. SUA)

— În opinia lor, lupta împotriva terorismului se desfăşoară destul de greoi. Chiar dacă membrii Comisiei Majestic-12 nu au plănuit atacurile din 11 septembrie, în mod sigur profită din plin de ele…

Omul care vorbea pe ecranul televizorului era Benjamin Y. Rosenthal, agentul Mossad care fusese omorât pe acoperişul turnului zgârie-nori cu o oră în urmă.

Book II se uita cu atenţie la televizor. În spatele lui se afla un tip de la Departamentul de Stat, Scott Moseley.

Pe masa din faţa lor erau împrăştiate documente – sute de documente. Cuprindeau tot ce ştia Benjamin Rosenthal despre Majestic-12 şi despre această vânătoare internaţională de recompense.

Book privi din nou grămada de documente:

Fotografii care înfăţişau oameni care soseau cu limuzinele la summituri economice.

Transcrierile convorbirilor telefonice ascultate în secret.

Dosare furate de la Departamentul Apărării al Statelor Unite.

Printre ele se aflau două documente luate de la agenţia centrală de spionaj franceză – faimoasa DGSE[26]. Unul dintre documente era un dosar DGSE despre câţiva oameni de afaceri de elită ai lumii, care fuseseră invitaţi la un dineu particular alături de Preşedintele Franţei cu şase luni în urmă.

Cel de-al doilea document cuprindea informaţii cu mult mai incendiare. În el era descrisă capturarea recentă de către DGSE

[26] DGSE – Direction Générale de la Sécurité Extérieure (Direcţia Generală pentru Securitate Externă) (n.tr.)

a 24 de membri ai organizaţiei teroriste Global Jihad, care plănuiseră să intre cu un avion-cisternă în Turnul Eiffel. La fel ca şi Al-Qaeda, Global Jihad era o grupare teroristă mondială, alcătuită din islamici fanatici care voiau să aducă noţiunea de război sfânt la un alt nivel mondial.

Acest document era cu atât mai interesant cu cât unul dintre conducătorii acestei grupări, Shoab Riis, se afla printre cei capturaţi. În mod normal, capturarea unui terorist atât de important ar fi fost făcută publică. Însă francezii păstraseră secretă arestarea lui Riis.

Rosenthal adăugase un comentariu pe margine: ***„Toţi au fost duşi la sediul DGSE din Brest. Fără proces. Fără înştiinţarea presei. Niciunul dintre cei 24 de membri nu a mai fost văzut de-atunci. Posibile legături cu proiectele Kormoran/Cameleon. Colaborează oare Franţa cu M-12? Verificări suplimentare”.***

Însă cea mai evidentă dovadă dintre toate era cea care apărea pe casetele video ale Mossadului, care conţineau interogatoriul lui Rosenthal.

Cu alte cuvinte, Rosenthal se aflase pe un teren minat.

În primul rând, el cunoştea numele membrilor care alcătuiau Majestic-12:

Preşedintele: Randolph Loch, om de afaceri în industria militară, 70 de ani, preşedintele companiei Loch-Mann Industries, contractor al armatei. Această companie fabrica piese de schimb pentru aparate de zbor militare, cum erau elicopterele de tip Huey şi Black Hawk. Adunase o avere considerabilă de pe urma Războiului din Vietnam şi a operaţiunii Desert Storm[27].

Vicepreşedintele: Cornelius Kopassus, legendarul magnat grec din transporturile maritime.

Arthur Quandt, patriarhul familiei Quandt care deţinea un imperiu în industria oţelului.

Warren Shusett, cel mai de succes investitor din lume.

J.D. Cairnton, preşedintele giganticei Companii Farmaceutice Astronox.

Jonathan Killian, Preşedinte şi Director General Executiv al

[27] Desert Storm – Furtună în deşert (n. red.)

Axon Corp., marele conglomerat care construia rachete şi nave de război.

Şi lista continua.

Exceptând absenţa de pe listă a unor oameni înstăriţi din domeniul comercial – cum erau familia Walton din America, familia Albrecht din Germania şi familia Mattencourt din Franţa – aceasta putea fi uşor confundată cu un top al celor mai bogaţi oameni din lume.

Din descoperirile făcute de maiorul Benjamin Rosenthal, averile acestor oameni puteau creşte considerabil datorită unui singur lucru.

Rosenthal apăru din nou pe ecranul televizorului:

— Averile lor au la bază acţiunea militară. Războiul. Cel de-al Doilea Război Mondial a stat la baza construirii de către familia Quandt a unui imperiu în industria oţelului. În anii ’60, Randolph Loch a fost unul dintre cei mai înflăcăraţi militanţi pentru ca Statele Unite să intre în război cu Vietnamul. Războiul înseamnă consum de petrol. Războiul înseamnă consum de oţel. Războiul necesită construirea a mii de nave, elicoptere, arme, bombe şi truse medicale noi. În lumea marilor afaceri, un război mondial reprezintă cea mai rentabilă afacere dintre toate.

Apoi o altă declaraţie:

— Să luăm de exemplu „războiul împotriva terorismului”. Statele Unite au lansat peste patru mii de bombe deasupra munţilor din Afganistan, şi care a fost rezultatul? Nu au distrus poduri, drumuri comerciale sau baze militare. Însă, în momentul în care se folosesc patru mii de bombe, alte patru mii de bombe noi trebuie să le ia locul. Iar acest lucru înseamnă achiziţionarea lor. Şi ce a urmat după Afganistan? Surpriză, surpriză: s-a născocit o altă luptă, de data asta în Irak.

Un alt fragment:

— Să nu subestimaţi influenţa pe care aceşti oameni o exercită. Ei sunt cei care desemnează Preşedinţii de state, tot ei sunt cei care îi destituie din funcţie. Începând cu acuzaţia adusă lui Bill Clinton şi până la accederea în funcţia de Preşedinte al Rusiei a unui fost agent KGB pe care-l cheamă Vladimir Putin, Comisia Majestic-12 a avut întotdeauna un cuvânt de spus în legătură cu cine ocupă funcţii de conducere şi pentru cât timp.

Chiar dacă nu finanţează campania electorală a unui viitor Preşedinte, această Comisie are capacitatea de a-l destitui din funcţie în orice moment.

Până în prezent, Majestic-12 a creat legături strânse cu cei mai de vază reprezentanţi ai celor mai importante servicii secrete din lume. Directorul CIA: fost asociat al lui Randolph Loch. Preşedintele MI-6: cumnatul lui Cornelius Kopassus. Individul acela, Killian, l-a vizitat în mod regulat pe Directorul DGSE în casa lui din Paris.

În fond şi la urma urmei – zicea agentul Mossad zâmbind –, cine să deţină mai multe informaţii despre conducătorii unei ţări dacă nu serviciile secrete ale ţării respective?

Rosenthal luă o mină serioasă:

— Cu toate acestea, războiul cel mai îndrăgit de M-12, cel care le-a adus membrilor săi mai multă bogăţie decât şi-ar fi putut ei imagina vreodată, a fost războiul care de fapt nici măcar nu a fost purtat: Războiul Rece americano-sovietic.

Operaţiunile Desert Storm, Bosnia, Somalia, Afganistan, Iraqi Freedom[28] pălesc în comparaţie cu Războiul Rece care reprezintă o mină de aur. Cu toate că relaţiile americano-sovietice au rămas distante, având un caracter indirect, în Coreea şi în Vietnam au izbucnit conflicte, iar membrii Majestic-12 au strâns averi fabuloase.

Dar, în 1991, s-a întâmplat imposibilul: Uniunea Sovietică s-a prăbuşit şi totul a luat sfârşit. Zidul Berlinului a căzut, iar consumerismul american a invadat globul aşa cum năvăleşte apa când se rupe un dig. Iar cei mai mari câştigători ai globalizării nu au mai fost furnizorii americani de echipamente militare, ci comercianţii americani de bunuri: Nike, Coca-Cola, Microsoft. Sau companiile europene cum ar fi BMW şi L'Oréal. Vreau să spun, comercianţii de produse cosmetice!

De atunci, membrii Majestic-12 au căutat, fără nicio umbră de îndoială, o altă sursă care să le confere din nou gloria anterioară…

În acel moment, cu o mişcare largă a braţului, Rosenthal scoase un alt document dintr-un dosar şi îl ţinu în faţa camerei de luat vederi.

[28] Iraqi Freedom – Eliberarea Irakului (n. red.)

— ... Un nou Război Rece.

2

Book II ţinea în mână exact acel document.

Apăsă butonul de „Pauză” al telecomenzii, iar imaginea lui Rosenthal îngheţă pe ecran.

Book aruncă o privire pe document. Acesta conţinea următoarele:

Sursă/Sistem livrare/W-H/Origine/Ţintă/Oră
Talbot/Shahab-5/TN76/35702,90-5001,00/00001,65-5239,10/11.45
Talbot/Shahab-5/TN76/35702.90-5001.00/00420.02-4900.25/11.45
Talbot/Shahab-5/TN76/35702.90-5001.00/01312.15-5358.75/11.45
Ambrose/Shahab-5/ TN76/28743.05-4104.55/28743.98-4104.64/12.00
Ambrose/Shahab-5/ TN76/28743.05-4104.55/28231.05-3835.70/12.00
Jewel/Taep’o-Dong-2/ N-8/23222.62-3745.75/23222.70-3745.80/12.15
Jewel/Taep’o-Dong-2/ N-8/23222.62-3745.75/24230.50-3533.02/12.15
Jewel/Taep’o-Dong-2/ N-8/23222.62-3745.75/23157.05-4930.52/12.15
Hopewell/Taep’o-Dong-2/N-8/11900.00-2327.00/11622.50-4000.00/12.30
Hopewell/Taep’o-Dong-2/N-8/11900.00-2327.00/11445.80-2243.25/12.30
Whale/Shahab-5/TN76/07040.45-2327.00/07725.05-2958.65/12.45
Whale/Shahab-5/TN76/07040.45-2327.00/07332.60-3230.55/12.45

Numele şi numerele se desfăşurau sub privirile lui Book. La început, nu înţelese nimic. Apoi, încetul cu încetul, anumite părţi începură să aibă înţeles. Recunoscu două nume care se repetau cel mai des: Shahab-5 şi Taep’o-Dong-2. Acestea erau rachete. Rachete balistice intercontinentale cu rază lungă de acţiune.

Racheta Shahab-5 era construită de Iran, iar Taep'o-Dong-2, de Coreea de Nord. Dacă organizaţii teroriste internaţionale precum Al-Qaeda şi Global Jihad ar fi dorit să pună mâna pe rachete capabile să declanşeze dezastre nucleare în Occident, atunci ar fi ales aceste două tipuri de rachete.

Fiecare rachetă avea încărcătură nucleară, după cum arătau şi însemnările: TN 76 şi N-8. TN 76 era un focos nuclear de fabricaţie franceză, iar N-8 era de fabricaţie nord-coreeană.

Însă această listă nu aparţinea nici uneia dintre organizaţiile teroriste. Aparţinea Comisiei Majestic-12.

Atunci îl fulgeră un gând: „Oare Majestic-12 juca rolul unei organizaţii teroriste?"

Se întoarse repede şi porni din nou caseta video în care apărea Rosenthal. Agentul israelian începu din nou să vorbească:

— Acest nou Război Rece este un război de lungă durată. Războiul împotriva terorismului. Un război de 50 de ani. Majestic-12 foloseşte două proiecte americane pentru a-şi pune planul în execuţie: unul se numeşte Kormoran, iar celălalt Cameleon. Primul proiect cuprinde vase militare de lansare a rachetelor, deghizate în cargouri sau petroliere uriaşe. Acestea sunt construite de compania Kopassus Shipping Group, în timp ce sistemele de lansare a rachetelor sunt montate în fabricile Axon din Norfolk, Virginia şi Guam. Aceste nave militare, având înfăţişarea obişnuită a unui cargou sau petrolier, pot acosta în orice port din lume, fără a ridica suspiciuni. Iată proiectul Kormoran.

Proiectul Cameleon însă este cu mult mai cumplit. Cred că este cel mai cumplit program născocit de Statele Unite. Are ca element central chiar rachetele. Vedeţi dumneavoastră, rachetele menţionate în document nu sunt rachete Shahab şi Taep'o-Dong pure. Sunt, mai degrabă, clone ale acestora construite de americani. Ceea ce trebuie să ştiţi este faptul că fiecare tip important de rachetă are anumite semne particulare: semnalul de zbor, urmele de vapori lăsate în urmă, chiar şi explozia care urmează impactului. Proiectul Cameleon se ocupă de exploatarea acestor diferenţe. Este un proiect secret în cadrul căruia Statele Unite construiesc rachete balistice

intercontinentale care sunt o replică a rachetelor balistice construite de alte ţări.

Rachete-clonă.

Însă Cameleon nu se rezumă doar la rachetele iraniene sau la cele nord-coreene. Alte rachete clonate au fost şi următoarele: Agni-II indiană, Ghauri-II pakistaneză, Sky Horse[29] taiwaneză, Trident-II D-5 britanică, M-5 franceză, Jericho 2B israeliană şi, bineînţeles, racheta SS-18 rusească.

Aceste rachete sunt destinate a declanşa un război, lăsând impresia că altcineva a tras primul foc de armă. Dacă vreodată Statele Unite au nevoie de o scuză ca să înceapă un război, lansează pur şi simplu o rachetă-clonă a unei ţări care să fie ţapul ispăşitor.

Rachetele-clonă din proiectul Cameleon sunt fabricate de Axon Corporation, iar cargourile din proiectul Kormoran sunt construite de compania Kopassus Shipping. Aceasta este cheia. Ambele proiecte au fost contractate de companii deţinute de membri ai M-12.

Pe data de 26 octombrie, la ora 11.45, vom avea parte de o ploaie de rachete nucleare. O ploaie cum nu s-a mai văzut până acum. Coordonată. Precisă. Rachete care vor cădea la un interval de 15 minute, pentru a da răgaz presei internaţionale să reacţioneze. Se anunţă explozia unei rachete, apoi a următoarei şi tot aşa – oraşele importante ale lumii vor fi atacate: Londra, New York, Paris, Berlin. Haosul se va instala în întreaga lume. Lumea va fi aruncată în haos, oamenii se vor întreba ce oraş important urmează să fie lovit.

Şi când totul va lua sfârşit, vor începe cercetările şi se va descoperi, luând în considerare semnele distinctive, că rachetele au fost de provenienţă iraniană sau nord-coreeană.

Arme teroriste.

Întreaga lume este înspăimântată. Apoi, în mod firesc, groaza se transformă în furie. Durata războiului împotriva terorismului trebuie extinsă. Se duc lupte deja de doi ani. Acum vor continua timp de cincizeci de ani. Un nou Război Rece va începe, iar complexul militar-industrial se mobilizează mai repede ca

[29] Sky Horse – Cal înaripat (n.tr.)

oricând. Iar Majestic-12 câştigă miliarde de dolari.

3

Book simţi că o ia razna.

Supertancuri petroliere deghizate. Rachete-clonă. Şi toate acestea create de guvernul ţării sale. Nu-i venea să creadă. Ştia că Guvernul Statelor Unite era în stare de fapte oribile, dar să întindă capcane altor naţiuni cu ajutorul rachetelor false?

Iar aceste rachete-clonă urmau să fie lansate nu de către Guvernul Statelor Unite, ci de fabricanţii lor, membrii Comisiei Majestic-12, asupra celor mai mari oraşe din lume: New York, Londra, Paris şi Berlin…

New York, Londra, Paris…

În acel moment, Book văzu numerele care apăreau în tabel într-o altă lumină. Acestea reprezentau coordonate.

Coordonate GPS atât ale navelor lansatoare, cât şi ale oraşelor-ţintă. Tot atunci observă şi numele supertancurilor petroliere aparţinând proiectului Kormoran: Ambrose[30], Talbot[31], Jewel[32], Hopewell[33], Whale[34]. Ce glumă drăguţă! Toate fuseseră botezate după corăbiile care formaseră flota Mayflower şi care ajunsese în Lumea Nouă. Membrii Comisiei încercau la rândul lor să creeze o lume nouă.

„Dar ce legătură aveau toate acestea cu Shane Schofield şi cu vânătoarea prin care se cerea moartea lui până azi, la orele 12?” se întrebă.

Apoi îşi aduse aminte de cuvintele lui Rosenthal când se aflaseră pe acoperişul turnului zgârie-nori din Londra, în ploaie: „Totul se rezumă la reflexe. Reflexe extraordinar de rapide. Oamenii de pe listă deţin cele mai bune reflexe din lume. *Ei au trecut testele Cobra* şi doar cineva care a trecut aceste teste poate dezactiva sistemul de securitate al rachetei CincLock-VII.

[30] Ambrose – Ambrozie (n.tr.)
[31] Talbot – Copoi (n.tr.)
[32] Jewel – Bijuterie (n.tr.)
[33] Hopewell – Speranţă (n.tr.)
[34] Whale – Balenă (n.tr.)

Această rachetă este nucleul planului celor din Majestic-12. „CincLock-VII”… gândi Book.

Răsfoi grămada de dosare care se afla în faţa lui, căutând aceste cuvinte. Nu îi luă mult timp să le găsească. Dădu peste un dosar întreg pe care scria „AXON CORP. – SISTEM DE SECURITATE CINCLOCK BREVETAT”.

Conţinea documente care aparţineau Axon Corporation şi Departamentului Apărării al Statelor Unite. Pe coperta primului document scria:

PROIECT: CAMELE0N-042
(VARIANTA: ÎNCORPORAREA INIŢIERII SISTEMULUI DE SECURITATE CINCLOCK-VII)
DEPARTAMENTUL APĂRĂRII AL STATELOR UNITE
NIVEL DE SECURITATE: 009

STRICT SECRET

Contractor: Axon Corporation LLC
Raport: mai 2002

Book răsfoi paginile până ajunse la capitolul „Securitate” şi citi primul paragraf:

„SISTEM DE DEZACTIVARE – CINCLOCK VII
Pentru a păstra nivelul înalt de securitate necesar pentru astfel de arme, rachetele Cameleon au fost echipate cu un sistem de dezactivare CincLock VII, brevetat de compania Axon. Cel mai securizat mecanism antideschidere din lume, CincLock VII utilizează trei etape defensive unice.
Dacă nu se respectă toate cele trei etape în ordinea corectă, sistemul este imposibil de activat (sau de dezactivat).

Cheia acestui sistem o constituie cea de-a doua etapă. Se bazează pe principiile bine stabilite ale unei recunoaşteri a formelor (Haynes & Simpson, MIT, 1994,1997,2001), astfel încât doar o persoană experimentată care cunoaşte modelul secvenţial stabilit poate accesa sistemul la cerere. O persoană care nu cunoaşte sistemul nu are nicio şansă să îl

activeze, cu excepţia persoanelor care deţin reflexe neuromotorii extrem de rapide (op. cit. Oliphant & Nicholson, USAMRMC, 1996, Studiul NATO MNRR).

Ghidându-se după aceste principii, testele din teren au arătat că sistemul CincLock VII are un nivel de securitate de 99,94% împotriva folosirii neautorizate. Niciun alt sistem de securitate militar nu se poate lăuda cu o rată atât de ridicată de siguranţă.

ETAPE

Cele trei etape ale sistemului CincLock VII sunt următoarele:

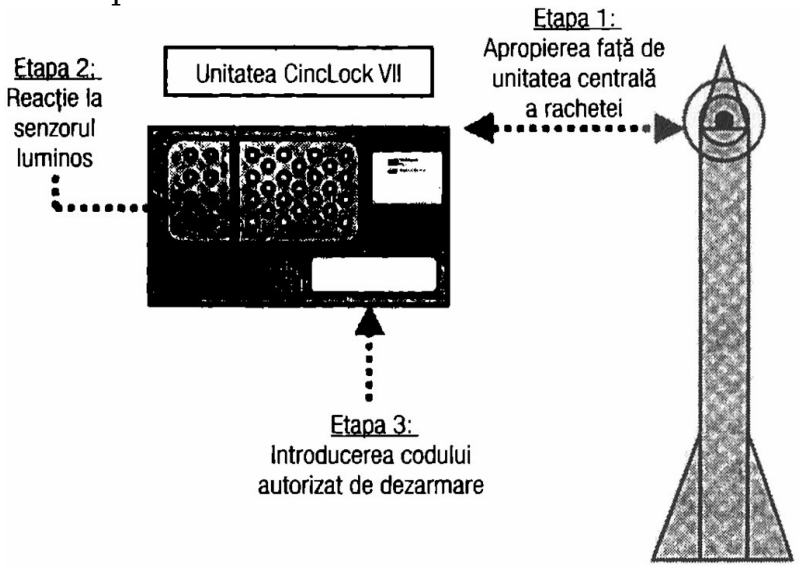

1. Proximitatea. Pentru prevenirea armării/dezarmării neautorizate, unitatea CincLock *nu* este *legată* de sistemul de livrare. Este o unitate portabilă. Astfel prima etapă o reprezintă apropierea faţă de sistemul de livrare. CincLock va funcţiona doar pe o rază de 18 metri faţă de unitatea centrală a unei astfel de rachete.

2. Reacţia la senzorul luminos. Odată ce pătrunde în perimetrul de proximitate, utilizatorul trebuie să stabilească o conexiune prin modem *wireless* cu sistemul de dezactivare. Acest lucru se efectuează prin utilizarea interfeţei brevetate de compania Axon, care include

senzorul luminos. În această etapă, principiile recunoaşterii formelor joacă un rol crucial. (Vezi Rezultatele programului de cercetare NATO MNRR, USAMRMC, 1996.)
3. Codul de securitate. Introducerea codului corect de dezactivare sau de conectare".

La acest ultimul rând, Rosenthal adăugase: **„Inserarea Codului Universal de Dezactivare a fost supravegheată de către Weitzman. Informaţiile secrete sugerează utilizarea unui număr prim Mersenne care urmează a fi determinat".**

De această pagină cu instrucţiuni era prinsă cu o agrafă de birou o altă pagină. Era o transcriere a unei interceptări telefonice a Mossadului:

Nr. Transcriere: B2-3-001 -889
Data: 25 aprilie, ora 15.15 E.S.T.
Emitent: Axon Corp, Norfolk, VA, SUA
Katsa: ROSENTHAL, Benjamin Y. (452-7621)
Vocea 1 (Dalton, P.J. Şeful Departamentului de Inginerie de la Axon): Domnule, a sosit raportul de inspecţie întocmit de Departamentul Apărării. Este corect. Sunt foarte mulţumiţi de progresele făcute de noi. Şi le-au plăcut în mod deosebit CincLock. Nu se mai săturau de el. Dumnezeule, parcă erau nişte copii care primesc o jucărie nouă şi încearcă să-i descopere modul de funcţionare.
Vocea 2 (Killian, J. J. Preşedinte şi CEO Axon): Excelent, Peter. Excelent. Altceva?
Vocea 1 (Dalton): Următoarea inspecţie. Departamentul Apărării vrea să ştie dacă avem o dată anume.
Vocea 2 (Killian): Hai să fie pentru data de 26 octombrie. Cred că această dată va fi propice pentru unii dintre partenerii noştri la proiect.

Book II se lăsă pe spătarul scaunului. Aşadar, această zi avea o semnificaţie – 26 octombrie. Killian stabilise această dată pentru inspecţia pe care o echipă a Departamentului Apărării urma să o realizeze la fabricile lui.

Apoi Book citi următorul document şi, brusc, scopul vânătorii

de recompense deveni clar.

În mod ironic, părea a fi cel mai inofensiv dintre toate documentele pe care le citise până atunci. Era un e-mail intern al companiei Axon.

De la: Peter Dalton
Către: Personalul Departamentului de Inginerie,
Proiect „C-042”
Data: 26 aprilie 2003, 7.58 p.m.
Subiect: Următoarea inspecţie a Departamentului Apărării

Doamnelor şi domnilor, mă bucur să vă anunţ că ultima inspecţie periodică făcută din şase în şase luni de către Comitetul de Supraveghere al Departamentului Apărării a decurs extraordinar de bine.
Vă mulţumesc tuturor pentru eforturile depuse, în special în ultimele luni.
Au fost impresionaţi de progresele făcute de noi şi uimiţi de ultimele mijloace tehnologice.
Următoarea inspecţie a fost stabilită pentru data de 26 octombrie la fabrica din Norfolk şi va începe la orele 12 ale amiezii.
Vor participa doar şefii de departamente. Ca de obicei, se vor lua măsuri stricte de securitate pentru săptămâna care va precede această inspecţie.
Cu stimă,
PD

Asta era tot. Astăzi, 26 octombrie, la orele 12 ale amiezii, Departamentul Apărării urma să trimită o echipă de inspectori la fabrica Axon din Norfolk, Virginia, unde se construiau rachetele.

Şi, probabil, tot atunci urmau să descopere că ceva era în neregulă, că s-au făcut unele modificări la rachete sau, poate, că fuseseră furate, moment în care Guvernul Statelor Unite va porni în căutarea singurelor persoane capabile să dezactiveze sistemul CincLock.

Oameni care deţin reflexe extrem de rapide.

Oamenii care apar pe listă.

În acel moment, totul deveni clar pentru Book – dintr-un motiv sau altul, Jonathan Killian şi membrii Comisiei Majestic-12 *voiau* ca Guvernul Statelor Unite să efectueze această inspecţie în acea zi. Deşi nu cunoştea încă motivul, inspecţia din acea zi era parte integrantă din planul lor.

Acest aspect îl făcu să înţeleagă şi mai bine un alt lucru. Book crezuse că această vânătoare de recompense fusese organizată doar ca să îi *avertizeze* pe cei care ar fi putut să răstoarne planurile Comisiei Majestic-12.

Însă acum totul era evident.

În acea zi, la orele 12 ale amiezii, Guvernul Statelor Unite urma să descopere *ceva* la fabrica companiei Axon din Norfolk, ceva în legătură cu situaţia rachetelor din cadrul Proiectului Cameleon şi a navelor de război din cadrul Proiectului Kormoran. Un aspect crucial din planul Comisiei de a începe un nou Război Rece.

— Trebuie să ajungem la fabrică, zise cu voce tare Book.

Se întoarse către Scott Moseley:

— Domnule Moseley, sunaţi la Departamentul Apărării. Spuneţi-le să trimită mai devreme echipa de inspectori pentru Proiectele Cameleon – Kormoran. Luaţi legătura şi cu oamenii noştri din Guam. Trimiteţi pe cineva să verifice fabrica Axon de acolo.

— Am înţeles, spuse Moseley.

Apoi Book îşi îndreptă din nou atenţia asupra rândurilor de numere de pe lista de lansare: coordonatele GPS ale locurilor de lansare şi ale ţintelor.

„Ar fi bine să aflu de unde vor fi lansate aceste rachete şi unde vor cădea.”

După ce deschise un program GPS pe computer, dădu drumul staţiei radio prin satelit.

— Scarecrow! Aici Book! Răspunde! Am noutăţi importante pentru tine…

4

LÂNGĂ FORTERESSE DE VALOIS
BRETANIA, FRANŢA
26 OCTOMBRIE, ORA 15.00 ORA LOCALĂ
(ORA 09.00 E.S.T. SUA)

Elicopterul Axon care se oprise legănându-se în faţa lui Aloysius Knight şi a lui Libby Gant putea fi zărit îndepărtându-se de-a lungul liniei de coastă, devenind din ce în ce mai mic. Se întorcea la Forteresse de Valois, având-i înăuntru pe Knight şi pe Gant.

La poalele stâncilor, în mijlocul valurilor se zărea o siluetă care îi urmărea cu privirea.

Era Schofield.

În momentul în care camionul cuprins de flăcări ţâşnise de pe şosea şi se izbise în aer de avionul de vânătoare Mirage, Schofield nu se mai afla în el.

De îndată ce roţile camionului se desprinseră de pe şosea, el sărise afară pe uşa acestuia, căzând în gol sub camionul care zbura.

Camionul se izbi de avion. Urmă o explozie uriaşă şi un zgomot asurzitor. Metalul zbura pretutindeni.

Însă Schofield se afla *sub* explozie când aceasta izbucnise. La o distanţă considerabilă, astfel încât Knight şi Gant nu îl văzuseră. Căzuse ca un glonţ.

Primul gând care îi trecuse prin minte fusese: „Lansatorul cu cârlig magnetic”.

Însă nu şi de această dată. Nu mai avea propulsor.

La naiba!

Continua să cadă, însă nu vertical, ci oblic, datorită inerţiei camionului. Se prăvălea de-a lungul stâncilor cu o viteză inimaginabilă. Văzu cum valurile oceanului se ridicau sub el.

Dacă s-ar fi izbit de suprafaţa apei de la înălţimea aceea, trupului lui ar fi explodat, făcându-se terci.

„Fă ceva! îşi zise el. Ce să fac?”

Apoi îşi aduse aminte şi trase repede de şnurul de la vesta sa militară. Acesta era legat de paraşuta pe care o avea încă în spate. O purtase încă de când începuse lupta de la bordul avionului Hercules. Era într-atât de compactă, încât fu cât pe ce să uite că o avea.

Paraşuta se deschise deasupra lui, la 25 de metri deasupra apei. Nu-i încetini complet căderea, însă era suficient. Se legănă în aer la vreo 6 metri deasupra oceanului, coborând cu o viteză considerabil redusă, înainte să intre în apă cu picioarele înainte. Se desprinse de paraşută şi plonjă în apa oceanului, lăsând în urmă o dâră de bule de aer.

După nicio secundă, camionul şi avionul cuprinse de flăcări se prăbuşiră în apă, la mică distanţă de el.

Schofield ieşi la suprafaţă aproape de stânci, printre nişte rămăşiţe fumegânde ale avionului. Având grijă să nu fie văzut, începu să înoate printre fragmentele de metal care pluteau şi, un minut mai târziu, zări elicopterul care ocoli un vârf stâncos şi se îndreptă către castel.

Oare Gant şi Knight reuşiseră să scape? Sau se aflau la bordul elicopterului?

— Fox! Fox! Răspunde! Sunt Scarecrow! şopti el în microfonul de la gât. Nu ştiu dacă mai are vreo importanţă, dar sunt încă în viaţă. Eşti teafără?

Se auzi o tuse scurtă. Era o tehnică mai veche – îl auzise, însă nu putea să-i răspundă. Fusese capturată.

— Tuşeşti o dată pentru da şi de două ori pentru nu. Eşti în elicopterul Axon pe care tocmai l-am văzut?

O dată.

— Eşti rănită grav?

O dată.

— Foarte grav?

O dată.

„La naiba!” gândi Schofield.

— Knight este cu tine?

O dată.

— Vă duc înapoi la castel?

O dată.

— Rezistă, Libby! Vin după voi.

Schofield se uită în jurul lui şi vru să înoate înspre mal când, brusc, văzu distrugătorul francez care se oprise la vreo 200 de metri de locul unde se afla el. În partea laterală a navei văzu o şalupă de patrulare care era lăsată la apă, având la bord cel puţin o duzină de oameni.

Şalupa atinse apa şi se îndepărtă de distrugător, îndreptându-se cu viteză înspre el.

Era prea târziu pentru ca Schofield să mai poată acţiona, astfel încât rămase pe loc, urmărind cu privirea şalupa de patrulare franceză apropiindu-se de el.

— Sunt sigur că francezii au uitat de cele întâmplate în Antarctica, îşi zise el cu voce tare.

Apoi casca din ureche prinse viaţă:

— Scarecrow! Aici Book! Răspunde! Am noutăţi importante pentru tine…

— Hei, Book, sunt aici.

— Poţi vorbi?

Schofield se legăna, purtat de valurile Atlanticului.

— Da, sigur. Aruncă o privire către şalupa de patrulare, care se afla doar la 150 de metri depărtare. Deşi trebuie să te avertizez că voi muri.

— Da, însă eu ştiu motivul, zise Book II.

— Book, conectează-i şi pe Gant şi Knight la această transmisie, zise Schofield. Nu pot vorbi, însă vreau să asculte această convorbire.

Book făcu întocmai. Apoi le povesti totul despre supertancurile petroliere din Proiectul Kormoran şi despre rachetele-clonă din Proiectul Cameleon şi despre planul Comisiei Majestic-12 de a începe un nou Război Rece împotriva terorismului prin lansarea de rachete asupra oraşelor importante din lume. Le povesti despre sistemul de securitate CincLock VII pe care doar Schofield şi ceilalţi de pe listă îl puteau dezactiva şi despre introducerea în sistem a Codului

Universal de Dezactivare american de către Ronson Weitzman. Acest cod fusese descris de către Rosenthal ca fiind „un număr prim Mersenne care urmează a fi determinat”.

Schofield se încruntă.

— Un număr prim Mersenne… zise el. Un număr prim Mersenne. Este un *număr…*

În faţa ochilor îi apăru imaginea generalului Ronson Weitzman în avionul Hercules, care vorbea incoerent sub influenţa serului britanic: „Nu a fost doar Kormoran. A fost şi Cameleon… vai, Doamne, Kormoran şi Cameleon împreună. Ambarcaţiuni şi rachete. Toate ascunse. *Dumnezeule…* Dar Codul Universal de Dezactivare este schimbat în fiecare săptămână. Acum, este… al şaselea… ah, Doamne, al şaselea în… în… mer… mer…“

Mer…

Mersenne.

Atunci Schofield crezuse că Weitzman rostea propoziţii la voia întâmplării, încercând să pronunţe cuvântul „mercenar”.

Însă nu asta încerca.

Aflat sub influenţa drogurilor, Weitzman spusese adevărul, încerca să spună codul.

Codul Universal de Dezactivare era al şaselea număr prim Mersenne.

În timp ce Book le povestea cele descoperite lui Schofield şi celorlalţi, în spatele lui, Scott Moseley era ocupat cu introducerea în programul computerului a coordonatelor GPS care apăreau pe listă.

— Am descoperit primele trei vase, zise Moseley. Prima coordonată reprezintă locaţia navei lansatoare, iar a doua este ţinta.

Îi dădu documentul lui Book: adăugase şi subliniase locaţiile pe listă.

Sursă/Sistem livrare/W-H/Origine/Ţintă/Oră

Talbot/Shahab-5/TN76/35702.90-5001.00(*Canalul Mânecii*)/00001.65-5239.10(*Londra*)/11.45

Talbot/Shahab-5/TN76/35702.90-5001.00(*Canalul Mânecii*)/00420.02-4900.25(*Paris*)/11.45

Talbot/Shahab-5/TN76/35702.90-5001.00(*Canalul Mânecii*)/01312.15-5358.75(*Berlin*)/11.45

Ambrose/Shahab-5/TN76/28743.05-4104.55(*New York*)/28743.98-4104.64(*New York*)/12.00

Ambrose/Shahab-5/TN76/28743.05-4104.55(*New York*)/28231.05-3835.70(*Washington, D.C.*)/12.00

Jewel/Taep'o-Dong-2/N-8/23222.62-3745.75(*San Francisco*)/23222.70-3745.80(*San Francisco*)/12.15

Jewel/Taep'o-Dong-2/N-8/23222.62-3745.75(*San Francisco*)/24230.50-3533.02(*Los Angeles*)/12.15

Jewel/Taep'o-Dong-2/N-8/23222.62-3745.75(*San Francisco*)/23157.05-4930.52(*Seattle*)/12.15

Moseley însemnă coordonatele pe o hartă.

— Primul vas se află în Canalul Mânecii, nu departe de Cherbourg, Franţa, în nord, lângă plajele Normandiei.

Book îi transmise această informaţie lui Schofield:

— Primul vas se află în Canalul Mânecii, lângă Cherbourg, nu departe de plajele Normandiei. Va trage asupra Londrei, Parisului şi Berlinului. Următoarele vase se află în apele de lângă New York şi San Francisco, fiecare fiind pregătit să tragă asupra mai multor oraşe.

— Dumnezeule! exclamă Schofield, plutind la suprafaţa apei.

Şalupa de patrulare se afla la o distanţă de 50 de metri, foarte aproape de el.

— În regulă, Book. Ascultă-mă, zise el tocmai în clipa în care un val îl lovi în faţă. Scuipă apa sărată care îi pătrunsese în gură. Interdicţia submarinelor. Acele vase nu pot lansa rachete dacă se află pe fundul oceanului. Decodează locaţiile GPS ale tuturor supertancurilor petroliere Kormoran şi ia legătura cu toate submarinele de luptă pe care le avem în zonele respective. 6881 sau altele, nu mă interesează. Ceva cu o torpilă la bord. Apoi trimite-le să elimine vasele Kormoran.

— S-ar putea ca asta să funcţioneze în cazul anumitor vase, Scarecrow, însă nu pentru toate.

— Ştiu asta, răspunse Schofield. Ştiu. Dacă nu reuşim să distrugem vasul, atunci trebuie să urcăm la bord şi să dezactivăm rachetele care se află în silozuri. Există o problemă însă, unitatea care conţine semnalul luminos necesită

dezactivare printr-un program care apare pe ecranul unităţii. Asta înseamnă că eu, cel care vreau să dezactivez sistemul, trebuie să mă aflu la 20 de metri distanţă *faţă de tabloul de control* al fiecărei rachete ca să le pot dezactiva. Însă nu pot să fiu în mai multe locuri în acelaşi timp. Asta înseamnă că voi avea nevoie de oameni pe fiecare vas şi de conectare prin satelit cu vasul respectiv care urmează să lanseze racheta.

— Ai nevoie de oameni pe fiecare vas?

— Exact, Book. Dacă prin zonă nu se află niciun submarin, cineva trebuie să se urce la bordul fiecărui vas Kormoran, să se apropie la o distanţă de 20 de metri de fiecare tablou de control al rachetei, să stabilească o legătură prin satelit cu tabloul şi apoi să mă conecteze şi pe mine prin satelit. Doar atunci pot folosi o unitate CincLock ca să opresc personal *toate* lansările de rachete.

— Drace! exclamă Book. Şi ce vrei să fac?

Un alt val trecu peste capul lui Schofield.

— Hai să ne ocupăm de primele trei vase mai întâi. Du-te la New York, Book! Şi sună-l pe David Fairfax. Trimite-l la San Francisco. Vreau să se ocupe de aceste vase oameni de încredere. Dacă scap cu viaţă de aici, voi încerca să-i vin de hac vasului din Canalul Mânecii. Ah, întreabă-l pe Fairfax care este cel de-al şaselea număr prim Mersenne. Dacă nu-l ştie, spune-i să-l afle. Şi încă ceva, trimite echipa de inspectori ai Departamentului Apărării mai devreme – echipa care urmează să viziteze la orele 12 ale amiezii fabrica Axon de construcţie a rachetelor, care se află în Norfolk, Virginia. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat la fabrică.

— Am făcut asta deja, spuse Book II.

— Bravo!

— Şi tu? întrebă Book.

Exact în aceeaşi clipă, şalupa franţuzească de patrulare se opri în faţa lui Schofield, legănându-se. Marinarii furioşi îl fixau cu privirea din spatele ţevilor puştilor de asalt FAMAS.

— Nu m-au omorât încă, zise Schofield. Asta înseamnă că cineva vrea să-mi vorbească. Am rămas în joc. Scarecrow terminat.

Şi Schofield fu scos din apă sub supravegherea armelor.

5

CASA ALBĂ, WASHINGTON, SUA
26 OCTOMBRIE, ORA 09.15 ORA LOCALĂ
(ORA 15.15 ÎN FRANŢA)

În Situation Room[35] de la Casa Albă era o forfotă de nedescris. Asistenţii se agitau de colo colo. Generalii şi amiralii vorbeau la telefoane securizate. Cuvintele de pe buzele tuturor erau: „Kormoran”, „Cameleon” şi „Shane Schofield”.

Preşedintele intră în încăpere tocmai în clipa în care unul dintre oamenii Forţelor Navale, un amiral pe nume Gaines, îşi lipi telefonul de umăr.

— Domnule Preşedinte, zise Gaines, vorbesc cu Moseley care se află în Londra. Zice că acest personaj, Schofield, vrea să trimit submarine de luptă ca să distrugă anumite ţinte răspândite pe glob. Domnule, vă rog, doar n-o să las un *căpitan* al Marinei Militare în vârstă de 30 de ani să controleze întreaga flotă militară a Statelor Unite?

— Vei face întocmai cum spune căpitanul Schofield, domnule amiral, zise Preşedintele. Va primi tot ceea ce cere. Dacă zice să trimiţi submarinele noastre, atunci le trimiţi. Dacă zice să ridicaţi o blocadă împotriva Coreei de Nord, asta faceţi. Oameni buni, am crezut că m-am făcut bine înţeles în legătură cu problema asta! Nu vreau să veniţi şi să mă întrebaţi în legătură cu ceea ce cere Schofield. Omul ăsta duce pe umerii lui soarta întregii lumi. Îl cunosc şi am încredere în el. La naiba, i-aş încredinţa şi viaţa mea. Dacă nu este vorba despre vreun atac nuclear, mai întâi vă executaţi, apoi mă înştiinţaţi şi pe mine. Şi-acum faceţi ce zice el şi trimiteţi submarinele alea!

[35] Situation Room – Cameră de analiză (n. red.)

6

**BIROURILE AGENŢIEI DE INFORMAŢII –
DEPARTAMENTUL APĂRĂRII,
SUBNIVELUL 3, PENTAGON
26 OCTOMBRIE, ORA 09.30 ORA LOCALĂ
(ORA 15.30 ÎN FRANŢA)**

Obosit şi plin de vânătăi, David Fairfax intră, târându-şi picioarele, în biroul său de la subsol, flancat de doi poliţişti.

Wendel Hogg îl aştepta acolo, cu Audrey lângă el.

— Fairfax! tună Hogg. Pe unde naiba ai umblat?

— Mă duc acasă, răspunse obosit Fairfax.

— Nu pleci nicăieri, zise Hogg. Trebuie să-mi dai raportul! Apoi te duci sus să dai socoteală comisiei disciplinare sub incidenţa regulamentelor de siguranţă 402 şi 403 ale Pentagonului…

Prea obosit ca să-i mai pese, Fairfax rămase nemişcat, ascultând.

— … Şi apoi, vei pleca de aici pentru totdeauna, ticălosule! Aşa vei învăţa că nu eşti special, nu eşti intangibil şi – Hogg îi aruncă o privire lui Audrey – că siguranţa acestei ţări trebuie lăsată pe mâna unor oameni ca mine, oameni care ştiu să lupte, oameni care ştiu să ţină în mână o armă şi să-şi pună vieţile…

Nu-şi mai termină fraza, căci în acel moment, o echipă formată din doisprezece puşcaşi marini ai Detaşamentului de Recunoaştere îşi făcu apariţia în pragul uşii, în spatele lui Fairfax. Aveau ochii scrutători, erau îmbrăcaţi în uniforme de luptă şi înarmaţi până-n dinţi: puşti de asalt Colt Commando şi pistoale-mitralieră MP-7.

Fairfax făcu ochii mari de uimire.

Comandatul trupei făcu un pas în faţă.

— Domnilor, sunt căpitanul Andrew Trent, Departamentul Marinei Militare a Statelor Unite. În caut pe domnul David

Fairfax.

Fairfax înghiţi în sec. Respiraţia lui Audrey deveni întretăiată. Hogg rămase cu ochii holbaţi.

— Ce dracu' se întâmplă aici?

Puşcaşul marin pe care îl chema Trent înaintă. Era un tip solid, musculos, iar uniforma lui de luptă îl făcea de-a dreptul impunător.

— Tu trebuie să fii Hogg, zise Trent. Domnule Hogg, am primit ordin direct de la Preşedintele Statelor Unite. Un dezastru mondial e pe cale să se producă şi, în acest moment critic, domnul Fairfax este poate cea de-a patra persoană cea mai importantă din ţară. Am primit ordin să îl însoţesc într-o misiune de cea mai mare importanţă şi să îl păzesc cu preţul vieţii mele. Aşa că, dacă nu te superi, domnule Hogg, te rog *să te dai la o parte din calea lui.*

Hogg rămase ţintuit pe loc, uluit.

Audrey îl privi surprinsă pe Fairfax.

Fairfax ezită. După evenimentele din acea dimineaţă, nu mai ştia în cine să aibă încredere.

— Domnule Fairfax, zise Trent, am fost trimis de Shane Schofield. Are nevoie din nou de ajutorul tău. Dacă nu mă crezi, poftim…

Trent îi întinse staţia sa radio. Fairfax o luă. La celălalt capăt se afla Book II.

Peste 22 de minute, Dave Fairfax se afla la bordul unui avion cu reacţie Concorde, care se îndrepta înspre vest, traversând ţara cu o viteză supersonică. Destinaţia: San Francisco.

În drum spre aeroport, Book îi spusese pe scurt ce trebuia să facă. Book îi pusese şi o întrebare de matematică: care era cel de-al şaselea număr prim Mersenne?

— Cel de-al şaselea număr prim Mersenne? întrebă Fairfax. Am nevoie de un creion, de o foaie de hârtie şi de un calculator ştiinţific.

Acum şedea singur în cabina pasagerilor, aplecat deasupra unui bloc de foi, scriind frenetic şi concentrându-se intens în timp ce traversa în zbor ţara.

Era singur, cu excepţia echipei formate din cei 12 puşcaşi marini, care forma garda lui de corp.

7

AXON CORPORATION
FABRICA DE CONSTRUIRE A NAVELOR
Şi RACHETELOR
NORFOLK, VIRGINIA, SUA
26 OCTOMBRIE, ORA 09.35 ORA LOCALĂ
(ORA 15.35 ÎN FRANŢA)

Înconjurată de două echipe de puşcaşi marini ai Statelor Unite, echipa de inspectori ai Departamentului Apărării responsabilă cu verificarea Proiectelor Kormoran-Cameleon se apropia de fabrica de rachete din Norfolk, Virginia.

Fabrica se ridica ameninţătoare deasupra lor – imaginea unui colos industrial care era alcătuit dintr-o multitudine de clădiri legate între ele, opt docuri uscate enorme şi nenumărate macarale care se ridicau spre cer.

Compania Axon instalase aici acele sisteme inteligente ale rachetelor introduse în navele militare ale Statelor Unite. Uneori, compania construia aceste nave chiar aici.

În acel moment, un singur tanc petrolier uriaş se afla într-un doc uscat, acoperit de poduri rulante de încărcare care se ridicau deasupra şantierului industrial de la malul mării.

Ciudat era însă faptul că la ora 9.30 dimineaţa nu era nimeni acolo.

Puşcaşii marini invadară şantierul. Nu se auziră împuşcături. Nu se dădu nicio luptă.

În câteva minute, zona fu declarată sigură, iar comandantul puşcaşilor marini raportă prin staţia radio:

— Puteţi să-i lăsaţi pe inspectori înăuntru. Dar vă avertizez, nu este o privelişte prea frumoasă.

Mirosul era copleşitor. Era un miros greu, de carne putredă.

Zona în care se aflau birourile era scăldată în sânge. Pereţii erau mânjiţi, mobilierul la fel. O parte din sânge se uscase în timp ce se scursese pe scările de oţel, transformându-se în nişte stalactite maro înfiorătoare.

Din fericire pentru armata de muncitori care lucra acolo de obicei, fabrica fusese închisă cu o săptămână înainte de vizita echipei de inspectori, astfel încât aceştia fuseseră cruţaţi.

Însă echipa de ingineri şi şefii de departamente nu fuseseră la fel de norocoşi. Zăceau întinşi, unul lângă altul, pe pardoseala laboratorului principal. Fuseseră puşi în genunchi şi executaţi, unul după altul. Peretele din spatele lor era plin de sânge.

Timp de o săptămână, şobolanii avuseseră timp să se înfrupte din cadavrele lor.

Cinci trupuri erau separate de restul carnajului – era limpede că nu fuseseră angajaţi ai Companiei Axon.

Se părea că angajaţii companiei luptaseră împotriva atacatorilor. Mica lor trupă de securitate omorâse câţiva intruşi. Cele cinci trupuri zăceau pe pardoseală, împrăştiate în locuri diferite în perimetrul fabricii. Unele fuseseră împuşcate în cap, altele în corp. Pe jos, lângă cadavre, se aflau pistoale-mitralieră AK-47. Purtau uniforme militare negre, iar feţele lor erau acoperite cu baticuri arăbeşti sau cagule.

Şi, în ciuda stării avansate de putrefacţie, un singur lucra era evident: toate trupurile erau însemnate pe umeri cu tatuajul care înfăţişa două iatagane încrucişate, emblema organizaţiei teroriste Global Jihad.

Echipa de inspectori ai Departamentului Apărării evaluă repede pagubele, ajutată de agenţi ISS şi FBI.

Primiră un telefon de la o a doua echipă care verificase starea fabricilor din Guam. Din câte se părea, şi acolo avusese loc un masacru.

După ce veni această veste, unul dintre oamenii Departamentului Apărării luă telefonul şi vorbi pe o linie securizată a Casei Albe.

— E de rău, zise el. În Norfolk avem cincisprezece morţi: nouă ingineri, şase oameni ai personalului de securitate. Victime din

tabăra inamică: cinci teroriştі, toţi morţi. Legiştii spun că au fost ucişi acum opt zile şi se află în stare avansată de descompunere. Nu se poate preciza ora exactă a morţii. Aceeaşi poveste şi în Guam, doar că acolo a fost ucis un singur terorist. Toţi teroriştii de aici au fost identificaţi de FBI ca fiind membri ai organizaţiei teroriste Global Jihad, inclusiv un membru important al acesteia, Shoab Riis. Însă, domnule, cel mai grav lucru este următorul: trebuie să fi fost implicaţi mai mulţi teroriştі. Lipsesc trei superpetroliere Kormoran din şantierul de la Norfolk şi încă două din cel de la Guam... Şi toate sunt dotate cu rachete Cameleon.

8

SPAŢIUL AERIAN DE DEASUPRA COASTEI FRANCEZE
1 26 OCTOMBRIE, ORA 15.40 ORA LOCALĂ (ORA 09.40 E.S.T. SUA)

Black Raven înainta cu viteză de-a lungul coastei franceze, îndreptându-se către Forteresse de Valois.

— Rufus, zise Mother, vreau să-mi spui ceva. Care-i treaba cu şeful tău? Adică ce treabă are un tip cinstit cum eşti tu cu un ticălos ucigaş cum e tipul ăsta, Knight?

Şezând pe locul din faţă al avionului, Rufus înclină din cap.

— Căpitanul Knight nu e om rău, zise el, cu un accent sudist. Şi cu siguranţă nu e aşa de rău cum spune toată lumea. Bineînţeles, e în stare să omoare pe cineva cu sânge-rece şi, crede-mă, am văzut asta cu ochii mei, însă nu s-a născut aşa. A fost *făcut* să fie aşa. Nu-i uşă de biserică, dar nici om rău nu-i. Şi a avut întotdeauna grijă de mine.

— Da, cum să nu… zise Mother. Faptul că acest vânător de recompense îl proteja pe Schofield o îngrijora pe Mother. Şi-atunci cum rămâne cu chestiile alea care apar în dosarul lui? Faptul că şi-a trădat echipa Delta în Sudan, că i-a avertizat pe membrii Al-Qaeda despre atac şi şi-a lăsat propriii oameni să cadă în capcană. Au fost treisprezece oameni, nu? Toţi au fost ucişi din cauza lui.

Rufus încuviinţă trist din cap.

— Da, am văzut şi eu dosarul, zise el, şi dă-mi voie să-ţi spun că toate poveştile alea despre Sudan sunt invenţii. Ştiu pentru că am fost acolo. Căpitanul Knight nu a trădat pe nimeni. Şi nici nu şi-a lăsat treisprezece oameni să moară acolo.

— Nu i-a lăsat acolo? întrebă Mother.

— Nu, doamnă, zise Rufus, Knight i-a ucis pe nemernicii ăia cu mâna lui.

— Pe vremea aceea eram pilot de elicopter, continuă Rufus, al trupelor de comando NightStalkers şi îi însoţeam pe indivizi ca Knight în operaţiuni secrete. Efectuam razii nocturne deasupra Sudanului şi eliminam taberele teroriştilor după bombardamentele ce avuseseră loc în 1998 asupra ambasadelor din Kenya şi Tanzania. Ieşeam în zbor din Yemen şi ne furişam în Sudan, trecând pe deasupra Mării Roşii. Pe Knight l-am cunoscut la baza din Aden. Era un timp tăcut, prea puţin comunicativ. Citea cărţi groase, fără poze. Şi întotdeauna îi scria scrisori tinerei sale soţii care îl aştepta acasă. Era diferit faţă de restul indivizilor din unitatea mea, piloţii de elicoptere. Ei nu se purtau prea frumos cu mine. Vezi tu, eu sunt destul de deştept în felul meu – pot să rezolv cu uşurinţă probleme de matematică şi de fizică, de aceea pot pilota un avion sau un elicopter mai bine decât oricine. Numai că nu mă prea descurc când vine vorba să socializez. Uneori nu înţeleg tâlcul glumelor, mai ales al celor deocheate. Chestii de-astea. Iar celorlalţi piloţi le plăcea să-mi facă farse – de exemplu, le trimiteau pe asistentele medicale la masa mea din cantină ca să mă ademenească. Sau mă înscriau la tot felul de şedinţe la care nici nu trebuia să particip. Glume de-astea. În loc să-mi spună Rufus, îmi zicea „Doofus”[36]. Apoi unii dintre soldaţii de comando de la bază au început să-mi spună şi ei aşa. Uram acest lucru. Însă căpitanul Knight nu mi-a spus niciodată aşa. Nici măcar o dată. Întotdeauna îmi zicea pe nume. Odată, a trecut pe lângă dormitorul meu la puţin timp după ce nemernicii ăia de piloţi îmi înlocuiseră cărţile pe care le ţineam lângă pat cu nişte reviste pentru adulţi. Râdeau cu toţii de mine, iar căpitanul Knight a întrebat ce se întâmplă. Unul dintre piloţi, Harry Hartley, i-a zis să plece de-acolo şi să-şi vadă de treaba lui. Knight a rămas nemişcat în pragul uşii. Înfuriat, Hartley s-a apropiat de el şi a dat să-l lovească. Folosindu-se doar de picioare, Knight l-a trântit la pământ şi şi-a aşezat un genunchi pe gâtul lui Hartley, zicându-i că îndemânarea mea ca pilot era treaba lui şi că nimeni nu mai avea voie să se apropie de mine… altfel se va întoarce. De atunci, nimeni nu mi-a mai făcut nicio farsă.

[36] Doofus – Gogoman (n.tr.)

Mother zise:

— Şi atunci ce s-a întâmplat cu cei treisprezece soldaţi care au murit în Sudan?

— Când pleca în vreo misiune, zise Rufus, Knight acţiona de unul singur. Soldaţii Delta au voie să facă acest lucru, să acţioneze pe cont propriu. Un singur individ poate provoca mai multe daune decât un pluton întreg. Într-o noapte, el se afla în Port Sudan şi supraveghea un depozit vechi. Locul ăla era o ruină, un oraş-fantomă, nu era nimeni acolo. Tocmai de aceea membrii Al-Qaeda îşi stabiliseră acolo o tabără de pregătire, într-un depozit vechi. Aşadar, Knight a intrat în depozit şi stătea la pândă. În acea noapte, avea loc o întâlnire importantă între cumpărătorii Al-Qaeda şi furnizorii ruşi de arme. Nu era o întâlnire secretă între bande pe străzile dosite din Sudan. Nu, acolo se afla însuşi Osama bin Laden şi trei indivizi de la CIA şi vorbeau despre bombardarea ambasadelor. Knight a trimis un semnal digital silenţios prin care şi-a dezvăluit locaţia şi a cerut ajutoare, menţionând că însuşi Osama bin Laden se afla acolo. O trupă de asalt Delta a fost trimisă după ce s-a recepţionat semnalul său. O trupă compusă din 16 oameni şi-a luat zborul de la Aden într-un elicopter pilotat de mine. Bineînţeles, până am ajuns noi în Port Sudan, Osama bin Laden plecase deja. Ne-am întâlnit cu Knight la locul stabilit de pe coastă – un far abandonat. Era negru de furie. Comandantul trupei de asalt era un ţărănoi pe numele de Brandeis, căpitanul Wade Brandeis. Acesta i-a spus lui Knight că în joc este ceva mult mai important, care îl depăşea până şi pe Knight. Acesta se răsucise pe călcâie şi se îndrepta dezgustat către elicopter. Apoi, în spatele lui, ticălosul ăla de Brandeis le face semn cu capul la doi soldaţi şi zice: „Şi pilotul elicopterului. Nu se poate întoarce după ce a văzut toate astea”. Atunci nemernicii ăia de soldaţi şi-au îndreptat armele spre Knight, care era cu spatele, şi spre mine, care mă aflam în elicopter. N-am mai apucat să strig, dar nici nu a fost nevoie. Knight îi auzise mişcându-se. Mi-a spus mai târziu că auzise foşnetul făcut de mânecile lor care se frecaseră de vestele antiglonţ – semn că îşi îndreptau armele către ţintă. Cu o secundă înainte să se deschidă focul, Knight s-a aruncat în faţă şi m-a trântit pe podeaua carlingii elicopterului. Soldaţii Delta se

apropiau în fugă de noi, ciuruind elicopterul cu gloanţele trase de armele cu amortizoare. Însă Knight s-a mişcat mai repede. M-a împins înspre partea cealaltă a elicopterului, m-a tras după el în timp ce traversam în fugă un petic de pământ şi am intrat în far. N-o să-ţi vină să crezi ce s-a întâmplat în far după aceea. Soldaţii au intrat după noi, *întreaga* trupă de asalt Delta. Şaisprezece oameni. Numai trei au mai ieşit de-acolo în viaţă. Knight a omorât nouă soldaţi Delta în far înainte ca Brandeis şi alţi doi soldaţi să reuşească să scape şi să fugă. Apoi, ştiind că Knight se afla încă înăuntru luptându-se cu patru oameni ai săi, Brandeis a montat un explozibil Thermite-Amatol la uşa de la intrare. Nu ştiu dacă ai mai văzut aşa ceva declanşându-se, dar e o explozie uriaşă. Ei bine, explozibilul acela s-a declanşat şi farul cel vechi a căzut ca un trunchi de copac. Când s-a prăbuşit, întreaga suprafaţă din zonă s-a scuturat de parc-ar fi fost cutremur. După ce praful s-a risipit, nu mai rămăsese nimic, dar nimic, în afară de o grămadă de moloz. Nimeni care s-ar fi aflat înăuntru nu ar fi avut cum să supravieţuiască. Nici noi. Nici cei patru soldaţi Delta pe care Brandeis îi lăsase înăuntru. Aşadar, Brandeis împreună cu ceilalţi doi soldaţi s-au întors la Aden în elicopterul meu. Într-adevăr cei patru soldaţi au murit când farul s-a prăbuşit. Au fost făcuţi terci. Însă Knight şi cu mine am scăpat. Knight l-a văzut pe Brandeis când acesta a ieşit din far şi a ştiut că urma să arunce în aer clădirea. Atunci Knight şi cu mine am coborât în zigzag scările farului, trecând pe lângă cei patru soldaţi, şi ne-am adăpostit într-o pivniţă de la baza clădirii. Farul a căzut, însă pivniţa nu a fost afectată de explozie. Avea pereţi solizi de beton. Ne-a luat două zile întregi să îndepărtăm molozul şi să ieşim la suprafaţă.

— Dumnezeule… făcu Mother.

— S-a descoperit că Brandeis lucra pentru un grup din interiorul armatei americane numit Intelligence Convergence Group sau ICG. Ai auzit de el?

— Da. O dată sau de două ori, zise Mother.

— N-am mai auzit vorbindu-se de el în ultima vreme, spuse Rufus. Se zice că era o agenţie secretă a guvernului care avea agenţi infiltraţi în unităţile militare, în marile companii şi în universităţi, agenţi care raportau totul guvernului. Însă acum

doi ani s-a făcut o razie şi au fost toţi eliminaţi. Însă unii membri, cum este Brandeis, au supravieţuit. S-a descoperit că cei de la ICG s-au aflat în spatele atacurilor asupra ambasadelor americane din Africa – urmăreau eliminarea unor spioni care se aflau în acele birouri şi i-au făcut pe cei de la Al-Qaeda să fie ţapii ispăşitori. Ca să iasă basma curată din toată afacerea cu farul, cei de la ICG au dat toată vina pe Knight. Au zis că el luase milioane de dolari de la teroriştii Al-Qaeda. I-au pus în cârcă lui Knight cei treisprezece morţi, spunând că acesta i-a prevenit pe terorişti de sosirea trupelor americane. Knight a ajuns cap de listă a celor mai vânaţi oameni de către Departamentul Apărării. Dosarul lui a primit calificativul „Zebra”: ucis pe loc. Guvernul Statelor Unite a pus un preţ pe capul lui: 2 milioane de dolari, mort sau viu.

— Un vânător de recompense cu un preţ pus pe capul lui. Frumos, zise Mother.

— Apoi cei de la ICG au făcut un lucru şi mai îngrozitor, continuă Rufus. Ţi-aduci aminte când ţi-am spus că Knight avea o soţie? Avea şi un copil. Cei de la ICG i-au omorât. Au înscenat totul ca să pară un jaf care s-a terminat tragic. Au omorât şi mama, şi copilul. Şi, chiar dacă grupul respectiv nu mai există, iar familia lui a fost ucisă, preţul pus pe capul lui Knight a rămas. Din când în când, Guvernul Statelor Unite trimite câte o trupă de asalt pe urmele lui, aşa cum a făcut acum câţiva ani în Brazilia. Şi, fireşte, Wade Brandeis se află încă în funcţie în cadrul echipei Delta. Cred că acum este maior, tot la baza din Yemen.

— Aşadar, Knight a devenit vânător de recompense, zise Mother.

— Întocmai. Iar eu m-am alăturat lui. Mi-a salvat viaţa şi a fost întotdeauna bun cu mine, m-a respectat întotdeauna. Iar pe Brandeis nu l-a uitat. Şi-a făcut un tatuaj pe braţ care să-i aducă aminte de el. Ehe, de-abia aşteaptă clipa când va pune mâna pe ticălosul ăla!

Mother medită asupra celor povestite. Gândul o purtă la misiunea pe care ea împreună cu Schofield şi cu Gant o avuseseră la staţia îndepărtată din Antarctica cu câţiva ani în urmă, o întâmplare care implica propria lor răfuială cu ICG.

Din fericire pentru ei, ieşiseră învingători. Însă, în aceeaşi perioadă şi Aloysius Knight luptase împotriva celor de la ICG şi fusese înfrânt. Rău de tot.

— Parc-ar fi Shane Schofield când dă greş, zise ea în şoaptă.

— Poftim?

— Nimic.

Mother privi în depărtare, iar un gând sinistru îi apăru în minte: ce s-ar întâmpla cu Shane Schofield dacă *ar pierde* o astfel de întrecere?

Câteva minute mai târziu, avionul Black Raven ajunse pe coasta Bretaniei. Rufus şi Mother zăriră şoseaua care şerpuia de-a lungul coastei stâncoase, care pornea de la Forteresse de Valois, văzură craterele făcute de proiectile în şosea, urmele lăsate de obuze în stânci, rămăşiţele zdrobite şi fumegânde ale camionului şi cele ale maşinilor de curse şi ale elicopterelor împânzind zona.

— Ce naiba s-a întâmplat? întrebă cu respiraţia întretăiată Rufus.

— A trecut Scarecrow pe-aici, răspunse Mother. Întrebarea este unde se află acum?

9

PORTAVIONUL FRANCEZ *RICHELIEU,*
OCEANUL ATLANTIC, ÎN LARGUL COASTEI FRANCEZE
26 OCTOMBRIE, ORA 15.45 ORA LOCALĂ
(ORA 09.45 E.S.T. SUA)

Uriaşul elicopter militar francez Puma ateriză pe pista portavionului, cu Shane Schofield la bord, dezarmat, încătuşat şi păzit de nu mai puţin de 6 marinari înarmaţi.

După ce şalupa de patrulare îl pescuise din apele de lângă coastă, Schofield fusese dus la bordul distrugătorului francez. De acolo, fusese preluat de un elicopter al portavionului uriaş din clasa Charles de Gaulle, numit *Richelieu,* care plutea pe apele oceanului, în larg.

De îndată ce elicopterul aterizase pe pistă, platforma de sub el începu să se mişte în jos. Elicopterul aterizase pe unul dintre lifturile uriaşe ale portavionului, iar acum acesta cobora. Liftul se opri în faţa unui hangar cu deschidere la apă, situat exact sub pista de aterizare. Era plin de avioane de luptă Mirage, avioane care atacă submarinele, rezervoare de combustibil şi jeepuri.

În mijlocul lor aştepta un grup mic format din patru oficiali francezi, care urmăreau cu privirea cum cobora liftul în care se afla elicopterul.

Un amiral al flotei militare.

Un general al armatei.

Un comandant de escadrilă.

Şi un bărbat îmbrăcat într-un costum banal, gri.

Schofield fu împins afară din elicopter, cu mâinile prinse cu cătuşe în faţă. Fu adus în faţa celor patru oficiali francezi. În afară de cei şase paznici ai lui Schofield, în hangarul de întreţinere nu se mai afla nimeni. Era o privelişte ciudată: acest

grup de siluete minuscule care se aflau în mijlocul acestor aeronave în interiorul unui hangar întunecat şi părăsit.

— Aşadar, acesta este Scarecrow! pufni generalul de armată. Bărbatul care a eliminat una dintre cele mai bune echipe ale mele de paraşutişti în Antarctica.

Amiralul zise:

— Şi eu am pierdut un submarin în timpul acelui incident. Nici până azi nu l-am găsit.

„Gata, nu mai pot uita de Antarctica”, gândi Schofield.

Bărbatul în costum făcu un pas înainte. Părea mai calm decât ceilalţi, mai exact şi mai hotărât. Lucru care îl făcea să pară şi mai periculos.

— Domnule Schofield, mă numesc Pierre Lefevre şi sunt de la DGSE.

„DGSE, gândi Schofield. Versiunea franceză a CIA. Şi, cu excepţia Mossadului, cea mai neîndurătoare agenţie a serviciilor secrete din lume. Minunat.”

— Aşadar, Pierre, zise el, care-i povestea? Franţa este în cârdăşie cu Majestic-12? Sau numai cu Jonathan Killian?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, răspunse repede Pierre. Ştim doar ce ne-a spus domnul Killian, iar Republica Franceză consideră un avantaj tactic faptul că îi permite organizaţiei sale să îşi continue planul.

— Şi-atunci ce vreţi să faceţi cu mine?

— Eu aş vrea să-ţi smulg inima din piept, zise generalul.

— Eu aş vrea să ţi-o vâr sub nas, zise amiralul.

— Obiectivul meu este oarecum mai practic, zise calm Lefevre. Domnilor generali li se vor îndeplini dorinţele, fireşte. Dar nu înainte să îmi răspunzi la nişte întrebări sau să ne convingem că planul domnului Killian este lipsit de pericol.

Lefevre îşi aşeză servieta pe o bancă din apropiere şi o deschise, lăsând să se vadă o unitate mică din metal de mărimea unei cărţi copertate.

Semăna cu un minicomputer, dar avea două ecrane: un ecran digital mai mare în partea stângă sus şi un ecran alungit mai mic în partea dreaptă jos. Ecranul de sus strălucea, fiind prevăzut cu o serie de cerculeţe roşii şi albe. Lângă ecranul mai mic se afla o tastatură formată din zece cifre, asemănătoare cu

cea a unui telefon.

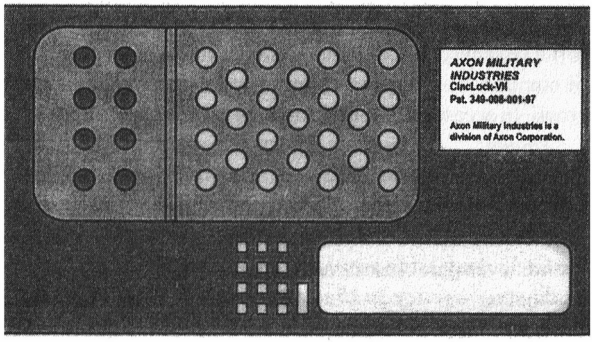

— Căpitane Schofield, zise Lefevre, dă-mi voie să-ţi prezint sistemul de securitate CincLock VII. Vrem să vedem cum îl dezactivezi.

10

FORTERESSE DE VALOIS, BRETANIA, FRANŢA
26 OCTOMBRIE, ORA 16.00 ORA LOCALĂ
(ORA 10.00 E.S.T. SUA)

O târâră pe Libby Gant în groapa subterană, întunecată. Acoperită de sânge, rănită şi aproape inconştientă, ea observă pereţii circulari de piatră şi ochiul de apă care acoperea fundul gropii. În această apă se învârteau doi rechini.

Vuuum!

Jumătatea superioară din lemn a ghilotinei, care era decupată, fu lăsată peste gâtul lui Gant, ţinându-i astfel capul fixat. Bărbatul înarmat care o păzea închise lacătul. Gant nu-l mai văzuse: avea părul roşcat, ochii negri şi goi şi o faţă urâtă, ca de şobolan.

Rama impunătoare a ghilotinei se ridica ameninţătoare deasupra ei. Capul ei era ţintuit la 4 metri sub lama suspendată.

Gant făcu o grimasă. De-abia dacă putea sta în genunchi. Rana din piept cauzată de proiectilul trasor o ardea îngrozitor.

Lângă „Faţă de şobolan” se afla unul dintre vânătorii de recompense – mâna dreaptă a lui Cedric Wexley, un fost soldat al Marinei Regale, pe care îl chema Drake. Ţinea îndreptată înspre Gant o puşcă de asalt Steyr-AUG.

Ea observă că Drake purta o vestă antiglonţ ciudată – era o vestă militară neagră echipată cu tot felul de dispozitive ciudate, printre care şi un tub mic de oxigen şi nişte pitoane de căţărare.

Era vesta lui Knight. Atunci îşi ridică privirea. Şi îl văzu. Acolo, la cinci metri în faţa ei, pe o platformă care se afla la câţiva centimetri sub apă, cu ochii închişi din cauza durerii, fără ochelarii cu lentilele de culoarea chihlimbarului, cu spatele lipit de peretele curbat al gropii, cu mâinile încătuşate şi cu tocurile pistoalelor goale, se afla Aloysius Knight.

Se auzi o voce al cărei ecou răsună în temniţa cu apă:

— „Iarăşi şi iarăşi rotindu-se în cerc, tot mai înalt, şoimul nu-şi mai aude stăpânul; Lucrurile se destramă; Centrul nu mai poate ţine; Anarhia pură se dezlănţuie asupra lumii…” Cred că Yeats a spus asta.

Jonathan Killian îşi făcu apariţia în balcon alături de vânătorul de recompense Cedric Wexley. Killian îşi plimbă privirea peste Groapa cu rechini ca un împărat peste Colosseum, iar ochii lui căzură asupra lui Gant, care se afla la o depărtare de 50 de metri, în partea cealaltă a temniţei.

— Anarhia se dezlănţuie asupra lumii, locotenent Gant, zise el pe un ton satisfăcut. Trebuie să recunosc că îmi place cum sună. Ţie nu?

— Nu, zise Gant, gemând de durere.

Nu era nevoie să ridice tonul; vocile lor răsunau în temniţă. Killian continuă:

— Căpitane Knight, faptele tale m-au deranjat foarte mult. Un vânător de recompense care încearcă *să împiedice* o vânătoare. Nu pot trage decât o concluzie: eşti plătit să faci asta.

Knight îl privi pe tânărul miliardar, însă nu zise nimic.

— Mă îngrijorează faptul că cineva doreşte să încurce planurile Consiliului. Cine te plăteşte să-l salvezi pe Schofield, căpitane Knight?

Knight nu răspunse.

— Tăcerea e nobilă. Câtă lipsă de imaginaţie, zise Killian. Poate atunci când voi ordona să ţi se smulgă limba din gură, vei regreta că n-ai vorbit când ţi s-a oferit ocazia.

— Îţi cunoaştem planurile, Killian, zise Gant printre dinţi. Să începi un nou Război Rece care să-ţi aducă *bani.* Nu va funcţiona. Vom demasca totul şi vom informa Guvernul Statelor Unite.

Killian pufni:

— Draga mea doamnă locotenent Gant, chiar crezi că mi-e frică de nişte *guverne?* Guvernul modern occidental nu este decât o adunătură de bărbaţi supraponderali, aflaţi între două vârste, care încearcă să-şi mascheze mediocritatea prin dobândirea de funcţii înalte. Avioane prezidenţiale, birouri de prim-miniştri, nu sunt decât *iluzii* ale puterii. În ceea ce priveşte

noul Război Rece, continuă Killian, ei bine, acesta este mai mult planul Consiliului decât al meu. Planul meu reprezintă mai mult o *viziune.* Să luăm, de exemplu, poemul lui Yeats. Mie îmi place în mod deosebit ideea că stăpânul nu mai poate să-i comande şoimului. Sugerează ideea că o naţiune nu mai este capabilă să controleze cea mai mortală armă a sa. Această armă şi-a dezvoltat propria gândire şi a conştientizat că are puteri distrugătoare. Şi-a depăşit stăpânul şi şi-a câştigat o independenţă care poate deveni periculoasă. Şi-acum să introducem toate acestea în context – industria de apărare a Statelor Unite. Ce se va întâmpla atunci când fabricanţii de rachete nu mai doresc să-şi asculte stăpânii? Ce se va întâmpla atunci când complexul militar-industrial hotărăşte că nu mai are nevoie de Guvernul Statelor Unite?

— Scarecrow te va opri, zise Gant pe un ton sfidător.

— Da. Da. Scarecrow, zise Killian. Prietenul nostru comun. Este un tip deosebit, nu-i aşa? Ştiai că cei din Consiliu au fost atât de îngrijoraţi că numele lui apare pe listă, încât au făcut tot posibilul să aranjeze o misiune fictivă în Siberia numai ca să-l prindă în cursă? E de prisos să mai amintim că nu a avut niciun rezultat.

— Nu zău!

— Însă, dacă mai este în viaţă, zise Killian, atunci, da, îmi va crea probleme.

Gant întâlni privirea lui Killian şi simţi un fior pe şira spinării. Gant nu mai văzuse niciodată o astfel de privire, avea ceva cu adevărat înspăimântător.

Şi Aloysius Knight văzu acea privire şi se îngrijoră imediat. Totul se derula prea repede. Îşi schimbă poziţia şi îşi încordă mâinile încătuşate.

— Şi-acum, zice Killian, în mod normal, un ticălos ca mine ar căuta să-l momească pe Schofield luând-o ostatic pe scumpa lui Gant. Cred că asta a încercat să facă mai devreme Demon Larkham.

— Întocmai, zise Gant, epuizată. Asta a încercat să facă.

— Însă nu a funcţionat, nu-i aşa? zise Killian.

— Nu.

— Tocmai de aceea, doamnă locotenent Gant, trebuie să fac

ceva *mai mult* ca să-i atrag atenţia lui Shane Schofield. Ceva prin care să vrea să *mă caute* pe mine, în loc să încerce să zădărnicească planurile Consiliului. Domnule Noonan!

În clipa aceea, „Faţă de şobolan” – Noonan – apucă mânerul ghilotinei, iar Gant înghiţi în sec, cuprinsă de groază. Apoi se uită la Knight, întâlnindu-i privirea.

— Knight, zise ea, când scapi de aici, să-i transmiţi ceva lui Schofield din partea mea. Spune-i că aş fi spus da.

Apoi, fără vreun avertisment şi plin de nerăbdare, „Faţă de şobolan” trase de mâner, iar lama îngrozitoare a ghilotinei căzu cu viteză, retezând capul expus al lui Gant.

11

Trapul decapitat al lui Gant căzu la baza ghilotinei. Un puhoi oribil de sânge ţâşni din gâtul retezat, împroşcând platforma de piatră înainte să se reverse în apa mării de la marginea platformei.

Sângele din apă îi atrase instantaneu pe rechini. Două umbre gri îşi făcură apariţia la marginea platformei unde se afla ghilotina, căutând sursa sângelui.

— Iisuse, *nu!* strigă Aloysius Knight, zbătându-se în lanţuri şi holbându-se la acea privelişte înfiorătoare, cât pe ce să aibă un atac cerebral.

Totul se întâmplase atât de repede!

Pe neaşteptate.

Fără nicio ezitare.

Libby Gant era moartă.

În ciuda durerii provocate de lumina care îi izbea, ochii lui Knight erau larg deschişi, iar faţa lui era albă precum ceara.

— Dumnezeule, nu… făcu el cu respiraţia întretăiată.

Se uită în sus la Jonathan Killian, însă chipul lui era ca o mască. Privirea lui rece şi neîndurătoare nu se schimbase deloc. Şi apoi unul dintre bărbaţii care se aflau în groapă se îndreptă brusc spre el.

Era Drake, mercenarul ExSol, care ţinea în mână una dintre puştile de vânătoare Remington ale lui Knight şi era îmbrăcat cu vesta sa militară. Celălalt bărbat, „Faţă de şobolan”, ieşi din groapă printr-o uşă de oţel care se afla deasupra ghilotinei.

— Şi cu ăsta ce facem? îl întrebă Drake pe Killian.

Killian îşi flutură mâna.

— Nu folosim ghilotina pentru domnul Black Knight. Nici vreun joc care să-i permită să scape. Împuşcă-l în cap şi apoi aruncă-l rechinilor.

— Da, domnule, zise Drake.

Mercenarul uriaş traversă un pod îngust de piatră care lega

platforma pe care se afla ghilotina de cea de lângă perete, unde se afla Knight, împroşcând cu apă la fiecare pas.

În timp ce Drake se apropia de el, Knight, cu ochii mijiţi, încerca să găsească un mod de a scăpa.

Nu prea avea multe opţiuni.

De-abia dacă vedea ceva.

Mâinile sale erau prinse cu cătuşe.

Drake se apropia din ce în ce mai mult.

Foarte concentrat, Knight îşi muşcă buza atât de tare, încât din ea ţâşni sângele. Scuipă dezgustat saliva cu sânge. Drake se opri la vreo doi metri faţă de el, având grijă ca Knight să nu poată să-i facă nimic – nici să-l sugrume cu picioarele, nici să-l lovească între picioare.

Drake ridică puşca de vânătoare argintie a lui Knight şi o îndreptă înspre capul acestuia.

— Am auzit că te descurci mai bine de-atât, Knight.

În acea clipă, Knight arătă cu capul înspre picioarele lui Drake şi zise:

— Aşa este.

Drake se încruntă şi privi în jos. Unul din rechinii-tigru se afla *exact în dreptul cizmelor lui,* atras înspre marginea platformei de saliva amestecată cu sânge a lui Knight.

Exact cum sperase acesta.

— Ah…

Drake făcu fără să vrea un pas în spate, ferindu-se de rechinul lung de trei metri, care se afla la picioarele lui, şi intră în raza de acţiune a unui atacator cu mult mai periculos.

Knight acţionă cu o viteză inimaginabilă. Mai întâi îşi lansă corpul în faţă, îşi întinse picioarele şi le înfăşură în jurul coastelor lui Drake, prinzându-l din spate. Knight începu să strângă cu putere şi se auzi un *trosc – trosc – trosc* oribil, sunetul făcut de coastele lui Drake care se rupeau.

Drake urlă de durere.

Apoi Knight îl trase mai aproape de el pe mercenar, astfel încât să poată apuca un obiect care atârna de vesta militară, vesta *lui* militară, pe care o purta Drake.

Knight scoase din vestă un piton de escaladă şi, cu o mână, vârî pitonul în închizătoarea cătuşei, apăsându-l ca să o

deschidă.

Pitonul rămase o secundă înfipt în închizătoare, apoi fierul vechi din jurul încheieturii lui Knight se deschise, eliberându-i mâna stângă.

Aflat încă în balcon, Cedric Wexley văzuse totul şi îşi apucă imediat arma, însă Knight îl ţinea pe Drake cu picioarele ca pe un scut.

Şi încă nu terminase cu el.

Se folosi de mâna stângă, acum liberă, ca să ia un al doilea obiect din vestă: minilampa de sudură.

Knight smulse minilampa din husă şi trase imediat piedica, îndreptând-o la câţiva milimetri *de spatele lui Drake.* Aceasta prinse viaţă şi scoase o flacără albastră, fierbinte.

Drake urlă.

Flacăra albastră pătrunse ca un ţăruş prin corpul acestuia, ieşind pe partea din faţă, ca şi lama luminiscentă a unei săbii. Capul lui Drake, cu faţa schimonosită şi neînsufleţită, căzu pe spate, sprijinindu-se de pieptul lui Knight.

— Ai scăpat uşor, zise acesta printre dinţi, făcând flacăra mai mare şi pârjolind măruntaiele lui Drake până nu mai rămase nimic.

Apoi trupul acestuia deveni moale şi căzu. Knight îi scoase vesta militară şi, în acelaşi timp, folosindu-se de piton îşi eliberă şi cealaltă mână.

Când Drake se prăbuşi la pământ, Knight rămase descoperit, în bătaia armei lui Cedric Wexley care se afla în balcon. Acesta începu să tragă.

Însă acum Knight era complet liber.

Se ascunse după trupul neînsufleţit al lui Drake, lăsând gloanţele să-l ciuruiască înainte ca, fără niciun avertisment, să îl împingă în apa amestecată cu sânge, în faţa rechinului care se afla în apropiere, apoi, spre surpriza tuturor, *se aruncă şi el în apă!*

Rechinul se năpusti asupra trupului lui Drake şi muşcă din el cu o forţă incredibilă, rupându-l în bucăţi. Cel de-al doilea rechin veni şi el imediat să se alăture festinului. O spumă sângerândă se împrăştie pe suprafaţa apei. Valurile împroşcau în toate direcţiile.

După câteva minute, toată acea agitaţie încetă şi apele se liniştiră încă o dată. Însă nu era nici urmă de Knight.

Aloysius Knight nu mai ieşi la suprafaţa apei aducătoare de moarte.

12

Însă el ieşi la suprafaţă, *dincolo de* Forteresse de Valois, printre valurile Oceanului Atlantic.

La 6 minute după ce se scufundase sub rechinii care se hrăneau cu trupul lui Drake, el ieşi la suprafaţa apei, ţinând la gură tubul de oxigen.

În tub era atât oxigen cât să îi permită să traverseze trecerea care făcea legătura între „Groapa cu rechini” şi largul mării.

Knight nu fu nevoit să plutească mult timp în apă. De acest lucru se ocupase un dispozitiv de recepţie-transmisie automată pe care îl avea în vestă. În câteva minute, umbra ca de şoim a avionului său Suhoi Su-37 se legăna deasupra lui, împrăştiind apa din jurul lui cu propulsoarele. Din magazia de bombe a avionului fu coborâtă o frânghie chiar în dreptul lui şi, în câteva clipe, Aloysius Knight se afla în interiorul avionului Black Raven, alături de Mother şi de Rufus.

— Eşti bine, şefu’? întrebă Rufus, aruncându-i o pereche nouă de ochelari cu lentile galbene.

Knight îi prinse şi şi-i puse la ochi, prăbuşindu-se apoi pe pardoseala cabinei din spate a avionului. Nu răspunse la întrebarea lui Rufus. Doar încuviinţă din cap. Era încă şocat de execuţia îngrozitoare la care asistase în „Groapa cu rechini”.

— Unde-i Scarecrow? Dar mica mea Chickadee? întrebă Mother.

Knight o privi cu asprime. În spatele lentilelor galbene, ochii lui priveau îngroziţi. Se uita la Mother, întrebându-se ce să răspundă.

Apoi se ridică brusc în picioare.

— Rufus, ai poziţia lui Schofield? Particulele MicroDot pe care le-am pus în agenda lui electronică trebuie să se fi prins de mâna sa.

— L-am găsit, şefa’. E încă în mişcare. Se pare că cineva l-a

dus pe portavionul francez din larg.

Knight se întoarse către Mother şi trase o gură de aer:

— Schofield este în viaţă, dar – înghiţi în sec – s-ar putea să fie o problemă cu fata.

— Vai, Doamne, nu… făcu Mother.

— Nu pot vorbi despre asta acum, zise Knight. Trebuie să-l salvăm pe Schofield.

13

PORTAVIONUL FRANCEZ *RICHELIEU,*
OCEANUL ATLANTIC,
ÎN LARGUL COASTEI FRANCEZE

Shane Schofield fu aruncat într-o încăpere cu pereţii de oţel, alăturată hangarului de sub punte. Uşa fu trântită în urma lui.

În încăpere nu se mai afla nimic în afară de o masă şi un scaun. Pe masă se afla unitatea de dezactivare CincLock VII a lui Lefevre. Lângă unitate se afla o grenadă cu fosfor al cărei bec roşu de semnalizare strălucea intens în vârful acesteia.

Sus, într-un colţ al încăperii, ascunsă în spatele unei sticle fumurii, Schofield auzi bâzâitul unei camere de supraveghere.

— Căpitane Schofield, se auzi în difuzoare vocea agentului DGSE, este un test simplu. Grenada cu fosfor care se află în faţa ta este conectată prin unde scurte radio de unitatea CincLock de pe masă. Singura cale de a dezactiva grenada este prin unitatea CincLock. Pentru reuşita acestui exerciţiu, codul final de dezactivare este 123. Grenada va exploda peste un minut. Cronometrul porneşte… acum.

— Fir-ar să fie! zise Schofield, aşezându-se repede pe scaun.

Examină îndeaproape unitatea CincLock.

Ecranul principal era înţesat de cerculeţe albe şi roşii – cele roşii erau în stânga, iar cele albe, în dreapta.

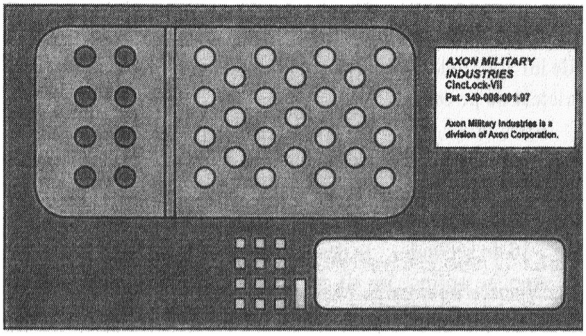

Bing!
Pe ecranul de jos apăru un mesaj:

Etapa 1 (proximitatea): Îndeplinită
Iniţiaţi etapa a doua

Brusc, cercurile albe de pe ecranul principal se luminară, fiecare pâlpâind încet o secundă, fiecare pe rând, într-o ordine aleatorie.
Ecranul emise un sunet de respingere.

Etapa 2 (reacţie): Ratată
Încercare de dezactivare înregistrată.
Trei încercări de dezactivare ratate vor duce la detonare.
Etapa 2 (reacţie): Reactivare

— Poftim?! zise Schofield, privind ecranul.
— 50 de secunde, căpitane, se auzi vocea lui Lefevre. Trebuie să atingi cerculeţele luminoase în ordinea în care se aprind.
— Aha. În regulă.
Cerculeţele albe începură să se aprindă pe rând, unul după altul. Schofield le atingea de îndată ce acestea începeau să pâlpâie.
— 40 de secunde…
Cerculeţele albe începură să se aprindă mai repede. Mâinile lui Schofield se mişcau şi ele cu repeziciune, atingând cerculeţele de pe ecran.
Apoi, brusc, apăru un cerculeţ roşu în partea stângă a indicatorului luminos. Schofield fu luat prin surprindere. Însă îl atinse exact la timp. Cerculeţele albe îşi reluară activitatea, pâlpâind din ce în ce mai repede. Degetele lui Schofield ţineau pasul.
— 30 de secunde… te descurci bine…
Apoi se aprinse un alt cerculeţ roşu. Însă de data aceasta Schofield reacţionă mai târziu. Ecranul scoase un sunet ascuţit.

Etapa 2 (reacţie): Ratată

Încercare de dezactivare înregistrată.
Trei încercări de dezactivare ratate vor duce la detonare.
Etapa 2 (reacţie): Reactivare

— La naiba! strigă Schofield, aruncând o privire către grenada care se afla pe masă, lângă el.

Cerculeţele albe începură din nou să se aprindă în ordine aleatorie pentru a treia şi ultima dată…

— Au mai rămas 25 de secunde…

Însă de această dată Schofield era pregătit, ştiind ce avea de făcut. Degetele lui se mişcau cu îndemânare pe ecran, atingând atât cerculeţele albe – pe măsură ce acestea se aprindeau –, cât şi pe cele roşii, din partea stângă.

— 10 secunde, 9…

Cerculeţele se aprindeau din ce în ce mai repede. Mişcările bruşte la stânga deveneau din ce în ce mai frecvente până în punctul în care, gândi Schofield, totul se transformase într-un test al reflexelor.

— 8,7…

Îşi concentră privirea asupra ecranului. Degetele lui începură să danseze. Sudoarea i se prelingea în ochi.

— 6,5…

Luminiţele continuau să pâlpâie: alb – alb – roşu – alb – roşu – alb.

— 4,3…

Bing! — pe ecran apăru un mesaj:

Etapa 2 (reacţie): Îndeplinit
Etapa 3 (introducere cod): Activ.
Introduceţi Codul Autorizat de Dezactivare.

— 2 secunde…

Schofield apăsă tastele 1 – 2 – 3 – Enter ale tastaturii. Numerele apărură pe ecranul mai mic.

— 1 secundă…

Bing!

Etapa 3 (introducere cod): Îndeplinită.

Mecanism dezactivat.

Schofield răsuflă uşurat şi se lăsă pe spătarul scaunului. Uşa încăperii se deschise. Lefevre îşi făcu apariţia, bătând din palme.

— *Oh, très bien! Très bien!* zise el. Foarte bine, căpitane!

Doi soldaţi solizi din marina franceză se postară de o parte şi de alta a lui Schofield. Lefevre zâmbi.

— A fost foarte impresionant. *Foarte* impresionant. Mulţumesc, căpitane. Tocmai ai dovedit veridicitatea pretenţiilor membrilor Comisiei Majestic-12. Să nu mai vorbesc de meritul acestui sistem de dezactivare. Sunt sigur că Republica Franceză îi va găsi multe întrebuinţări. Ce păcat că suntem nevoiţi să te ucidem! Domnilor, duceţi-l pe căpitanul Schofield înapoi în hangar şi legaţi-l de celălalt.

14

Schofield fu ridicat în aer, cu picioarele şi braţele depărtate, în formă de stea. Se afla pe lamele din faţă ale unui stivuitor, cu un picior pe fiecare lamă orizontală, în timp ce încheieturile mâinilor îi erau prinse cu cătuşe de barele de oţel ale vehiculului.

Stivuitorul era parcat într-un colţ al hangarului pustiu, în spatele unor avioane de luptă cu reacţie Rafale. În faţa lui, aşezaţi în semicerc, stăteau ofiţerii militari francezi şi agentul DGSE Lefevre.

— Adu-l pe spionul britanic, zise Lefevre unuia dintre paznicii lui Schofield.

Paznicul apăsă pe un buton de pe peretele din apropiere şi peretele de oţel de lângă Schofield începu dintr-odată să se ridice. De fapt era o uşă mare de oţel, de mărimea unui avion, care lăsa să se vadă întunericul din spatele ei.

Din întuneric ieşi un al doilea stivuitor pe care se afla un alt ostatic, crucificat în acelaşi mod ca şi Schofield.

Era o singură diferenţă însă.

Bărbatul legat de cel de-al doilea stivuitor fusese torturat cumplit. Faţa, cămaşa, braţele erau acoperite de sânge. Capul i se legăna pe piept.

— Căpitane Schofield, nu sunt sigur dacă îl cunoşti pe agentul Alec Christie din Serviciile Britanice de Informaţii Externe.

Christie. De la MI-6. Şi de pe lista de vânătoare. Aşadar, aici ajunsese Christie.

— Timp de două zile, domnul Christie a reprezentat pentru noi o fântână nesecată de informaţii în ceea ce priveşte Majestic-12, zise Lefevre. Se pare că în ultimele optsprezece luni a ocupat o poziţie foarte bună în cadrul companiei Loch-Mann Industries, fiind garda de corp personală a domnului Randolph Loch, Preşedinte al M-12. Dar, în timp ce Christie îl urmărea pe Loch, noi îl urmăream pe el. Cu toate acestea, într-un moment de

luciditate, domnul Christie ne-a spus aseară ceva îngrijorător. Ne-a spus că Randolph Loch este foarte nemulţumit în ultima vreme de unul dintre membrii mai tineri ai Comisiei, prietenul nostru Jonathan Killian. Din spusele domnului Christie, Randolph Loch ar fi spus în repetate rânduri că domnul Killian, citez, „mă tot bate la cap în legătură cu un plan secund”. Se pare că domnul Killian nu crede că planul Comisiei Majestic-12 va fi dus la îndeplinire. Din investigaţiile dumitale, căpitane Schofield, ştii ceva despre acest „plan secund”?

— Killian este prietenul *tău.* De ce nu-l întrebi pe el? zise Schofield.

— Republica Franceză nu are prieteni.

— Oare de ce nu mă miră lucrul ăsta?

— Avem cunoştinţe folositoare, zise Lefevre. Însă trebuie să ne ţinem cunoştinţele aproape, iar duşmanii şi mai aproape.

— Nu aveţi încredere în el, zise Schofield.

— Nici cât negru sub unghie.

— Dar îi oferiţi protecţie, imunitate.

— Atâta timp cât ne este util. S-ar putea ca acest lucru să înceteze.

— Şi-acum sunteţi îngrijoraţi că vă joacă pe degete, zise Schofield.

— Da.

Schofield medită la toate acestea o clipă, apoi spuse:

— Una dintre rachetele Cameleon are ca ţintă Parisul.

— Ah, da, ştim acest lucru. Suntem *pregătiţi* pentru aşa ceva. Tocmai de asta ţara mea a hotărât să colaboreze cu Comisia Majestic-12. Tocmai de aceea le-am furnizat cadavrele teroriştilor Global Jihad. În vreme ce America, Germania şi Marea Britanie vor suferi pierderi catastrofale, Franţa va fi considerată ca fiind singura ţară occidentală care va fi învins această ameninţare. În timp ce New York, Berlin şi Londra vor fi rase de pe suprafaţa pământului, Parisul va rămâne neatins. Franţa va deveni singura naţiune care va fi dezactivat cu succes aceste îngrozitoare rachete teroriste. Americii i-au trebuit trei luni întregi ca să se răzbune pentru evenimentele din 11 septembrie. Imaginează-ţi cât de şocaţi vor fi americanii când le vor fi distruse *cinci oraşe întregi.* Dar Franţa, Franţa va fi

naţiunea care va respinge aceste atacuri atroce. Singura naţiune occidentală care se va mişca suficient de repede. Puternici, capabili şi complet neatinşi, vom deveni astfel naţiunea cea mai puternică a erei acestui nou Război Rece. Căpitane Schofield, prietenii noştri din Comisie vor să scoată bani din toată afacerea asta, deoarece pentru ei banii înseamnă putere. Republica Franceză nu îşi doreşte o astfel de putere. Noi dorim ceva de o importanţă mult mai mare. Ne dorim o schimbare a puterii mondiale. Vrem să conducem lumea. Secolul XX a aparţinut Americii. O perioadă tristă şi falimentară în istoria lumii. Secolul XXI va aparţine Franţei.

Schofield se uită fix la Lefevre şi la generali.

— Sunteţi chiar nebuni, ştiaţi asta? zise el.

Lefevre scoase din servieta sa nişte fotografii şi i le arătă lui Schofield.

— Să revenim la Killian. În aceste fotografii apare domnul Killian în vizita sa din Africa de anul trecut.

Schofield se uita la nişte poze obişnuite de ziar: Killian în mijlocul conducătorilor africani, inaugurând fabrici, făcând cu mâna mulţimii.

— O vizită de curtoazie ca să-şi promoveze activităţile de caritate, zise Lefevre. Cu toate acestea, în timpul acestor vizite, Killian s-a întâlnit şi cu conducători şi miniştri ai apărării ai unor naţiuni africane de o importanţă strategică: în special Nigeria, Eritrea, Ciad, Angola şi Libia.

— Mda… zise Schofield, căzând pe gânduri.

După ce făcu o pauză, Lefevre dădu lovitura de graţie:

— În ultimele unsprezece ore, forţele aeriene ale Nigeriei, Eritreii, Ciadului şi Angolei s-au adunat toate, aproximativ două sute de avioane de luptă care s-au îndreptat către aerodromurile din partea estică a Libiei. Luate individual, aceste forţe aeriene sunt relativ mici. Împreună însă, formează o adevărată escadrilă aeriană. Ultima întrebare a mea pentru tine, căpitane Schofield: *ce au de gând să facă?*

Schofield simţi că o ia razna.

— Căpitane Schofield?

Însă Schofield nu îl mai auzea. Nu auzea decât vocea lui Killian răsunându-i în minte: „Deşi mulţi nu ştiu acest lucru,

viitorul lumii se află în Africa”.

Africa…

— Căpitane Schofield? zise Lefevre.

Schofield clipi. Reveni în prezent.

— Nu ştiu, răspunse el pe un ton cinstit. Aş vrea să ştiu, dar, sincer, nu ştiu.

— Hmmm, făcu Lefevre. Exact acelaşi lucru a zis şi domnul Christie. Ceea ce înseamnă că s-ar putea ca amândoi să spuneţi adevărul. Fireşte, ar putea să însemne şi că este nevoie de mai multă convingere.

Lefevre făcu un semn din cap şoferului care conducea stivuitorul de care era legat Christie. Şoferul porni motorul şi conduse vehiculul la câţiva metri înspre stânga, astfel încât agentul, care era ridicat pe lamele stivuitorului, se afla acum exact în spatele reactoarelor unui avion de luptă din apropiere. Apoi şoferul sări repede jos de pe scaun şi se îndepărtă fugind.

O clipă mai târziu, Schofield îşi dădu seama de ce.

Vuuuuuuuum!

Motoarele avionului prinseră viaţă. Schofield văzu un alt soldat francez care se afla în carlingă. Alec Christie, aflat într-o stare jalnică, îşi ridică privirea când auzi acel zgomot asurzitor şi se trezi că priveşte în hăul reactorului din spate al unui avion Rafale. Nu părea că-i pasă. Era prea bătut, prea obosit ca să mai riposteze.

Lefevre făcu un semn din cap soldatului din carlingă. Acesta apăsă butoanele care controlau reactorul. Brusc, o limbă albă de foc ţâşni din reactorul din spate al avionului, înghiţindu-l pe Christie. Flacăra lovi corpul agentului britanic ca un bici – aerul fierbinte îi dădu părul pe spate, îi smulse pielea de pe faţă, îi arse hainele într-o clipită şi în cele din urmă îi sfâşie trupul.

Apoi flacăra se stinse brusc şi în hangar de aşternu din nou liniştea. Tot ce mai rămăsese din Alec Christie erau patru bucăţi de came, carbonizate şi dezgustătoare care atârnau de lamele stivuitorului.

— Asta e de rău, zise Schofield, înghiţind în sec.

Lefevre se întoarse către el:

— Ţi-a mai împrospătat memoria?

— Îţi spun încă o dată, nu ştiu, zise Schofield. Nu ştiu nimic

despre Killian şi despre ţările africane sau dacă au ceva în comun. Este pentru prima oară când aud despre ei.

— Atunci mă tem că nu mai avem nevoie de tine, zise Lefevre. A sosit timpul ca dorinţa amiralului şi a generalului să se îndeplinească şi să te vadă cum mori.

Zicând acestea, Lefevre făcu un semn din cap şoferului stivuitorului de care era legat Schofield. Vehiculul înaintă, oprindu-se lângă stivuitorul unde se afla Christie, în faţa celui de-al doilea reactor din spatele avionului.

Schofield privi în hăul negru al reactorului.

— Generale? se adresă Lefevre ofiţerului de armată care pierduse o întreagă unitate de paraşutişti în Antarctica din cauza lui Schofield. Vrei să faci onorurile?

— Bucuros.

Generalul se ridică de pe scaun şi urcă în carlinga avionului, neluându-şi privirea de la Schofield în tot acest timp. Se aplecă în carlingă, întinse mâna către manşă şi îşi plimbă degetul mare peste butonul „Postcombustie”.

— Adio, căpitane Schofield, zise Lefevre pe un ton nepăsător. Istoria lumii va trebui să se desfăşoare fără tine. *Au revoir.*

Degetul mare al generalului cobora spre butonul „Aprindere”.

15

Tocmai în acel moment, undeva deasupra hangarului, se auzi o explozie. Sunete de claxoane. Sirenele prinseră viaţă. Întreg portavionul fu brusc invadat de luminile roşii de urgenţă.

Degetul cel mare al generalului rămase în aer, la doar câţiva milimetri deasupra butonului. Un subofiţer se apropie în fugă de amiral:

— Domnule! Suntem atacaţi!

— Poftim?! strigă amiralul. De către cine?

— Pare a fi un avion de luptă rusesc, domnule.

— Un avion de luptă rusesc? *Un singur* avion de luptă rusesc? Ăsta-i un portavion, pentru numele lui Dumnezeu! Ce om sănătos la minte ar ataca un portavion cu un singur avion?

Black Raven plana la acelaşi nivel cu pista de aterizare a portavionului *Richelieu* ciuruind cu gloanţe şi cu rachete avioanele de luptă care erau garate acolo.

Patru dâre de fum lăsate de rachete se desprinseră de aripile avionului Suhoi şi apoi se despărţiră fiecare spre ţinta sa. Un avion de luptă *Rafale* care se afla pe punte explodă instantaneu în mii de bucăţi, în timp ce două posturi cu rachete antiaeriene fură distruse. Cea de-a patra rachetă intră şuierând în hangar şi se izbi de un avion de supraveghere AWACS, distrugându-l într-o explozie colosală.

Rufus pilota Black Raven cu o îndemânare uluitoare.

Pe locul mitraliorului din spatele lui se afla Knight, rotindu-se la 360 de grade cu scaunul său, fixându-şi ţintele şi trăgând odată cu mitralierele avionului.

— Mother, eşti gata? strigă el.

Mother se afla în magazia de bombe, care fusese transformată în celulă de închisoare, din spatele carlingii pilotului, înarmată până în dinţi: MP-7, M-12, pistoale Desert Eagle; avea chiar şi

unul dintre lansatoarele de rachete ale lui Knight prins la spate.

— Drace! Da!

— Atunci, dă-i drumul!

Knight apăsă pe un buton. Podeaua magaziei de bombe/celulă de închisoare se deschise şi Mother căzu prin ea, alunecând de-a lungul frânghiei lansatorului cârligului magnetic.

În interiorul turnului de control al portavionului francez era haos. Tehnicienii ţipau în staţii, oferind informaţii căpitanului.

— … Drăcia aia a scăpat de radarul nostru! Cred că are ceva care face avionul invizibil…

— … Au distrus posturile antiaeriene de pe puntea de zbor…

— … Duceţi avioanele de luptă la catapulte. *Acum!*

— Domnule, distrugătorul *Le Triomphe* zice că are ţinta în vizor…

— Spune-i să deschidă focul!

Drept răspuns la ordin, o rachetă antiaeriană ţâşni de pe unul dintre distrugătoarele care însoţeau portavionul, îndreptându-se direct către avionul Black Raven.

— Rufus! Sper că ai reparat contramăsurile electronice când am fost în Archangel[37]!

— Nu vă faceţi griji, şefu'.

Racheta se îndrepta înspre ei cu o viteză ameţitoare. Dar, în ultimul moment, întâlnind bruiajul scutului electronic al avionului, îşi schimbă direcţia, învârtindu-se haotic, apoi se izbi de carena îndepărtată a portavionului!

— Soldaţi! încetaţi focul! Încetaţi focul! strigă căpitanul. Avionul ăla e prea aproape! Ne loviţi pe noi! Departamentul electronice – aflaţi care este frecvenţa scutului electronic al avionul şi neutralizaţi-l! Trebuie să-l distrugem cu ajutorul avioanelor de luptă.

În interiorul hangarului principal al portavionului, Schofield se afla în continuare crucificat în faţa reactoarelor avionului Rafale.

Dintr-odată, puntea din jurul lui se înclină abrupt, căci

[37] Archangel – Arhanghel (n.tr.)

portavionul uriaş se rotea cu faţa către Black Raven, pregătindu-se de atac.

Lefevre şi generalii francezi vorbeau cu toţii în staţiile lor, căutând răspunsuri. Toţi, în afară de generalul de armată care se afla în carlinga avionului Rafale.

După ce atenţia îi fusese distrasă, el aruncă din nou o privire către Schofield. Nu avea de gând să rateze această ocazie. Se întinse din nou către butonul „Postcombustie", apucă maneta şi – *pleosc!* – un glonţ îi intră prin ureche, iar creierii i se împrăştiară peste tot în carlingă.

În toată contuzia aceea, nimeni nu observase silueta din umbră care aterizase pe partea deschisă a liftului de la tribord de lângă hangarul principal. O siluetă care se lăsase în jos pe frânghie asemenea unui păianjen. O siluetă care era înarmată.

Era Mother.

Cu o MP-7 într-o mână şi o M-16 în cealaltă, Mother năvăli în hangar, îndreptându-se către locul unde se afla Schofield. Era ca o furtună de neoprit. Paraşutiştii francezi care îl păzeau pe Schofield veneau înspre ea din toate părţile – din spatele vehiculelor, de după avioanele de luptă care erau parcate acolo.

Însă Mother continua să înainteze, trăgând în toate direcţiile, omorându-i, fără să se oprească din drum.

Trase două focuri de armă în stânga şi îi nimeri pe doi paraşutişti în figură. Se roti la dreapta, trăgând cu arma M-16 şi alţi trei inamici căzură seceraţi. Un paraşutist se ridică pe una din aripile avionului, deasupra ei, iar Mother făcu un salt, ciuruindu-l în timp ce se rostogolea. Apoi aruncă două grenade fumigene şi, prin ceaţa care se lăsa, se mişca şi vâna ca o fantomă răzbunătoare.

Patru paraşutişti francezi împreună cu amiralul muriră înecaţi de fum. Nici măcar spionul Lefevre nu reuşi să îi scape. Un *shuriken* cu patru lame se îndreptă şuierând prin fum înspre el şi i se înfipse în mărul lui Adam. Urma să aibă o moarte lentă.

Dintr-odată, Mother ieşi din norul de fum chiar lângă Schofield, care era legat de stivuitor.

— Hei, Scarecrow! Ce mai faci? zise ea.

— Mă simt mai bine acum că eşti aici, răspunse Schofield.

Cele două pitoane ale lui Knight îi deschiseră cătuşele cu uşurinţă. În câteva secunde, se afla din nou cu picioarele pe pământ, eliberat.

Dar, înainte ca Mother să apuce să-i dea câteva arme, Schofield se năpusti lângă trupul lui Lefevre care zăcea pe pardoseală, în apropiere.

Luă ceva de pe jos, de lângă trupul francezului muribund şi se întoarse la Mother. Aceasta îi dădu un pistol-mitralieră MP-7 şi un pistol Desert Eagle.

— Eşti pregătit să faci nişte stricăciuni? îl întrebă ea.

Schofield se întoarse către ea, observând arsenalul din spatele ei.

— Sunt gata să provoc un dezastru, zise el.

Se îndreptară în fugă către un jeep parcat în apropiere.

16

Patru avioane de luptă Rafale de ultimă generaţie ţâşniră de-a lungul pistei portavionului şi decolară, două câte două.

Se rotiră în aer deasupra portavionului, aranjându-se într-o formaţie de atac şi îndreptându-se către Black Raven.

— Vin spre noi! strigă Rufus.

— Îi văd! răspunse Knight.

Se roti cu scaunul, apăsând pe trăgaci cu frenezia unui copil care joacă jocuri video. Două avioane Rafale veneau înspre ei, trăgând cu mitralierele. O mulţime de gloanţe trasoare sfârâiră prin aer în jurul avionului lor. Black Raven se înclină şi apoi se roti în aer, ferindu-se din calea gloanţelor şi trăgând în acelaşi timp cu mitraliera montată sub avion.

Apoi primele două avioane trecură în viteză pe lângă ei – bubuituri gemene. Însă acesta era doar primul act, era o distragere a atenţiei de la spectacolul principal. Căci *alte* două avioane de luptă Rafale se aflau mai jos, trecând razant deasupra valurilor oceanului din direcţia cealaltă, apropiindu-se de avionul Suhoi pe dedesubt şi din spate. Aflat încă deasupra liftului de la tribordul portavionului, Black Raven se roti în aer şi se întoarse către cele două avioane care veneau din faţă.

— La naiba! zise Rufus, aruncând o privire către ecranul contramăsurilor. Nemernicii umblă la frecvenţa scutului nostru… Ba se activează, ba se dezactivează. Pierdem scutul.

Cele două avioane Rafale noi lansară câte două rachete fiecare. Knight trase cu mitralierele înspre rachete, nimerind două dintre ele, însă celelalte două se lăsară brusc jos, apoi se ridicară din nou şi făcură o mişcare laterală.

— Rufus…!

Rachetele se îndreptau vertiginos înspre ei. Rufus le văzu venind şi găsi repede o soluţie. Rachetele ţâşneau înainte, pregătite să ucidă, dar tocmai în acel moment Rufus pilotă avionul prin uşa masivă a liftului de la tribord, care era

deschisă, intrând cu avionul *în hangarul principal al portavionului!*

Spre deosebire de obuzele distrugătorului *Le Triomphe,* rachetele erau prevăzute cu un sistem electronic de identificare. Datorită acestui sistem nu puteau lovi propriul portavion. Drept urmare, acestea plonjară în ocean şi explodară, iar la suprafaţa apei ţâşniră două gheizere înalte de 60 de metri.

În interiorul turnului de control al portavionului, operatorii radar se uitau derutaţi la ecranele din faţa lor şi strigară în staţii:

— Unde dracu' a dispărut?

— Ce?! Mai spune încă o dată…

— Ce s-a întâmplat? întrebă căpitanul. Unde au dispărut?

— Domnule, se află în interiorul portavionului.

Black Raven plutea acum în aer *în interiorul* hangarului întunecos al portavionului francez.

— Îmi place stilul tău, Rufus, zise Knight în timp ce trăgea fără milă în colecţia de avioane, elicoptere şi camioane garate acolo.

Asemenea unei păsări uriaşe care este blocată în sufrageria unei case, Black Raven se rotea prin hangar, răsturnând cu coada sa avioanele şi izbind de pereţi cisternele cu combustibil. Traversa hangarul, provocând haos şi distrageri. Cele două cozi înalte din spatele avionului scrijeleau tavanul.

Knight strigă în staţia sa:

— Mother! Unde eşti?

Un jeep ţâşni înspre capătul îndepărtat al hangarului, către pupa, rulând cu viteză mare şi ferindu-se de avioanele care se înclinau şi cisternele care se prăbuşeau. Mother era la volan, iar Schofield stătea ghemuit în spate.

Mother strigă:

— Sunt în capătul celălalt al hangarului. Încerc să mă feresc din calea dezastrului provocat de tine!

— Schofield este cu tine?

— Da.

— Vreţi să vă luăm de pe drum dacă tot suntem şi noi aici?

Mother se întoarse către Schofield, care stătea aplecat peste arsenalul ei sau mai exact peste arsenalul lui Knight.

— Vrei să pleci de aici?

— Nu! Nu încă! strigă el. Spune-i lui Knight să iasă. Nu şi-ar dori să fie aici în următoarele două minute! De fapt, nu şi-ar dori să fie prin apropierea acestui vas! Spune-i că ne vom întâlni cu el afară!

— Recepţionat, spuse Knight după câteva clipe. Se întoarse. Rufus! E timpul s-o ştergem de-aici!

— S-a-nţeles, şefu'! răspunse Rufus. Şi-acum, unde-i cealaltă… Aha, făcu Rufus, observând cel de-al doilea lift deschis din partea opusă a hangarului.

Ambală motoarele avionului, huruitul acestora acoperind orice alt sunet, şi traversă razant suprafaţa hangarului înainte să ţâşnească în lumina orbitoare a zilei, prin deschizătura laterală de la babord.

În tot acest timp, aflat pe locul din spate al jeepului, Schofield scotocea prin raniţa adusă de Mother în care se afla arsenalul. Era, într-adevăr, raniţa de fabricaţie rusească a lui Knight, ceea ce însemna că în ea se aflau un lansator de rachete, precum şi alte tipuri de explozibili.

Îl găsi pe cel pe care îl căuta. Faimosul explozibil sovietic Paladiu P-61.

Un explozibil cu paladiu – alcătuit dintr-un înveliş exterior din paladiu care este înfăşurat în jurul unui nucleu ce conţine acid fluorhidric îmbunătăţit – este folosit pentru un singur scop: să arunce în aer centralele nucleare, provocând dezastre devastatoare.

Armele nucleare au nevoie de uraniu îmbogăţit cu o consistenţă a nucleului de 90%. *Reactoarele* unei centrale nucleare obişnuite au un nucleu cu o consistenţă de aproximativ 5%, în timp ce reactoarele de pe un portavion nuclear au o consistenţă de 50%. Ca atare, niciunul dintre aceste reactoare nu pot *determina* niciodată o explozie nucleară. Pot degaja

scurgeri de radiaţii, cum s-a întâmplat la Cernobâl, însă nu pot crea un nor în formă de ciupercă.

Însă acestea emană în fiecare secundă cantităţi masive de hidrogen inflamabil, o acţiune care poate fi anulată prin folosirea de „elemente de recombinare”, care să transforme hidrogenul (H) în apă pură (H_2O).

Însă, dacă se combină *paladiul* cu hidrogenul, acest amestec are efectul opus. Acesta multiplică hidrogenul, producând cantităţi mari de gaz inflamabil care poate fi apoi declanşat prin adăugarea unui catalizator cum este acidul fluorhidric.

Astfel, explozibilul P-61 funcţionează ca un detonator în două etape.

În prima etapă – iniţierea exploziei – se amestecă paladiul cu hidrogenul, multiplicând gazul cu o viteză uluitoare. În a doua etapă, gazul se aprinde datorită acidului.

Rezultatul este o explozie colosală – nu la fel de mare precum cea nucleară –, însă este, poate, singurul tip de explozie din lume care poate distruge carena blindată a unui portavion.

— Acolo! strigă Schofield, arătând cu degetul înspre două guri de aerisire cilindrice uriaşe, aflate la capătul dinspre pupa al hangarului.

Erau nişte guri de aerisire echipate cu ventilatoare care eliminau excesul de hidrogen din partea din spate a portavionului.

— Coşurile de evacuare ale reactorului!

Jeepul traversa în viteză hangarul, trecând pe lângă avioanele în flăcări. Schofield se ridică în picioare în partea din spate a jeepului, îşi potrivi pe umăr lansatorul şi îl îndreptă către unul dintre ventilatoarele uriaşe aflate lângă coşul de evacuare.

— Mother, de îndată ce încep să trag apeşi pedala de acceleraţie până la podea şi te îndrepţi către rampa de acces! Vom avea la dispoziţie aproximativ 30 de secunde între prima etapă şi cea de-a doua. Adică 30 de secunde ca să părăsim portavionul!

— În regulă!

Schofield ridică ochi.

— *Au revoir* şi vouă, ticăloşilor!

Apoi apăsă cu degetul pe trăgaci.

Lansatorul se declanşă, trimiţând explozibilul încărcat cu paladiu în partea de sus a hangarului. Acesta lăsă în urma lui o dâră dreaptă de fum. Explozibilul cu paladiu pătrunse prin ventilatorul coşului de evacuare din partea dreaptă şi dispăru înăuntrul lui, coborând apoi în căutarea unei surse de căldură.

De îndată ce explozibilul fu lansat, Mother apăsă pedala de acceleraţie a jeepului până la podea, descriind un cerc mic, înainte să dispară pe o rampă de acces asemănătoare cu un tunel care făcea legătura între hangar şi puntea superioară a portavionului.

Jeepul înaintă în spirală, tot mai sus.

În timp ce urca, cu scârţâit de roţi, din măruntaiele portavionului se auzi un sunet înfundat ca de explozie.

Explozibilul cu paladiu lovise ţinta.

Schofield îşi porni cronometrul: 00:01… 00:02…

Deasupra portavionului *Richelieu,* Black Raven era în continuare angajat într-o bătălie pe viaţă şi pe moarte cu patru avioane de luptă franceze.

Se înclină mult, sfâşiind aerul. Elimină unul dintre avioanele inamice cu singura rachetă rămasă.

Însă Rufus auzi un ţiuit ascuţit care venea din bord.

— Au intrat pe frecvenţa noastră! strigă el. Ne-au dezactivat complet scutul!

În acea clipă, un alt avion Rafale apăru în urma lor şi cele două avioane zburau împreună deasupra oceanului. Avionul francez care venea în urma lui trăgea cu gloanţe trasoare portocalii.

În timp ce Black Raven înainta, Knight se roti cu scaunul şi deschise focul asupra avionului care îi urmărea cu mitraliera suspendată a avionului. Ploaia de gloanţe ciurui carlinga avionului francez, spărgându-i geamul şi sfâşiindu-l în bucăţi pe pilot. Avionul se prăbuşi în ocean, provocând în urma sa o explozie uriaşă de apă.

— Şefu’! strigă dintr-odată Rufus. Trebuie să deschizi focul în faţă! Acum!

Knight se roti cu scaunul. Nu observase că avionul din urma lor îi dirija către alte două avioane de luptă franceze!

Cele două avioane Rafale care îi aşteptau lansară câte o rachetă fiecare – două dâre de fum arcuindu-se în aer către botul avionului Suhoi –, însă Rufus înclină avionul negru pe o parte iniţiind un *al doilea* sistem personalizat de contramăsuri, foarte rar: era un sistem cunoscut sub denumirea de „scut de plasmă”, care învăluia întreg avionul într-un nor de particule de gaz ionizate.

Cele două rachete parcă înnebuniseră şi se despărţiră ca să evite norul de ioni din jurul avionului Suhoi. Black Raven trecu printre ele cu o viteză năucitoare, făcând ca una din rachete să plonjeze brusc în ocean, iar cealaltă să se învârtă ameţitor pe cer.

Însă avionul Suhoi se afla pe un traseu de coliziune cu cele două avioane de luptă Rafale care veneau înspre el.

Knight se roti cu scaunul în faţă şi deschise focul, distrugând aripa dreaptă a unuia din avioanele inamice, înainte ca avionul Suhoi să ţâşnească pe lângă cele două avioane de luptă franceze cu un huruit asurzitor.

Nu mai rămase decât un avion de luptă francez, însă nu pentru mult timp. La scurt timp după ce trecu de avionul lui Knight, acesta fu lovit de propria rachetă – cea care deviase de la traiectoria sa după ce fusese respinsă de „scutul de plasmă” al avionului Suhoi.

Knight şi Rufus se întoarseră să vadă ultima explozie şi auziră un alt zgomot care venea dinspre portavion – un zgomot înfundat şi ameninţător de explozie.

— Mai repede, Mother, mai repede! strigă Schofield, aruncând o privire la ceasul cu cronometru: 00:09… 00:10…

Jeepul urca în viteză rampa în spirală, frecându-se de pereţii de oţel ai acesteia şi scoţând scântei.

Brusc, întreg portavionul se înclină la 30 de grade înspre babord.

— Nu te opri! strigă Schofield.

Prima detunătură a explozibilului cu paladiu distrusese elementele de recombinare a hidrogenului de pe portavionul

Richelieu, ceea ce declanşase acel zgomot ameninţător. Acest lucru însemna că hidrogenul scăpat de sub control începea să se adune în turnurile de răcire ale portavionului cu o viteză exponenţială. Peste exact 30 de secunde, urma să se audă cea de-a doua detunătură a explozibilului cu paladiu, aprinzând hidrogenul şi dezlănţuind Armaghedonul pe portavion.

00:11

00:12

Jeepul ţâşni afară pe rampa de acces. Pe punte se dezlănţuise iadul. Avioane fumegând, arme antiaeriene făcute scrum, marinari morţi. Un avion de vânătoare Rafale, cu botul în jos şi roţile din faţă distruse, bloca cea de-a doua pistă de decolare a portavionului *Richelieu.* Avionul tocmai se pregătea de decolare, când Black Raven îl lovise cu o rachetă.

Schofield îl văzu numaidecât.

— Mother, îndreaptă-te către avionul de luptă avariat!

— Chestia aia nu va zbura, Scarecrow! Nici măcar pentru tine! strigă Mother.

00:15

00:16

În mijlocul acelui haos, jeepul se opri cu un scârţâit de roţi lângă avionul de luptă Rafale distrus. Mother avusese dreptate. Cu botul jos şi cu roţile din faţă distruse, nu avea cum să plece.

00:17

00:18

— N-am nevoie de avion, zise Schofield. Am nevoie de asta.

Sări din jeep, se aplecă şi luă de pe jos cârligul catapultei care zăcea pe pistă în faţa avionului distrus. Mic şi trapezoidal, cârligul fusese legat cu ceva timp în urmă de mecanismul de catapultare care se întindea de-a lungul pistei, pentru a face ca avioanele să ajungă la viteza necesară de decolare pe o distanţă de 90 de metri.

Schofield vârî cârligul sub osia frontală a jeepului şi apoi prinse celălalt capăt al acestuia de catapulta de pe pistă.

00:19

00:20

— Oh, cred că glumeşti… zise Mother, privind pista goală din faţa jeepului care se oprea scurt la capătul navei.

Şinele catapultei se întindeau cât era puntea de lungă asemenea unor şine de tren care se îndreaptă înspre marginea unei prăpăstii.

00:21

00:22

Schofield sări din nou în jeep, alături de Mother.

— Scoate-l din viteză şi pune-ţi centura! zise el.

00:23

00:24

Mother îşi puse centura de siguranţă. Schofield făcu la fel.

00:25

Apoi îşi scoase arma MP-7 şi ţinti către mecanismul de comandă a catapultei care se afla în apropiere şi care fusese abandonat în timpul raidului efectuat de Black Raven…

00:26… Şi trase.

00:27

Ping!

Glonţul lovi mânerul de lansare, declanşând mecanismul de catapultare. Şi jeepul ţâşni de pe loc cu o viteză atât de mare încât niciun jeep obişnuit nu ar fi reuşit vreodată să o atingă.

17

90 de metri în 2,2 secunde.

Schofield şi Mother erau înfipţi în scaunele lor şi aveau impresia că ochii le vor ieşi din orbite. Jeepul înainta de-a lungul pistei cu o viteză *incredibilă.* Pista deveni neclară din cauza mişcării. Roţile din faţă ale jeepului explodară după primii 50 de metri. Însă acesta se deplasa înainte cu viteza unei rachete, ca un obuz lansat de un tun, propulsat de forţa inimaginabilă a catapultei.

Adevărul fie spus, nu se deplasau la fel de repede ca un avion cu reacţie care decolează, deoarece acesta din urmă este propulsat şi de propriile reactoare.

Însă Schofield nu voia să-şi ia zborul. Voia doar să părăsească acel portavion înainte ca acesta… să explodeze.

Jeepul ajunse la marginea pistei şi se desprinse de ea, ţâşnind în aer, cu botul în sus, cu roţile învârtindu-se, *tocmai în clipa în care întreg portavionul, care rămăsese în urma lui, fu spulberat dintr-odată.*

Nu izbucni niciun foc.

Nici nori uriaşi.

Nu se auzi decât un *BUM!* asurzitor când pereţii de oţel exteriori ai portavionului ieşiră în afară, împinşi de presiunea grozavă cauzată de hidrogenul aprins, desprinzându-se din încheieturi. Era ca şi cum un culturist şi-ar fi umflat muşchii, rupându-şi hainele.

Miliarde de nituri fură aruncate în sus, în aer. Acestea ţâşniră câţiva zeci de metri în aer, apoi coborâră ca o ploaie timp de un minut întreg. Un elicopter care tocmai decolase din spatele portavionului fu ciuruit de acest val neaşteptat de nituri şi distrus în aer.

Părţi dislocate din portavion, inclusiv fâşii întregi de oţel zburară în aer şi se prăbuşiră apoi peste distrugătoarele

franceze care pluteau în jurul portavionului, crestându-le părţile laterale şi spărgându-le geamurile.

Însă cele mai mari stricăciuni apăruseră la pupa portavionului *Richelieu,* în zona epicentrului exploziei: ventilatoarele de răcire.

Pereţii exteriori din partea aceea fuseseră pur şi simplu smulşi din îmbinări, la nivelul niturilor verticale, lăsând să se vadă porţiuni deschise prin care apele Oceanului Atlantic pătrundeau nemiloase.

Richelieu, cel mai mare şi mai grandios portavion construit vreodată de Franţa, începu să se scufunde în ocean.

Jeepul în care se aflau Schofield şi Mother îşi luase zborul de pe puntea portavionului. În timp ce se înălţau în aer în faţa navei, ei îşi desfăcură centurile de siguranţă, se ridicară de pe locurile lor şi ieşiră în exteriorul vehiculului. Distanţa dintre pista portavionului şi suprafaţa apei era de 20 de metri. Jeepul lovi primul apa, provocând un amestec de stropi de apă şi spumă. Apoi căzură în apă Schofield şi Mother. Două împroşcături gemene.

Impactul fu dureros, însă ei îşi înclinaseră trupurile astfel încât să intre în apă cu picioarele. Apoi înotară pe sub apă. Portavionul explodă şi furtuna de nituri se prăvăli deasupra oceanului asemenea unei ploi de şrapnele nimicitoare.

Grandiosul portavion se scufunda repede, cu partea din spate în jos. Era o privelişte de-a dreptul spectaculoasă. Şi apoi, în timp ce oamenii echipajului alergau disperaţi înspre bărcile de salvare sau se aruncau pur şi simplu în apele oceanului ca să-şi salveze viaţa, uriaşul vas de război se ridică pe verticală, cu prora sus în aer şi cu pupa complet scufundată.

Ambarcaţiunile care însoţeau portavionul rămaseră pe loc, nemişcate.

Exceptând contextul unui război, acest lucru era de neimaginat. Nicio ţară nu mai pierduse vreun portavion de la cel de-al Doilea Război Mondial. Tocmai de aceea cei de pe portavion nu reuşiră să reacţioneze la timp când, la un minut după explozie, Black Raven plana la 3 metri deasupra valurilor

Oceanului Atlantic, iar două siluete micuţe fură pescuite din apă cu o frânghie care atârna din magazia de bombe din spatele avionului.

Odată ce siluetele ajunseră în interiorul avionului, acesta se ridică în aer şi ţâşni pe cer, lăsând în urma lui portavionul *Richelieu* spulberat.

18

Aloysius Knight merse în cabina din spate a avionului Suhoi şi îi văzu pe Schofield şi pe Mother zăcând pe podea, uzi până la piele.

Schofield îşi ridică privirea când intră Knight.

— Stabileşte traseul către Canalul Mânecii, în largul coastei Cherbourg. Acolo se află primul vas Kormoran. Trebuie să îl găsim înainte să lanseze rachetele asupra Europei.

Knight încuviinţă din cap.

— I-am spus deja lui Rufus să ne ducă într-acolo.

Schofield făcu o pauză.

Knight părea neobişnuit de tăcut, neliniştit parcă. Ce se întâmpla?

Schofield aruncă o privire prin spaţiul strâmt al celulei şi atunci îşi aduse aminte.

— Unde-i Gant? întrebă el.

La auzul acestei întrebări, ochii lui Knight ezitară uşor, în spatele lentilelor de ambră. Schofield observă acest lucru şi, în acel moment, simţi ceva în interiorul său, ceva ce nu mai simţise până atunci.

O teamă absolută, îngrozitoare.

Aloysius Knight înghiţi în sec.

— Căpitane, trebuie să vorbim, zise el.

AL ŞASELEA ATAC

CANALUL MÂNECII – SUA
26 OCTOMRIE, ORA 17.00 (CANALUL MÂNECII)
(ORA 11.00 E.S.T. NEW YORK, SUA)

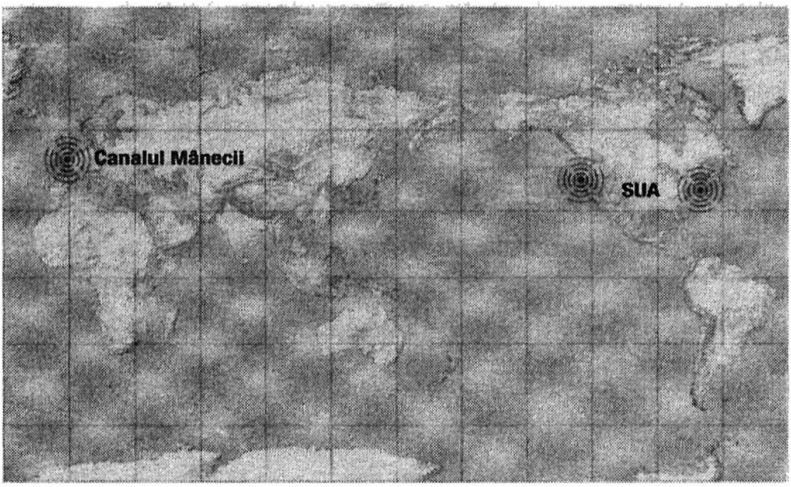

„40 (a) (ii) În eventualitatea unui conflict care implică cele mai mari puteri ale lumii, este foarte probabil ca populaţiile sărace din Africa, Orientul Mijlociu şi America Centrală – unele dintre acestea depăşind ca număr populaţiile ţărilor vecine din Occident cu o rată de 100 la 1 – să treacă graniţele occidentale şi să copleşească prin număr marile oraşe.”

Consiliul de Securitate Naţională al Statelor Unite,
Agenda de zi Q-309, 28 octombrie 2000,
UN Press, New York

„Cine trebuie să rezolve problemele dificile? Acela care este în stare.”

Citat atribuit lui Confucius

1

LINIA DE COASTĂ A CANALULUI MÂNECII
NORDUL FRANŢEI
26 OCTOMBRIE, ORA 17.00 ORA LOCALĂ
(ORA 11.00 E.S.T. SUA)

Cu flăcări ieşind din reactoare, Black Raven ateriză pe vârful unei stânci care dădea înspre Canalul Mânecii, biciuit de ploaia torenţială.

Shane Schofield ieşi din carlingă. Sări pe pământul noroios şi se îndepărtă împleticindu-se de avionul de luptă, neluând în seamă furtuna dezlănţuită din jurul lui.

După ce Knight terminase de povestit ceea ce se întâmplase în „Groapa cu rechini” cu Gant, cu Jonathan Killian şi cu ghilotina, Schofield rostise doar trei cuvinte:

— Rufus, aterizează acum!

Schofield se opri pe marginea stâncii, ţinând ochii închişi. Lacrimi amestecate cu picături de ploaie i se rostogoleau pe obraji.

Gant era moartă.

Moartă.

Iar el nu fusese acolo. Nu fusese acolo ca să o salveze. În trecut, indiferent de ce se întâmplase, el reuşise *întotdeauna* să o salveze.

Dar nu şi de data asta.

Îşi deschise ochii. Şi privi în gol.

Apoi simţi cum i se înmoaie picioarele şi căzu în genunchi, în noroi. Umerii i se scuturau violent la fiecare hohot de plâns disperat.

Mother, Knight şi Rufus îl priveau din carlinga descoperită a avionului Black Raven, care se afla la 20 de metri depărtare.

— Să mă ia naiba… zise Mother cu respiraţia întretăiată. Ce are de gând să facă acum?

Prin mintea lui Schofield începură să se perinde imagini. O văzu pe Gant – îi zâmbea, râdea, în timp ce se plimbau de mână pe plaja din Pearl, se întorcea în pat şi îl strângea mai aproape de ea. Dumnezeule, aproape că îi simţea căldura trupului în minte.

O văzu luptând în Antarctica şi în Utah. Salvându-i viaţa în Zona 7, cu o singură lansare a cârligului magnetic.

Apoi apăru o imagine care îl şocă – îl văzu pe Killian la castel zicându-i: „Îmi place să urmăresc privirea îngrozită de pe chipul unei persoane atunci când îşi dă seama că, fără îndoială, va muri”.

Şi lumea i se păru de acum înainte…

Fără ea.

Goală.

Fără sens.

Gândind la toate acestea, privi în jos către pistolul Desert Eagle şi îl scoase din toc.

— Hei, prietene, se auzi o voce în spatele lui. Ce-ai de gând să faci cu pistolul ăla?

Era Mother. Se afla chiar în spatele lui.

Schofield începu să vorbească, fără să se întoarcă:

— Nimănui nu-i pasă, Mother. Chiar dacă salvăm întreaga lume, nimănui nu i-ar păsa. Oamenii îşi vor vedea de-ale lor, fără să conştientizeze existenţa unor soldaţi ca noi. Ca Gant.

Mother nu îşi luă ochii de la arma pe care el o ţinea în mână. Picăturile de ploaie se scurgeau de pe ea.

— Scarecrow, lasă arma!

Schofield privi în jos către armă şi parcă atunci o observă pentru prima dată.

— Hei! făcu Mother. Ca să îi distragă atenţia, îi adresă o întrebare al cărei răspuns îl cunoştea deja. Ce-a vrut să spună prin: „Spune-i că aş fi răspuns da”?

Schofield privi în depărtare şi răspunse ca un robot:

— Mă putea citi ca pe o carte. Nu puteam să-i ascund nimic.

Ştia că aveam de gând să o cer de soţie în Toscana. La această cerere în căsătorie ar fi răspuns afirmativ.

Îşi mişcă mâna pe armă. Îşi muşcă buza. O lacrimă i se prelinse pe obraz.

— Dumnezeule, Mother! E moartă. Chiar e moartă. Nu mi-a mai rămas nimic. La naiba! Lumea n-are decât să lupte singură.

Cu o mişcare neaşteptată, îşi puse pistolul sub bărbie şi apăsă pe… Dar Mother reacţionă mai repede. Îl împinse tocmai în momentul în care arma se declanşă şi amândoi se rostogoliră în noroi, pe marginea stâncii.

Şi începură să se lupte – Mother încercând să-i dea într-o parte mâna în care ţinea arma, Schofield încercând să se elibereze.

Mai înaltă, mai puternică şi mult mai solidă, Mother se văzu nevoită să sară pe el. Îl imobiliză sub greutatea ei şi îl lovi peste încheietura mâinii. El scăpă arma din mână. Apoi îi trase un pumn zdravăn…

Lovitura avu un efect ciudat asupra lui Schofield. Păru că îl aduce la realitate. Cu o uşurinţă nemaipomenită o apucă pe Mother de încheietura mâinii stângi cu două degete şi i-o răsuci. Mother urlă de durere şi Schofield, controlându-şi centrul de greutate, o aruncă de pe el.

Apoi rămaseră amândoi nemişcaţi.

Stăteau faţă în faţă pe stânca biciuită de vânt şi de ploaie, în poziţie de luptă.

— N-am să te las să faci asta, Scarecrow! strigă Mother.

— Îmi pare rău, Mother. E prea târziu.

Mother se mişcă. Înaintă repede, lansând un croşeu de dreapta devastator, însă Schofield se feri şi o lovi la rândul lui drept în nas. Mother încercă din nou să îl lovească, dar el, cu picioarele bine înfipte în noroi, evită din nou croşeul şi îi aplică o altă lovitură.

Mother făcu un pas înapoi, împleticindu-se, apoi reveni pe poziţie.

— Va trebui să faci ceva mai mult decât atât ca să scapi de mine!

Se azvârli din nou asupra lui, intră în el cu umerii, în stilul unui jucător de fotbal american, îl luă pe sus şi se prăbuşiră

amândoi.

Aloysius Knight şi Rufus stăteau în ploaie lângă avion şi priveau lupta ca nişte spectatori uluiţi.

Rufus făcu un pas înainte dorind să intervină, însă Knight îl opri aşezându-şi uşor mâna pe pieptul lui, fără a-şi lua ochii de la cei doi care se luptau.

— Nu, zise el. Este răfuiala lor.

Schofield şi Mother se rostogoleau în noroi, luptându-se. Mother păru că reuşise să-l imobilizeze când, brusc, Schofield o lovi cu cotul în falcă şi, cu o forţă incredibilă, o îndepărtă de pe el.

El rămase nemişcat. Ea la fel. Amândoi erau plini de noroi. Mother se împletici uşor, obosită, însă se avântă din nou, lovind la voia întâmplării.

Schofield para fiecare lovitură cu lejeritate, ca un luptător de arte marţiale. Mother urlă din cauza frustrării tocmai în momentul în care Schofield se răsuci pe un genunchi şi îi trase picioarele de sub ea, iar Mother căzu în fund în noroi.

Obţinând distanţa dorită, Schofield se îndreptă către armă şi o culese de jos.

— Scarecrow, nu! strigă Mother cu lacrimi în ochi. Te rog, Shane, nu…

2

Dintr-un motiv necunoscut, aceste cuvinte îl făcură să se oprească. Schofield şovăi. Apoi îşi dădu seama de ce. De când o cunoştea el, Mother nu-i spusese niciodată pe nume. Nici măcar atunci când petreceau timpul împreună şi nu se aflau în vreo misiune.

Coborî arma câţiva centimetri şi se uită la ea.

Era într-o stare jalnică: stătea în genunchi, acoperită de noroi şi cu lacrimile prelingându-i-se pe obraji.

— Shane, zise ea, poate că lumii nu-i pasă. Poate lumea nu ştie că are nevoie de oameni ca tine şi ca Gant. Însă mie îmi pasă! Şi ştiu că am nevoie de tine! Shane, am soţ şi nepoate frumoase, au 13 ani şi se îmbracă la fel ca nenorocita aia de Britney Spears, şi am o soacră care mă urăşte de moarte. Dar îi iubesc pe toţi, mi-aş da şi viaţa pentru ei şi nu vreau să-i văd trăind într-o lume plină de suferinţă şi de moarte, care este condusă de nişte miliardari nenorociţi. *Însă eu nu pot împiedica acest lucru.* Nu pot. Indiferent ce aş face, indiferent cât de mult m-aş strădui, nu sunt suficient de deşteaptă, nu sunt suficient de rapidă, nu sunt suficient de bună. Însă tu eşti. Poţi să-i învingi. Şi ştii de ce? Eu ştiu. Am ştiut-o întotdeauna. Şi Chickadee a mea a ştiut şi de aceea te-a iubit. *Tu poţi să faci lucruri pe care alţii nu le pot face.* Mother stătea în genunchi în noroi, cu ochii plini de lacrimi. Shane, nu-s eu cea mai deşteaptă din lume, dar ştiu un singur lucru: oamenii sunt aşa cum sunt. Sunt lacomi şi egoişti, fac lucruri tâmpite şi habar n-au că există eroi ca tine care le păzesc spatele în fiecare zi.

Schofield nu zise nimic.

Ploaia îl lovea în faţă.

Însă Mother reuşise să rupă vraja.

Ochii lui prinseră din nou viaţă.

— Nu-ţi spun niciodată Shane, zise ea. Probabil că ai observat asta. Dar ştii şi de ce?

Schofield rămase nemişcat, parcă încremenise.

— Nu. De ce?

— Pentru că nu eşti un tip oarecare. Nu eşti un „Brad” sau un „Chad”, sau un „Warren”. Tu eşti Scarecrow. *Ticălosul de Scarecrow.* Eşti mai mult decât un tip oarecare. Tocmai de aceea nu te-am tratat niciodată ca atare. Eşti mai bun decât toţi laolaltă. Dar dacă ieşi din joc acum, dacă alegi calea mai uşoară, atunci mergi pe drumul pe care l-ar fi ales Brad, Chad sau Warren. Şi nu-ţi stă în fire. Nu aşa ar face Scarecrow. Căci Scarecrow este mult mai puternic. Nu zic că viaţa ta va fi uşoară de-acum înainte. Nu cred că o persoană normală şi-ar putea reveni uşor după cele aflate de tine, dar dacă există pe lumea asta o persoană care să poată să îndure această durere, tu eşti acela.

Schofield tăcu mult timp, apoi, în cele din urmă, spuse:

— Îi voi omorî pe toţi, Mother, zise el. Pe vânătorii de recompense care au pus mâna pe ea. Pe toţi vânătorii de recompense care sunt implicaţi în această vânătoare. Şi pe toţi membrii Comisiei Majestic-12 care au pus la cale asta. Şi când totul va lua sfârşit, indiferent de cum se va termina, fie că lumea va ieşi nevătămată din această criză, fie că totul se va duce naibii, îl voi găsi pe Jonathan Killian şi-am să-i zbor creierii.

Mother zâmbi printre lacrimi.

— Mie-mi convine.

— Dar, Mother, adăugă el pe un ton prevestitor, nu garantez pentru faptele mele *ulterioare.*

— Atunci cred că nu voi avea încotro şi va trebui să mă lupt din nou cu tine, zise Mother.

Auzind acestea, Schofield clipi.

Prinsese din nou viaţă.

Mother clătină din cap.

— Scarecrow, s-ar putea ca nimeni să nu mai spună asta, aşa că am să o spun în numele meu… şi al lui Ralph, şi al celor şase clone ale lui Britney şi al nenorocitei mele soacre: Mulţumesc.

Schofield se apropie de ea şi îi întinse mâna. Mother i-o luă şi îl lăsă să o ridice din noroi.

Înainte ca Schofield să apuce să se îndepărteze, ea îl strânse cu putere la pieptul ei – acoperindu-l cu trupul ei masiv –, apoi îl

sărută pe frunte şi îl conduse înapoi la avion, ţinându-şi un braţ după umărul lui.

— Deja mi-e dor de ea, zise Mother în timp ce mergeau.

— Şi mie, zise Schofield. Şi mie.

Mergeau unul lângă celălalt.

— Mother, îmi pare rău că te-am lovit.

— Hei, e în regulă. Eu te-am lovit prima.

— Îţi mulţumesc pentru că te-ai luptat cu mine. Îţi mulţumesc pentru că nu mi-ai dat drumul.

3

GOLFUL NEW YORK, SUA
26 OCTOMBRIE, ORA 11.25 ORA LOCALĂ

La exact 11 minute după ce avionul Concorde aterizase pe pista aeroportului John F. Kennedy, Book II şedea pe locul din spate, la bordul unui elicopter CH-53E Super Stallion aparţinând Corpului Puşcaşilor Marini. Acesta trecu în viteză pe deasupra Statuii Libertăţii şi a golfului New York, lăsând în urma lui coloşii de oţel şi sticlă care împânzeau oraşul New York.

În spate, alături de el, se aflau 12 puşcaşi marini înarmaţi, aparţinând Detaşamentului de Recunoaştere al Puşcaşilor Marini.

— Aţi găsit *teroriştii* la fabrică? strigă nedumerit Book în staţia sa.

Vorbea cu şeful echipei trimise de către Departamentul Apărării să verifice fabrica Axon, un bărbat pe care îl chema Dodds.

— Da. Toţi aparţin organizaţiei Global Jihad, inclusiv – ţine-te bine – Shoab Riis. Parcă s-a dezlănţuit iadul aici.

— Global Jihad, zise Book. Dar n-are niciun…

Se opri brusc.

Brusc, înţelese.

Majestic-12 avea nevoie de un ţap ispăşitor. Şi cine era mai potrivit dacă nu o organizaţie teroristă?

Căci, într-adevăr, ce-ar fi putut face Axon Corp dacă teroriştii Global Jihad i-ar fi furat rachetele şi navele? Dar unde a găsit Majestic-12 un grup autentic de terorişti Global Jihad?

— Franţa, zise cu voce tare Book. Întotdeauna este vorba despre blestemata asta de Franţa.

— Book, ce dracu’ se întâmplă? întrebă Dodds. Toată lumea aici este îngrozită. Acesta s-ar putea să fie cel mai mare atac terorist din istorie şi vor folosi propriile noastre rachete

împotriva noastră.

— N-are nicio legătură cu terorismul, Dodds, zise Book. Este o chestiune de afaceri. Crede-mă, teroriştii erau deja morţi când au fost duşi la fabrică. Înclin să cred că serviciile secrete franceze i-au ajutat în taină pe membrii Comisiei Majestic-12. Trebuie să plec. Book, terminat.

Book îşi întoarse din nou privirea către cargourile şi superpetrolierele care erau ancorate în largul Staten Island – un grup de monştri care aşteptau permisiunea de a intra pe râurile Hudson şi East River.

Datorită Proiectului Kormoran, fiecare dintre aceste nave putea fi un potenţial vas de lansare a rachetelor.

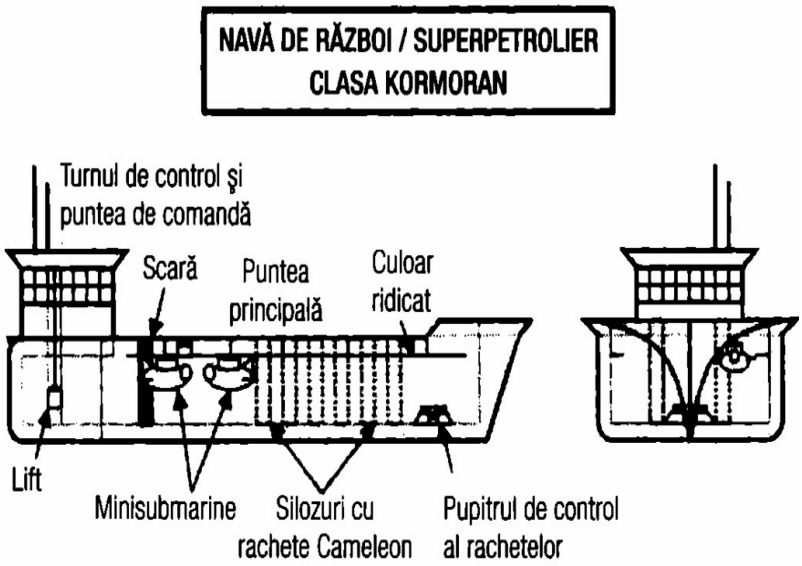

— Aşadar, care dintre ele este? întrebă pilotul.

— Introdu coordonatele GPS 28743,05 – 4104,55, zise Book. Acolo găsim vasul.

Pilotul potrivi coordonatele GPS. Book verifică pentru a o suta oară lista de lansare de pe minicomputerul pe care îl ţinea în mână. După ce vorbise mai devreme cu Schofield, el şi Scott Moseley calculaseră locaţiile GPS ale ultimelor două nave-lansatoare Kormoran.

Sursă/Sistem livrare/W-H/Origine/Ţintă/Oră

Hopewell/Taep'o-Dong-2/N-8/11900.00-2327.00(*Strâmtoarea Taiwan*)/11622,50-4000,00(Beijing)/12.30
Hopewell/Taep'o-Dong-2/N-8/11900.00-2327.00(*Strâmtoarea Taiwan*)/11445,80-2243,25(*Hong Kong*)/12.30
Whale/Shahab-5/TN76/07040,45-2327,00(*Marea Arabiei*)/07725,05-2958,65(*New Delhi*)/12.45
Whale/Shahab-5/TN76/07040,45-2327,00(Marea Arabiei)/ 07332,60-3230,55(*Islamabad*)/ 12.45

Apoi el şi Moseley marcaseră poziţia *tuturor* navelor pe o hartă a lumii:

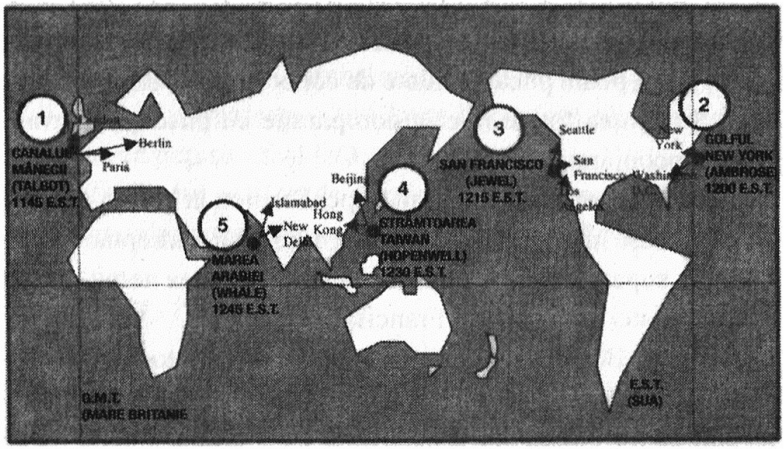

Câte erau în total?

Pe lângă cele trei superpetroliere pregătite să lanseze rachetele nucleare deasupra Americii, Angliei, Franţei şi Germaniei, mai erau încă două vase Kormoran: unul în Marea Arabiei – pregătit să lanseze rachete asupra Indiei şi Pakistanului –, iar celălalt în Strâmtoarea Taiwan, care urma să lanseze rachete-clonă Taep'o-Dong asupra oraşelor Beijing şi Hong Kong.

— Doamne Dumnezeule… zise Book în şoaptă.

Îşi reveni din şoc şi îşi deschise dispozitivul de comunicaţii prin satelit.

— Fairfax? Eşti acolo? Ce se întâmplă pe coasta vestică?

4

OCEANUL PACIFIC,
TREI KILOMETRI ÎN LARGUL GOLFULUI
SAN FRACISCO
ORA 08.25 ORA LOCALĂ
(ORA 11.25 E.S.T. SUA)

Dave Fairfax se afla şi el la bordul unui elicopter Super Stallion, flancat de o altă trupă de puşcaşi marini. Îşi mişca piciorul drept fără încetare – era un tic nervos care îi trăda teama.

Purta o cască prea mare pentru el şi o vestă antiglonţ şi mai mare, iar în poală ţinea o unitate de conectare la satelit în timp real. Se simţea foarte mic în comparaţie cu puşcaşii marini care îl înconjurau.

În acel moment, elicopterul Super Stallion la bordul căruia se afla se lăsă în jos deasupra apelor Pacificului, îndreptându-se către un superpetrolier care lăsase ancora şi stătea nemişcat în largul coastei oraşului San Francisco.

— Salut, Book! strigă Fairfax în staţia pe care tocmai o primise. Am găsit superpetrolierul şi e unul uriaş. Se află exact unde trebuie să fie; poziţia lui se potriveşte cu coordonatele GPS pe care mi le-ai dat. Navă identificată ca fiind MV *Jewel,* înregistrată la Atlantic Shipping Company, în Norfolk, Virginia, o filială ascunsă a companiei Axon.

Fairfax continua să-şi bâţâie piciorul. Îşi dorea să nu mai facă asta.

— Ah, şi am obţinut numărul prim Mersenne, zise el. Dumnezeule, omule, numerele Mersenne formează o parte grozavă a matematicii. Se cunosc doar 39 de numere, dar unele dintre ele pot fi lungi, conţinând 2 milioane de cifre. Constituie un tip de număr prim foarte rar. Se obţin prin aplicarea unei formule stricte: Numărul Prim Mersenne = 2^P – 1, unde „p” este

un număr prim şi rezultatul este tot un număr prim. 3 este primul număr prim Mersenne pentru că $2^2 - 1 = 3$, şi atât 2, cât şi 3 sunt numere prime. Aşadar, încep ca numere mici şi ajung să fie foarte lungi. Cel de-al şaselea număr prim Mersenne este 131071. La baza lui stă numărul prim 17. Adică, 2^{17}–l = 131071, care este tot prim…

— Deci rezultatul este 131071, îl întrerupse Book.

— Aăă, da, răspunse Fairfax.

— O să-i spun lui Scarecrow, zise Book. Mulţumesc, David. Terminat.

Semnalul se întrerupse.

Fairfax se încruntă când îşi privi piciorul care nu îl asculta.

— E din cauza misiunii, domnule Fairfax, zise comandantul puşcaşilor marini, Trent, arătând cu capul înspre piciorul lui. Dar, dacă Scarecrow ţi-a încredinţat această misiune, înseamnă că poţi să-i faci faţă.

— Mă bucur că *el* crede că pot să fac faţă, bombăni Fairfax.

Elicopterul se îndrepta huruind către superpetrolier.

5

**CANALUL MÂNECII,
LA NORD DE CHERBOURG, FRANŢA
26 OCTOMBRIE, ORA 17.25 ORA LOCALĂ
(ORA 11.25 E.S.T.SUA)**

Black Raven ţâşni ca un glonţ prin ploaia care cădea, cu reflectoarele aprinse, înaintând cu viteză, sus, deasupra unei constelaţii de lumini aparţinând unui superpetrolier aflat în Canalul Mânecii.

În timp ce Rufus, Mother şi Knight cercetau apele în căutarea ţintei lor, Schofield vorbea prin staţie cu Book II.

— În regulă, îţi trimit toate informaţiile acum, se auzi vocea lui Book.

Agenda electronică a lui Schofield scoase un sunet: înregistrase toate hărţile trimise de Book, pe care erau însemnate poziţiile navelor Kormoran. Schofield făcu ochii mari când văzu locaţiile: Marea Arabiei, Strâmtoarea Taiwan…

— Şi Fairfax a găsit cel de-al şaselea număr prim Mersenne, zise Book. Este 131071.

— 131071… zise Schofield, notându-şi numărul în palmă. Mulţumesc, Book. Spune-i lui David că voi lua legătura cu el cât voi putea de repede. Scarecrow, terminat.

Apoi schimbă canalul şi luă legătura cu ambasada Statelor Unite din Londra.

— Domnule Moseley, ce veşti aveţi despre submarinele noastre?

— Am o veste bună şi una proastă, se auzi vocea lui Scott Moseley.

— Vreau să aud vestea bună.

— Vestea bună este că avem submarine, clasa Los Angeles, poziţionate în Marea Arabiei şi în Strâmtoarea Taiwan – sunt destul de aproape ca să distrugă navele lansatoare de rachete

aflate în aceste locaţii.

— Şi vestea proastă?

— Vestea proastă se referă la celelalte trei nave lansatoare de rachete: din New York, San Francisco şi Canalul Mânecii. Vor trage mult mai devreme. Nu avem niciun submarin 688 prin apropiere, care să ajungă la timp în apropierea acestor nave. Book şi Fairfax vor fi nevoiţi să urce la bordul lor şi să le dezactiveze la faţa locului, la bord.

— În regulă, zise Schofield.

— L-am găsit! zise Rufus, arătând cu degetul către un superpetrolier care aruncase ancora şi se legăna pe valurile oceanului. Puntea era luminată de proiectoare puternice – părea a fi doar unul dintre multele superpetroliere uriaşe care aşteptau în largul coastei franceze. Transponderul l-a identificat ca fiind superpetrolierul MV *Talbot,* iar locaţia sa se potriveşte perfect cu coordonatele GPS.

— Bravo, Rufus! zise Schofield. Domnule Moseley, mulţumesc pentru ajutor. Acum trebuie să mă apuc de treabă.

Schofield se întoarse către Knight şi către Mother:

— Ne ocupăm de superpetroliere în ordinea în care acestea sunt programate să lanseze rachetele. Mai întâi distrugem nava asta, apoi o ştergem de aici şi le dezactivăm pe celelalte de la distanţă, dintr-un loc sigur. Vă convine?

— Mie, da, zise Knight.

— Să distrugem nenorocita asta de navă! spuse Mother.

— Ţineţi-vă bine, oameni buni! zise Schofield, cu o expresie fioroasă întipărită pe faţă. Trecem la treabă.

6

CANALUL MÂNECII
ORA 17.30 ORA LOCALĂ
(ORA 11.30 ÎN NEW YORK)

Avionul Black Raven se lăsă mai jos, zburând deasupra punţii principale a superpetrolierului şi trecând razant peste traversele de care erau fixate proiectoarele navei.

Afară era o ploaie torenţială biciuitoare.

Fascicule de lumină brăzdau cerul.

Uşile magaziei de bombe a avionului se deschiseră şi trei siluete începură să coboare în rapel: Schofield, Knight şi Mother.

Toţi trei erau înarmaţi – pistoale-mitralieră MP-7, pistoale Glock, puşti de vânătoare Remington –, mulţumită arsenalului aflat la bordul avionului. Schofield şi Mother purtau două veste utilitare de rezervă pe care Knight le păstrase la bordul avionului său.

Cei trei coborâră pe puntea extrem de lungă a navei *Talbot,* în faţa turnului de control, în timp ce deasupra lor Black Raven se îndepărtă sfâşiind cerul.

Ajunseră la ţanc.

De îndată ce Schofield şi ceilalţi atinseră puntea, în zonă se dezlănţui focul, deschis de doi lunetişti care se aflau în turnul de control.

GOLFUL NEW YORK
COASTA DE EST, SUA

Exact în aceeaşi clipă, pe partea cealaltă a Atlanticului, Book II şi trupa sa de puşcaşi marini atacau superpetrolierul *Ambrose,* acostat în Golful New York.

La fel ca şi Schofield, coborâră în rapel din elicopter pe

puntea lungă a superpetrolierului.

Tot ca şi Schofield, nimeriseră în foc deschis.

Totuşi, spre deosebire de Schofield, nu aveau avantajul întunericului şi al ploii torenţiale. În partea aceasta de lume era 11.30 dimineaţa. Era în plină zi.

Cei doi lunetişti îi aşteptau în interiorul punţii de comandă a navei *Ambrose* şi deschiseră focul înainte ca oamenii lui Book să ajungă la capătul frânghiei pe care coborau din elicopter.

Doi puşcaşi marini fură omorâţi şi căzură imediat.

Book ateriză greoi pe punte şi începu să tragă.

SAN FRANCISCO
COASTA DE VEST, SUA

Acelaşi lucru se întâmpla şi pe Coasta de Vest. Trupa lui Fairfax invadă superpetrolierul *Jewel,* iar asupra lor căzu o rafală de gloanţe trasă de lunetiştii care se aflau în turnul de control.

Însă oamenii lui Trent anticipaseră acest lucru.

Ţintaşul lor, aflat în uşa deschisă a elicopterului Super Stallion, îi elimină pe ambii lunetişti inamici cu două focuri de armă.

Puşcaşii marini invadară superpetrolierul, aterizând pe acoperişul turnului său de control – cu David Fairfax alergând în mijlocul lor.

Descoperiră ascunzişul lunetiştilor pe puntea de comandă a navei: doi lunetişti trăgeau prin ferestrele de control ale punţii, care le ofereau o bună vizibilitate.

Aceştia erau afro-americani şi purtau uniforme militare de luptă kaki, de provenienţă africană.

— Ce naiba?! zise Andrew Trent când văzu insigna de pe umerii lor.

Ambii lunetişti purtau insigna armatei eritreene.

CANALUL MÂNECII

Fulgerul lumina cerul, valurile se spărgeau de părţile laterale ale superpetrolierului, tunetul bubuia, gloanţele ciuruiau partea

din faţă a punţii.

Knight şi Mother îi eliminară pe cei doi lunetişti de pe puntea de comandă a navei *Talbot* cu o rafală de foc.

— Trebuia să-mi dau seama! strigă Schofield în timp ce înaintau în fugă de-a lungul punţii către uşa de la baza turnului de control. Killian nu avea cum să lase nepăzită nava asta!

— Cine-s ăştia? Pe cine a angajat să păzească nava? strigă Mother.

În drumul lor spre turn, descoperiră o trapă mare de acces în punte. Knight şi Schofield o deschiseră şi fură întâmpinaţi de o rafală asurzitoare de foc automat şi de o scară verticală care dispărea în încăperea vastă în care se aflau rachetele.

Însă ceea ce le aflaseră atenţia lui Schofield şi lui Knight fu ceea ce se afla la baza scării.

Sursa rafalei de foc.

Spre marea lor surpriză, văzură o trupă de soldaţi de comando în uniforme negre, care îşi agitau armele Uzi şi M-16 cu o precizie extraordinară şi trăgeau cu înverşunare către o ţintă inamică nevăzută.

Schofield lăsă trapa jos.

— Cred că am dat peste o altă luptă, zise el.

— Ce-ai văzut acolo jos? strigă Mother.

— Se pare că nu noi suntem primii sosiţi pe acest superpetrolier, zise Schofield.

— Poftim?! Cine-i acolo jos?

Schofield şi Knight schimbară o privire.

— Nu prea multe trupe de elită folosesc arme Uzi în zilele noastre, zise Knight. Zemir. Eu zic că este trupa de comando Sayaret Tzanchanim.

— De acord, încuviinţă Schofield.

— Îmi spune şi mie cineva, *vă rog,* ce se întâmplă aici? strigă prin ploaie Mother.

— Eu cred, începu Schofield, că am fost devansaţi de singurul om din lume care ştie să dezactiveze sistemul de securitate CincLock. E tipul ăla, Zemir, de la Forţele Aeriene Israeliene al cărui nume apare pe listă, însoţit de o trupă de şoc formată din cei mai buni soldaţi israelieni, Sayaret Tzanchanim, care îi

păzesc spatele.

— Hei, ziua asta a fost atât de ciudată, încât nu mă mai miră nimic, zise Mother. Şi-acum, încotro?

Schofield se uită la ceas.

Ora 17.35.

11.35 în New York.

Zece minute până la lansare.

— Îi lăsăm pe israelieni să se lupte jos. La naiba, îl las pe Zemir să facă pe eroul şi să dezactiveze rachetele alea. Iar noi intrăm în turn. Vreau să văd ce-i cu lunetiştii ăia. Să vedem cu cine avem de-a face, înainte de a coborî în mijlocul haosului de jos să-l ajutăm pe Zemir.

Ajunseră la uşa de la baza turnului, o deschiseră larg şi fură întâmpinaţi de lumina orbitoare a reflectorului unui elicopter.

Schofield se întoarse în prag, ploaia lovindu-i faţa.

— Oh, nu-mi vine să cred… zise el.

Pe puntea lată şi lungă a superpetrolierului, la 100 de metri depărtare, cu reflectorul scanând zona, tocmai ateriza un elicopter Alouette, care fusese evident furat.

Atinse puntea.

Din el ţâşniră afară trei bărbaţi îmbrăcaţi în uniforme de luptă ruseşti, ţinând în mână pistoale-mitralieră Skorpions.

Erau Dmitri Zamanov şi ultimii soldaţi rămaşi ai unităţii Skorpions.

— La dracu’! Am uitat, zise Knight, preţul pus pe capul tău este încă valabil. Este Zamanov. Să fugim!

7

Intrară în turnul de control. Urcară pe o scară. Ieşiră pe punte.

17.36.

Schofield auzi vocea lui Fairfax în căşti:

— Scarecrow, am pus stăpânire pe puntea de comandă a superpetrolierului din San Francisco. Lunetiştii inamici purtau uniformele armatei eritreene…

Schofield se îndreptă ţintă către trupurile lunetiştilor.

Soldaţi africani. Soldaţi de comando. Uniforme kaki. Căşti negre. Pe umeri aveau o stemă, însă *nu* era cea a Eritreii.

De fapt, era emblema comandoului de elită al armatei Nigeriei: Garda Prezidenţială.

Ca mulţi veterani ai războaielor civile din Nigeria, soldaţii care făceau parte din Garda Prezidenţială nigeriană erau ucigaşi pregătiţi de CIA care în trecut luptaseră atât împotriva propriilor concetăţeni, cât şi împotriva naţiunilor inamice. Pe străzile din Lagos şi Abuja, Garda Prezidenţială era cunoscută sub o altă denumire: „Brigada morţii”.

Era echipa care îl proteja pe Killian.

Acolo sus erau doi lunetişti. Şi mai mulţi soldaţi jos, păzind silozurile cu rachete – inamicii nevăzuţi cu care se luptau în acel moment israelienii.

— Domnule Fairfax, ai spus că ai tăi sunt eritreeni?

— Exact.

— Nu nigerieni?

— Nu. Puşcaşii marini care mă însoţesc confirmă lucrul ăsta. Este, în mod cert, emblema Eritreii.

„Eritrea?” gândi Schofield.

— Scarecrow! zise Mother, deschizând larg uşa magaziei. Patru saci de cadavre zăceau pe pardoseala magaziei. Mother trase repede fermoarul unui sac şi lăsă să se vadă cadavrul în descompunere al unui terorist din organizaţia Global Jihad.

— Ah, acum înţeleg, zise Schofield, sunt pe post de ţapi ispăşitori. Porni staţia: Domnule Fairfax, spune-le puşcaşilor marini să fie cu ochii în patru. Cu siguranţă, sunt mai mulţi soldaţi africani în cala principală, care păzesc silozurile. Îmi pare rău, David, încă nu s-a terminat. Trebuie să treci de aceste trupe şi să ajungi cu unitatea de conectare prin satelit la o distanţă de 18 metri de pupitrul de control al rachetelor ca eu să le pot dezactiva.

— Recepţionat, se auzi vocea lui Fairfax. Ne ocupăm de situaţie.

Mother i se alătură lui Knight, care stătea la fereastra punţii de comandă, căutându-l din priviri pe Zamanov.

— Îl vezi? întrebă Mother.

— Nu, ticălosul ăsta rus s-a făcut nevăzut, zise Knight. Cred a luat-o pe urmele lui Zemir.

Brusc, vocea lui Rufus răsună în căştile lor:

— Şefii'! Scarecrow! De superpetrolier se apropie o nouă ambarcaţiune. Un fel de şalupă. Pare a fi Garda de Coastă franceză.

— Dumnezeule! exclamă Schofield.

Se duse la fereastră şi văzu o barcă mare, albă apropiindu-se de ei către tribord.

Lui Schofield nu-i venea să creadă.

Pe lângă „Brigada morţii" nigeriană, trupele de şoc israeliene şi vânătorii de recompense ruşi care se aflau deja la bordul superpetrolierului, mai venea şi un grup de poliţişti ai Gărzii de Coastă franceze!

— Nu-i Garda de Coastă, zise Knight, uitându-se prin binoclul cu infraroşu.

Cu ajutorul lui văzu o şalupă mare, albă, care despica valurile. Văzu prora tăioasă, tunul mare de pe puntea din faţă şi timoneria cu hublouri care erau împroşcate cu sânge.

La timonă stăteau bărbaţi înarmaţi.

— Este Demon Larkham şi trupa sa IG-88, zise Knight.

17.38

7 minute până la lansare.

— Fir-ar să fie, mai mulţi vânători de recompense, zise

Schofield. Rufus, poţi să-i elimini?

— Îmi pare rău, căpitane, nu mai am rachete. Le-am folosit pe toate ca să distrug portavionul francez.

— Bine, bine… zise Schofield gânditor. În regulă, Rufus, urmează instrucţiunile tale, bine? Dacă nu vom reuşi să dezactivăm rachetele la timp, vom avea nevoie de ajutorul tău mai târziu.

— Recepţionat.

Schofield se întoarse, în continuare căzut pe gânduri. Totul se desfăşura prea repede. Simţea că situaţia îi scapă de sub control. Rachete de dezactivat, israelienii erau deja la bord, soldaţii nigerieni, mai mulţi vânători de recompense…

— Concentrează-te! strigă el. Gândeşte, Scarecrow! Care este scopul tău final?

„Să dezactivez rachetele. Trebuie să dezactivez rachetele până la ora 17.45. Restul trece pe planul doi.”

Îşi aruncă ochii spre un lift din spatele punţii de comandă.

— Coborâm în cală, zise el.

Ora 17.39.

GOLFUL NEW YORK
ORA 11.39

Puşcaşii marini care îl însoţeau pe Book încercau să se ascundă, în plină zi, pe puntea din faţă a superpetrolierului. Book se strecură printr-o trapă a punţii şi alunecă pe o scară în întuneric, urmat de escorta sa de puşcaşi marini.

Ajunse jos şi aruncă o privire împrejur. Se afla într-o cală întunecată, lungă de 300 de metri. O duzină de silozuri cilindrice care conţineau rachete se întindeau în întuneric, asemenea unor coloane uriaşe care susţineau tavanul.

Întinşi pe jos în faţa celui mai îndepărtat siloz, ascunzându-se în spatele unei baricade bine fortificate, alcătuite din containere de oţel şi stivuitoare, se afla o echipă de comando formată din soldaţi africani înarmaţi până în dinţi.

CANALUL MÂNECII
ORA 17.39

Uşile liftului se deschiseră, lăsând să se vadă partea dinspre pupa a calei principale. Schofield, Knight şi Mother ieşiră din lift, cu armele pregătite.

Cala în care se aflau rachetele erau enormă – un interior vast de mărimea a trei terenuri de fotbal american care se întindea la nesfârşit. În prima jumătate din faţă se aflau silozurile cu rachetele Cameleon: cilindri înalţi din titan ranforsat care se întindeau până sub puntea din faţă a superpetrolierului. În interiorul lor: cea mai distrugătoare armă a omenirii.

În secţiunea din faţă a navei tocmai se dădea o luptă crâncenă.

O duzină de soldaţi de comando nigerieni erau întinşi pe jos sub cele mai îndepărtate silozuri cu rachete, supraveghind pupitrul de comandă al rachetelor – montat pe o platformă ridicată la 3 metri de la podea pe nişte bare de oţel, iar Schofield trebuia să ajungă la 18 metri faţă de aceasta pentru a putea dezactiva rachetele.

Nigerienii erau poziţionaţi în spatele unei baricade solide şi trăgeau cu mitralierele şi aruncau cu grenade înspre atacatorii lor israelieni. Gloanţele şi grenadele loveau silozurile, dar nu provocau nicio stricăciune – pereţii silozurilor erau extrem de rezistenţi. Între Schofield şi acest câmp de luptă se aflau tot felul de provizii: containere de marfa, piese de schimb pentru rachete, până şi două minisubmarine galbene cu capsulă sferică din sticlă, care erau suspendate cu nişte lanţuri de sus, lângă pasarelele tavanului.

Schofield le recunoscu ca fiind submarinele modificate ASDS – Sisteme Avansate de Transport SEAL. Prevăzute cu o sferă din sticlă, aceste minisubmarine, care pot străbate apa mai puţin adâncă, erau deseori folosite de către Corpul Puşcaşilor Marini al Statelor Unite pentru a efectua o inspecţie vizuală a corpului exterior al unui portavion sau al unui submarin cu rachete balistice şi a folosi informaţiile în planurile de sabotaj. Era evident că un proiect atât de important cum era Proiectul Kormoran – Cameleon trebuia să conţină astfel de minisubmarine.

17.40.

Schofield, Knight şi Mother ţâşniră în faţă, aplecându-se şi înaintând în zigzag printre provizii, urmărind lupta care se dădea. Tocmai atunci israelienii lansară un atac necruţător. Trimiseră 3 oameni înspre dreapta ca să distragă atenţia nigerienilor, apoi loviră baricada nigeriană lansând grenade dinspre partea stângă. Grenadele ţâşniră de-a lungul calei – trei dâre de fum alb zburând împreună – şi loviră baricada nigeriană.

Parc-ar fi fost aruncat în aer un baraj.

Nigerienii zburară în aer. Unii urlau, alţii erau cuprinşi de flăcări. Israelienii înaintau în fugă, ucigându-i pe nigerieni, împuşcându-i în cap. În tot acest timp, o poartă uriaşă de oţel, folosită pentru încărcare şi fixată în peretele de la tribord, începu să se deschidă, ridicându-se în aer cu ajutorul unui mecanism cu roţi.

Poarta masivă se deschise de tot şi o rampă de îmbarcare, lată şi fabricată din oţel, fu lăsată la podea din afara deschiderii. Asemenea unui echipaj de piraţi din secolul al XVI-lea care urcă la bordul unui galion, tot aşa şi oamenii unităţii IG-88 inundară cala cu rachete, năvălind înăuntru din şalupa care aparţinea Gărzii de Coastă şi pe care o furaseră. Trăgeau încontinuu cu armele lor MetalStorm.

Schofield văzu cum, atacaţi de cel puţin 20 de soldaţi IG-88 care trăgeau necontenit, luptătorii israelieni, trupa de asalt Sayaret Tzanhim, împresurară zona din jurul pupitrului de comandă al rachetei. Se aşezară într-un semicerc strâns în jurul platformei unde se afla pupitrul de control, cu faţa către pupa şi trăgeau necontenit cu armele lor în soldaţii IG-88.

Sub protecţia lor, conducătorul israelienilor, care nu putea fi altul decât Simon Zemir, urcă pe platforma de oţel şi merse direct la pupitru, deschise o servietă şi scoase o unitate de dezactivare CincLock VII.

— Ticăloşii ăştia de israelieni, zise Mother. Există vreun aparat de înaltă tehnologie pe care să nu-l fi furat de la Statele Unite?

— Probabil că nu, zise Schofield, dar azi sunt prietenii noştri cei mai buni. Noi stăm cu ochii pe ei, în timp ce ei stau cu ochii pe Zemir.

17.41.

Schofield urmări din spatele silozului cum unitatea CincLock a lui Zemir se lumină ca un laptop şi cum Zemir îi privea ecranul, îndoindu-şi degetele şi pregătindu-se pentru procesul de dezactivare ce avea să se desfăşoare.

„Va dezactiva sistemul rachetelor, gândi Schofield. Excelent! S-ar putea să scăpăm de aici fără prea multă bătaie de cap.”

Dar, spre groaza lui, Schofield zări trei siluete întunecate care se lăsau în jos, deasupra pupitrului, pe nişte frânghii agăţate de grinzile calei.

Niciunul dintre soldaţii Sayaret Tzanhim nu le observă. Erau prea ocupaţi să tragă asupra lui Demon Larkham şi a oamenilor acestuia.

— Nu, zise Schofield în şoaptă. *Nu, nu, nu…*

Cele trei siluete alunecau pe frânghii cu o viteză uluitoare. Erau Zamanov şi cei doi soldaţi ai săi. Coborau pe frânghii de pe puntea din faţă, printr-o trapă de lângă proră.

Schofield ieşi din ascunzătoare şi strigă, încercând să se facă auzit în tot acel vacarm de împuşcături, dar degeaba.

— *În spatele* tău!

Bineînţeles, israelienii răspunseră imediat. Începură să tragă înspre el. Zemir îşi ridică privirea, gata să înceapă procesul de dezactivare. Schofield se ascunse din nou în spatele silozului, se trânti la pământ şi aruncă din nou o privire din ascunzătoarea sa. Îi văzu pe cei trei soldaţi Skorpions lăsându-se uşor pe platformă la câţiva metri *în spatele* lui Zemir, care era foarte concentrat.

Schofield privi neajutorat cum, în mijlocul focului tras de israelieni, Zamanov înainta furişându-se, îşi scoase sabia Cossack şi îi reteză capul lui Zemir cu o mişcare orizontală precisă.

Din acea clipă, Shane Schofield rămase ultima persoană în viaţă de pe lista de vânătoare.

Şi singurul om din lume capabil să dezactiveze sistemul de securitate CincLock VII.

Capul lui Zemir căzu de pe umeri. Nici măcar nu începuse

dezactivarea sistemului. Schofield rămase cu gura căscată:

— Nu-mi vine să cred!

Unul dintre soldaţii Sayaret Tzanhim aruncă o privire peste umăr tocmai în momentul în care trupul decapitat al lui Zemir se prăvăli de pe platformă şi căzu pe podea, împroşcând cu sânge peste tot. Îl văzu pe Zamanov îndesând capul lui Zemir în rucsacul său şi urcând înapoi pe frânghie.

Apărându-l pe Zamanov, ceilalţi doi soldaţi Skorpions îl împuşcară pe soldatul israelian în faţă. Alţi doi soldaţi Sayaret Tzanhim fură împuşcaţi din *altă* direcţie.

Focurile veneau din ambele direcţii, forţe gemene ale vânătorilor de recompense asaltând echipa de soldaţi de comando israelieni. Când soldaţii Sayaret Tzanhim rămaşi observară trupul neînsufleţit al lui Zemir şi pe soldaţii Skorpions urcând pe frânghii, deveniră dezorientaţi şi, asaltaţi de focurile necontenite trase de soldaţii IG-88, rupseră formaţia.

Fură decimaţi.

Soldaţii IG-88 îi copleşiră. În câteva secunde, toţi soldaţii israelieni erau morţi.

17.42.

Luptătorii IG-88 preluară comanda baricadei. Demon Larkham se plimba asemenea unui general învingător prin blocada inamică. Arătă cu degetul înspre tavan, către Zamanov şi soldaţii săi, care urcau pe frânghii, având la ei capul lui Zemir.

Cei trei luptători Skorpions ajunseră la tavan, în dreptul unei trape deschise a cargoului. Cei doi soldaţi ai lui Zamanov ieşiră primii prin trapă pe puntea din faţă udată de ploaie, apoi se întoarseră către conducătorul lor care le înmână rucsacul în care se afla capul lui Zemir.

Focuri de mitralieră le sfâşiară trupurile.

Trupurile celor doi soldaţi Skorpions se scuturară violent, din piepturile lor ţâşnind sângele. O trupă IG-88 formată din şase oameni îi aştepta în ploaie. Demon Larkham anticipase acest lucru şi trimisese o a doua echipă pe puntea din faţă.

Rucsacul care conţinea capul lui Zemir căzu pe punte, iar soldaţii IG-88 se îndreptară în fugă către el şi îl luară de pe jos.

Copleşit numeric, Zamanov se lăsă jos, apoi se îndreptă spre o

pasarelă care se afla undeva sus, deasupra calei cu rachete, şi dispăru în întuneric.

Jos, în cală, Schofield încremenise. Nu-i venea să creadă. Cu 3 minute înainte de lansarea rachetelor nucleare, Zemir fusese omorât, iar soldaţii IG-88 puseseră stăpânire pe pupitrul de control. Erau 20 de oameni, cu arme MetalStorm!

Trebuia să le distragă atenţia *de tot.*

— Vorbeşte cu Rufus, îi spuse el lui Knight.

— Eşti sigur?

— Este singura cale.

— Bine, zise Knight. Eşti nebun de-a binelea, căpitane Schofield! Apoi Knight luă legătura prin staţie cu pilotul său. Rufus, cum stăm cu planul B?

Se auzi vocea lui Rufus:

— Am pus mâna pe cea mai apropiată de voi! E uriaşă! Mă aflu la 100 de metri depărtare, cu motoarele pornite şi mă îndrept spre voi!

La 100 de metri depărtare de *Talbot,* un al doilea superpetrolier înainta prin furtună cu Rufus la cârma lui.

Aşteptând ca să-i fie descărcată marfa la Cherbourg, uriaşa navă de transport de 110 000 de tone MV *Eindhoven* se odihnea în Canalul Mânecii, cu motoarele oprite, când Rufus aterizase cu avionul pe puntea acesteia.

Din fericire pentru Rufus, nava fusese părăsită, căci cei şase marinari luaseră hotărârea înţeleaptă de a fugi cu o barcă de salvare când Rufus deschisese focul, trăgând în geamurile punţii de control cu două mitraliere M-16.

— Ce vrei să fac? strigă el în staţie.

Aflat la bordul navei *Talbot,* Schofield analiza situaţia. Planul lui Rufus trebuia aplicat doar într-o situaţie extremă şi reprezenta un mijloc prin care Schofield putea *scufunda* superpetrolierul fals în cazul în care nu reuşea să dezactiveze rachetele.

Aruncă o privire înspre pupitrul de control şi înspre baricadă şi, brusc, încremeni. *Demon Larkham se uita direct la el.* Îi observase.

Demon zâmbi.
— Rufus, izbeşte-te de noi! zise Schofield.

8

17.42.10.

Oamenii lui Demon Larkham ţâşniră de după baricadă, înaintând în zigzag printre silozurile cu rachete şi trăgând cu armele lor MetalStorm.

Veneau după Schofield.

Schofield îi conduse pe Mother şi pe Knight către o barcă de salvare care se afla lângă o uşă deschisă a calei de mărfuri, pe partea dinspre tribord.

— Repede! strigă el. Urcaţi!

Se ascunseră în barca de salvare şi începură să tragă şi ei. Soldaţii IG-88 se apropiau. Schofield trăgea necontenit. La fel făceau şi Mother şi Knight, încercând să-i ţină la depărtare până când sosea Rufus.

Dar soldaţii IG-88 avansau în continuare.

— Haide, Rufus! zise Schofield cu voce tare. Unde eşti…?

Apoi, ca prin minune, Rufus îşi făcu apariţia.

9

Parcă venise sfârşitul lumii. Sunetul ascuţit de metal care se loveşte de metal. Coliziunea dintre cele două superpetroliere pe suprafaţa apei Canalului Mânecii învăluite în lapoviţă oferi o privelişte *incredibilă.*

Două dintre cele mai mari obiecte mişcătoare din lume – având fiecare o lungime de aproape 300 de metri şi cântărind mai mult de 100 000 de tone – se izbiră cu o viteză uluitoare.

Eindhoven, superpetrolierul furat de Rufus, intră în plin cu prora în partea laterală dinspre babord a navei *Talbot,* lovind-o perfect perpendicular.

Prora ascuţită a navei *Eindhoven* tăie ca un cuţit partea laterală a navei *Talbot,* intrând în ea ca un berbec. Partea laterală dinspre babord a navei *Talbot* se îndoi înăuntru. Apa începu să năvălească prin spărtura făcută de prora navei *Eindhoven.*

Şi, ca un boxer care se clatină în urma unei lovituri primite, întregul superpetrolier se cutremură puternic ca urmare a impactului. Mai întâi, se înclină înspre tribord – atât de puternic fusese impactul –, apoi, cum apa începuse să pătrundă în interior, superpetrolierul lansator de rachete începu să se încline puternic şi dramatic înspre babord. Apoi se prăbuşi pe partea stângă şi începu să se scufunde cu repeziciune.

Privelişte în interiorul calei cu rachete a navei *Talbot* l-ar fi făcut până şi pe Noe să înghită cu noduri. Aici impactul fusese colosal. Nici măcar Schofield nu fusese pregătit pentru lovitura extraordinară sau pentru brusca apariţie a prorei ascuţite, care pătrunsese *prin* peretele calei dinspre babord.

Drept răspuns, cala se legănă înspre tribord, aruncându-i pe toţi de pe picioare. Apoi apa începu să dea năvală în cală prin spărtura uriaşă.

Un val enorm de apă, înalt de 3 metri şi extrem de puternic,

invadă cala, înghiţind într-o clipită mai mulţi soldaţi IG-88 şi luând pe sus stivuitoare, containere de marfă şi componente de rachete.

Apa pătrunse pe sub barca de salvare şi o ridică, iar Schofield eliberă imediat barca din gruie, pornindu-i motorul, în câteva secunde, pardoseala calei fu acoperită în totalitate de apă, nivelul acesteia continuând să crească.

Din cauza apei, nava *Talbot* se înclină cel puţin 30 de grade la babord către spărtura uriaşă, iar Schofield, ţâşnind cu barca de salvare pe suprafaţa apei, văzu cum întreaga cală începu să se rostogolească.

17.42.30

Văzută din exterior, priveliştea era destul de neobişnuită. Nava *Eindhoven* era în continuare înfiptă în partea laterală a navei *Talbot,* în vreme ce aceasta din urmă, fiind invadată de apă, stătea pe jumătate înclinată pe partea sa stângă, atârnând literalmente de prora navei *Eindhoven.*

Însă atât de incredibilă era greutatea apei care năvălise în cală, încât nava *Talbot* trăgea înspre apă prora navei *Eindhoven.* Astfel, puntea principală şi cea de comandă ale navei *Talbot,* puternic înclinate la 30 de grade, rămaseră deasupra suprafeţei apei, în timp ce flancul său stâng trăgea în jos, înspre valuri, prora navei *Eindhoven.*

Aflat la bordul navei *Eindhoven,* Rufus nu avu nevoie să i se spună ce trebuie să facă. Alergă la avionul care era garat pe puntea din faţă a superpetrolierului, se urcă în carlingă şi se ridică în aer.

17.43.30

Schofield se deplasa cu repeziciune în interiorul navei *Talbot* care se umplea repede cu apă. Se mişca extrem de repede.

Barca de salvare cu motor tăia suprafaţa apei, înaintând printre silozurile cu rachete acum înclinate. Mother şi Knight se aflau pe o parte şi pe cealaltă a bărcii, trăgând în inamicii care pluteau în apă. Parc-ar fi înaintat într-o barcă de viteză printr-o pădure împânzită cu copaci pe jumătate doborâţi.

După impact, Demon Larkham şi majoritatea oamenilor săi se

îndreptaseră înspre tribord, singura parte a calei care se afla deasupra apei. Schofield însă luă drumul cel mai scurt către pupitrul de control al rachetelor care se afla în capătul din faţă al calei.

17.43.48

17.43.49

17.43.50

Barca de salvare cu motor tăia suprafaţa apei, iar cei doi puşcaşi credincioşi trăgeau necontenit în soldaţii IG-88, omorându-i. Barca de salvare ajunse lângă platforma suspendată pe care se afla pupitrul de control. Carcasa pupitrului de control era şi ea puternic înclinată, la câţiva centimetri de nivelul apei care continua să crească.

— Acoperiţi-mă! strigă Schofield.

Din barcă se vedeau clar ecranul luminat al pupitrului şi cifrele roşii care înfăţişau numărătoarea inversă, cu sutimi de secundă, până la lansarea rachetei.

00:01:10,88

00:01:09,88

00:01:08,88

Sutimile de secunde se scurgeau cu atâta repeziciune încât ai fi crezut că înfăţişează cifra 8.

Schofield scoase unitatea CincLock VII pe care o avea la el, cea pe care o luase de la francezi, dintr-un săculeţ impermeabil pe care-l ţinea în buzunarul vestei şi privi din nou ecranul unităţii.

Pe ecranul digital îşi făcură apariţia cerculeţe albe şi roşii.

Ping!

Apăru un mesaj:

PROCESUL DE LANSARE A RACHETEI ÎN DERULARE
APASĂ „ENTER” PENTRU A INIŢIA PROCESUL DE DEZACTIVARE
ETAPA 1 (PROXIMITATE): ÎNDEPLINITĂ
INIŢIAZĂ ETAPA 2

Ca şi înainte, cerculeţele albe de pe ecran începură să pâlpâie încet. Schofield apăsă pe ele în ordinea în care se aprindeau.

Numărătoarea inversă continua.

00:01:01

00:01:00

00:00:59

Brusc, nava *Talbot* se înclină puternic. Întreaga navă stătea agăţată de prora navei *Eindhoven,* însă începea să alunece încet!

Din cauza unei zdruncinături uşoare, Schofield nu reuşi să apese pe un cerculeţ alb.

Se auzi sunetul de avertizare:

ETAPA 2 (REACŢIE): RATATĂ

ÎNCERCARE DE DEZACTIVARE ÎNREGISTRATĂ

TREI ÎNCERCĂRI DE DEZACTIVARE RATATE VOR DUCE LA DETONARE

ETAPA 2 (REACŢIE): REACTIVARE

— La naiba! zise Schofield.

O luă de la capăt. Superpetrolierul continua să se scufunde. Simţi cum apa se lovea de ghetele lui.

În timp ce Schofield lovea ecranul, Aloysius Knight trăgea în soldaţii IG-88 care se aflau sus, în partea dinspre tribord a calei. Mai trase o rafală şi atunci observă ceva.

— Oh, nu… zise el cu respiraţia întretăiată.

— Ce e? întrebă Mother.

— Uşa dinspre tribord a calei, zise Knight. Se va scufunda sub apă.

Avea dreptate. Datorită faptului că nava era înclinată pe partea stângă, uşa masivă dinspre tribord fusese până atunci cu mult deasupra nivelului apei. Însă acum, din cauza faptului că nivelul apei creştea, apa ajunsese până la ea. Era de rău, căci, odată ce avea să se întâmple acest lucru, apa mării avea să invadeze cala navei *Talbot* din *ambele* părţi. Nava avea să se scufunde cu o viteză înspăimântătoare.

— Knight! strigă Mother. Uită-te în dreapta!

— Oh, drace! zise Knight.

În partea dreaptă, 6 soldaţi ai lui Demon Larkham ieşeau din

apă şi se urcau în două bărci de salvare cu motor.

Aveau de gând să vină după ei.

— Căpitane Schofield, n-ai terminat încă? strigă Knight.

— Aproape...! răspunse Schofield, neluându-şi privirea de la ecran.

00:00:51

00:00:50

00:00:49

Cele două bărci de salvare în care se aflau soldaţii IG-88 înaintară către partea dinspre tribord a calei plină cu apă, luându-l şi pe Demon, şi pe ceilalţi soldaţi în ele. Erau 16 oameni în total.

Apoi ţâşniră către pupitrul de control unde se afla Schofield. Knight şi Mother deschiseră focul asupra lor. Cele două bărci de salvare brăzdau suprafaţa apei – înaintând prin pădurea de silozuri înclinate –, iar soldaţii începură şi ei să tragă.

Între timp, Schofield se afla în lumea lui, apăsând cerculeţele roşii şi albe.

00:00:41

00:00:40

00:00:39

Apoi apăsă pe ultimul cerculeţ alb şi pe ecran apăru un alt mesaj:

ETAPA 2 (REACŢIE): ÎNDEPLINITĂ
ETAPA 3 (INTRODUCERE COD): ACTIVATĂ
INTRODUCEŢI CODUL AUTORIZAT DE DEZACTIVARE

— În *regulă,* zise Schofield. Codul Universal de Dezactivare. Avea scris încă în palmă cel de-al şaselea număr primar Mersenne: 131071.

Începu să apese tastele numerice ale tastaturii unităţii CincLock când, brusc, barca de salvare se mişcă sub el şi...

Bip!

Ecranul scoase un sunet de respingere.

ETAPA 1 (PROXIMITATE): RATATĂ

TOATE ETAPELE REACTIVATE

— Ce?! strigă Schofield, aruncându-i o privire lui Knight care *îndepărta* barca de salvare de pupitrul de control în timp ce Mother trăgea în continuare în bărcile care îi urmăreau.

O luară printre silozurile cu rachete.

— Îmi pare rău, căpitane! strigă Knight. Dar a trebuit să o luăm din loc! Dac-am fi rămas, ne-ar fi omorât!

— Mda. Trebuie să ne întoarcem şi să ne apropiem de pupitru în 10 secunde! Am nevoie de cel puţin 25 de secunde să completez procesul de reacţie!

Gloanţele cădeau ca o ploaie în apa dimprejurul bărcii lor.

00:00:35

00:00:34

00:00:33

Knight întoarse barca.

— La ce distanţă trebuie să ne apropiem?

— La 18 metri!

— În regulă!

Gloanţele treceau şuierând pe lângă urechile lor, înfigându-se în silozurile cu rachete. Knight întoarse barca şi o conduse în zona circulară din jurul insulei de oţel unde se afla pupitrul de control. Zona circulară includea traseul unduitor creat prin pădurea de silozuri.

00:00:27

00:00:26

00:00:25

Ecranul prinse din nou viaţă.

ETAPA 1 (PROXIMITATE): ÎNDEPLINITĂ
INIŢIAŢI ETAPA 2

Procesul de reacţie fu iniţiat, iar Schofield începu să tasteze. Mother continua să tragă înspre cele două bărci de salvare din spatele lor. Knight manevra cu o mână barca, iar cu cealaltă trăgea, având însă grijă să ţină barca la o distanţă de 18 metri de pupitrul de control.

00:00:16

00:00:15
00:00:14
Însă soldaţii IG-88 din cele două bărci îşi dădură seama că Knight crease un traseu circular, aşa că cele două bărci se despărţiră. Una din ele se roti în apă şi o luă în direcţia opusă a cercului, dirijând barca în care se afla Schofield către cealaltă barcă inamică.
Neatent la ce se întâmpla, Schofield îşi mişca mâinile foarte repede pe taste.
Roşu – alb – alb…
Tastă – tastă – tastă…
00:00:11
00:00:10
00:00:09
Knight înţelese planul soldaţilor IG-88. Trase înspre cârmaciul bărcii care se apropia de ei. Trase de trei ori şi tot de trei ori rată.
00:00:08
00:00:07
00:00:06
Degetele lui Schofield de-abia se mai observau acum, tastând cu uşurinţă când la stânga, când la dreapta.
Mother îl nimeri pe unul dintre soldaţii urmăritori, apoi scoase un urlet, lovită fiind de un glonţ fierbinte în umăr.
00:00:05
00:00:04
00:00:03
Acum se aflau faţă în faţă cu cealaltă barcă, iar Knight trase din nou înspre cârmaci. Trei focuri de armă. Două ratate, însă a treia îşi nimeri ţinta.
00:00:02
Cârmaciul căzu în genunchi şi se prăbuşi mort. Barca de salvare în care se aflau soldaţii IG-88 devie de la curs. Knight menţinu barca lor la o distanţă de 18 metri de pupitrul de comandă.
00:00:01
Apoi mişcarea degetelor lui Schofield se schimbă uşor. În loc să apese pe cerculeţe, păreau că introduc un…

00:00:00

Prea târziu.

10

Cu toate acestea, niciuna dintre rachete nu fu lansată. Cronometrai care arăta numărătoarea inversă se oprise la:

00:00:00,5

Chiar dacă secundele ajunseseră la zero, ultima sutime se scursese în momentul în care Schofield tastase Codul Universal de Dezactivare şi apăsase tasta „Enter”.

Pe ecran apăra următorul mesaj:

ETAPA 3 (INTRODUCERE COD): ÎNDEPLINITĂ
CODUL UNIVERSAL DE DEZACTIVARE INTRODUS
LANSARE RACHETĂ DEZACTIVATĂ

Schofield răsuflă uşurat. Niciuna dintre rachete nu fusese lansată. Londra, Paris şi Berlin erau în siguranţă. În acel moment, uşa deschisă dinspre tribordul navei *Talbot* se scufundă sub apă.

VUUUMMM!

Sunetul era asurzitor. Parcă s-ar fi deschis stăvilarul. Asemenea unei armate cotropitoare care dă năvală peste rândurile inamice, tot aşa o cantitate incredibilă de apă năvăli peste pragul uşii dinspre tribord. Era *un zid* de apă – un val furios, de nestăvilit.

Rezultatul fu imediat.

Întregul superpetrolier se înclină puternic, *revenind la loc,* în timp ce apa care năvălea dinspre tribord şi dinspre babord făcea ca nava să revină la poziţia iniţială.

Însă faptul că nava *Talbot* revenea la poziţia iniţială avea o urmare importantă: *Talbot* începea să se desprindă de prora navei *Eindhoven.* Nemaiavând niciun suport, nava *Talbot* nu mai avea cum să se menţină la suprafaţă.

Începu să se scufunde cu repeziciune în adâncurile Canalului

Mânecii.

Pentru Schofield, Knight şi Mother, aflaţi în barca de salvare care plutea pe apa ce invadase cala navei, zgomotul era asurzitor.

Mugetul apei care dădea năvală în cală răsuna în întreaga navă. Valurile se spărgeau de pereţii din oţel. Se formau vârtejuri. Iar nivelul apei creştea cu repeziciune. Lui Schofield i se părea că tavanul cobora repede înspre ei.

În câteva secunde, înaintau cu viteză pe suprafaţa apei care ajunsese *până la jumătatea* silozurilor gigantice, la o înălţime de 6 metri sub pasarelele din oţel suspendate de tavan.

Pe lângă asta, din cauza spărturii din peretele dinspre tribord, Demon Larkham şi soldaţii săi îşi întrerupseseră atacul şi se îndreptau acum înspre multele scări ce duceau înspre tavanul calei.

— La naiba! Se pricepe! zise Knight. Demon urcă înspre puntea din faţă. Va supraveghea toate trapele, apoi va aştepta să urcăm, lucra pe care trebuie să-l facem în cele din urmă.

— Atunci trebuie să găsim o altă ieşire, zise Schofield. Trebuie să părăsim nava şi să găsim un loc sigur unde să ne ascundem ca să pot dezactiva şi rachetele programate să lovească America.

Schofield îşi scoase agenda electronică să vadă care era următoarea navă Kormoran programată pentru lansare.

Căută prin fişierele pe care le văzuse în agendă:

Sursă/Sistem livrare/W-H/Origine/Ţintă/Oră

Talbot/Shahab-5/TN76/35702.90-5001.00/00001.65-5239.10/11.45
Talbot/Shahab-5/TN76/35702.90-5001.00/00420.02-4900.25/11.45
Talbot/Shahab-5/TN76/35702.90-5001.00/01312.15-5358.75/11.45

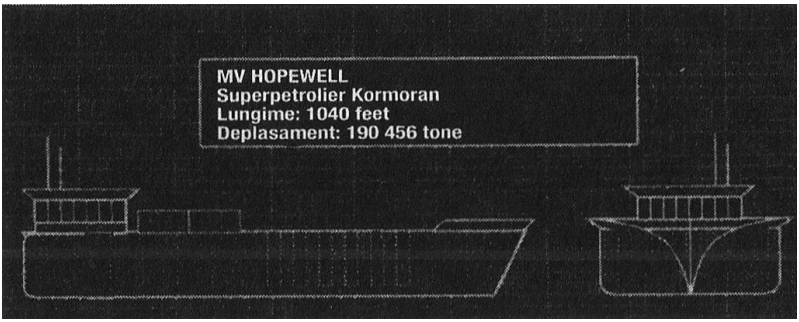

SUBIECT: PLATA COMISIONULUI CĂTRE EVALUATOR

Plata comisionului către evaluator se va face prin transfer electronic intern în cadrul AGM-Elveţia din contul privat al Companiei ASTRAL-66 PTY LTD. (nr. 437-666-21) în sumă de 3,2 milioane de dolari (trei virgulă două milioane de dolari) pe evaluare.

Itinerarul Executivului

Ordinea propusă a deplasărilor este următoarea: Asmara (01/08), Luanda (01/08), Abuja (05/08), N'djamena (07/08) şi Tobruk (09/08).

01 /08 – Asmara (ambasadă)
03/08 – Luanda (rămâne alături de dl Loch, nepotul lui R.)

Nr./Nume/Ţară/Organizaţie
1./ASHCROF, William H./Regatul Unit/SAS
2./CHRISTIE, Alec P./Regatul Unit/MI-6
3./FARRELL, Gregory C./SUA/Delta
4./KHALIF, Imam/Afganistan/Al-Qaeda
5./KINGSGATE, Nigel E./Regatul Unit/SAS
6./McCABE, Dean P./SUA/Delta

Accesă lista de lansare prescurtată. Apăru lista completă:

Sursă/Sistem livrare/W-H/Origine/Ţintă/Oră

Talbot/Shahab-5/TN76/35702.90-5001.00/00001.65-5239.10/11.45
Talbot/Shahab-5/TN76/35702.90-5001.00/00420.02-4900.25/11.45
Talbot/Shahab-5/TN76/35702.90-5001.00/01312.15-5358.75/11.45
Ambrose/Shahab-5/TN76/28743.05-4104.55/28743.98-4104.64/12.00
Ambrose/Shahab-5/TN76/28743.05-4104.55/28231.05-3835.70/12.00
Jewel/Taep'o-Dong-2/N-8/23222.62-3745.75/23222.70-3745.80/12.15
Jewel/Taep'o-Dong-2/N-8/23222.62-3745.75/24230.50-3533.02/12.15
Jewel/Taep'o-Dong-2/N-8/23222.62-3745.75/23157.05-4930.52/12.15
Hopewell/Taep'o-Dong-2/N-8/11900.00-2327.00/11622,50-4000.00/12.30
Hopewell/Taep'o-Dong-2/N-8/11900.00-2327.00/11445.80-2243.25
/12.30
Whale/Shahab-5/TN76/07040,45-2327.00/07725.05-2958.65/12.45
Whale/Shahab-5/TN76/07040,45-2327.00/ 07332.60-3230.55/ 12.45

Citi lista pe care o cunoştea deja. Era aceeaşi cu lista pe care o descifrase Book II. Se uită peste coordonatele GPS ale primelor trei nave: *Talbot, Ambrose* şi *Jewel.*

Nava *Ambrose* era următoarea: programată să lanseze rachetele la orele 12 ale amiezii de pe coordonatele GPS 28743,05, 4104,55.

„Exact! îşi aduse el aminte. New York. Stai puţin!"

Mintea lui se opri brusc.

Lista aceasta era diferită de a lui Book. Se uită mai atent. Unele dintre rachetele din partea de jos a listei fuseseră schimbate.

Pe lista trimisă de Book apăreau doar două tipuri de rachete: Shahab şi Taep'o-Dong. Cu toate acestea, pe această listă apăreau altele: Sky Horse (din Taiwan), Ghauri-II (Pakistan), Agni-II (India) şi Jericho-2B (Israel).

Schofield observă că apărea o navă de lansare nouă, *Arbella,* care ocupa ultima poziţie şi care era programată de lansare la 2 ore după lansarea primului grup de rachete.

Acest aspect nici măcar nu menţiona un alt lucru îngrijorător: rachetele din Taiwan şi din Israel erau armate cu focoase nucleare *americane* puternice, tipul W-88…

O rafală de gloanţe ciuruia apa din jurul lui Schofield, dar el nici măcar nu observă. Când îşi ridică privirea, văzu că Knight condusese barca de salvare lângă o scară ce urca înspre o

pasarelă suspendată de tavan. Cândva, acea pasarelă se aflase la o înălţime de 24 de metri faţă de pardoseala calei. Acum, de-abia dacă se afla la *cinci metri* şi jumătate deasupra nivelului apei, care continua să crească.

Pe această pasarelă, la vreo 6 metri *de o parte şi de alta* se aflau două echipe formate din câte 4 soldaţi IG-88, care se apropiau de ei. Tocmai coborâseră prin trapele din tavan, iar acum avansau de-a lungul pasarelei, trăgând cu încrâncenare. Gloanţele loveau traversele din jurul bărcii în care se afla Schofield.

Ping! – ping! – ping! – ping! – ping!

— Ticălosul! strigă Knight. Nu aşteaptă să urcăm noi. Ne obligă să urcăm!

Mother îl ridică pe Schofield de guler.

— Haide, frumosule! Te întorci mai târziu la computerul tău.

Îl trase din barcă şi îl îndemnă să urce pe scară, protejându-l cu trupul ei. Urcară repede scara, trăgând şi ei cu armele, şi ajunseră la pasarelă, unde fură întâmpinaţi de un milion de scântei provocare de impactul gloanţelor cu metalul.

Mother adoptă o poziţie de acoperire, în timp ce Knight îl conduse pe Schofield înspre pupa.

Ping! – ping! – ping! – ping! – ping!

Gloanţele ciuruiau apa din jur. Knight şi Schofield trăgeau înspre soldaţii IG-88 care se apropiau de ei dinspre capătul de la pupa al pasarelei.

— Mergem undeva anume? strigă el.

— Da! într-un loc sigur! strigă Knight, trăgând în continuare. Într-un loc unde poţi să te ocupi de dezactivare. Trebuie să scăpăm din capcana asta mortală care se scufundă! Pe aici!

Knight o luă brusc la dreapta, trecând în fugă pe lângă o magazie mică, ridicată la îmbinarea dintre pasarela pe care se aflau, şi o alta care se ridica în spatele magaziei şi care susţinea cele două minisubmarine galbene. Acestea erau suspendate în lanţuri de tavanul calei.

La fel ca şi pasarelele, submarinele nu se mai aflau la mare înălţime. Se aflau cam la 5 metri deasupra nivelului apei. O prelată era trasă ca o glugă peste cele două submarine şi peste pasarela care le despărţea. Această prelată îi ascundea pe

Schofield şi pe Knight de soldaţii IG-88.

Ping! – ping! – ping! – ping! – ping!

Aflată la câţiva metri în spatele lui Knight şi a lui Schofield, Mother ajunse la magazie. Trăgea înspre soldaţii IG-88 care se aflau acum la 20 de metri depărtare, apropiindu-se din ambele capete ale pasarelei. Schofield văzu cum încerca să ajungă la submarine, însă soldaţii IG-88 îi blocau calea cu rafale de gloanţe.

Mother se ascunse în magazie. Nu mai avea scăpare.

— Mother! strigă Schofield.

— Pleacă de aici, Scarecrow! zise ea prin staţie.

Soldaţii IG-88 atacară magazia, declanşând cea mai violentă rafală de împuşcături pe care o văzuse Schofield vreodată. Magazia fu ciuruită de gloanţele armelor MetalStorm. Mother se ascunsese, iar Schofield se temea că fusese rănită, însă se ivi din nou, trăgând şi strigând. Omorî doi soldaţi IG-88.

— Scarecrow, ţi-am spus să pleci de aici!

— Nu plec fără tine!

— Pleacă! strigă ea, continuând să tragă.

— N-am de gând să vă pierd pe tine şi pe Gant în aceeaşi zi!

Vocea lui Mother deveni serioasă:

— Pleacă, Scarecrow! Eşti mult mai valoros decât mine. Mother îl privea din ascunzătoare. Întotdeauna ai fost. Eu sunt valoroasă doar dacă te ţin în viaţă. Lasă-mă să fac asta. Şi-acum, pleacă, chipeşule! Pleacă!

Schofield o văzu pe Mother făcând o faptă curajoasă, dar totodată sinucigaşă. Se ridică în picioare în faţa geamurilor magaziei şi, după ce scoase un strigăt de luptă, începu să tragă cu două arme către *ambele* trupe de soldaţi IG-88. Acţiunea ei neaşteptată îi făcu pe soldaţi să se oprească din drum. Fiecare trupă pierdu soldaţii din rândul din faţă, aceştia fiind ciuruiţi de gloanţe. Acest moment fu crucial pentru fuga lui Schofield şi a lui Knight.

— Intră! strigă Knight, apăsând pe butonul care deschidea trapa unui submarin. Cu o mişcare de rotaţie, trapa circulară care se afla deasupra submarinului se deschise. Nu lăsa ca sacrificiul ei să fie în zadar!

Schofield îşi vârî un picior prin trapă, apoi aruncă o privire

înspre Mother tocmai în momentul în care doi soldaţi IG-88 o asaltau cu focurile de armă.

— La naiba, nu… făcu el, cu respiraţia întretăiată.

O rafală de gloanţe MetalStorm ţâşni înspre Mother, lovind-o în piept. Ea se ridică legănându-se în picioare. Nu mai trăgea cu arma. Deschise gura, iar ochii ei deveniră goi. Căzu apoi într-un nor de fum şi cioburi de sticlă. Schofield o pierdu din priviri în momentul în care aceasta se prăbuşi în spatele ferestrelor magaziei. O clipă mai târziu, soldaţii IG-88 nu mai lăsară nicio urmă de dubiu. În exact acelaşi timp, folosindu-se de lansatoare, ambele trupe de soldaţi trimiseră două rachete către magazie. Două dâre de fum, una dinspre prova şi cealaltă dinspre pupa, înaintau cu repeziciune către adăpostul unde se afla Mother. Loviră magazia în acelaşi timp, iar pereţii acesteia se desprinseră înspre exterior. Întreaga construcţie explodă într-o clipă. Pardoseala se desprinse şi se prăbuşi de la 5 metri înălţime în apa care se afla dedesubt.

Schofield dădu să iasă din submarin, însă Knight îl împinse înăuntru.

— Nu! Plecăm! Acum! strigă Knight, încercând să acopere zgomotul făcut de împuşcături.

Îl îmbrânci pe Schofield înăuntrul submarinului… iar acesta descoperi că acolo se mai afla cineva.

11

Când atinse cu picioarele podeaua submarinului, Schofield îşi ridică privirea tocmai în momentul în care lama unei săbii se îndrepta vertiginos către faţa lui.

Se feri din reflex.

Îşi scoase pistolul H&K fără gloanţe. Lama sabiei care se îndrepta înspre gâtul lui se încrucişă cu piedica pistolului şi se opri la un centimetru de gâtul lui Schofield.

Dmitri Zamanov stătea în faţa lui. Ţinea în mâini o sabie Cossack cu lama scurtă, iar în ochi avea o privire plină de ură.

— N-ai ales bine locul unde să te ascunzi, mârâi vânătorul de recompense rus.

Apoi, înainte ca Schofield să poată reacţiona, apăsă pe două butoane. Primul fu butonul intern care activa trapa. Uşa de oţel a acesteia se închise printr-o rotaţie. Apoi apăsă pe cel de-al doilea buton, cel pentru lansarea submarinului. Dintr-odată, Schofield simţi un gol în stomac în momentul în care submarinul se desprinse din lanţuri şi căzu liber de la o înălţime de 5 metri. Acesta ateriză greoi pe apa care se ridica, împroşcând stropi în jurul lui.

12

— Fir-ar să fie! Lui Aloysius Knight nu-i venea să creadă. Ce dracu' se întâmplă?

Cu o clipă în urmă îl împingea pe Schofield în submarinul galben şi era pe punctul de a urca şi el, iar în clipa următoare trapa acestuia se închidea chiar în faţa lui, iar submarinul cădea în apa de sub ei!

Gloanţele loviră traversele din jurul lui când soldaţii IG-88 trecură în fugă pe lângă magazia distrusă şi pătrunseră pe pasarela de deasupra submarinului.

Knight nu avu încotro şi se ascunse în cel de-al doilea submarin, urmărit de gloanţele care şuierau în jurul lui.

Schofield şi Zamanov se luptau, fără a urma vreun stil sau vreo tehnică de luptă. Era o luptă corp la corp. Se rostogoleau şi se loveau cu pumnii şi cu picioarele în spaţiul îngust al submarinului. Arma lui Schofield era inutilă, însă sabia lui Zamanov era esenţială. De aceea, după ce submarinul aterizase pe apă, Schofield îl lovi pe rus peste încheietura mâinii, făcându-l să scape sabia. Apoi începu o luptă îndârjită între cei doi, Schofield fiind motivat de sacrificiul recent al lui Mother, iar Zamanov pentru că era un psihopat.

Se izbeau unul pe altul de pereţii submarinului, luptându-se cu ură şi lăsând urme de sânge după fiecare lovitură.

Schofield îi sparse pometul lui Zamanov. Acesta, la rândul lui, îi sparse nasul lui Schofield. Cu o altă lovitură îi smulse lui Schofield casca din ureche. Apoi Zamanov îl îmbrânci pe Schofield, lipindu-l de panoul de control al submarinului când, dintr-odată, acesta începu să se scufunde. Schofield se dezlipi de panou şi văzu că activase, din greşeală, butonul pentru imersiune. Submarinul se lăsă tot mai jos până când, dintr-odată, fu acoperit de apă. Prin cele două bolţi semisferice ale submarinului, Schofield văzu lumea subacvatică a calei cu

rachete. Totul era nemişcat, în nuanţe de albastru – pardoseala, silozurile cu rachete şi cadavrele –, un peisaj subacvatic uluitor creat de om.

Nava *Talbot* era uşor înclinată înspre tribord, iar pardoseala calei era şi ea înclinată într-un unghi de 20 de grade, tot înspre dreapta.

Zamanov ridică sabia de pe jos. Minisubmarinul continua să se scufunde uşor prin apa care inundase cala. Apoi cei doi îşi reluară lupta, Zamanov fluturându-şi sabia ca un nebun, Schofield apucând mâna acestuia. Apoi, cu o bufnitură surdă, submarinul se lovi de pardoseala calei şi începu să alunece pe o parte către *uşa deschisă dinspre tribord a calei.*

Schofield simţi că lumea se învârte cu el. Amândoi bărbaţii căzură de pe picioare. Submarinul alunecă pe pardoseala înclinată a calei şi, spre groaza lui Schofield, se desprinse de pe marginea pragului uşii şi căzu în apele mării.

Minisubmarinul galben se scufundă cu repeziciune în apele întunecate ale Canalului Mânecii, sub carena uriaşă a navei MV *Talbot.*

Mărimea superpetrolierului era copleşitoare în comparaţie cu minisubmarinul. Acesta părea o insectă care înoată sub enormitatea albastră a unei balene care se scufundă în apă. Dar, în vreme ce superpetrolierul se scufunda încet şi treptat, minisubmarinul, ale cărui tancuri de imersiune erau pline, cobora cu viteză. Ba mai mult decât atât. Cobora cu repeziciune pe verticală, în cădere liberă, ca un ascensor.

Adâncimea medie a Canalului Mânecii este de 120 de metri, însă, în acel loc, în largul coastei Cherbourg, era de 100 de metri, iar minisubmarinul traversa adâncimea cu repeziciune. Înăuntrul minisubmarinului, Schofield şi Zamanov se luptau învăluiţi de lumina fluorescentă emanată de luminiţele de la bordul ambarcaţiunii.

— După ce te *omor,* am să-ţi smulg din piept inima aia de american *afurisit!* strigă Zamanov, chinuindu-se să-şi elibereze mâna în care ţinea sabia din strânsoarea lui Schofield.

Până în acel moment, cei doi luptaseră folosindu-se, mai mult sau mai puţin, de tehnicile standard. Însă Zamanov se hotărî să

adopte ceea ce puşcaşii marini numesc „mişcarea Lecter” – o tactică neortodoxă.

Îşi dezveli dinţii şi încercă să-l muşte pe Schofield de faţă. Acesta se retrase imediat, ferindu-şi faţa, iar Zamanov obţinu exact ceea ce urmărise: să-şi elibereze mâna în care ţinea sabia.

Dădu să lovească, tocmai în momentul în care, cu o bufnitură bruscă, submarinul atinse fundul Canalului şi cei doi bărbaţi fură trântiţi la podea. Amândoi se ridicară în acelaşi timp cu repeziciunea unui fulger. Zamanov sări în picioare şi flutură sabia tocmai în clipa în care Schofield fandă în faţă, aplecându-se pe sub braţul lui Zamanov şi luând în acelaşi timp un obiect metalic din vesta sa militară. Împlântă obiectul în gura rusului!

Zamanov nu avu timp să-şi revină din şoc, căci Schofield nu ezită deloc. El activă pitonul de escaladat şi îşi întoarse privirea, nedorind să vadă priveliştea. Cu un pocnet neaşteptat, braţele ca de pensetă ale pitonului se deschiseră, căutând să se prindă de ceva. Şi se prinseră de *maxilarul inferior şi de cel superior al lui Zamanov.*

Schofield nu văzu scena, însă auzi trosnetul scos de maxilarul inferior al lui Zamanov care era căscat peste măsură de cleştele pitonului. Schofield îşi întoarse capul şi văzu cum maxilarul lui Zamanov atârna într-un mod grotesc, desprins de restul feţei. Braţul superior al pitonului provocase şi mai mult rău: perforase creierul rusului, făcându-l să încremenească în poziţie dreaptă. Din cauza şocului, nu mai era în stare să se mişte.

Rusul căzu în genunchi.

Schofield apucă sabia şi se aplecă peste trupul prăbuşit al vânătorului de recompense. Zamanov clipi din reflex. Era singurul semn că se afla încă în stare conştientă.

Schofield simţi imboldul de a înfige sabia adânc în el sau de a-i reteza capul, exact cum procedase Zamanov cu alţii…

Însă nu făcu acest lucru. *Nu putu.* Rusul stătea în genunchi, legănându-se. Apoi căzu pe burtă, scuipând sânge.

Odată lupta terminată, Schofield luă casca desprinsă şi o vârî din nou în ureche.

— Schofield! Schofield! Răspunde! îi răsună în ureche vocea lui Knight. Eşti în viaţă?

— Sunt aici, răspunse Schofield. Sunt pe fundul Canalului. Tu unde eşti?

— Sunt în celălalt submarin. Aprinde farurile submarinului să te pot localiza.

Schofield făcu întocmai. Auzi imediat vocea lui Knight în cască:

— Oh, fir-ar al naibii…

— Ce e?

— Ai curent? întrebă repede Knight.

Schofield verifică panoul de control. Niciun răspuns.

— Am aer, dar nu am propulsie. De ce? Ce s-a întâmplat? Nu poţi veni să mă iei?

— N-am cum să ajung la timp.

— La timp? Pentru ce? Care este problema?

— Este… ăăă… una uriaşă.

— Ce?

— Priveşte în sus, căpitane.

Schofield privi prin geamul sferic al minisubmarinului şi văzu carena uriaşă a superpetrolierului care luneca prin apă, deasupra lui. Cobora în cădere liberă prin apele Canalului aşa cum coboară luna de pe cer… corpul său uriaş îndreptându-se drept înspre el.

13

Schofield înghiţi în sec la vederea acelei privelişti: un superpetrolier uriaş de 100 000 de tone era pe punctul de a ateriza peste minisubmarinul în care se afla el. Corpul navei era atât de mare, încât producea un huruit vibrant în timp ce înainta prin apă.

— Nu vezi aşa ceva în fiecare zi, îşi spuse Schofield. Knight!

— Nu pot ajunge la timp! strigă Knight, cuprins de frustrare.

— La naiba! făcu Schofield, uitându-se în stânga şi în dreapta.

„Care sunt variantele?” încercă el să gândească. Nu avea timp să se îndepărteze înot de superpetrolier, care era lung de 300 de metri şi lat de 61 de metri. Nu avea cum să iasă la timp de sub aceasta.

Cealaltă variantă era să rămână pe loc şi să fie zdrobit sub greutatea ambarcaţiunii. Halal opţiuni: moarte sigură sau moarte sigură.

Însă, dacă acestea erau opţiunile, atunci poate va reuşi să realizeze ceva înainte să moară. Aflat pe fundul Canalului, Schofield îşi porni staţia prin satelit.

— Book! Cum stă treaba în New York?

— Am pus stăpânire pe *Ambrose,* Scarecrow. Toţi soldaţii inamici sunt morţi. Mă aflu la pupitrul de control al navei şi am conectat unitatea la satelit. Este ora 11.52. Ai 8 minute la dispoziţie ca să dezactivezi chestia asta.

Schofield văzu superpetrolierul prăvălindu-se deasupra lui – un gigant aflat într-o cădere liberă silenţioasă. Având în vedere viteza cu care înainta, avea să lovească fundul apei în mai puţin de un minut.

— Poate tu ai 8 minute la dispoziţie, Book, dar eu nu am. Trebuie să dezactivez rachetele acum.

Scoase unitatea CincLock-VIl din husa impermeabilă şi activă legătura prin satelit.

Unitatea prinse viaţă:

LEGĂTURĂ PRIN SATELIT: CONECTARE CU „AMBR0SE-049” –
CONECTARE REUŞITĂ
ACTIVAŢI SISTEMUL DE LA DISTANŢĂ
PROCESUL DE LANSARE A RACHETEI ÎN DERULARE
APASĂ „ENTER” PENTRU A INIŢIA PROCESUL DE DEZACTIVARE
ETAPA 1 (PROXIMITATE): ÎNDEPLINITĂ
INIŢIAZĂ ETAPA 2

Cerculeţele albe şi roşii ale pupitrului de control de pe nava lansatoare de rachete din New York îşi făcură apariţia pe ecranul lui Schofield.

Şi, în timp ce nava uriaşă *Talbot* cobora cu repeziciune prin golul albastru de deasupra lui, Schofield începu procesul de dezactivare.

Superpetrolierul prindea viteză.

Cobora mai jos şi mai jos…

Schofield îşi mişca degetele mai repede.

Superpetrolierul se afla acum la 24 de metri deasupra lui.

Pe ecran pâlpâi un cerculeţ roşu, iar Schofield îl apăsă.

18 metri…

15 metri…

Huruitul scos de superpetrolier devenea din ce în ce mai puternic.

12 metri…

9 metri…

Schofield apăsă pe ultimul cerculeţ roşu. Ecranul începu să pâlpâie:

ETAPA 2 (REACŢIE): ÎNDEPLINITĂ
ETAPA 3 (INTRODUCERE COD): ACTIVATĂ
INTRODUCEŢI CODUL AUTORIZAT DE DEZACTIVARE

6 metri…

Apa din jurul submarinului se întunecă brusc din cauza umbrei uriaşe a superpetrolierului. Schofield introduse Codul

Universal de Dezactivare: 131071.

4,5 metri…

Ecranul scoase un sunet:

ETAPA 3 (INTRODUCERE COD): ÎNDEPLINITĂ
CODUL UNIVERSAL DE DEZACTIVARE INTRODUS
LANSARE RACHETE DEZACTIVATĂ

Şi, în timp ce îşi aştepta sfârşitul, cel real, cel fizic, de care nu avea cum să scape, Schofield închise ochii şi se gândi la viaţa sa şi la oamenii care făcuseră parte din ea:

O văzu pe Libby Gant cu zâmbetul ei electrizant – care îl săruta tandru –, o văzu pe Mother Newman aruncând cu mingea la coşul de baschet din garajul ei, îi văzu zâmbetul larg întipărit pe faţa ei latră. Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

Faptul că mai existau rachete care trebuiau dezactivate nu părea să-l mai intereseze. De această problemă va trebui să se ocupe altcineva.

Sfârşitul veni repede.

10 secunde mai târziu, superpetrolierul MV *Talbot* se izbi de fundul Canalului Mânecii, făcându-l să se cutremure. Acesta ateriză exact pe minisubmarinul în care se afla Schofield, zdrobindu-l şi prefăcându-l în pulbere cât ai clipi.

14

Numai că Schofield nu se mai afla în submarin în momentul impactului.

Cu câteva secunde înainte ca *Talbot* să se izbească de fundul Canalului, când se afla la doar 4 metri deasupra acestuia, învăluind în umbra sa minisubmarinul, iar Schofield era pierdut în gândurile sale, se auzi *un clinchet* de metal făcut de un obiect care lovi partea exterioară a submarinului.

Schofield se repezi la geam şi văzu un cârlig magnetic prins de partea metalică exterioară a minisubmarinului în care se afla. Frânghia se întindea de-a lungul fundului Canalului, pierzându-se în întuneric, în partea cealaltă a navei care cobora cu repeziciune.

Vocea lui Knight îi explodă în cască:

— Schofield! Haide, mişcă-te! Repede! Repede!

Schofield acţionă imediat. Inspiră adânc şi apăsă butonul care activa trapa. Aceasta se deschise printr-o rotaţie, iar apa *năvăli* în interiorul submarinului scufundat. În două secunde, acesta se umplu de apă. Schofield se trezi dintr-odată afară şi, mişcându-se repede, înhăţă cârligul magnetic prins de partea laterală a submarinului.

Nici nu apucă bine să pună mâna pe cârlig că Knight, care se afla la celălalt capăt al frânghiei, apăsă pe butonul care demagnetiza cârligul şi frânghia începu să se înfăşoare pe bobină cu repeziciune.

Schofield fu tras brusc de-a lungul fundului apei cu o viteză uluitoare. Superpetrolierul cobora deasupra lui, carena sa nesfârşită apropiindu-se din ce în ce mai mult de trupul lui care era tras cu viteză la doar câţiva centimetri deasupra fundului apei.

Şi, dintr-odată, Schofield ieşi de sub superpetrolier cu câteva secunde ca aceasta să se izbească de fundul Canalului Mânecii cu o bufnitură vibrantă, care împrăştie în toate direcţiile nisip şi

aluviuni, învăluindu-l pe Schofield într-un nor dens subacvatic.

Învăluit de acelaşi nor se afla şi Aloysius Knight care îl aştepta pe Schofield aşezat deasupra celui de-al doilea submarin. Respira prin micul său tub de oxigen şi ţinea în mână lansatorul cârligului magnetic al lui Gant. Îi dădu tubul de oxigen lui Schofield, iar acesta inspiră adânc aerul din el.

Într-un minut, cei doi se aflau în interiorul minisubmarinului cu care venise Knight. Acesta represuriză submarinul, golindu-l de apa de mare. Cei doi luptători se ridicară în tăcere din adâncurile Canalului Mânecii şi ajunseră la suprafaţa apei biciuite de rafalele de ploaie. Valurile se spărgeau de minisubmarinul galben care se afla acum în lumina orbitoare a unor proiectoare cu halogen: aceste proiectoare aparţineau avionului Black Raven care plana jos, deasupra apei şi care îi aştepta.

15

SPAŢIUL AERIAN DE DEASUPRA CANALULUI MÂNECII
ORA 18.05 (ORA LOCALĂ)
(ORA 12.05 E.S.T. SUA)

Black Raven ţâşni prin aer, îndreptându-se către sud, de-a lungul Canalului Mânecii. Ud leoarcă, Aloysius Knight se prăbuşi pe scaunul puşcaşului. Cu toate că era şi el ud până la piele, Schofield se mişca întruna. Aflat în celula avionului, îşi scoase agenda electronică. Mai avea încă de lucru.

Accesă lista cu programul de lansare a rachetelor. Cea care era diferită de lista pe care i-o trimisese Book. Compară cele două liste.

„În regulă, gândi el, primele trei poziţii sunt identice cu cele de pe lista lui Book. Dar nu şi ultimele trei: aceste rachete sunt diferite. Şi mai există şi acea poziţie suplimentară de la sfârşitul listei.”

Adăugă coordonatele GPS primite de la Book în dreptul ultimelor trei poziţii. Primele două arătau:

Hopewell/ Sky Horse-3/W-88/11900.00-2327.00(*Strâmtoarea Taiwan*)/1162250-4000.00(*Beijing*)/ 12.30
Hopewell/ Sky Horse-3/W-88/11900.00-2327.00(*Strâmtoarea Taiwan*)/11445.80-2243.25(*Hong Kong*)/12.30
Whale/Ghauri-II/R-5/07040.45-2327.00(*Marea Arabiei*)/07725.05-2958.65(*New Delhi*)/ 12.45
Whale/Agni-II/I-22/07040.45-2327.00(*Marea Arabiei*)/07332,60-3230,55(*Islamabad*) 12.45

Şi, dintr-odată, această listă căpătă o cu totul altă semnificaţie. Rachetele-clonă care urmau să fie lansate deasupra oraşelor Beijing şi Hong Kong de pe superpetrolierul MV *Hopewell* erau clone ale rachetei intercontinentale balistice taiwaneze Sky Horse. Şi acestea erau prevăzute cu focoase de provenienţă americană.

Rachetele care urmau să fie lansate de pe nava MV *Whale* asupra oraşului New Delhi erau replici ale rachetei pakistaneze Ghauri-II, în vreme ce rachetele care urmau să lovească Islamabadul erau clone ale rachetei indiene Agni-II.

— Drace! tăcu Schofield, cu respiraţia întretăiată.

Cum va reacţiona oare China la atacurile nucleare taiwaneze?

Rău.

Şi cum vor reacţiona oare Pakistanul şi India la bombardamentul nuclear reciproc?

Foarte rău.

Schofield se încruntă. Nu înţelegea de ce lista pe care o avea el era diferită de cea primită de la Book.

„Gândeşte-te. De unde are Book lista originală? De la agentul Mossadului, Rosenthal, care a obţinut-o în timpul misiunii sub acoperire pe care a desfăşurat-o pe lângă membrii Comisiei Majestic-12. Şi-atunci de unde am primit-o pe a mea?”

Schofield se gândi mai bine.

— Dumnezeule! făcu el, aducându-şi aminte.

O primise prin agenda electronică atunci când el şi Gant se aflaseră în anticamera din Forteresse de Valois, aşteptându-l pe Aloysius Knight care intrase în biroul lui *Monsieur* Delacroix. Acesta se conectase la computerul independent al lui Delacroix.

Schofield se întoarse către Knight:

— Când ai fost cu Delacroix în castel, a spus cumva al cui era acel birou în care aţi intrat?

Knight ridică din umeri:

— Mda. A menţionat că nu era biroul lui, ci al proprietarului castelului.

— Killian, spuse Schofield.

— De ce?

Acum însă Schofield înţelese.

— Trebuie să mai fi fost un alt computer în birou. Într-un sertar sau pe o masă alăturată, zise el. Chiar tu ai spus că agenda electronică va copia documente de pe *orice computer* aflat în încăpere. Când ai iniţiat transferul *wireless,* ai copiat fişiere de pe *un alt* computer care se afla în birou. Din computerul lui Killian.

— Şi ce-i cu asta?

Schofield îi arătă lista nouă.

— Acesta nu este planul Comisiei Majestic-12. Planul *membrilor* comisiei implică declanşarea unui Război Rece împotriva terorismului. Aceştia vor ca rachetele teroriste Shahab şi Taep'o-Dong să lovească oraşele importante. Tocmai de aceea au lăsat cadavrele teroriştilor grupării Global Jihad în fabricile Axon şi la bordul superpetrolierelor: să facă lumea să creadă că teroriştii au fost cei care au furat navele Kormoran. Însă lista aceasta arată cu totul altceva. Arată că în fabricile lui Killian s-au instalat *alte* rachete Cameleon pe navele Kormoran – nu cele ştiute de membrii Comisiei Majestic-12. Killian plănuieşte ceva mult mai grav decât un război global împotriva terorismului. A plănuit totul astfel încât cele mai mari puteri ale lumii să fie atacate de cei mai mari duşmani ai lor. Occidentul va fi lovit de atacuri teroriste. India şi Pakistan se vor ataca una pe cealaltă. China va fi lovită de ceea ce par a fi rachete taiwaneze.

Schofield făcu ochii mari când realiză acest lucru.

— Este planul secund de bătaie al lui Killian. Acesta nu este deloc planul membrilor Comisiei Majestic-12. Acesta este planul personal al lui Killian. Şi nu va da naştere deloc la un Război Rece. Va da naştere la ceva mult mai periculos. Va da naştere la un război mondial. Va duce la o *anarhie globală totală.*

— Vrei să spui că i-a tras pe sfoară pe prietenii lui bogătani din Comisie? întrebă Rufus.

— Întocmai, răspunse Schofield.

Apoi îşi aduse aminte de cuvintele pe care Killian le rostise în Forteresse din Valois: „Deşi mulţi nu ştiu acest lucru, viitorul lumii se află în Africa".

— Viitorul lumii se află în Africa, zise Schofield. Pe fiecare navă se aflau trupe de soldaţi africani – eritreeni, nigerieni. Oh, la naiba! *La naiba!* De ce nu mi-am dat seama până acum…

Schofield făcu să apară pe ecran un alt document:

Itinerarul Executivului

Ordinea propusă a deplasărilor este următoarea: Asmara (01/08), Luanda (01/08), Abuja (05/08), N'djamena (07/08) şi Tobruk (09/08).

01/08 – Asmara (ambasadă)
03/08 – Luanda (rămâne alături de dl Loch, nepotul lui R.)

Acesta fusese itinerarul lui Killian în timpul vizitei sale în Africa, efectuată cu un an în urmă.

Asmara: capitala Eritreii.

Luanda: capitala Angolei.

Abuja: Nigeria.

N'djamena: Ciad.

Tobruk: cea mai mare bază a forţelor aeriene din Libia.

Killian nu fusese acolo ca să deschidă fabrici, ci ca să încheie alianţe cu cele cinci naţiuni importante ale Africii.

Dar de ce?

— Ce s-ar întâmpla dacă cele mai mari puteri ale lumii ar începe un război al anarhiei? zise Schofield. Ce se va întâmpla în restul lumii?

— Vor fi încheiate nişte socoteli mai vechi, asta-i sigur, răspunse Knight. Vor reîncepe războaiele etnice. Sârbii îi vor ataca pe croaţi, ruşii îi vor rade de pe suprafaţa pământului pe ceceni, ca să nu mai vorbim de cei care vor să le vină de hac kurzilor. Apoi vor apărea şi oportuniştii, aşa cum au făcut japonezii în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Ţări care vor profita de ocazie pentru a pune stăpânire pe resurse sau pe teritorii: Indonezia îşi va lua înapoi Timorul de Est…

— Dar Africa? întrebă Schofield. Mă refer la „Agenda de zi Q-309" a Consiliului de Securitate Naţională.

— Poftim? întrebă Knight.

Schofield îşi aduse aminte conţinutul agendei, cuvânt cu cuvânt: „În eventualitatea unui conflict care implică cele mai mari puteri ale lumii, este foarte probabil ca populaţiile afectate de sărăcie din Africa, Orientul Mijlociu şi America Centrală – unele dintre acestea depăşind ca număr populaţiile ţărilor vecine din Occident cu o rată de 100 la 1 – să treacă graniţele occidentale şi să copleşească prin număr marile oraşe".

Agenda Q-309 avea la bază istoria – o istorie lungă a elitelor bogate prea îngăduitoare care au căzut în sărăcie, copleşite numeric de clasele inferioare: căderea Romei în faţa barbarilor, Revoluţia Franceză, iar acum lumea occidentală bogată care

sucomba în faţa populaţiilor numeroase ale Lumii a treia.

„Dumnezeule”, gândi Schofield.

Un război mondial al anarhiei ar oferi ocazia naţiunilor din Lumea a treia să devină puteri ale lumii. În cazul în care Killian a avertizat cele mai importante naţiuni din Africa, atunci…

„Nu, nu este posibil, protestă în gând Schofield. Pentru simplul fapt că planul lui Killian nu părea foarte important.”

Nu garanta anarhie globală totală.

Apoi privirea lui Schofield căzu pe ultima poziţie a listei cu rachete, cea care nu se afla deloc pe lista lui Book II. Era o rachetă care urma să fie lansată la două ore după celelalte.

Arbella/Jericho-2B/W-88/04402.25-1650.50/04145.10-2130.00/14.00

„O clonă a rachetei Jericho-2B, gândi Schofield. Jericho era o rachetă balistică cu rază lungă de acţiune, care aparţinea Israelului; şi aceasta are un focos W-88 de provenienţă americană.”

Şi care este ţinta?

Folosindu-se de harta lui Book II, Schofield găsi coordonatele GPS ale ţintei. Degetul lui coborî pe hartă, iar Schofield simţi un fior rece pe şira spinării.

— Dumnezeu să ne păzească! zise el cu respiraţia întretăiată când văzu ţinta.

Ţinta ultimei rachete-clonă, care se dorea a fi de origine israeliană şi era prevăzută cu un focos nuclear american, se afla în Arabia Saudită.

Era programată să lovească oraşul sfânt Mecca.

16

În carlinga avionului se aşternu liniştea. Şocul provocat de această descoperire era prea mare. O rachetă israeliană, prevăzută cu un focos nuclear american, care va lovi cel mai sfânt loc musulman de pe planetă în cea mai sfântă zi musulmană din an.

După evenimentele din 11 septembrie, nu putea exista o acţiune mai provocatoare. Aceasta ar da naştere la haos global – niciun cetăţean, nicio ambasadă sau afacere americană nu ar mai fi în siguranţă. Musulmanii furioşi vor căuta răzbunare în fiecare oraş din fiecare ţară.

Va lua naştere un război mondial musulmano-american. Primul conflict mondial adevărat între o religie şi o naţiune. Iar acest conflict va precede o revoluţie mondială – venirea la putere a Lumii a treia.

— Dumnezeule, am avut sub ochi data de 26 octombrie tot timpul, zise Schofield. E prima zi din Ramadan. Nici măcar nu m-am gândit la semnificaţia acestei date. Killian a ales cea mai importantă dată.

— Şi de unde va fi lansată racheta? întrebă Knight.

Schofield căută repede coordonatele GPS ale ultimei rachete Cameleon ce urma să fie lansată şi se încruntă.

— Nu va fi lansată de pe o ambarcaţiune, zise Schofield. Locul de lansare se află *pe uscat.* Undeva în interiorul Yemenului.

— Yemen? repetă Rufus.

— Se învecinează cu Arabia Saudită, în sud. Foarte aproape de Mecca, răspunse Knight.

— Yemen… zise Schofield îngândurat. Yemen…

La un moment dat pe parcursul zilei, auzise despre Yemen, despre ceva ce se afla în *interiorul* acestei ţări…

Îşi aduse aminte.

— În Yemen se află o clonă a complexului Krask-8, zise el.

Auzise despre asta de la începutul evenimentelor, în timpul

misiunii sale de la Krask-8. În perioada Războiului Rece, sovieticii ridicaseră pe uscat fabrici pentru construcţia rachetelor balistice intercontinentale, identice cu Krask-8, în statele-satelit cum ar fi Siria, Sudan şi Yemen.

Schofield se concentră mai tare.

Krask-8 aparţinuse companiei Atlantic Shipping. David Fairfax descoperise acest lucru mai devreme. Şi, după cum bine se ştia, acum această companie era o filială a Axon Corp.

— Fir-ar să fie! spuse Schofield. Rufus, stabileşte traseul către sud-est, la viteză maximă. Postcombustia să funcţioneze pe tot traseul.

Rufus şovăi.

— Căpitane, nu vreau să fiu nepoliticos, dar chiar dacă vom zbura cu viteza maximă nu vom putea parcurge distanţa de aici până în interiorul Yemenului în două ore. Este o distanţă de 6 000 de kilometri, adică o călătorie care va dura patru ore. Şi în plus, dacă pornesc postcombustia, vom folosi tot combustibilul înainte să ajungem la Alpii francezi.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, zise Schofield. Mă ocup eu să fim alimentaţi cu combustibil în timpul zborului. Şi nu facem tot drumul până în Yemen la bordul *acestui* avion.

— Cum spui, căpitane, zise Rufus.

Înclină avionul spre direcţia sud-est şi porni turboreactoarele. Între timp, Schofield porni staţia prin satelit.

— Domnule Moseley, mai eşti acolo?

— Bineînţeles, veni răspunsul din Londra.

— Vreau să faci nişte investigaţii referitoare la o companie. Se numeşte Atlantic Shipping Company. Caută toate proprietăţile pe care le deţine în Yemen, în special terenuri deţinute de sovietici. Mai am nevoie de ceva. Mai întâi, am nevoie de trecere liberă deasupra Europei şi de nişte alimentări cu combustibil în aer. Îţi trimit locaţia noastră prin transponder.

— În regulă. Şi al doilea lucru?

— Vreau să umpli cu combustibil rezervoarele unor avioane americane. Avioanele care se află în prezent la expoziţia Aerostradia Italia în Milano, Italia.

17

Următoarele 30 de minute se scurseră foarte repede. În toate colţurile lumii, o mulţime de forţe începuseră să se mobilizeze.

MAREA ARABIEI, ÎN LARGUL COASTEI INDIEI
26 OCTOMBRIE, ORA 21.05 ORA LOCALĂ
(ORA 12.05 E.S.T. SUA}

Superpetrolierul MV *Whale* plutea în largul coastei Indiei pe apele liniştite ale oceanului. Nava uriaşă era îndreptată către linia de coastă aparţinând atât Indiei, cât şi Pakistanului, cu rachetele gata de lansare.

Nimeni de la bordul navei nu observă însă că, de la 3 kilometri depărtare, se apropia din spate un submarin de luptă din clasa Los Angeles. Marinarii africani din turnul de control nu zăriră la orizont torpilele submarinului decât atunci când fu prea târziu. Cele două torpile Mark 48 loviră nava *Whale* în acelaşi timp, distrugându-i părţile laterale în explozii simultane şi făcând-o să se scufunde.

STRÂMTOAREA TAIWAN, APELE INTERNAŢIONALE
DINTRE CHINA Şi TAIWAN
ORA 01.10 (27 OCTOMBRIE) ORA LOCALĂ
(ORA 12.10 E.S.T. SUA, 26 OCTOMBRIE)

Superpetrolierul MV *Hopewell* avu aceeaşi soartă. Ancorat discret pe un culoar maritim în mijlocul Strâmtorii Taiwan, nu departe de un şir lung de superpetroliere şi cargoboturi, fu lovit de două torpile americane Mark 48 dirijate prin fir.

Santinelele de noapte de pe celelalte vase susţinură că văzuseră explozia la orizont. Semnalele radio către *Hopewell* nu primiseră niciun răspuns şi, până când ajunse cineva la ultima locaţie cunoscută, nu mai găsi nimic.

Nava *Hopewell* dispăruse.

Nimeni nu văzu submarinul care provocase scufundarea navei. Bineînţeles, Guvernul Statelor Unite urma să nege ulterior că în zonă se aflase vreun submarin 688 în acea perioadă.

COASTA DE VEST, SUA,
LÂNGĂ SAN FRANCISCO
26 OCTOMBRIE, ORA 09.12 ORA LOCALĂ
(ORA 12.12 ÎN NEW YORK)

Aflat în interiorul calei imense cu rachete a superpetrolierului *Jewel* aparţinând clasei Kormoran, păzit de 12 puşcaşi marini ai Statelor Unite, care supravegheau şi cadavrele unei duzini de soldaţi africani, David Fairfax conectă unitatea de comunicare prin satelit la pupitrul de control al navei.

Semnalul prin satelit ajunse la Schofield care se afla la bordul avionului Black Raven. Avionul zbura deasupra Franţei, îndreptându-se înspre Italia. Şi, în timp ce Schofield dezactiva sistemul CincLock de la depărtare, Fairfax se ţinea de pupitru, protejând cu trupul său unitatea conectată la acesta de atacul a doi soldaţi eritreeni care supravieţuiseră asaltului puşcaşilor marini.

Era speriat de moarte, dar, în mijlocul haosului creat de focurile de armă şi de grenadele care explodau, continua să protejeze cu dârzenie pupitrul de control.

În câteva minute, cei doi soldaţi eritreeni erau morţi, doborâţi fiind de puşcaşii marini, iar sistemul de lansare al navei MV *Jewel* era dezactivat de Schofield care se afla în Black Raven. David Fairfax căzu la podea, răsuflând uşurat.

18

AERODROMUL AEROSTADIA, MILANO, ITALIA
26 OCTOMBRIE, ORA 19.00 ORA LOCALĂ
(ORA 13.00 ÎN NEW YORK)

Cu un suflu al retropropulsoarelor, Black Raven ateriză vertical pe pista aerodromului *Aerostadia* din Milano. Se lăsase deja seara în nordul Italiei, dar soldaţii Forţelor Aeriene ale Statelor Unite, care urmau să participe la spectacolul aerian, alergau de colo-colo de 45 de minute, alimentând cu combustibil două avioane speciale, la ordinul expres al Departamentului Apărării.

Black Raven ateriză la 100 de metri depărtare de un bombardier B-52 impresionant, care fusese garat pe pista de decolare. Două avioane mici şi negre, în formă de glonţ, atârnau de aripile uriaşe ale bombardierului, lăsând impresia că ar fi două rachete enorme. Însă nu erau rachete, ci avioane-rachetă de tipul X-15[38].

Mulţi oameni consideră că, având viteza maximă de Mach 3, SR-71 Blackbird este cel mai rapid avion din lume. Nu este tocmai adevărat. Avionul SR-71 este cel mai rapid avion *operaţional* din lume.

Cu toate acestea, un singur avion a atins o viteză mai mare, mult mai mare – ajungând la peste 7 000 km/h – peste viteza de Mach 6. Acest avion însă nu ajunsese în stare operaţională.

Era avionul X-15, construit de NASA.

Majoritatea avioanelor folosesc motoare cu reacţie pentru a se propulsa pe cer, însă puterea reactoarelor este limitată, iar SR-71 a găsit acea limită: Mach 3.

X-15 însă este un avion-*rachetă.* Are puţine componente

[38] X-15 – Avion-rachetă experimental hipersonic pentru altitudini mari, suborbitale (n.tr.)

mobile. În loc să elimine aer comprimat, acest avion funcţionează pe bază de hidrogen solid. Acest aspect îi conferă mai mult funcţionalitatea unei rachete decât a unui avion cu reacţie. Şi într-adevăr, X-15 a fost descris de unii observatori ca fiind o rachetă care are la bord un pilot.

Doar cinci astfel de avioane au fost construite şi, din câte ştia Schofield, două dintre acestea urmau să apară în cadrul spectacolului aerian din Milano, care era programat să înceapă în câteva zile.

Schofield sări din avion şi traversă pista de decolare împreună cu Knight şi cu Rufus. Aruncă o privire către cele două avioane-rachetăX-15 care erau prinse de aripile bombardierului. Nu erau avioane mari şi nici prea aspectuoase, doar funcţionale – proiectate să înainteze prin aer cu o viteză astronomică. Pe aripile lor posterioare erau lipite abţibilduri pe care scria „NASA”. Pe părţile laterale ale fiecărui avion negru era scris „US Air Force”.

Doi colonei îl întâmpinară pe Schofield: unul era american, celălalt italian.

— Căpitane Schofield, zise colonelul american, avioanele-rachetă sunt pregătite, alimentate şi gata de zbor. Dar avem o problemă. Unul dintre piloţii noştri şi-a rupt o coastă în timpul antrenamentului de ieri. Nu are cum să facă faţă forţei gravitaţionale a acestor minunăţii în starea în care se află.

— Oricum, speram ca pilotul meu să se ocupe de asta, răspunse Schofield. Se întoarse către Rufus. Crezi că poţi face faţă unei viteze de Mach 6, uriaşule?

Pe chipul lui Rufus apăru un rânjet.

— Mai încape vreo îndoială?

Colonelul american îi conduse la avioane.

— Am primit nişte poze prin satelit de la Biroul Naţional de Recunoaştere. S-ar putea să existe o problemă.

Îi înmână un ecran portabil de mărimea unei mape. Pe el se aflau două instantanee făcute cu infraroşu care reprezentau partea de sud-est a Mării Mediterane, Canalul Suez şi Marea Roşie. Unul era de la depărtare, celălalt de aproape.

În prima imagine, Schofield văzu un nor mare de puncte roşii care părea că pluteşte deasupra Canalului Suez:

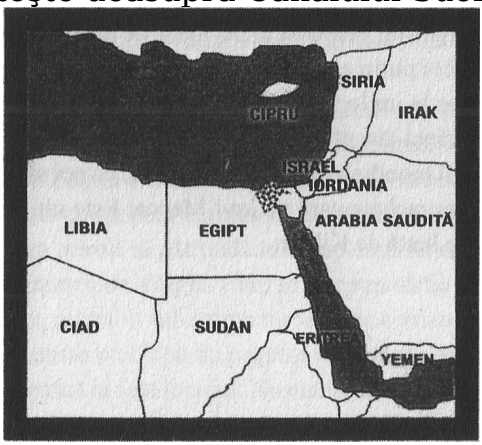

În cel de-al doilea instantaneu prin satelit, imaginea era mai clară.

„Norul” era compus din aproximativ *o sută cincizeci de puncte.*

— Ce naiba-s punctele astea? întrebă încet Rufus.

Colonelul nu fu nevoit să dea lămuriri, căci Schofield ştia deja răspunsul.

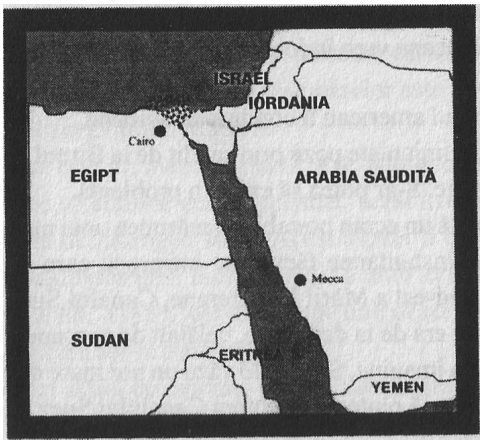

— Sunt avioane, răspunse el. Avioane de luptă cu reacţie care provin din cel puţin cinci ţări africane. Francezii le-au văzut adunându-se la un loc, dar nu au ştiut motivul. Eu îl cunosc. Provin din cinci ţări africane care ar vrea să asiste la o schimbare a ordinii mondiale. Ţări care *nu* doresc ca noi să oprim lansarea ultimei rachete care va lovi Mecca. Este ultima

măsură de precauţie luată de Killian.

19

Bombardierul B-25 înainta cu viteză pe pista de decolare, cu cele două avioane-rachetă prinse de aripile sale mari. Se ridică în aer, înălţându-se treptat pentru a ajunge la înălţimea optimă de lansare a avioanelor-rachetă.

Schofield şi Rufus stăteau în carlinga cu două locuri a avionului-rachetă din partea dreaptă. Spaţiul era cam mic pentru Rufus, însă se descurcă. Knight se afla în celălalt avion, alături de un pilot NASA.

Schofield îşi legase unitatea de dezactivare CincLock de vesta sa utilitară, alături de gama variată de arme care se aflau în buzunare. Planul era destul de riscant. Deoarece nimeni nu putea dezactiva racheta Cameleon a cărei ţintă era Mecca, Schofield era nevoit să pătrundă în complexul Krask-8 din Yemen însoţit numai de Knight. Cum se aşteptau să fie întâmpinaţi de rezistenţă, probabil sub forma trupelor de comando africane, Schofield ceruse o echipă de puşcaşi marini din Aden cu care să se întâlnească la faţa locului. Nu era însă sigur că aceasta va ajunge la timp.

Scott Moseley îl apelă din Londra.

— Căpitane, cred că am găsit ce căutai, zise el. Atlantic Shipping Company deţine 810 hectare de pământ în deşertul Yemenului, cam la 320 de kilometri sud-est de Aden, chiar lângă Marea Roşie. Pe uscat se află ceea ce a mai rămas dintr-o veche fabrică sovietică de reparaţii a submarinelor. Imaginile prin satelit pe care le avem noi sunt din anii ’80, dar pare a fi un depozit mare, înconjurat de nişte clădiri anexe…

— Asta-i! făcu Schofield. Trimite-mi coordonatele.

Moseley făcu întocmai. Schofield introduse coordonatele în computerul de bord al avionului.

Distanţa de zbor până în sudul Yemenului: **5 602 kilometri.**

Durata de zbor într-un X-15 care se deplasează cu 7 000 km/h: **48 de minute.**

Timp rămas până la lansarea rachetei asupra oraşului Mecca: **1 oră.**

Va trebui să acţioneze repede.

— Eşti gata, Rufus? întrebă el.

— Da, răspunse acesta.

Când bombardierul ajunse la înălţimea optimă de lansare a avioanelor-rachetă, pilotul acestuia vorbi în staţie:

— Către cele două X-15, am primit un mesaj de pe vasul USS *Nimitz* care se află pe Mediterană. Este singurul portavion care se află pe traseul vostru de atac. Trimite toate avioanele care se află la bordul lui ca să vă însoţească: F-14, F/A-18 şi cinci avioane Prowler care s-au oferit să vi se alăture. Se pare că eşti un om foarte important, căpitane Schofield! Verific sistemele de zbor. Lansarea, într-un minut…

După ce pilotul bombardierului termină de vorbit, în casca lui Schofield şi în cea a lui Rufus se auzi vocea joasă şi egală a lui Knight:

— Hei, Ruf. Succes, prietene! Ţine minte, eşti cel mai bun! Cel mai bun. Păstrează-ţi calmul. Păstrează-ţi concentrarea. Ai încredere în instinctele tale.

— S-a făcut, şefu', răspunse Rufus. Mersi.

— Iar tu, Schofield, zise Knight.

— Da?

— Să-mi aduci înapoi prietenul în viaţă.

— Voi încerca, zise încet Schofield.

Pilotul bombardierului vorbi din nou:

— Verificarea sistemelor de zbor finalizată. Suntem gata de lansare. Domnilor, pregătiţi-vă. La semnalul meu, în 5,4…

Schofield privi în faţă şi inspiră adânc. 3… Rufus apucă ferm maneta de control. 2… Aflat în celălalt avion, Knight aruncă o privire înspre cei doi care se aflau pe aripa cealaltă. 1… gata!

Clinc – Clinc!

Cele două avioane-rachetă X-15 se desprinseră de aripile bombardierului, legănându-se uşor înainte să…

— Iniţiez propulsoarele rachetă… *acum!* spuse Rufus.

Apăsă butoanele care activau propulsoarele, făcând ca flacăra să ţâşnească şi să se întindă pe o distanţă de 30 de metri în spatele lor. Schofield fu lipit de spătarul scaunului cu o forţă de

neimaginat.

Avionul-rachetă ţâşni pe cer, *despicând* aerul cu boomul său sonic şi sfâşiind literalmente văzduhul. Nu se auzea decât un huruit continuu care putea fi perceput din partea cealaltă a Mării Mediterane.

Aşadar, cele două avioane X-15 ţâşniră înspre sud-est, unde se aflau Canalul Suez şi Marea Roşie, precum şi o mică bază veche din Yemen, de unde urma să fie lansată o rachetă Cameleon – o rachetă care avea să zdruncine actuala ordine mondială.

În calea lor stătea cea mai impresionantă flotă aeriană pe care oamenii reuşiseră vreodată să o alcătuiască.

După numai 20 de minute de zbor, Rufus o reperă.

— *Dumnezeule…* făcu el cu respiraţia întretăiată.

20

Pluteau pe cerul luminat de soarele care apunea ca un roi de insecte: era escadrila avioanelor de luptă africane. Era o privelişte uluitoare – un adevărat *zid* de puncte mobile împrăştiate de-a lungul coastei egiptene, păzind spaţiul aerian de deasupra Canalului Suez.

150 de avioane de luptă.

Toate tipurile de avioane de luptă formau această flotă aeriană: avioane vechi, noi, roşii, albastre – orice tip de avion care putea duce o rachetă –, o colecţie pestriţă de avioane de luptă care fuseseră cândva de top şi achiziţionate de la ţările care fac parte din Prima lume[39], după ce perioada de folosire a acestora expirase.

Suhoi Su-17 – construit în 1966, de care ruşii se descotorosiseră cu mult timp în urmă.

MiG-25 Foxbat – înlocuit în anii ’80 de modele mai moderne, dar care mai putea face faţă oricărui alt avion, cu excepţia celor americane.

Mirage V/50 – cel mai exportat avion militar francez, vândut Libiei, Zairului şi Irakului.

Mai erau câteva avioane rapide, de tipul L-59 Albatros, de provenienţă cehă, preferatele ţărilor africane.

În ceea ce privea performanţa, toate aceste avioane de luptă erau inferioare avioanelor mai modeme F-22 Raptor şi F-15E. Însă când era echipată cu cele mai performante rachete aer-aer: Sidewinder, Phoenix, rachetele ruseşti R-60T sau R-27, acestea fiind uşor de procurat din bazarurile de arme din România şi din Ucraina, această forţă aeriană constituită din avioane vechi putea să înfrunte cele mai performante avioane de luptă.

Dacă avioanele de luptă sunt scumpe şi greu de achiziţionat,

[39] Termen folosit în contextul Războiului Rece. Se referea la naţiunile aflate în sfera de influenţă a Statelor Unite: ţările NATO din America de Nord şi Europa de Vest, Japonia şi unele foste colonii britanice ca Australia, Noua Zeelandă şi Africa de Sud. (n.tr.)

rachetele de calitate pot fi cumpărate cu duzina.

„Şi chiar dacă n-ar avea rachete, gândi Schofield, indivizii ăştia ne copleşesc numeric.”

Până şi cel mai bine echipat avion din lume, F-22, nu ar fi putut face faţă la nesfârşit unei forţe atât de numeroase. În cele din urmă, această forţă ar fi învins şi cea mai avansată tehnologie.

— Ce părere ai, Rufus?

— Bijuteria asta nu a fost construită pentru luptă, căpitane, răspunse Rufus. A fost construită pentru viteză. Aşadar, o vom folosi în acest scop – vom zbura jos şi rapid şi vom face ceea ce niciun pilot nu a făcut până acum: vom *întrece în viteză* orice rachetă pe care ticăloşii ăştia o vor trimite înspre noi.

— Rachete care ne fugăresc, zise Schofield. Frumos!

— Dacă mai are vreo importanţă, căpitane, avem şi noi o mitralieră mică fixată în botul avionului. Dar cred că e pe post de ornament.

Tocmai în acel moment auziră în căşti o voce necunoscută:

— Către avioanele americane X-15, aici este căpitanul Harold Marshall de pe portavionul USS *Nimitz.* V-am reperat pe ecranul de radar. Echipa Jolly Rogers se află pe drum. Vă vor prelua de îndată ce veţi ajunge aproape de forţele inamice. Cinci avioane Prowler au fost trimise înainte, la intervale de 160 de kilometri, pentru a crea bruiaj electronic pentru voi. Va fi o luptă crâncenă, domnilor, dar sperăm că vom reuşi să facem o gaură îndeajuns de mare ca voi să vă strecuraţi prin ea. Căpitanul făcu o pauză: Ah, căpitane Schofield, am fost informat în legătură cu situaţia. Succes! Suntem toţi în spatele vostru.

— Mulţumesc, căpitane, zise încet Schofield. În regulă, Rufus. Să înceapă distracţia!

Prinseră viteză. O viteză pură, nealterată – 7 000 km/h înseamnă aproximativ 2 000 de metri pe secundă. De şapte ori viteza sunetului înseamnă foarte, foarte rapid. Cele două avioane X-15 sfâşiau cerul, îndreptându-se către roiul de aeronave inamice.

Când ajunseră la o distanţă de 32 de kilometri de avioanele africane, un grup de rachete se desprinse din flota aeriană – 40

de dâre de fum care se îndreptau către ei.

De-abia lansase primele rachete, că avionul rusesc MiG-25 Foxbat izbucni într-o explozie portocalie. Alte şase avioane africane explodară, lovite de rachetele AMRAAM[40] AIM-120, în timp ce rachetele lansate de flota aeriană africană explodară în aer, fără a provoca vreo daună, lovindu-se de nişte rachete-simulacru lansate de o flotă aeriană formată din avioane de luptă americane de tipul F-14. Acestea aveau inscripţionat pe coadă simbolul ameninţător al piraţilor: capul de mort.

Era faimoasa echipă Jolly Rogers, care decolase de pe portavionul *Nimitz* – câteva avioane F-14 Tomcat, flancate de avioanele agile F/A-18 Hornet. Şi, brusc, începu o luptă aeriană de proporţii, nemaiîntâlnită în războaiele moderne.

Cele două avioane-rachetă X-15 se înclinau pe-o parte şi se depărtau brusc în timp ce străpungeau rândurile flotei aeriene africane, încercând să se ferească de exploziile din aer, de avioanele care erau bombardate, de gloanţele trasoare şi de dârele de fum lăsate de rachete.

Toate tipurile de avioane zburau pe cerul învăluit de amurg: MiG, Mirage, Tomcat şi Hornet, care se roteau, se lăsau în jos, lansau rachete sau explodau.

La un moment dat, avionul în care se afla Schofield se întoarse cu susul în jos pentru a evita un avion de luptă african, doar ca să intre pe o traiectorie de coliziune cu un altul, un Mirage. Tocmai în momentul în care cele două avioane erau pe punctul să se izbească frontal, avionul african explodă, lovit de undeva de jos de o rachetă AMRAAM. Avionul-rachetă în care se afla Schofield ţâşni pur şi simplu *printre* rămăşiţele cuprinse de flăcări, iar bucăţi de metal topit se frecară de părţile laterale ale avionului X-15. Mâna rigidă a pilotului mort trasă o dâră de sânge pe geamul carlingii avionului X-15, exact în dreptul ochilor lui Rufus.

Rachetele africane însă nu reuşiră să lovească avioanele-rachetă proiectate de NASA. Reuşeau să se apropie de ele, apoi se roteau nebuneşte în jurul avioanelor ca şi când cele două aeronave NASA ar fi fost protejate de un fel de scut invizibil. Şi

[40] AMRAAM – Advanced Medium-Range Air-to-Air Missile (Rachetă aer-aer ultramodernă cu rază medie de acţiune) (n.tr.)

chiar aşa şi era, datorită celor cinci avioane EA-6B Prowler, aparţinând Marinei Militare americane, care zburau paralel cu avioanele-rachetă, la o distanţă de 16 kilometri, creând un bruiaj electronic cu ajutorul sistemelor direcţionale AN/ALQ-99F.

Îndesate şi rezistente, avioanele Prowler nu aveau cum să ţină pasul cu cele supersonice X-15, astfel încât se poziţionară paralel cu ruta de zbor a acestora, lăsând distanţă între ele. Fiecare avion Prowler proteja avioanele supersonice cu semnalul său de bruiaj, până când treceau la celălalt, aşa cum îşi predau ştafeta atleţii.

— Către avioanele americane X-15, aici avionul lider Prowler, răsună o voce în casca lui Schofield. Vă putem acoperi spatele până la Canal, însă nu putem ţine pasul cu voi. De acolo, veţi fi pe cont propriu.

— Ne-aţi fost de mare ajutor şi aşa, răspunse Schofield.

— Dumnezeule! Priveşte! strigă Rufus.

În faţa scutului electronic iniţiat de lungul şir de avioane Prowler, avioanele africane începură să-şi schimbe tactica. Se lăsau în picaj înspre avioanele-rachetă X-15.

Atacuri sinucigaşe.

21

Contramăsurile electronice pot deregla sistemele de ghidare ale rachetelor, însă, indiferent cât de performante ar fi, nu pot opri un pilot să-şi direcţioneze avionul pentru a se izbi de un altul.

Şase avioane de luptă inamice coborau ca o ploaie înspre cele două X-15, şuierând prin aer şi dezlănţuind rafale de gloanţe trasoare.

Cele două X-15 se despărţiră.

Rufus roti avionul înspre dreapta, făcându-l să coboare, în timp ce celălalt avion X-15 se înclină înspre stânga, evitând în ultima clipă unul dintre avioanele sinucigaşe. Un singur glonţ trasor penetră însă geamul carlingii printr-o parte şi ieşi pe partea cealaltă. Traseul lui trecea prin capul pilotului lui Knight.

Creierii şi sângele acestuia fură împroşcaţi în interiorul carlingii.

Avionul zbură pe cer, scăpat de sub control, luând-o înspre est şi depărtându-se de câmpul de luptă.

Knight se înghesui pe locul din faţă, îl eliberă repede pe pilot din strânsoarea centurii de siguranţă şi îi împinse trupul în spate. Apoi Knight preluă comanda avionului, încercând cu disperare să îl stabilizeze, înainte de a plonja în Marea Mediterană. Apele mării se apropiau de el mai repede şi mai repede…

Bum!

Cât despre Schofield şi Rufus, aceştia zburau foarte jos, deasupra mării. Atât de jos, încât se aflau doar la 6 metri deasupra apei, făcând să ţâşnească în spatele lor gheizere de apă neîntrerupte. În acelaşi timp încercau să se ferească de proiectilele care loveau apa în jurul lor.

— Văd Canalul! strigă Rufus, încercând să acopere cu vocea sa acel vacarm.

Gura de intrare a Canalului Suez, o minunăţie a ingineriei moderne, se afla la vreo 32 de kilometri în faţa lor. Doi piloni uriaşi din beton străjuiau intrarea în canalul impresionant, care oferea accesul către Marea Roşie.

Deasupra lui erau mai multe avioane africane.

— Rufus, înclină avionul spre stânga! strigă Schofield, aruncând o privire pe geam.

Rufus făcu întocmai. Înclină avionul înspre stânga tocmai în momentul în care două avioane ceheşti L-59 trecură şuierând pe lângă ei, de o parte şi de cealaltă, şi plonjară în apa mării. Apoi, pe neaşteptate, ajunseră în spaţiul strâmt al Canalului şi pierdură scutul electronic oferit de avioanele Prowler.

Avionul în care se afla Schofield ţâşni de-a lungul Canalului Suez, zburând razant, înclinându-se într-o parte ca să evite navele ancorate acolo. Zidurile înalte de beton ale canalului îl transformau într-o tranşee cu obstacole. Avionul zbura efectiv *pe sub* flota aeriană africană.

Reuşise să depăşească blocada.

Apoi în Canal pătrunseră două rachete americane Phoenix care reuşiseră cumva să se desprindă din suporturile de pe aripile unui avion de luptă cu reacţie african.

Avionul X-15 înainta cu viteză prin Canalul plin cu apă.

Cele două rachete veneau în urma lui.

Două avioane sinucigaşe plonjară încrucişat către X-15, însă Rufus rostogoli avionul-rachetă. Cele două avioane ratară milimetric ţinta şi se prăbuşiră pe malurile nisipoase ale Canalului, explodând într-un nor de nisip şi flăcări.

Cele două rachete Phoenix ajunseră *paralel* cu coada avionului X-15, iar Schofield observă un lucru uluitor. Putea citi literele marcate pe părţile lor laterale: XAIM-54A- Sistem Ghidare Rachete.

— Rufus…! strigă Schofield.

— Am văzut! răspunse acesta.

— Fă ceva!

— Asta şi voiam!

Şi, brusc, Rufus roti avionul spre dreapta, deasupra malului Canalului, apoi îl învârti într-un cerc din ce în ce mai mare şi o luă *înapoi,* către Marea Mediterană.

Rachetele îi urmară, învârtindu-se şi ele în semicercuri identice, neafectate de incredibila forţă gravitaţională. Deoarece uriaşa flotă aeriană africană păzea coasta Egiptului, doar 6 avioane africane rămaseră în urmă. Piloţii lor văzură avionul X-15 rotindu-se în cerc şi apoi luând-o în direcţia lor. Crezură că era ziua lor norocoasă. Greşit.

După ce se roti o vreme, avionul-rachetă ţâşni printre cele 6 avioane ca un glonţ care trece printr-o pădure de copaci. Trecu repede printre 2 avioane MiG, la o distanţă de doar 3 metri de fiecare, lăsându-le în calea celor două rachete Phoenix.

Bum – bum!

Avioanele MiG explodară, iar X-15 continuă să se rotească în cerc până când ajunse din nou în tranşeea Canalului, înapoi pe traseul său către sud-est.

Cu toate acestea, cercul larg pe care îl descrisese – de vreo 200 de kilometri – permisese unui avion african să lanseze ultima sa rachetă furată de la americani – AIM-120 AMRA AM – cea mai performantă rachetă aer-aer din lume.

Aceasta ţâşni prin aer în spatele avionului-rachetă X-15, apropiindu-se de el ca un şoim înfometat.

— Nu mă pot descotorosi de ea! strigă Rufus.

— Cât va sta pe urmele noastre? întrebă Schofield. Nu are un întrerupător care să o oprească în cazul în care cursa asta va dura prea mult?

— Nu! Asta-i şmecheria la genul ăsta de rachetă! Te urmăreşte zi şi noapte încontinuu! Te oboseşte şi apoi te ucide.

— Păi, nicio rachetă AMRAAM nu a mai urmărit un astfel de avion! Ne continuăm zborul! Viteză maximă! Poate reuşim să scăpăm de ea…

Fu întrerupt de o voce care îi răsună în cască. Era Scott Moseley şi era şocat:

— Ăăă, căpitane Schofield, am nişte veşti foarte proaste.

— Ce e?

— Sateliţii noştri de alertă timpurie tocmai au interceptat lansarea unei rachete balistice intercontinentale din partea central-sudică a Yemenului. Caracteristicile zborului indică faptul că este vorba despre o rachetă balistică intercontinentală de tipul Jericho-2B, care se îndreaptă înspre nord, către Mecca.

Căpitane, Killian a aflat că veniţi. A lansat racheta mai repede.

22

— Nu se poate! strigă Schofield, uitându-se înspre cer. Glumeşti. Nu-i corect. Nu-i corect deloc!

Aruncă o privire către armele pe care le avea în vesta utilitară, arme pe care plănuise să le folosească în momentul în care avea să atace baza de rachete din Yemen. Toate erau acum inutile.

Se uită la unitatea de dezactivare CincLock, clătinând din cap. Apoi încremeni, neluându-şi ochii de la ea.

— Domnule Moseley, sistemul rachetei este prevăzut cu determinarea coordonatelor de la distanţă?

— Bineînţeles.

— Trimite-mi-le.

— Recepţionat.

O clipă mai târziu, computerul de bord al avionului scoase un sunet de avertizare şi pe ecran apăru o hartă similară cu cea pe care o văzuse mai înainte. O pictogramă în formă de săgeată arăta traseul înspre nord al rachetei Cameleon care se îndrepta către Mecca.

Schofield introduse în computer semnalul transponderului său şi o a doua pictogramă îşi făcu apariţia pe ecran, arătând înspre sud:

Schofield citi datele zborurilor de pe ecran: ID-urile semnalului, vitezele de zbor, altitudinile.

Nici nu mai era nevoie să calculeze. Imaginea vorbea de la sine. Două aparate de zbor se îndreptau către Mecca: avionul-rachetă X-15 în care se afla el şi racheta Cameleon, identificată de către sistemul automat de recunoaştere prin satelit ca fiind o rachetă balistică intercontinentală de tipul Jericho-2B.

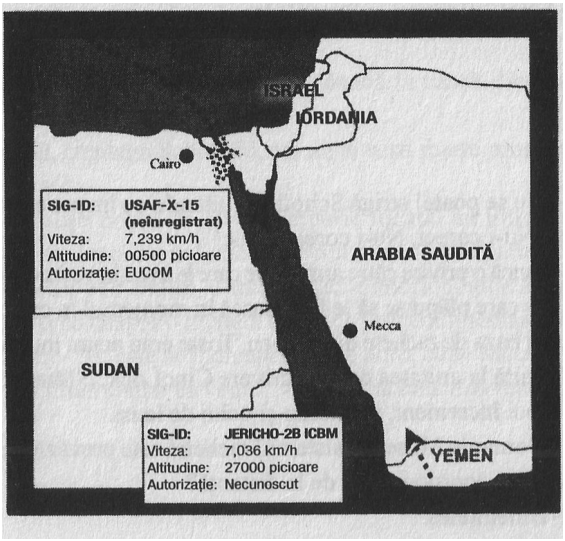

Ambele aparate de zbor se deplasau cu aceeaşi viteză şi se aflau la distanţe aproape egale de Mecca.

— Rufus, zise Schofield pe un ton hotărât.

— Da?

— Nu mai mergem în Yemen.

— Mă gândeam eu, zise Rufus pe un ton dezamăgit. Unde mergem atunci?

Însă Schofield apăsa butoanele computerului său, făcând calcule rapide. Ar fi nemaipomenit dacă ar funcţiona. El şi Rufus se aflau la o distanţă de 1 000 de kilometri faţă de Mecca. Timp rămas până la ţintă: **8:30.**

Făcu calculele pentru racheta Cameleon. Era puţin mai departe. Numărătoarea inversă arăta: **Timp rămas până la ţintă: 9:01... 9:00... 8:59...**

„E bine, gândi Schofield. Vom avea nevoie de cele 30 de secunde în plus să trecem pe deasupra oraşului Mecca şi să ne întoarcem…”

Ochii lui Schofield prinseră viaţă la acest gând. Se uită la unitatea CincLock care era prinsă la pieptul său şi o luă în mână.

— 18 metri, zise el în şoaptă. Apoi cu voce tare: Hei, Rufus, ai fugărit vreodată o rachetă?

23

Timp rămas până la ţintă: 6:00... 5:59... 5:58...

Avionul-rachetă ţâşni ca un glonţ pe cerul care se întuneca, urmărit în continuare de racheta AMRAAM.

— Vrei să zbor *paralel* cu ea? întrebă Rufus, năucit.

— Exact asta vreau să faci. Putem dezactiva racheta, dar trebuie să ne aflăm la o distanţă de cel puţin 18 metri de ea, zise Schofield.

— Da, dar în timpul *zborului?* Nimeni nu poate zbura paralel cu o rachetă a cărei viteză este de Mach 6.

— Eu cred că tu poţi, zise Schofield.

De unde stătea, Schofield nu văzu rânjetul care apăru pe faţa lată şi bărboasă a lui Rufus.

— Ce vrei să fac? întrebă pilotul uriaş.

— Rachetele balistice intercontinentale zboară sus şi apoi coboară vertical către ţinta lor. Această rachetă Cameleon se află în prezent la o altitudine de 8 230 de metri. Ar trebui să păstreze această altitudine până când va ajunge deasupra oraşului Mecca, şi abia atunci va începe să coboare. La o viteză de Mach 6, îi va lua aproximativ 5 secunde să parcurgă acel plonjon pe verticală. Eu am nevoie de cel puţin 25 de secunde să o dezactivez. Asta înseamnă că trebuie să ajungem paralel cu ea atâta timp cât zboară la o altitudine de 8 230 de metri. Odată ce va începe coborârea pe verticală, totul va fi pierdut. Suntem terminaţi. Crezi că poţi pilota avionul ca să ajungem paralel cu ea?

— Ştii, căpitane, zise Rufus, semeni foarte mult cu Aloysius. Când îmi vorbeşti, mă faci să cred că sunt capabil de orice. S-a făcut.

Timp rămas până la ţintă: 2:01... 2:00... 1:59...

Avionul supersonic înaintă cu viteză pe cer, urmărit de racheta AMRAAM, de-a lungul Mării Roşii, în acelaşi timp continuând să se înalţe până ajunse la o altitudine de 8 230 de

metri.

— Tocmai am trecut de Mecca! strigă Rufus. Mă pregătesc să întorc avionul acum. Fii cu ochii în patru, ar trebui să zărim racheta Cameleon în orice moment…

Rufus înclină avionul-rachetă, făcându-l să descrie un arc de 180 de grade, în speranţa că îl va face să ajungă paralel cu racheta nucleară şi să o însoţească în drumul ei către Mecca.

Avionul X-15 se roti şi ţâşni prin văzduh, înclinându-se apoi înspre stânga în momentul în care se întoarse. Această schimbare bruscă de traiectorie îi permise rachetei AMRAAM, care se afla în urma lor, să se apropie şi mai tare de ei. Acum se afla la o distanţă de doar 100 de metri în spatele avionului.

Timp rămas până la ţintă: 1:20… 1:19… 1:18…

— Uite-o! strigă Rufus. Drept în faţă!

Schofield se luptă cu forţa gravitaţională şi aruncă o privire peste umărul lui Rufus în amurgul care învăluia cerul arab.

O zări şi simţi că i se taie respiraţia.

Era o privelişte impresionantă.

Racheta-clonă Jericho-2B semăna cu o navă spaţială dintr-un film ştiinţifico-fantastic – semăna cu ceva mult prea mare, mult prea agil şi care înainta mult prea repede ca să aparţină acestei lumi.

Cilindrul lung de 20 de metri despica cerul ca o suliţă. În prelungirea ei se vedea o coadă de flacără albă şi fierbinte asemenea unei flăcări de magneziu, care lăsa în urma ei o dâră de fum extrem de lungă. Această dâră de fum se întindea *peste* orizont asemenea unui piton uriaş şi pornea de la locul lansării rachetei, Yemen.

Zgomotul pe care îl scotea era un *BUUUUUUUM* continuu, prelung.

Dacă avionul supersonic X-15 sfâşia cerul, atunci această bijuterie îl rupea în bucăţi. Avionul-rachetă se înclină şi descrise un semicerc uriaş, înaintând către racheta balistică intercontinentală care continua să se apropie, în timp ce pe urmele lui venea cealaltă rachetă, AMRAAM.

Timp rămas până la ţintă: 1:00… 0:59… 0:58…

1 minut.

Apoi avionul X-15 şi racheta balistică descriseră pe cer un „Y”

în momentul în care ajunseră pe un traseu paralel.

Dar nu se aflau încă la acelaşi nivel.

Avionul se afla puţin mai în spate şi mai înspre partea stângă faţă de racheta balistică, înaintând paralel cu dâra orizontală de fum pe care racheta o lăsa în urma ei.

Timp rămas până la ţintă: 0:50... 0:49... 0:48...

Avionul-rachetă înainta puţin mai repede decât racheta, astfel încât aceasta rămase în urmă. Zgomotul răsuna în văzduh. Sunetul făcut de viteza supersonică.

BUUUUUUUUUM!

Timp rămas până la ţintă: 0:40... 0:39... 0:38...

— Du-mă mai aproape, Rufus! strigă Schofield.

Rufus făcu întocmai, astfel încât botul conic al avionului ajunse în dreptul cozii rachetei balistice intercontinentale.

Unitatea CincLock VII nu se activă. Nu se aflau încă îndeajuns de aproape de procesorul rachetei. Avionul se furişă mai în faţă, apropiindu-se de racheta Cameleon.

— Mai aproape!

Timp rămas până la ţintă: 0:33... 0:32... 0:31

Privind în jos pe geamul carlingii, Schofield văzu luminile unui oraş, care străluceau în întuneric.

Era oraşul sfânt Mecca.

Timp rămas până la ţintă: 0:28... 0:27... 0:26

Avionul ajunse la mijlocul rachetei, paralel cu aceasta şi unitatea de dezactivare începu să sune.

ETAPA 1 (PROXIMITATE): ÎNDEPLINITĂ
INIŢIAŢI ETAPA 2

— Îţi vin eu de hac, zise Schofield privind racheta.

Unitatea îşi începu procedura de dezactivare, iar Schofield apăsă pe cerculeţe. Cele două aparate de zbor cu reacţie sfâşiau cerul, înaintând unul alături de celălalt cu o viteză astronomică.

Racheta AMRAAM, care venea pe urmele avionului, înainta şi ea. Rufus o zări prin periscop.

— Grăbeşte-te, căpitane...!

— Trebuie... să fac... asta... mai întâi, zise Schofield, făcând o grimasă în timp ce se concentra la testul de reflex-reacţie.

Timp rămas până la ţintă: 0:19... 0:18... 0:17

Racheta AMRAAM ţâşni în faţă, apropiindu-se de flacăra care ieşea din spatele avionului.

— Se apropie la o distanţă periculoasă! strigă Rufus. Distanţa periculoasă pentru o astfel de rachetă însemna 20 de metri. Nu era nevoie să te lovească, ci doar să explodeze aproape de tine.

— Mai avem cam 5 secunde!

— Nu avem 5 secunde! strigă Schofield, neluându-şi privirea de la ecran şi mişcându-şi degetele cu repeziciune pe el.

Timp rămas până la ţintă: 0:16... 0:15... 0:14

— Nu pot devia de la traseu! strigă cu disperare Rufus. Ne vom îndepărta de zona de proximitate! Iisuse Hristoase! Am ajuns până aici ca să pierdem totul acum! 2 secunde!

Schofield continua să lovească ecranul.

Timp rămas până la ţintă: 0:13... 0:12...

— 1 secundă!

Racheta AMRAAM ajunse la distanţa periculoasă – la 20 de metri de ţeava de eşapament a avionului.

— Nu! strigă Rufus. Prea târziu...!

— *Nu şi dacă intervin eu,* auziră brusc o voce în căşti.

Apoi, ca o umbră supersonică, ceva negru şi rapid ţâşni din lateral, *trecând prin spatele avionului* X-15, interpunându-se între racheta AMRAAM şi avionul în care se afla Schofield. Racheta lovi acel obiect, şi nu avionul lui Schofield.

O explozie uriaşă zgudui cerul, iar Rufus se întoarse în scaun şi văzu jumătatea din faţă a unui *alt* avion-rachetă X-15 învârtindu-se în aer. Partea din spate se evaporase, distrusă de racheta AMRAAM.

Era avionul-rachetă X-15 în care se afla Knight.

Trebuie să fi supravieţuit morţii pilotului său. Apoi o luase pe urmele lor, ajungându-i din urmă atunci când ei se învârtiseră de două ori în cerc. Iar acum tăiase calea rachetei AMRAAM care era pe punctul de a-i elimina!

Jumătatea din faţă a avionului începu să cadă, cu botul înainte când, brusc, apărătoarea de cabină se deschise şi un scaun fu catapultat în aer. O clipă mai târziu, o paraşută se deschise deasupra jumătăţii care cădea de pe cer.

Timp rămas până la ţintă: 0:11... 0:10...

Schofield de-abia dacă observă explozia. Era concentrat asupra cerculeţelor care apăreau pe ecran: alb, roşul, alb, alb, roşu…

Timp rămas până la ţintă: 0:09…

— Drace! A luat-o pe verticală! strigă Rufus.

Rotindu-se, racheta Cameleon îşi schimbă brusc direcţia, luând-o *în jos,* cu vârful îndreptat către Pământ. Rufus apucă maneta de control, iar avionul imită manevra rachetei, luând-o pe verticală alături de rachetă. Cele două aparate de zbor înaintau paralel cu o viteză supersonică, cu vârfurile *îndreptate în jos!*

— Aaaaahhh! strigă Rufus.

Schofield nu îşi dezlipi ochii de pe ecran şi, concentrat la maxim, îşi mişca degetele cu o rapiditate inimaginabilă.

Timp rămas până la ţintă: 0:08…

Avionul X-15 şi racheta balistică intercontinentală se apropiau cu viteză către Pământ ca două gloanţe trase vertical.

Timp rămas până la ţintă: 0:07…

Rufus distingea din ce în ce mai clar luminile oraşului Mecca.

Timp rămas până la ţintă: 0:06…

Degetele lui Schofield dansau pe ecran. Unitatea de dezactivare CincLock scoase un sunet.

ETAPA 2 (REACŢIE): ÎNDEPLINITĂ
ETAPA 3 (INTRODUCERE COD): ACTIVATĂ
INTRODUCEŢI CODUL AUTORIZAT DE DEZACTIVARE

Timp rămas până la ţintă: 0:05…

Schofield introduse Codul Universal de Dezactivare, iar ecranul scoase din nou un sunet:

ETAPA 3 (INTRODUCERE COD): ÎNDEPLINITĂ
CODUL UNIVERSAL DE DEZACTIVARE INTRODUS

În acel moment, apăru următoarea frază de o importanţă crucială:

LANSARE RACHETĂ DEZACTIVATĂ

Ceea ce se întâmplă ulterior fu ca într-un vis. Undeva sus, pe cer, deasupra minaretelor din Mecca, racheta Cameleon, care se deplasa cu o viteză supersonică, se autodistruse într-o explozie spectaculoasă. Parcă ar fi fost o petardă gigantică – o explozie spectaculoasă de scântei împrăştiindu-se în toate direcţiile.

Cu toate acestea, racheta se deplasa cu o viteză atât de uluitoare, încât bucăţile desprinse din ea fură îndepărtate de vântul puternic. Rămăşiţele carbonizate ale clonei Jericho-2B aveau să fie găsite ulterior împrăştiate pe o suprafaţă cu diametrul de 160 de kilometri.

Cât despre avionul în care se afla Schofield, acesta avu o altă soartă. Unda de şoc provocată de explozia rachetei îl făcu să se îndrepte învârtindu-se haotic către Pământ.

Rufus se lupta cu îndârjire să controleze maneta de control şi reuşi să facă un singur lucru: să evite prăbuşirea peste zonele locuite din Mecca.

Însă doar atâta reuşi. Peste o fracţiune de secundă, avionul se prăbuşi în deşert ca un meteorit căzut din Cosmos, implântându-se cu vârful în dunele de nisip. Impactul fu atât de puternic încât se făcu auzit până la o distanţă de 80 de kilometri.

Şi, pentru o clipă, cerul întunecat al deşertului fu luminat de explozia acestuia de parcă ar fi fost ziua în amiaza mare.

24

Avionul-rachetă X-15 se prăbuşi în deşert cu o viteză de Mach 3. Se izbi cu putere de pământ şi, într-o secundă, avionul se transformă într-o minge de foc.

Nimeni nu ar fi supravieţuit impactului.

Însă, cu o fracţiune de secundă înainte de prăbuşire, două scaune putură fi văzute catapultându-se din carlinga avionului, ţâşnind pe cer, în diagonală. Erau scaunele în care se aflau Schofield şi Rufus.

Cele două scaune coborâră plutind către pământ, susţinute de paraşute şi aterizară la un kilometru şi jumătate de craterul învăpăiat, care marca ultima oprire a avionului X-15.

Scaunele aterizară pe pământul prăfos şi se rostogoliră pe-o parte. Nimeni nu mişcă în ele. Căci Shane Schofield şi Rufus şedeau nemişcaţi, lipiţi de spătarele scaunelor, ambii inconştienţi, ambii afectaţi de forţa gravitaţională colosală cauzată de viteza supersonică cu care fuseseră catapultaţi.

După un timp, Schofield fu trezit de nişte voci. Privirea îi era înceţoşată, sângele i se prelingea pe faţă, iar tâmplele îi zvâcneau cuprinse de o durere cumplită. În jurul ochilor avea vânătăi, rezultatul evident al catapultării.

Văzu nişte umbre care se adunau în jurul scaunului în care se afla. Nişte oameni încercau să-i desfacă centura de siguranţă.

Le auzi din nou vocile:

— Nebunii ăştia s-au catapultat de la viteza aia!

— Haide, omule, mai repede, înainte să vină ticăloşii ăia de puşcaşi marini.

Cu toate că era semiconştient, Schofield observă că bărbaţii vorbeau în engleză, cu accent american. Răsuflă uşurat. Totul luase sfârşit. Apoi lama tăioasă a unui cuţit îi tăie centura de siguranţă şi, eliberat din strânsoare, Schofield se prăbuşi în

nisip.

Un bărbat îşi făcu apariţia în câmpul lui vizual. Un vestic îmbrăcat în uniformă militară. Chiar dacă avea mintea confuză, Schofield recunoscu uniforma bărbatului: era îmbrăcămintea de luptă personalizată a Detaşamentului Delta, din cadrul Forţelor Speciale americane.

— Căpitane Schofield, i se adresă pe un ton blând bărbatul. Schofield de-abia dacă reuşea să-i desluşească vocea. Căpitane Schofield, e în regulă. Eşti în siguranţă acum. Suntem de la Delta. Suntem de partea ta. L-am recuperat şi pe prietenul dumitale, căpitanul Knight, care se afla la câţiva kilometri de aici.

— Cine… se bâlbâi Schofield. Cine sunteţi?

Soldaţii Delta zâmbiră, dar nu era un zâmbet prietenos.

— Sunt Wade Brandeis, din Detaşamentul Delta. Am venit din Aden. Nu-ţi face griji, căpitane Schofield. Eşti în perfectă siguranţă cu mine.

AL ŞAPTELEA ATAC

FRANŢA
27 OCTOMBRIE, ORA 07.00 (ORA LOCALĂ)
(ORA 01.00 E.S.T. NEW YORK, SUA)

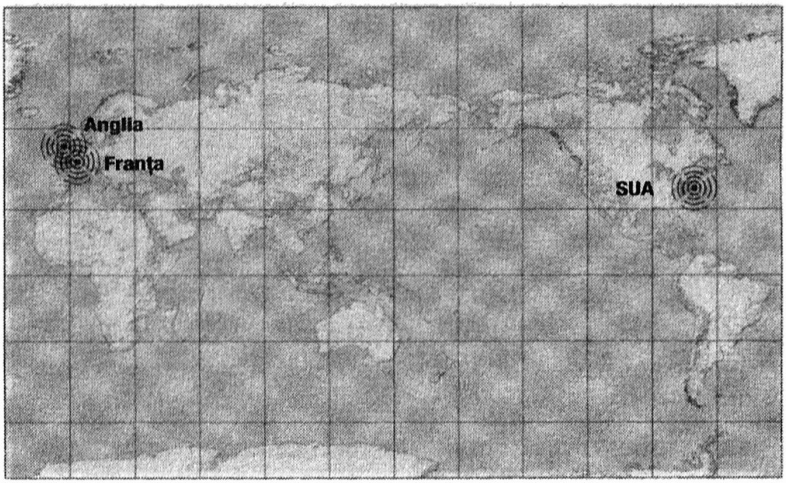

„Fereşte-te de furia unui om răbdător!”
John Dryden

1

Schofield avea impresia că visează: era ridicat din scaunul avionului prăbuşit, legat cu mâinile la spate, vârât în spatele unui avion privat Lear şi apoi avionul decolă…

Auzi voci nedesluşite.

Îl auzi pe Brandeis vorbind:

— I-am auzit pe nişte ţipi vorbind în ’Stan. Ziceau că şi-a făcut apariţia într-o peşteră unde se desfăşura vânătoarea şi a dat năvală înăuntru. Ziceau că avea legătură cu vânătoarea de recompense. Cu câteva ore în urmă am primit un telefon de la un individ de la ISS pe care-l cunosc. E unul dintre oamenii din umbră, un agent CIA de şcoală veche. Ştie tot despre toată lumea, aşa că este *intangibil.* A făcut parte şi din ICG. Un om bun, dar urât ca dracu’. Parc-ar fi un afurisit de şobolan. Îl cheamă Noonan, Cal Noonan, dar toată lumea îi spune Rat[41]. Ca de obicei, Rat ştie tot. De exemplu, ştie că mă aflu în Aden. Confirmă că pe capul lui Schofield s-a pus un preţ: 18 milioane de parai. Mai ştia că Schofield se îndrepta către Yemen. Mi-a zis că, dacă sunt interesat, poate să obţină o permisie pentru mine şi pentru câţiva oameni de încredere. Mi-a mai spus, ţinte-te bine, că *Aloysius Knight* este cu Schofield şi că şi pe capul lui s-a pus un preţ: 2 milioane de dolari. La naiba, îl aduc pe Knight gratis. Dar, dacă cineva vrea să-mi dea 2 milioane pe capul lui, atunci cu atât mai bine.

Avionul îşi continuă zborul, iar Schofield adormi. Se trezi brusc, într-o poziţie incomodă. Purta încă vesta utilitară, dar toate armele îi fuseseră luate. Singurul lucru pe care nu i-l luaseră era sacul chimic pentru cadavre de fabricaţie sovietică. Nu reprezenta cine ştie ce pericol.

Se mişcă şi îi văzu pe Knight şi pe Rufus ceva mai încolo, legaţi la rândul lor şi păziţi de soldaţi înarmaţi ai Detaşamentului Delta. Rufus dormea, dar Knight era treaz. Îl

[41] Rat – Şobolan (n.tr.)

văzu pe Schofield mişcându-se, însă acesta din urmă nu reuşea să-şi ţină ochii deschişi. Adormi din nou.

Un alt moment de deşteptare. Dincolo de geamul de lângă el, cerul se transformă din negru în albastru pal.

Se iveau zorile.

Apoi auzi din nou vocile:

— Şi unde-i ducem?

— La un castel, zise Brandeis. La un castel din Franţa.

2

FORTERESSE DE VALOIS,
BRETANIA, FRANŢA
27 OCTOMBRIE, ORA 07.00

Ploua cu găleata când avionul în care se afla Schofield ateriză pe pista privată a lui Killian, pe coasta Bretaniei.

Transferaţi rapid într-un camion acoperit, sub privirea atentă a lui Brandeis şi a echipei sale Delta, alcătuită din 5 soldaţi, Schofield, Knight şi Rufus fură transportaţi pe un drum abrupt de coastă, care ducea la bine cunoscutul castel ridicat pe stânci, chiar lângă coastă.

Era măreaţa Forteresse de Valois.

Camionul traversă podul mobil masiv care făcea legătura dintre castel şi uscat, însoţit de ploaie şi de fulgere.

În timpul scurtei lor călătorii, Knight îi povesti lui Schofield despre incidentul lui cu Wade Brandeis: despre noaptea din Sudan şi despre legăturile lui dubioase cu ICG.

— Crede-mă că ştiu despre ICG, zise Schofield.

— De mult timp voiam să mă întâlnesc cu Brandeis, zise Knight.

În timp ce vorbeau, Schofield privi din nou cele două tatuaje de pe braţul lui Knight: „Dormi cu un ochi deschis” şi „Brandeis”. Şi atunci îşi dădu seama că, de fapt, era un singur tatuaj: „Dormi cu un ochi deschis Brandeis”.

— Se vede că Brandeis nu este vânător de recompense, zise Knight.

— Cum aşa?

— Tocmai a încălcat prima regulă a vânătorii de recompense.

— Care este?

— Dacă ai de ales între a aduce pe cineva mort sau viu, e mai bine să-l aduci mort, îi explică Knight.

În acel moment, camionul pătrunse pe pietrişul curţii interioare a castelului şi se opri. Schofield, Knight şi Rufus fură scoşi, supravegheaţi de Brandeis şi de oamenii lui.

Monsieur Delacroix îi aştepta.

Bancherul elveţian stătea la intrarea în garajul cu maşini luxoase, fercheş ca de obicei. Alături de el se aflau Cedric Wexley şi 10 mercenari din Executive Solutions, garda de corp personală a lui Killian.

— Domnule maior Brandeis, zise Delacroix. Bine aţi venit la Forteresse de Valois! Vă aşteptam. Pe aici, vă rog.

Delacroix îi conduse prin garaj, apoi pe scările care coborau către anticamera pe care Schofield o cunoştea deja. Dar în loc să o ia la *stânga* înspre tunelul lung la capătul căruia se afla biroul în care se făcea verificarea capetelor, Delacroix o luă la *dreapta,* printr-un cadran mic de piatră, care dădea înspre nişte scări înguste, medievale care coborau în spirală.

Luminate de torţe, scările coborau din ce în ce mai adânc până în măruntaiele castelului. Se terminau cu o uşă groasă de oţel, fixată într-un cadran de piatră. Delacroix apăsă pe un buton şi uşa se ridică înspre tavan, cu un huruit metalic, ameninţător. Apoi bancherul elveţian se dădu la o parte, lăsându-i pe Brandeis şi pe prizonierii lui să intre primii.

Aceştia trecură pragul şi se treziră în interiorul unui puţ larg şi circular, o temniţă în care apa clipocea printre platformele neregulate de piatră. Schofield zări doi rechini învârtindu-se în apă, iar pe cea mai apropiată platformă văzu o ghilotină înaltă de patru metri.

Încremeni şi îşi ţinu respiraţia.

Aceasta era temniţa despre care îi spuse cândva Knight. Temniţa îngrozitoare în care Libby Gant îşi pierduse viaţa.

Aceasta era „Groapa cu rechini”.

Odată ce pătrunseră cu toţii în groapă, uşa grea de oţel se lăsă la loc, ferecându-i înăuntru. Inspirat, *Monsieur* Delacroix rămăsese de partea cealaltă a uşii. Altcineva însă îi aştepta în interiorul gropii.

Un bărbat roşcovan a cărui faţă semăna în mod ciudat cu cea

a unui şobolan.

— Hei, Noonan! zise Brandeis, făcând un pas în faţă şi strângându-i mâna.

Schofield îşi aduse aminte de modul cumplit în care murise Gant şi de faptul că un bărbat roşcovan cu faţă de şobolan trăsese mânerul care îi curmase acesteia viaţa.

Schofield îl fixă cu privirea pe ucigaş.

„Faţă de şobolan” se întoarse şi îl privi cu insolenţă.

— Aşadar, acesta este Scarecrow, zise el. Nu te-ai dat bătut, ticălosule. M-am dat peste cap ieri să organizez misiunea din Siberia. Am pregătit locul. Am trimis mercenarii ExSol după tine. Apoi m-am asigurat că tu, McCabe şi Farrell veţi fi prinşi în capcană. Apoi am tăiat legătura cu baza din Alaska. McCabe şi Farrell n-au rezistat, însă tu da. Ai supravieţuit. Dar acum n-ai nicio scăpare. De fapt, vei sfârşi la fel ca şi iubita ta. „Faţă de şobolan” se întoarse către soldaţii Delta care îl ţineau pe Schofield. Puneţi-l în ghilotină.

Schofield fu târât peste ghilotină de către doi dintre oamenii lui Brandeis. Îi puseră capul pe buturugă, iar mâinile îi rămaseră legate la spate.

— Nu! se auzi o voce din partea cealaltă a gropii.

Toată lumea se întoarse. Jonathan Killian îşi făcu apariţia în balconul din interiorul gropii, flancat de Cedric Wexley şi de 10 soldaţi din Executive Solutions. *Monsieur* Delacroix apăru şi el.

— Puneţi-l cu faţa în sus, zise Killian. Vreau să vadă lama când aceasta va cădea.

Oamenii Delta se executară, aşezându-l pe Schofield cu faţa în sus. Cadranul ghilotinei, înalt de 4 metri, se întindea către tavanul de piatră. La capătul lui, Schofield zări lama lucioasă care era suspendată deasupra lui.

— Căpitane, zise Killian, datorită curajului şi îndrăznelii tale, ai salvat actuala ordine mondială. Ai cruţat viaţa a milioane de oameni care nu vor şti niciodată cum te cheamă. Eşti, în adevăratul sens al cuvântului, un erou. Dar victoria ta este, în cel mai bun caz, temporară. Căci eu voi rămâne în viaţă, voi fi în continuare la putere şi, în cele din urmă, va veni şi rândul meu. În ceea ce te priveşte, vei afla ce păţesc cu adevărat eroii. Domnule Noonan, lasă lama să cadă şi apoi împuşcă-i în cap pe

tovarăşii căpitanului Schofield…

— Killian! strigă Schofield.

Încremeniră cu toţii. Vocea lui Schofield era egală, rece.

— Am să vin după tine!

Killian zâmbi.

— Nu în această viaţă, căpitane. Lasă lama să cadă!

„Faţă de şobolan” se îndreptă către ghilotină, uitându-se în jos, spre Schofield, şi apucă mânerul. Între timp, Wade Brandeis îşi ridică pistolul Colt 45 spre capul lui Knight.

— Ne vedem în iad, Scarecrow! zise „Faţă de şobolan”.

Apoi trase de mâner, eliberând lama. Aceasta coborî cu viteză, alunecând pe şinele cadranului. Schofield nu mai vedea nimic în afară de lama care se îndrepta către capul lui.

Închise ochii şi îşi aşteptă sfârşitul.

Cling!

3

Însă sfârşitul nu veni. Schofield nu simţi nimic. Deschise ochii şi văzu că lama oblică a ghilotinei se oprise la doar 30 de centimetri de gâtul lui, coborârea rapidă fiindu-i oprită de o stea *shuriken* cu cinci lame care se înfipse cu un clinchet puternic în şinele verticale ale ghilotinei.

Atât de repede fusese aruncată, încât steaua *shuriken* mai tremura încă.

Şi Aloysius Knight fu salvat, căci, cu o fracţiune de secundă după ce steaua fusese azvârlită, un glonţ nimeri mâna lui Wade Brandeis cu care acesta ţinea arma. El scăpă arma în apă, iar sângele începu să-i curgă şiroaie din mână.

Schofield îşi întoarse capul şi văzu o apariţie neaşteptată, dar bine-venită care ieşi din apele „Gropii cu rechini”.

Era o imagine înfricoşătoare – un luptător îmbrăcat în uniformă gri de luptă, purtând echipament de scafandru şi având la el stele *shuriken* şi arme. Multe arme.

Dacă Moartea există, atunci ar trebui să se teamă de o singură persoană: Mother.

Aceasta ţâşni din apă, ţinând în fiecare mână câte o armă MP-7 şi trăgând nebuneşte. Doi dintre cei cinci soldaţi Delta căzură seceraţi, loviţi în piept. Apoi lucrurile începură să se agite.

Intrarea neaşteptată a lui Mother le dădu ocazia lui Knight şi lui Rufus să le aplice soldaţilor care îi păzeau câte o lovitură de *knock-out* şi apoi să sară peste mâinile legate, aşa cum ai sări coarda, aducându-le în faţă. Îşi întinseră mâinile legate cu legători de plastic.

Mother nu avu nevoie de instrucţiuni.

Fu nevoie de două împuşcături şi legătorile de plastic se rupseră. Knight şi Rufus fură eliberaţi.

Din balcon, Cedric Wexley îşi mobiliză repede oamenii – 4

soldaţi primiră ordin să coboare de la balcon în groapă, în timp ce ceilalţi 6 ieşiră printr-o uşă lăturalnică a balconului, pătrunzând pe un coridor.

Apoi îşi scoase arma M-16 şi îl conduse pe Jonathan Killian afară din temniţă.

Jos, în groapă, Knight înşfacă o puşcă Colt Comando de la unul dintre soldaţii Delta morţi şi începu să tragă înspre cei 4 mercenari ExSol care coborau de la balcon.

Aflat lângă Knight, fără a avea vreo armă în mână, Rufus îi aplică o pumn zdravăn în nas celui de-al treilea soldat Delta şi îl ucise.

— Rufus! strigă Knight. Scoate-l pe Schofield din ghilotină!

Rufus se îndreptă înspre aceasta.

Lângă ghilotină, omul cu faţă de şobolan, Noonan, se ferea de ricoşeuri, la mică distanţă de Schofield, care era încă prins în mecanism. Când focurile de armă încetară pentru o scurtă perioadă, Noonan profită de ocazie şi se repezi spre steaua *shuriken* care ţinea lama ghilotinei suspendată deasupra capului lui Schofield. Dacă ar fi reuşit să o scoată din şină, lama ar fi căzut şi l-ar fi decapitat pe Schofield.

Noonan apucă steaua tocmai în momentul în care primi un pumn neaşteptat din partea lui Rufus, care îl îndepărtă de ghilotină. Acesta aterizã pe burtă lângă marginea platformei de piatră şi se trezi faţă în faţă cu unul dintre rechinii-tigru, care dădea târcoale în apă. Se dădu repede în spate, ridicându-se în picioare.

Rufus ajunse lângă Schofield şi, protejat de focurile de armă trase de Knight, desfăcu prinzătorile şi îl eliberă pe Schofield. Dintr-o împuşcătură, Knight îi desfăcu legătorile de la mâini, dar brusc şi fără nicio explicaţie, Rufus îl învârti pe Schofield şi îl acoperi cu trupul său.

În următoarea secundă, uriaşul fu nimerit în spate de câteva gloanţe.

— Ah! urlă el, trupul zvârcolindu-i-se când fu împuşcat de trei ori.

Focurile de armă fusese trase de Wade Brandeis, care stătea

pe una dintre insulele de piatră îngrijindu-şi mâna dreaptă rănită şi trăgând stângaci cu cealaltă.

— Nu! strigă Aloysius Knight.

Îşi întoarse arma către Brandeis, dar aceasta rămăsese fără muniţie. Atunci, se aruncă pe burtă pe platforma alunecoasă şi se opri în picioarele lui Brandeis, făcându-l să se dezechilibreze. Amândoi se prăvăliră în apa în care se aflau rechinii.

Eliberat din ghilotină, Schofield se întoarse şi îl văzu pe Noonan alergând împleticindu-se către uşa de oţel ca să iasă din groapă. În timp ce alerga, el scoase din buzunarul hainei o telecomandă şi apăsă pe un buton. Uşa cea grea de oţel începu să se ridice. Noonan gonea înspre uşă.

— La naiba! strigă Schofield, alergând după el. Mother!

Mother se afla pe o platformă de piatră din apropiere, ascunsă după unul dintre bolovanii din groapă, şi trăgea cu un pistol înspre doi soldaţi Delta când îl auzi pe Schofield strigând.

Se întoarse repede şi trase o rafală de gloanţe înspre Noonan. Nu îl nimeri, însă intervenţia ei îi întrerupse fuga înspre ieşire, obligându-l să se oprească şi să se adăpostească în spatele unui bloc de piatră.

Nu apucă să vadă dacă acest lucru îi fusese de folos lui Schofield, căci intervenţia ei scurtă le oferi celor doi inamici Delta răgazul de care aveau nevoie. Unul din ei trase câteva gloanţe cu revolverul său Colt şi o nimeri în piept. Vesta împrumutată pe care o purta Mother era, bineînţeles, antiglonţ, astfel încât împuşcăturile nu o făceau decât să se dea în spate. Tocmai în momentul în care unul din soldaţii Delta îşi ridică arma şi ţinti înspre capul ei, Mother se aruncă brusc în apă, iar soldatul nu o nimeri.

Ea dispăru sub apă. Un moment scurt de linişte binemeritată. Apoi Mother, conştientă de ce o aştepta, ieşi din nou la suprafaţă, cu pistolul în mână şi îi omorî pe cei doi soldaţi Delta tocmai în momentul în care şi aceştia deschiseră focul asupra ei. Cei doi căzură cu feţele pline de sânge.

Mother răsuflă uşurată. Doar atunci simţi că apa din jurul ei

începea să se umfle într-un mod ciudat. Se întoarse şi văzu *înaintând* către ea un val arcuit. Era înotătoarea dorsală a rechinului-tigru, care despica valurile şi care venea drept către ea.

— Ah, nu se poate! strigă ea. Nu-mi vine să cred! Am trecut prin prea multe azi ca să ajung mâncare pentru peşti!

Trase cu pistolul către rechinul care înainta cu viteză – *poc!* – *poc!* – *poc!* – *poc!* – *poc!* – *poc!*

Rechinul nu încetini. Cu toate că gloanţele trase de Mother îl nimeriseră, acesta continua să despice valurile.

Poc! – *poc!* – *poc!*

Rechinul tot nu încetini. Se ridică din apa înspumată cu fălcile larg deschise, iar Mother, care continua să tragă, îşi întinse din instinct unul din picioare şi rechinul îşi înfipse colţii în piciorul ei stâng. Însă Mother nu avu nicio reacţie.

Piciorul ei stâng era artificial, fabricat din titan – rezultat al unei răni dintr-o misiune anterioară.

Doi dintre dinţii rechinului se rupseră, făcându-se bucăţele.

— Mănâncă-l pe ăsta dacă poţi, nemernicule! zise Mother, ridicându-şi pistolul în dreptul creierului rechinului.

Poc!

Rechinul se zvârcoli violent în apă, apoi se scufundă inert, mort, cu fălcile încleştate în jurul piciorului stâng al lui Mother ca şi când nu era dispus să renunţe la premiul obţinut nici în ultimele clipe de viaţă.

Mother îndepărtă cu piciorul rechinul lung de 3 metri şi sări din apă, gata de acţiune.

În timp ce Mother trăsese în rechin, în partea cealaltă a gropii, Schofield alergase după Noonan şi reuşise să-l prindă, împiedicându-l să iasă din temniţă pe uşa deschisă.

Agentul ISS încercă să-l îndepărteze pe Schofield cu o lovitură de picior, însă acesta din urmă îl trase pe Noonan înapoi în temniţă şi începu a-l lovi cu toată ura de care era capabil.

Un pumn, şi Noonan se dădu în spate, clătinându-se.

— Ştiu că tu ai tras de mâner… zise Schofield pe un ton neîndurător.

Un al doilea pumn şi nasul lui Noonan se rupse, împroşcând

cu sânge.

— Ştiu că a murit în chinuri…

Un al treilea pumn şi îi rupse falca lui Noonan. Acesta alunecă şi îşi pierdu echilibrul.

— Ai ucis o fiinţă frumoasă…

Schofield îl apucă pe Noonan cu ambele mâini şi îl vârî cu capul *înainte* în ghilotină. Capul lui Noonan ajunse pe buturugă, sub lama tăioasă ca briciul, care era ţinută în loc de către steaua *shuriken.*

— Şi-acum e rândul tău să mori în chinuri… zise Schofield.

Şi zicând acestea, Schofield scoase steaua din şinele de lemn ale ghilotinei, iar lama căzu de la ultimii 60 de centimetri.

— Nu! ţipă Noonan. Nuuuuu!

Capul cu chip de şobolan al lui Noonan se rostogoli ca o minge pe platforma de piatră, cu pleoapele clipind repede ca în ultimele clipe înainte de decapitare, apoi rămaseră nemişcate, dezvăluind o privire fixă, neînsufleţită, plină de groază.

La 10 metri depărtare de ghilotină, plutind în apa cu rechini, Aloysius Knight se lupta pe viaţă şi pe moarte cu Wade Brandeis. Amândoi antrenaţi la Delta, erau adversari pe măsură, astfel încât foloseau aceleaşi tactici de luptă, deasupra şi sub apă. Era o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Apoi, brusc, ambii bărbaţi ieşiră la suprafaţa apei, faţă în faţă. Doar că acum Brandeis ţinea un pistol mic lipit de bărbia lui Knight. Era în avantaj.

— Întotdeauna am fost cu un pas înaintea ta, Knight!

Knight îi zise printre dinţi:

— Ştii, Brandeis, încă din noaptea aceea din Sudan m-am tot gândit la o mie de modalităţi prin care să te ucid. Dar până acum nu mi-a trecut niciodată prin minte asta.

— Hm? făcu Brandeis.

Zicând acestea, Knight îl învârti prin apă pe Brandeis şi-l aduse în calea unuia dintre rechinii-tigru care se apropia de ei cu viteză. Rechinul lung de 3 metri intră *din plin* în Brandeis, înşfăcându-l cu dinţii care ajunseseră doar la câţiva centimetri de Knight. Dar rechinul nu avea ochi decât pentru Brandeis, atras fiind de mâna dreaptă a acestuia care sângera.

— Dormi cu un ochi deschis, ticălosule! îi zise Knight.

Prins între fălcile rechinului, Brandeis se uita fix la Knight, ţipând în timp ce era mâncat de viu. Knight ieşi din apă, din spuma amestecată cu sânge care fusese cândva Wade Brandeis, şi se îndreptă către Schofield.

Knight i se alătură lui Schofield lângă ghilotină, lângă locul unde Schofield adăpostise trupul rănit al lui Rufus de focurile trase de cei 4 mercenari ExSol, care acum traversau insulele de piatră aflate în groapă.

Schofield adunase şi el nişte arme – două puşti Colt Comando, un pistol-mitralieră MP-7, unul dintre pistoalele H&K de 9 mm şi vesta utilitară a lui Knight, complet echipată pe care o luase de la un soldat Delta mort.

Mother li se alătură.

— Hei, Mother! zise Knight. Ultima dată când te-am văzut, te aflai în interiorul acelei barăci de pe *Talbot,* înainte să fie aruncată în aer de oamenii lui Demon. Ce-ai făcut, te-ai ascuns în pardoseală?

— La naiba cu pardoseala! răspunse Mother. Nenorocita aia de baracă stătea atârnată de acoperişul calei. Avea o trapă în tavan. Pe-acolo am ieşit. Şi-apoi, bineînţeles, toată afurisita aia de navă s-a scufundat…

— De unde ai ştiut că suntem aici? întrebă Knight.

Mother scoase din vesta ei o agendă electronică dintr-o husă impermeabilă.

— Ai nişte jucării grozave, domnule Knight. Iar *tu,* tinere, zise ea, întorcându-se către Schofield, tu ai particule MicroDot pe mâini.

— Mă bucur să te văd, Mother, zise Schofield. Bine-ai venit!

Ghilotina fu lovită de o ploaie de gloanţe trase de mercenarii ExSol. Schofield se întoarse repede, privind către uşa deschisă ce se afla la 10 metri de ei.

— Eu merg sus să-l prind pe Killian, zis el brusc. Mother, tu rămâi cu Rufus şi ai grijă de ticăloşii ăştia. Knight, poţi să mă însoţeşti sau să rămâi aici. Faci cum vrei.

Knight îl privi în ochi.

— Vin cu tine.

Purtând încă vesta utilitară, Schofield îi dădu lui Knight una din puşti, pistolul de 9 mm şi vesta utilitară pe care o recuperase.

— Poftim! Poţi să foloseşti chestiile astea mai bine decât mine. Haide! Mother, acoperă-ne, te rog!

Mother îşi ridică arma şi deschise focul asupra mercenarilor ExSol. Schofield o luă în fugă către uşă. Knight o porni după el, însă nu înainte să înşface ceva în grabă din vesta utilitară pe care o purta Mother.

— Pentru ce îl iei? strigă Mother în urma lui.

— Presimt că voi avea nevoie, îi răspunse Knight, înainte să dispară prin uşa deschisă în urma lui Schofield.

4

Black Knight şi Scarecrow o luară la fugă în sus pe scările în spirală luminate de torţe. Din adâncul temniţei îşi făcură apariţia doi războinici la fel de pricepuţi, acoperindu-şi unul altuia spatele, mişcându-se în tandem, trăgând cu puştile Colt Comando. Cei şase mercenari ExSol care păzeau scările nu avură nicio şansă.

După cum bănuise Schofield, Cedric Wexley îi trimisese pe cei şase oameni ai săi în acea parte a gropii, pentru a le tăia calea. Mercenarii ExSol se împărţiseră în trei perechi şi se aşezaseră la distanţe egale de-a lungul scărilor, iar acum trăgeau spre ei din alcovurile din pereţi.

Primii doi mercenari fură ciuruiţi de gloanţele trase de cei doi războinici care continuau să urce scările. Următorii doi mercenari nici nu apucară să-şi dea seama ce se întâmpla, căci două stele *shuriken* îşi făcură apariţia *de după* o curbă a scărilor şi, înclinându-se în aer ca un bumerang, se înfipseră în craniile celor doi mercenari.

Următorii doi soldaţi fură mai deştepţi. Le întinseseră o capcană. Aşteptaseră în vârful scărilor, în interiorul tunelului lung de piatră care preceda anticamera – tunelul prevăzut cu găuri de scurgere a uleiului fierbinte –, acelaşi tunel care ducea către biroul unde se făcea verificarea capetelor. Acolo se aflau Wexley împreună cu Killian şi cu Delacroix.

Schofield şi Knight ajunseră în vârful scărilor şi îi văzură pe cei doi mercenari din tunel şi pe ceilalţi dincolo de ei.

Însă, când Schofield se mişcă, Knight rămase pe loc. Schofield traversă anticamera în fugă, trăgând înspre cei doi mercenari din tunel şi omorându-i, la fel cum încercaseră şi ei să facă. Knight sări în faţă, strigând în urma lui:

— Nu, aşteaptă! Este o capca…

Prea târziu.

Cele trei uşi mari de oţel se prăvăliră din tavanul tunelului şi

cel al anticamerei. O a patra uşă oprea accesul către scările care coborau din anticameră.

Vum! Vum! Vum! Vum!

Iar Schofield şi Knight fură despărţiţi.

Schofield: închis în tunel împreună cu doi mercenari ExSol doborâţi.

Knight: închis în anticameră.

Schofield încremeni când se văzu prins în tunel. Îi împuşcase pe ambii mercenari aici. Aceştia zăceau întinşi pe jos: unul era mort, celălalt gemea de durere.

În difuzoare se auzi vocea lui Killian:

— Căpitane Schofield. Căpitane Knight. A fost o plăcere să vă cunosc pe amândoi…

Knight se învârti în jurul anticamerei şi văzu cele şase emiţătoare de microunde aşezate în jurul tavanului, încastrate în piatră.

— Fir-ar să fie! făcu el cu respiraţia întretăiată.

Vocea lui Killian răsună ca un tunet:

— … însă jocul a luat sfârşit acum. Mi se pare cel mai potrivit să muriţi în chinuri.

Aflat în birou, Killian privi prin gemuleţul de plexiglas care dădea înspre tunelul cu ulei fierbinte. Îl văzu acolo pe Schofield, prins în capcană ca un şobolan.

— Adio, domnilor!

Killian apăsă pe cele două butoane ale telecomenzii sale care declanşau capcana din fiecare încăpere: emiţătoarele de microunde din anticamera în care se afla Knight şi găurile prin care se scurgea uleiul fierbinte din tunelul în care se afla Schofield.

Mai întâi, Killian auzi vibraţiile puternice din anticameră, urmate repede de focuri de armă repetate.

Se mai întâmplase asta şi înainte.

Cei prinşi acolo încercaseră să scape trăgând câteva focuri de armă în uşa de oţel a anticamerei. Această metodă nu

funcţionase niciodată. În câteva rânduri se încercase să se tragă asupra emiţătoarelor de microunde, însă gloanţele nu erau îndeajuns de puternice să penetreze betonul armat în care acestea fuseseră încastrate.

Apoi, dintr-odată, uleiul galben şi fierbinte ţâşni dincolo de gemuleţul de plexiglas care îl despărţea pe Killian de tunelul unde se afla închis Schofield. Din cauza şuvoaielor de ulei fierbinte Killian nu îl mai putea vedea pe Shane Schofield. Însă nu era nevoie să îl vadă ca să ştie ce se întâmpla. În timp ce şuvoaiele de ulei fierbinte înaintau de-a lungul tunelului, Killian putea auzi ţipetele lui Schofield.

5

Un minut mai târziu, după ce ţipetele şi focurile de armă încetară, Killian deschise uşile de oţel şi fu întâmpinat de o privelişte neaşteptată.

Văzu trupurile neînsufleţite ale celor doi mercenari zăcând în tunel, pline de băşici şi de arsuri cauzate de uleiul fierbinte. Mâinile unuia din ei rămăseseră pietrificate în poziţie de apărare – murise în agonie, încercând să se apere de ulei.

Însă Schofield nu era nicăieri.

În locul lui, în capătul îndepărtat al tunelului care dădea înspre anticameră, se vedea o umbră neagră de mărimea unui om. Era un sac de cadavru, care stătea în poziţie verticală. Era un sac negru de cadavru, confecţionat din polimer. Mai exact, un sac Markov, tipul III. Cel mai rezistent sac fabricat de sovietici şi singurul obiect pe care Wade Brandeis *nu-l* luase din vesta lui Schofield. Capabil să păstreze *înăuntru* orice tip de contaminare chimică, părea acum capabil să păstreze *la distanţă* şi uleiul fierbinte.

Într-o secundă, fermoarul acestuia fu deschis din interior, iar Schofield îşi făcu apariţia cu o armă MP-7 în mână. Trase prima dată în mâna lui Killian, iar acesta scăpă telecomanda. Astfel uşile tunelului rămaseră deschise. A doua împuşcătură îi sfredeli lobul urechii stângi a lui Killian. Văzând arma pe care Schofield o ţinea în mână, Killian se ascunse după cadranul uşii. Dacă ar fi reacţionat cu o fracţiune de secundă mai târziu, acesta ar fi fost decapitat.

Schofield înaintă în fugă de-a lungul tunelului către birou, trăgând necontenit cu arma. Cedric Wexley trăgea şi el la rându-i de după cadranul uşii biroului. Gloanţele zburau în ambele direcţii. Bucăţi de piatră se desprindeau din coloanele care mărgineau zidurile tunelului. Peretele de sticlă din spatele lui Wexley se făcu ţăndări. Întrebarea-cheie într-o astfel de situaţie era simplă: cine va rămâne primul fără muniţie? Schofield sau

Wexley?

Schofield fu acela. Cu 10 metri înainte de a ajunge la birou.

— La naiba! strigă el, ascunzându-se după o coloană de piatră care de-abia dacă reuşea să-l acopere.

Wexley zâmbi. Îl avea la mână.

Apoi, în mod ciudat, începu să se tragă asupra lui Wexley dintr-o *altă* direcţie. Împuşcăturile veneau din spatele lui Schofield, din capătul tunelului dinspre anticameră.

Luat şi el prin surprindere, Schofield se întoarse şi îl văzu pe Aloysius Knight alergând de-a lungul tunelului cu pistolul în mână. Schofield aruncă o privire către anticamera de unde venea Knight. Pe jos erau împrăştiate o mulţime de cartuşe de 9 mm, dovezi ale focurilor de armă trase de Knight în timpul acţiunii de emitere a microundelor.

Însă acestea nu erau cartuşe obişnuite. Aveau în jurul lor nişte benzi portocalii. Dacă amplasamentele celor şase emiţătoare de microunde ale anticamerei rezistaseră în faţa unui asalt de gloanţe normale, acestea nu avuseră nicio şansă în faţa gloanţelor pe bază de gaz trase de Knight.

Schofield profită de intervenţia lui Knight. Wexley se văzu nevoit să tragă la rândul lui şi, în câteva clipe, rămase şi el fără muniţie. Din nefericire, la fel păţi şi Knight.

Schofield sări din ascunzătoare şi dădu năvală în birou, aplicându-i o lovitură puternică lui Wexley în nasul deja rupt, rănindu-l şi mai tare.

Acesta urlă de durere.

Apoi începură să se lupte. Era o luptă înverşunată, corp la corp. Forţele Speciale din Africa de Sud împotriva Corpului Puşcaşilor Marini al Statelor Unite.

În timp ce cei doi erau angajaţi în luptă, lansând şi parând lovituri, *Monsieur* Delacroix făcu un pas în faţă şi scoase la iveală din manşetă un cuţit ascuţit. Făcu o fandare înspre Schofield. Lama cuţitului ajunse la câţiva centimetri distanţă de spatele lui Schofield când cineva îi apucă strâns încheietura mâinii. Dintr-odată, Delacroix se trezi faţă în faţă cu Aloysius Knight.

— Nu-i corect deloc! zise Knight, înainte să fie înjunghiat

adânc în coapsă de un al doilea cuţit pe care Delacroix îl scosese din cealaltă manşetă.

Delacroix mânuia cuţitele cu viteza fulgerului, iar Knight, care acum şchiopăta, fu nevoit să se retragă. Knight nu mai văzuse niciodată lame mai ascuţite. Nici nu mai simţise aşa ceva pe pielea lui. Una din ele îi brăzdă faţa, lăsându-i o linie roşie de sânge pe obraz.

Bancherul elveţian cel spilcuit se transformase într-un cuţitar stăpân pe sine, îndemânarea lui fiind demnă doar de…

— Gărzile elveţiene, ai, Delacroix? zise Knight, schimbându-şi poziţia. Nu mi-ai zis până acum. Frumos. Foarte frumos.

— În meseria mea, trebuie să ştii cum să îţi porţi de grijă, răspunse Delacroix rânjind.

Schofield şi Wexley se luptau lângă uşă. Acesta din urmă era mai mare, mai puternic şi mai îndemânatic decât Schofield care era mai rapid. Datorită faimoasei sale viteze de reacţie reuşea să evite cele mai periculoase lovituri ale lui Wexley.

Însă din cauza eforturilor depuse în ultimele 24 de ore, a prăbuşirii avionului X-15 şi a călătoriei până în Franţa ca prizonier, puterile sale scăzuseră. Drept urmare, se lansă prea tare în atac, iar Wexley profită de această ocazie şi îi aplică un pumn în nas, care ar fi fost fatal pentru oricine. Schofield se clătină şi, înainte să cadă, îi aplică şi el lui Wexley o lovitură nemiloasă în mărul lui Adam.

Ambii bărbaţi se prăbuşiră deodată. Wexley zbură dincolo de uşă, pierzându-şi răsuflarea, în timp ce Schofield se izbi de tocul uşii, căzând lângă el.

Wexley se ridică gemând în genunchi şi scoase din cizmă un cuţit de vânătoare Warlock.

— Prea târziu, ticălosule! zise Schofield.

Ciudat era faptul că nu avea în mână niciun fel de armă. Însă ţinea ceva mult mai folositor, telecomanda lui Killian.

— Asta este pentru McCabe şi Farrell, zise el, apăsând pe un buton al telecomenzii.

Uşa de oţel se prăvăli peste capul lui Wexley, zdrobindu-l cât ai clipi din ochi.

După ce acesta muri, Schofield se întoarse către cel pe care îl

căuta cu adevărat. Îl văzu stând în spatele biroului.
Jonathan Killian.

6

Knight se lupta cu Delacroix când îl văzu pe Schofield apropiindu-se de biroul unde se afla Killian. Nu îşi făcea griji în legătură cu acesta. Departe de el acest gând. Însă era îngrijorat în legătură cu ceea ce avea de gând să facă Schofield.

Însă nu putea scăpa de Delacroix…

Schofield se opri în faţa lui Killian. Contrastul dintre cei doi era izbitor. Schofield era negru de murdărie, plin de sânge şi vânătăi şi era epuizat. În afară de mâna şi de urechea rănite de gloanţe, Killian era curat şi îngrijit, iar hainele lui nu aveau nicio cută.

Peretele de sticlă spartă cu vedere înspre Oceanul Atlantic se căsca lângă ei. Afară se dezlănţuise furtuna. Fulgerele sfâşiau cerul. Ploaia răpăia prin geamul spart.

Schofield îl privea pe Killian fără pic de milă. Acesta avea întipărit pe buze un zâmbet afectat.

— Aşadar, căpitane Schofield, ce-ai de gând să faci? Să mă ucizi? Eu nu sunt decât un civil lipsit de apărare. Nu sunt înzestrat cu aptitudini de militar. Nu am nicio armă. Killian miji ochii. Cu toate acestea, nu cred că mă poţi ucide. Dacă mă vei ucide acum cu sânge-rece, acest lucru va reprezenta victoria mea finală şi, poate, cea mai mare realizare a mea. Căci va dovedi un singur lucru: *că te-am corupt,* că l-am transformat pe ultimul samaritean din lume într-un ucigaş cu sânge-rece. Şi n-a fost nevoie decât să-ţi ucid iubita.

Schofield nu schiţă niciun gest.

Însă, când începu să vorbească, vocea lui era joasă, ameninţătoare:

— Mi-ai spus cândva că occidentalii nu-i înţeleg pe atentatorii sinucigaşi cu bombe, vorbi el încet. Deoarece aceştia nu luptă corect. Că lupta nu are nicio însemnătate pentru un atentator sinucigaş, deoarece urmăreşte să câştige un război mult mai

important: un război psihologic în care un om care moare *împotriva voinţei lui,* într-o situaţie de panică, teroare şi frică, pierde. Schofield făcu o pauză. În timp ce cel care moare atunci când este pregătit din punct de vedere spiritual şi emoţional câştigă.

Killian se încruntă.

Schofield nu tresări deloc, nici măcar atunci când pe faţa lui apăru un zâmbet sinistru, fatalist. Apoi îl apucă brusc pe Killian de gât şi îl aduse pe miliardar la câţiva milimetri de faţa sa.

— Nu eşti pregătit din punct de vedere emoţional să mori, Killian! Însă eu sunt. Asta înseamnă că am câştigat, îi zise el printre dinţi.

— Iisuse Hristoase, nu… bolborosi Killian când îşi dădu seama ce urma să se întâmple. Nu!!!

Şi cu aceste cuvinte, trăgându-l după el pe Jonathan Killian, care ţipa, Shane Schofield păşi afară prin geamul spart în furtuna dezlănţuită. Amândoi bărbaţii, unul erou, celălalt răufăcător, se prăvăliră împreună de la o înălţime de 120 de metri către crestele stâncoase de sub ei.

7

Tocmai în clipa în care Schofield îl trăsese pe Killian înspre el, Aloysius Knight reuşise să scape de Delacroix. Făcu repede un pas în lateral, fapt care îl determină pe Delacroix să înfigă adânc unul din cuţite în peretele de lemn al biroului. Knight îşi scoase repede lampa de sudură din vestă şi o vârî în gura lui Delacroix, apăsând mecanismul de declanşare. Flacăra albastră a lămpii de sudură îi ieşi prin partea cealaltă a capului, străpungându-i ţeasta şi trimiţând bucăţi de creier ars în partea opusă a încăperii. Bancherul elveţian căzu imediat ca secerat, cu o gaură în cap.

Knight ieşi de după trupul lui Delacroix şi îl văzu pe Shane Schofield păşind pe geam afară în furtună, luându-l cu el pe Killian care ţipa.

Schofield cădea prin ploaie cu Jonathan Killian alături. Muntele stâncos trecea în grabă pe lângă ei, în timp ce, dedesubtul lor, Schofield vedea stâncile, asaltate de valurile Atlanticului, care aveau să-i curme viaţa.

În timp ce cădea, fu cuprins de o linişte ciudată. Acesta era sfârşitul, iar el era pregătit să-l întâmpine.

Apoi, din senin, ceva îl lovi cu putere în spate, fu smucit şi, fără niciun avertisment, se opri din cădere. Jonathan Killian se îndepărtă de el, căzând vertiginos, dispărând în ploaie. În cele din urmă se izbi de stâncile de la baza muntelui şi dispăru în spuma mării amestecată cu sângele lui. Ţipase pe tot parcursul căderii.

Şi cu toate acestea, Schofield se oprise din cădere.

Stătea atârnat de fereastra cu vedere panoramică la capătul frânghiei cârligului magnetic. Acesta fusese lansat de Aloysius Knight; era cârligul magnetic pe care îl luase în ultimul moment din vesta pe care o purta Mother. Cu o ultimă sforţare disperată, el se aplecase peste geam şi îl lansase înspre Schofield. Capul

rotund al magnetului se prinsese de placa metalică din partea dorsală a vestei pe care o împrumutase Schofield.

Schofield se lăsă tras în sus, către birou, cum este tras peştele prins într-o undiţă. Când ajunse sus, Knight îl târî înăuntru.

— Îmi pare rău, prietene, zise Knight. Dar n-am putut să te las să mori aşa. Acestea fiind spuse, cred că ţi-ai atins ţinta în ceea ce-l priveşte pe Killian.

10 minute mai târziu, când soarele îşi făcu apariţia la orizont, un Aston Martin se îndepărta cu viteză de Forteresse de Valois, cu Knight la volanul lui şi cu Shane Schofield, Mother şi Rufus înăuntru.

Maşina o luă pe drumul lateral care ducea înspre aerodromul castelului. Acolo, după câteva schimburi de focuri de armă, puseră mâna pe un elicopter Axon şi îşi luară zborul către răsărit.

8

În următoarele luni, o serie de incidente ciudate avură loc în lumea întreagă.

O săptămână mai târziu, la Milano, Italia, s-a susţinut faptul că se intrase prin efracţie în sala de expoziţie a Aerostadia Italia şi se furase un aparat de zbor dintr-unul din hangare. Dispariţia faimosului avion-rachetă american X-15 era exact genul de publicitate de care nu aveau nevoie organizatorii spectacolului aviatic. Martorii susţineau că avionul furat era un avion de luptă negru şi suplu, care decolase pe verticală. Deoarece această descriere se potrivea cu cea a avionului experimental rusesc Suhoi Su-37, organizatorii spectacolului aviatic şi oficialii forţelor aeriene italiene se grăbiră să susţină că acel tip de avion nu fusese înregistrat pe lista de participare la spectacol.

Înainte de Crăciun, avuseseră loc mai multe cazuri de deces accidental printre membrii celor mai bogate familii din lume.

Randolph Loch dispăruse pe când se afla într-un safari în sudul Africii. Niciun membru al echipei sale de vânătoare nu mai fusese găsit.

În martie, magnatul grec al transportului naval, Cornelius Kopassus, suferise un atac de cord şi murise în somn.

Arthur Quandt fusese găsit mort alături de amanta sa în sauna cabanei sale din Aspen.

Warren Shusett fusese asasinat în conacul său izolat de la ţară.

J.D. Cairnton, magnatul industriei farmaceutice, fusese lovit şi ucis de un camion care rula cu viteză, lângă sediul companiei sale din New York. Şoferul camionului rămase neidentificat.

Moştenitorii preluaseră conducerea imperiilor acestora. Lumea continua să se schimbe.

Singura legătură cu moartea lor se afla într-un memorandum confidenţial adresat Preşedintelui Statelor Unite ale America.

Erau doar câteva cuvinte: „Domnule, totul a luat sfârşit. Majestic-12 nu mai există”.

9

MALLORCA, SPANIA
9 NOIEMBRIE, ORA 11.00

Volkswagenul închiriat făcu înconjurul încântătoarei pieţe pavate de pe insula spaniolă Mallorca, faimosul loc de refugiu luxos al celor bogaţi şi singuratici.

— Şi-acum unde mergem? întrebă Rufus.

— Mergem să ne întâlnim cu angajatorul nostru, răspunse Knight. Cu persoana care ne-a angajat să îl ţinem pe Shane Schofield în viaţă.

Knight parcă maşina pe o străduţă laterală, în faţa unei cafenele.

Persoana respectivă se afla deja acolo. Şedea la o masă de lângă trotuar şi fuma o ţigară. Ochii îi erau ascunşi de o pereche de ochelari de soare Dior.

Era o femeie cu o înfăţişare distinsă: în jur de 40 de ani, păr negru, pometi proeminenţi, ten de porţelan. Ţinuta ei emana rafinament, stil şi încredere în sine.

Era Lillian Mattencourt. Proprietara miliardară a imperiului de cosmetice Mattencourt. Cea mai bogată femeie din lume.

— Măi să fie, este chiar cavalerul meu! zise ea pe când cei doi bărbaţi se apropiau de masa ei. Aloysius, dragul meu, te rog, ia loc!

Doamna Mattencourt îi zâmbi cu căldură peste ceaşca de ceai.

— Ah, Aloysius, te-ai descurcat bine. Şi vei primi o recompensă frumuşică.

— De ce? întrebă Knight. De ce nu ai vrut să fie ucis?

— Ah, chipeşul meu cavaler, făcu Lillian Mattencourt. Oare nu este evident?

Knight se gândise la toate acestea.

— Membrii Comisiei Majestic-12 au vrut să înceapă un nou

Război Rece. Iar Jonathan Killian a vrut instaurarea unei anarhii mondiale. Averea ta se bazează tocmai pe situaţia opusă. Vrei ca oamenii să se simtă în siguranţă, la adăpost, să fie nişte consumatori fericiţi. Averea ta se construieşte pe menţinerea păcii şi a prosperităţii mondiale. Nimeni nu cumpără produse cosmetice în timpul războiului, nu-i aşa? Războiul te-ar putea duce la faliment.

Lillian Mattencourt îşi flutură mâna.

— Dragul meu, întotdeauna eşti atât de sarcastic? Firește, tot ceea ce ai spus tu este cât se poate de adevărat. Însă a reprezentat doar o mică parte a raţionamentului meu.

— Şi care ar fi acela?

Mattencourt zâmbi. Apoi tonul ei deveni foarte serios:

— Aloysius, în ciuda faptului că averea mea considerabilă o egalează doar pe a câtorva dintre ei şi în ciuda faptului că tatăl meu a fost cândva membru al clubului lor, ani la rând, Randolph Loch şi prietenii lui au refuzat în repetate rânduri admiterea mea în Consiliu doar pentru simplul motiv că sunt femeie. După ani de suferinţă din cauza aluziilor răutăcioase şi a avansurilor sexuale din partea lor, am hotărât pur şi simplu că era de ajuns. Astfel, când am aflat despre vânătoarea de recompense dintr-o sursă sigură din cadrul guvernului francez, am hotărât că a sosit timpul să îi învăţ minte. Am hotărât, Aloysius, *să îi fac să sufere.* Şi cum puteam face mai bine lucrul ăsta dacă nu să mă amestec în preţiosul lor plan? Dacă ei doreau moartea anumitor persoane, atunci eu le voiam în viaţă. Dacă ei doreau să distrugă actuala ordine mondială, atunci eu mă împotriveam. Auzisem despre căpitanul Schofield. Reputaţia sa este bine cunoscută. E un tânăr plin de viaţă, aşa ca dumneata. Doar el ar fi fost capabil să le vină de hac membrilor Comisiei Majestic-12, ajutat de dumneata. Astfel a devenit omul pe care urma să-l protejezi.

Lillian Mattencourt îşi ridică nasul în vânt şi inspiră aerul proaspăt mediteraneean, semn că acea discuţie luase sfârşit.

— Şi-acum poţi pleca, bravule soldat! Poţi pleca. Ţi-ai îndeplinit misiunea şi chiar foarte bine. Vei avea banii în cont până diseară. Toate cele 130,2 milioane de dolari, echivalentul a şapte capete, dacă nu mă înşel.

Zicând acestea, ea se ridică în picioare, îşi puse pălăria pe cap

şi părăsi cafeneaua, îndreptându-se înspre maşina ei, un Mercedes Benz 500, care era parcat în partea cealaltă a pieţei.

Intră în maşină şi dădu să pornească motorul când Knight zări o siluetă ascunsă pe o alee, nu departe de maşină.

— Ah, ticălosule! zise Knight cu o fracţiune de secundă înainte ca Lillian Mattencourt să pornească motorul.

Explozia zgudui piaţa. Plantele în ghivece fură împrăştiate pe pavaj. Umbrelele de la mese fură întoarse pe dos. Trecătorii se îndreptară în fugă către maşina cuprinsă de flăcări în care se afla Lillian Mattencourt.

Bărbatul care se afla pe alee se îndreptă agale înspre masa lui Knight şi se aşeză lângă el. Faţa brăzdată de cicatricile lăsate de arsuri era acoperită de ochelari de soare, iar pe capul chel purta o şapcă.

— Măi să fie, e Demon în carne şi oase! zise Knight pe un ton categoric.

— Salut, căpitane Knight! spuse Demon Larkham. Acum două săptămâni ai furat ceva ce-mi aparţinea. Dintr-un avion de marfa care zbura undeva între Afganistan şi Franţa. Trei capete, dacă-mi aduc bine aminte. O recompensă în valoare de 55,8 milioane de dolari.

Knight văzu alţi trei mercenari IG-88 care stăteau în apropiere, cu armele ascunse sub haine, flancându-i pe el şi pe Rufus.

Nu avea nicio scăpare.

— Ah, da, capetele.

Demon Larkham îi vorbi pe un ton jos:

— Alţii te-ar omorî pentru ceea ce ai făcut, dar eu nu sunt ca ei. Cred că astfel de lucruri se mai întâmplă în profesia noastră. Asta e natura jocului, iar mie îmi place acest joc. În fine, eu sunt de părere că ce-a fost a fost. Acestea fiind zise, luând în calcul acest incident nefericit – Demon îndepărtă cu mâna fumul care venea dinspre maşina lui Lillian Mattencourt – şi banii care tocmai s-au făcut scrum, ce-ai zice dacă am considera conturile reglate între noi?

— Aş zice că e o idee bună, răspunse Knight, strângând din buze.

— Atunci, pe data viitoare, căpitane! zise Demon ridicându-se

în picioare. Ne vedem în safariul următor.

Zicând acestea, Demon Larkham şi oamenii săi se îndepărtară. Aloysius Knight îi urmări cu tristeţe în priviri şi clătină din cap.

10

ACASĂ LA MOTHER,
RICHMOND, VIRGINIA, SUA
1 MARTIE, ORA 12.00
PATRU LUNI MAI TÂRZIU

Soarele strălucea cu putere peste grătarul care fumega în curtea din spate a casei lui Mother.

Era duminică, iar în curte se adunase o mână de oameni, prieteni apropiaţi. Ralph – soţul lui Mother, şofer de camion – întorcea cârnăciorii pe grătar cu ajutorul unei spatule uriaşe. Nepoatele lor se aflau în casă şi cântau cea mai recentă melodie a lui Britney Spears.

David Fairfax stătea întins pe un şezlong sub nişte haine întinse la uscat şi sorbea dintr-o bere, povestind cu Book II şi cu Mother despre evenimentele la care luaseră parte anul trecut în octombrie: despre cursa din parcarea de lângă Pentagon, despre întâmplarea din turnul din Londra, despre vânătorul de recompense Zulu, despre vânătorii de recompense britanici şi despre atacurile lor simultane asupra superpetrolierelor pe ambele coaste ale Americii.

Mai vorbiră şi despre Aloysius Knight.

— Am auzit că guvernul i-a închis dosarul, a anulat recompensa pusă pe capul lui şi l-au şters de pe lista celor mai căutaţi oameni, zise Fairfax. Ba chiar se zice că poate oricând reveni în Forţele Speciale dacă doreşte.

— Şi a făcut-o? întrebă Book II.

— Nici nu cred că s-a întors în State, zise Fairfax. Mother, ce ştii despre Knight?

— Mai dă câte un telefon din când în când, răspunse ea, dar, într-adevăr, nu s-a întors în State. Nici eu nu cred că aş face-o dac-aş fi în locul lui. Cât despre Forţele Speciale, nu cred că Knight mai este cadru militar. Cred că s-a făcut vânător de

recompense.

Cu gândul la Knight, Mother aruncă o privire peste umăr. Retras într-un colţ al grădinii stătea Schofield, proaspăt bărbierit şi îmbrăcat într-o pereche de blugi şi un tricou. Purta ochelari de soare Oakley. Sorbea dintr-o coca-cola şi privea cerul.

De-abia dacă schimbase vreo două vorbe de când sosise acolo, lucru deloc neobişnuit în ultima vreme. Moartea lui Gant în Franţa îl afectase foarte mult. De atunci, fusese în concediu pe perioadă nedeterminată şi nici nu dădea semne că ar fi dorit să se întoarcă degrabă la activitate.

Toată lumea îl lăsase în pace.

Dar, tocmai când Ralph punea ceapa pe grătar, soneria ţârâi. Era curierul rapid. Un plic pentru Shane Schofield, cu adresa lui Mother pe el.

Era un plic mare de hârtie.

Mother i-l duse lui Schofield în grădină. El îl deschise. Înăuntru se afla o felicitare pe care era desenat un cowboy şi următoarele cuvinte: „Noua ta viaţă începe azi, cowboy!”

Înăuntrul felicitării stătea scris de mână următorul mesaj:

Scarecrow,

Îmi pare rău că nu am ajuns şi eu acolo, dar a apărut o misiune nouă. După ce am vorbit cu Mother de curând, mi-am dat seama că trebuia să-ţi spun ceva acum patru luni. Ştii, înţelegerea cu angajatorul meu a fost să te apăr până în momentul în care vei fi dezactivat racheta destinată oraşului Mecca. Sarcina mea a fost să te ţin în viaţă până la orele 12 ale amiezii, 26 octombrie, sau până când căpitanul Schofield ar fi fost folositor acestui scop.

N-am mai încălcat niciodată condiţiile unui contract. Să fiu sincer, chiar mi-a trecut prin minte să te las acolo, în temniţă, căci la acel moment nu îmi mai erai de niciun folos.

Dar, după ce am văzut cum oamenii tăi, bărbaţi şi

femei, ţi-au stat alături pe întreg parcursul acelei zile infernale, după ce am observat cât îţi erau de credincioşi, am ales să rămân şi să lupt alături de tine.

Loialitatea nu se întâmplă pur şi simplu, căpitane, ea este întotdeauna rezultatul unui act independent de altruism: un cuvânt de încurajare, un gest tandru, un act voluntar de mărinimie. Oamenii tăi îţi sunt credincioşi, căpitane. Căci eşti un om cum rar am întâlnit: eşti un om bun.

Te rog, revino-ţi. Îţi va lua ceva timp, crede-mă, căci ştiu. Dar nu renunţa încă la viaţă. Ştiu, uneori este o pacoste, dar alteori poate fi chiar frumoasă. Acum, mai mult ca oricând, lumea are nevoie de oameni ca tine.

Shane Scarecrow Schofield, mi-ai câştigat încrederea şi îţi sunt credincios, lucru care nimeni nu a mai reuşit să-l facă de multă vreme.

Dacă vei avea nevoie de ajutor, oricând, oriunde, dă un telefon şi voi fi acolo.

Prietenul tău,

Black Knight

P.S.: Sunt sigur că ea veghează de undeva de sus asupra ta.

Schofield împături felicitarea şi se ridică în picioare. Apoi ieşi din grădină, traversă drumul de acces al casei şi se îndreptă înspre maşina sa care se afla pe stradă.

— Hei! strigă Mother îngrijorată. Unde mergi, prietene? Schofield se întoarse către ea şi-i zâmbi. Era un zâmbet trist, dar sincer.

— Mulţumesc, Mother. Mulţumesc că îţi faci griji în privinţa mea. Îţi promit că nu vei mai fi nevoită să faci lucrul ăsta pentru

mult timp.

— Ce faci?

— Ce fac? repetă el. Voi încerca să trăiesc din nou.

A doua zi dimineaţa, se prezentă la biroul de resurse umane de la sediul Corpului Puşcaşilor Marini din clădirea anexă a Amiralităţii din Arlington.

— Bună dimineaţa, domnule, zise el colonelului în funcţie. Sunt căpitanul Shane Schofield, Scarecrow. Sunt pregătit să mă întorc la treabă.

INTERVIU CU MATTHEW REILLY

CUM A SCRIS *PLANUL MAJESTIC 12*

AVERTISMENT – Unele întrebări din acest interviu se referă la anumite momente din intriga cărţii. Aveţi grijă în cazul în care le citiţi înainte să lecturaţi cartea!

Ce aţi încercat să realizaţi cu această carte?

Încă de la început, am fost conştient că *Planul Majestic 12* va fi comparat cu celelalte cărţi ale mele. Este un lucru normal – hei, de îndată ce scrii *două* cărţi, cititorii le vor compara automat şi vor decide care este preferata lor. Ţinând cont de acest aspect, am vrut ca *Planul Majestic 12* să fie perceput ca un alt *gen* de carte scrisă de Matthew Reilly, o carte de acţiune care se desfăşoară cu repeziciune, o carte care să aibă o intrigă mai complexă: o carte care din punct de vedere stilistic reprezintă un pas înainte. Sper ca cititorii mei să considere *Competiţia, Staţia polară, Templul* şi *Zona 7* drept „Versiunea 1.0 a lui Matthew Reilly", iar *Planul Majestic 12* începutul pentru „Versiunea 2.0 a lui Matthew Reilly".

E ciudat. În timpul interviului oferit cu ocazia lansării cărţii *Zona 7,* am spus că aş vrea să confer următoarei mele cărţi un

ritm mai alert. În timpul şedinţei de autografe, cititorii mei m-au întrebat: „Cum veţi reuşi să imprimaţi un ritm *mai alert?”* Îmi place să cred că *Scarecrow* se ridică la nivelul aşteptărilor tuturor, acţiunea desfăşurându-se rapid, câteodată fiind chiar scăpată de sub control!

Cum aţi încercat să realizaţi acest lucru?

În mare parte combinând acţiunea cu expoziţiunea – am vrut ca personajele mele să fugă de băieţii răi, încercând *în tot acest timp* să îşi dea seama ce se întâmplă. Multe romane de aventuri au momente de pauză între scenele de acţiune, timp în care autorul dezvăluie intriga. Eu am vrut ca acţiunea şi intriga să meargă mână în mână. Rezultatul este acela că *Planul Majestic 12* are aceeaşi întindere ca şi *Zona 7,* doar că prezintă mai multe acţiuni.

De unde v-a venit ideea cu vânătorii de recompense din Planul Majestic 12?

Ştiţi, e ciudat, dar am observat existenţa vânătorilor de recompense doar în două cazuri: în westernuri şi în trilogia *Războiul stelelor* (nu am citit nicio carte scrisă de Janet Evanovich, dar cred că personajul ei principal este un vânător de recompense).

Ideea de vânători internaţionali de recompense, care au propriile avioane, trupe de soldaţi şi chiar submarine, a fost adaptată după conceptul real al forţelor de mercenari: armate private care luptă pentru cel care plăteşte mai mult. În Australia, astfel de armate au apărut în presă atunci când Papua Noua Guinee a angajat o astfel de armată acum câţiva ani; am mai citit că acestea au operat şi în Sierra Leone când au ajutat guvernul să rămână la putere în schimbul diamantelor.

Mai mult, am fost întotdeauna intrigat de ideea existenţei unui vânător de recompense independent în Vestul Sălbatic, concept care a fost adoptat şi în trilogia ştiinţifico-fantastică *Războiul stelelor,* mai exact în *Imperiul contraatacă.* Tocmai de aceea echipa lui Demon Larkham – Gărzile Intercontinentale,

Unitatea 88 sau IG-88 – a primit numele după cel al enigmaticului vânător de recompense cu acelaşi nume din *Imperiul contraatacă.* (Pentru cei care nu ştiu, IG-88 era acel vânător de recompense robot, foarte înalt, care stă deoparte atunci când Darth Vader oferă o recompensă pentru vânătorul de recompense care va găsi nava spaţială *Millenium Falcon.* IG-88 nu poartă niciun dialog, nu face nicio mişcare, însă a devenit un personaj de referinţă al filmului de acţiune *Războiul stelelor* – probabil pentru că stătea mereu în umbră!)

Oricum, existenţa acestor vânători de oameni m-a fascinat şi am vrut să ţes o poveste în care eroul meu, Shane Schofield – el însuşi un războinic desăvârşit –, să fie urmărit de cei mai buni vânători de oameni din lume. Şi astfel a luat naştere *Planul Majestic 12.*

Că veni vorba despre vânători de recompense, aţi introdus în carte un personaj, Aloysius Knight, cunoscut şi sub numele de Black Knight. Ce v-a determinat să creaţi acest personaj?

M-am distrat de minune creând personajul lui Aloysius Knight. Încă de la început, a fost menit să reprezinte latura întunecată a lui Schofield, fratele lui geamăn amoral (are până şi o disfuncţie la ochi pentru a se potrivi cu cea a lui Schofield). Am vrut să fie egalul lui Schofield în ceea ce priveşte priceperea în luptă, dar să fie un personaj mai întunecat, mai nemilos – după cum s-a putut observa, de exemplu, când l-am întâlnit pentru prima oară la Krask-8, când îl ucide cu sânge-rece pe mercenarul care îl implora să-l cruţe.

Dar cel mai mult am vrut ca Knight să fie un individ a cărui reputaţie să-l preceadă. Oamenii ExSol sunt îngrijoraţi că vine înspre Siberia. David Fairfax descoperă că este al doilea cel mai bun vânător de recompense din lume – într-un moment în care Knight se află chiar în faţa lui Schofield.

Pentru un scriitor, crearea unor astfel de personaje cum este Knight – la fel stau lucrurile şi în cazul lui Mother – este un soi de eliberare deoarece poţi să le modelezi cum vrei. Pentru simplu fapt că nu există niciun fel de limită. Personaje ca Knight

şi Mother nu se mulează după normele acceptate de societate, astfel că este amuzant să le construieşti. Înjură, omoară oameni răi, fac lucruri nebuneşti. Însă există un singur lucru comun care le leagă pe cele două personaje, Knight şi Mother: loialitatea faţă de prietenii lor – Mother faţă de Schofield, Knight faţă de pilotul său, Rufus. Oricât de sălbatici şi de nebuni ar fi, rămân alături de prietenii lor.

Un aspect interesant este acela că Knight a fost numit după Sf. Aloysius (pronunţat *allo-wishus)* Gonza, un sfânt iezuit şi tizul liceului la care am învăţat eu, St. Aloysius' College, din Sydney.

[ACEASTĂ ÎNTREBARE SE REFERĂ LA MOMENTE DRAMATICE ALE INTRIGII]

În regulă. Şi acum să revenim la cea mai importantă întrebare: Cum aţi putut-o ucide pe Gant? Pe bune, Planul Majestic 12 descrie unele dintre cele mai importante „momente-cheie ale personajului". Ce v-a determinat să faceţi această alegere?

Nu vă puteţi închipui cât de greu mi-a fost să scriu această scenă. Spre deosebire de celelalte personaje care şi-au găsit sfârşitul în cărţile mele anterioare, Gant m-a însoţit pe parcursul a două cărţi şi jumătate şi am considerat-o, practic, un membru al familiei. Nu m-am considerat niciodată ca fiind un scriitor sentimental, îndrăgostit de personajele sale, dar îmi aduc foarte bine aminte de ziua în care am scris scena respectivă – mi-aduc aminte că m-am ridicat de la birou şi mi-am zis cu voce tare: „Oare chiar pot să fac asta?"

Aşadar, m-am gândit mult. Apoi mi-am zis: „Nu. Tocmai acest lucru diferenţiază cărţile mele de altele. Niciun personaj nu se află în siguranţă. Trebuie să rămân pe poziţie".

A trecut o zi până să mă aşez la masa de lucru şi să scriu scena, dar am făcut-o. În fond şi la urma urmei, aceasta este o caracteristică esenţială a romanelor de acţiune: cititorul trebuie să creadă că eroul principal şi prietenii lui *s-ar putea să nu rămână în viaţă.*

În cele din urmă, ideea de „moment-cheie al personajului" m-a

determinat să o ucid pe Libby Gant. Eram curios să văd ce se va întâmpla cu eroul principal, Schofield, într-o astfel de situaţie cumplită. Această întâmplare a dus la scena mea preferată din carte: partida de box dintre Schofield şi Mother (nu ştiu despre voi, dar de când am creat aceste personaje, întotdeauna m-am întrebat cine ar câştiga lupta dintre Schofield şi Mother: în cele din urmă, învingătorul a ieşit Schofield).

Cum a fost colaborarea dumneavoastră cu consultanţii militari?

Aceasta este o întrebare bună. Cei doi colaboratori ai mei din cadrul armatei, Paul Woods şi Kris Hankison, sunt cele mai pricepute cadre militare din câte am cunoscut vreodată. Contribuţia pe care şi-au adus-o în cărţile mele este foarte valoroasă, şi asta deoarece oricâte căutări ai face referitor la un anume subiect cineva „din domeniu” este întotdeauna capabil să sublinieze subtilităţile, să-ţi dea informaţii în plus. Exact acest lucru au făcut Paul şi Kris pentru mine în ceea ce priveşte latura militară a cărţii.

Uneori, cerinţele povestirii mele mă determinau să le spun: „Îmi pare rău, băieţi, dar trebuie să invoc licenţa poetică în acest moment”. Un bun exemplu este scena în care apare bomba MOAB. Acest gen de bombă este, de fapt, ghidată prin satelit, însă firul poveştii cerea ca Gant să introducă un laser în interiorul minei de cărbune Karpalov. Aşadar, în ciuda protestelor celor doi, am scris că bomba era ghidată prin laser.

Ce este de apreciat la consultanţii mei militari este faptul că au perceput foarte bine înţelesul cărţilor mele – ei ştiu că romanele mele sunt scandaloase şi exagerate. Aşadar, acceptă ideea că, uneori, trebuie să alterez adevărul (şi, la naiba, să sfidez legile fizicii!) pentru a conferi adrenalină poveştii mele.

Domnule Matthew, francezii au fost băieţii răi în Staţia polară, la fel s-a întâmplat şi în Planul Majestic 12. De ce nu îi suportaţi pe francezi?

Ah! Mda, francezii apar şi în *Planul Majestic 12.* Dar trebuie

să înţelegeţi că nu îmi displace Franţa. Chiar deloc!

Totul se reduce la un singur lucru: eu scriu ficţiune. Şi sunt mereu în căutare de mişei. Pe vremea Războiului Rece, personajul negativ era Uniunea Sovietică. Însă acest lucru nu mai este valabil. Lumea s-a schimbat. Din punctul meu de vedere şi după cum am sugerat şi în cartea mea anterioară, *Staţia polară,* alianţele internaţionale sunt mult mai nestatornice decât ne imaginăm noi. Iar Franţa, mai mult decât orice altă ţară occidentală, a fost un adversar înfocat al hegemoniei Statelor Unite. Din moment ce Shane Schofield este american, Franţa este deseori inamicul acestuia.

Adăugaţi la toate acestea antecedentele geopolitice ale Franţei – scufundarea vasului *Raimbow Warrior,* testele nucleare pe care le-a făcut în largul Oceanului Pacific şi împotrivirea făţişă ca Statele Unite să invadeze Irakul – şi aveţi o naţiune care ar putea, într-o lume a ficţiunii, să urnească nişte planuri mârşave împotriva Statelor Unite.

Dar subliniez: este doar ficţiune!

Şi ce aţi mai făcut în ultimul timp?

De când am terminat *Planul Majestic 12,* am mai scris două scenarii de film. Îmi place să scriu scenarii între două cărţi. Îmi trebuie un an ca să scriu un roman, în timp ce un scenariu îl termin cam în două luni. Am adaptat nuvela mea *Adrenalină la înălţime* într-un scenariu de film de lungmetraj şi am terminat prima parte a unei trilogii epice ştiinţifico-fantastice care cred că va fi un real succes!

Veţi mai publica şi alte cărţi?

Bineînţeles. La începutul anului, am semnat un contract pentru două cărţi noi cu editorul meu, Pan Macmillan, aşadar, vor apărea alte două cărţi noi scrise de mine. Am ajuns să scriu o carte din doi în doi ani. Mi-ar plăcea să pot scrie o carte în fiecare an, însă atunci calitatea va avea de suferit şi nu vreau să sfârşesc prin a scrie cărţi pe bandă rulantă doar de dragul de a respecta un program.

Nu sunt încă sigur care va fi subiectul lor. Una sigur îl va avea ca personaj principal pe Schofield, cu toate că s-ar putea ca şi Aloysius Knight să aibă propriul roman. Lumea mă tot întreabă la şedinţa de autografe dacă va fi o continuare a romanului *Templul!*

Câteva cuvinte de încheiere?

Ca de obicei, sper că v-a plăcut cartea. Citiţi în continuare şi aveţi grijă de voi.

Matthew Reilly
Sydney, Australia
Noiembrie 2003

Mulţumiri

Nu ştiu cum este în cazul vostru, dar de obicei când citesc o carte numele care apar la „Mulţumiri” nu prea au însemnătate pentru mine. Aceste nume reprezintă fie prietenii autorului, fie oamenii care l-au ajutat în procesul de documentare sau la publicarea cărţii.

Însă daţi-mi voie să spun că aceşti oameni merită cele mai profunde mulţumiri.

În cărţile mele anterioare, am scris în pagina de „Mulţumiri” aceste cuvinte: „Pentru cei care cunosc un scriitor, să nu subestimaţi niciodată efectul cuvintelor voastre de încurajare”.

Credeţi-mă, scriitorii – de altfel, toţi oamenii de creaţie – depind de cuvintele de încurajare. Acestea sunt motorul nostru, ne impulsionează. Un singur cuvânt de încurajare poate pune în umbră o mie de comentarii critice.

Aşadar, poate dacă tu, dragul meu cititor, nu vei recunoaşte toate numele ce vor fi înşirate, fiecare dintre ele *m-a încurajat* în felul său. Succesul acestei cărţi se datorează ajutorului lor.

Aşadar:

Din partea prietenilor:

Îi mulţumesc, din nou, lui Natalie Freer pentru compania şi zâmbetul ei şi pentru că a recitit ciornele de 60 de pagini; lui John Schrooten, mamei mele şi fratelui meu, Stephen, pentru că şi-au exprimat părerea. Şi tatălui meu pentru că m-a încurajat în tăcere.

Le mulţumesc lui Nik şi lui Simon Kozlina pentru că m-au scos

la o cafea atunci când simţeam nevoia şi lui Bec Wilson pentru cinele de miercuri seara. Şi lui Daryl şi Karen Kay, şi lui Don şi Irene Kay, pentru că au fost critici neîndurători, ingineri realişti şi prieteni.

Din partea tehnică:

Mulţumiri speciale remarcabilului Richard Walsh de la BHP Billiton pentru că mi-a făcut un tur fantastic al minei de cărbuni din Appen – scenele din mină care apar în carte sunt rezultatul acestei experienţe! Şi mulţumiri lui Don Kay pentru că a întocmit introducerea.

Şi bineînţeles îi mulţumesc sincer încă o dată consultantului meu din armata americană, căpitanul Paul Woods, Armata SUA, precum şi sergentului de artilerie în retragere Kris Hankison, Corpul Puşcaşilor Marini al Statelor Unite. Este incredibil câte informaţii deţin aceşti doi oameni – astfel greşelile care apar în carte îmi aparţin şi au fost făcute în ciuda obiecţiilor lor!

Le mulţumesc tuturor celor de la Pan Macmillan pentru efortul depus. Formează o echipă minunată la Pan Macmillan: începând cu redacţia şi departamentul de publicitate şi terminând cu agenţii de vânzare de pe teren.

Pentru cei care cunosc un scriitor, să nu subestimaţi niciodată efectul cuvintelor voastre de încurajare.

M.R.